

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Suz Kurgusunun Kraliçesi..."
Jane Casey

56 Gün

Bu, mükemmel bir
cinayet olabilir mi?

CATHERINE
RYAN
HOWARD

56 Gün
Catherine Ryan Howard
Orijinal Adı: 56 Days

© 2023, Olimpos Yayınları
© 2021, 56 DAYS by Catherine Ryan Howard

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Seda Draz
Çeviren: Doğukan Bal
Düzeltili: Nurçin Metingil
Son Okuma: Zeynep Özlem Çakman
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mayıs 2023
ISBN: 978-625-6411-32-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

CATHERINE RYAN HOWARD

56
Gün

Çeviren: Doğukan Bal

Catherine Ryan Howard, *Senin İçin Geldim* isimli çıkış romanı 2016 yılında Corvus tarafından yayımlandığında Dublin'deki Trinity Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyordu. Yılın En İyi İrlanda Polisiye Romanı, CWA John Creasey/New Blood Dagger ödülleri için finale kaldı. *The Liar's Girl* isimli ikinci romanı 2018 yılında çıktığında büyük ilgi gördü ve Mystery Writers of America Edgar Award töreninde 2019'un En İyi Romanı ödülü için finalist oldu. Aynı yıl çıkan *Rewind* romanı Yılın En İyi İrlanda Polisiye Romanı ödülü için finale kaldı ve *Irish Times* çoksatanı oldu. 2020 yılında çıkan *Hayalet Adam* isimli kitabı Irish Book Awards töreninde finalist oldu. Catherine şu anda Dublin'de yaşıyor.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Iain Harris'e,
Kırkıncı doğum gününde ne alacağımı bilemediğim için.
Bir de canım öyle istediği için.

Görünüş

Manzara, gösterişli apartman dairelerinde çekilen ve popüler olan videolara benziyordu. Otuzlu yaşlardaki zayıf ve fit insanların dünya cayır cayır yanarken camlı balkonları önünde neşeyle zıpladıkları videolara. Ama bu insanlar oldukları yerde duruyorlardı. Yalnızca aşağı bakıyorlar, bahçenin diğer tarafındaki insanları izliyorlar, ellerini kaldırıp ağızlarına ya da göğüslerine götürüyorlardı. Yüzleri solmuştu, saçları karmakarışık, ayakları çıplaktı. Şafak yeni sökmüştü, uykudan yeni uyanmışlardı. Kimse bunu videoya çekmek istemiyordu.

Biri dışında apartman sakinlerinin hepsi öğrenci gibi görünüyordu. Dört numara ile komşuları arasında onlarca yaş fark vardı. Diğerleri kiracıydı, o ise ev sahibi. Zemin kattaki dairesinin verandasında bistro tarzında bir masa ve sandalyeler vardı. Etrafları özenle toplanmış çiçeklerle çevriliydi. Diğerleri verandasını bisiklet saklamak için kullanıyor ya da hiç kullanmıyordu. Önceki cumartesi akşamı On Yedi Numara'ya gidip verdiği partiyi *hemen* durdurmazsa Garda'ya¹ şikâyetle

1 (İrl.) Muhafızlar. İrlanda Cumhuriyeti'nin ulusal polis kuvvetlerine verilen isim. -e.n.

bulunacağını söylemişti, parti durmayınca da dediğini yapmıştı. Gösterişli bir kadındı, genelde çok şık giyiniyordu. Kendine hâlâ iyi bakıyordu fakat o sabah bakımsız ve makyajsızdı. Pespembe pamuklu bir pijama altı ve bahçede ilerlerken önü açılıp duran kalın, kışlık bir manto giyiyordu.

Yangın alarmını susturan, kodu bilen tek kişi de oydu. Alarm beş dakika önce çalmaya başlamıştı -herkes sese uyanmıştı- ve apartman sakinlerinin alarmı susturduğu için ona teşekkür etmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Bu bölgede hiç yangın çıkmamıştı fakat son birkaç haftadır üç kez yangın alarmı çıkmıştı, bunu da sayarsak dört kez. Apartman sakinleri yönetici şirkete birçok kez şikâyetle bulunup sistemin *fazla* hassas olduğunu, yanık ekmek kokusuna ya da cam açmadan sigara içilmesine bile çaldığını söylemişti ama yönetim alarmı çalıştırdıkları için *onları* suçlamıştı. Bu ses artık tehlikeyi değil, işlerinin bölünmesini temsil ediyordu. Birkaç dakika önce çaldığında herkes her zamanki gibi tepki verdi. Dışarı çıktılar, balkonlara ve teraslara dizilip ateş ya da duman var mı diye kontrol ettiler. İkisini de görmeyi beklemiyorlardı, görmediler de.

Ama bu sefer beklenmedik, *ilginç* bir şey vardı. Üniformalı iki Garda bahçede durmuş, etrafa bakıyorlardı.

Apartman sakinleri oldukları yerden merakla onları izliyorlardı.

Dört numaralı dairede oturan kadın, Garda'ya yaklaşım kural gereği iki metre aralık bıraktı. Zemin kattaki dairelerden birini işaret edip U şeklindeki apartmanın köşesini gösteriyordu. Bu dairelerin balkon yerine küçük verandaları vardı ve hepsinin etrafı camlarla değil, korkuluklarla çevriliydi. Sürgülü kapısı kapalı olan verandada kimse yoktu. Fakat daha yüksek katlardaki bazı apartman sakinleri, ince gri tülün ardında salonun ışığının yandığını görebiliyorlardı.

Ne oluyordu?

O dairede kim oturuyordu?

Kimse bilmiyordu. The Crossings isimli bu apartman yeni sayılırdı ve komşular arasındaki etkileşim posta kutularının yanında, çöp konteyneri civarında ya da otoparkta selamlaşmaktan öteye geçmiyordu. Cuma ve cumartesi akşamları aşağı yukarı aynı saatte inip yemek siparişini alırken hepsi birbirlerine anlamsızca gülümsüyordu. Apartman sakinleri, diğer insanların hayatlarını geçirdiği dairelerin üstünde ve altında oturdukları hâlde bu yaşamlardan haberleri yok gibi yapmaya alışmışlardı. Birbirlerinin televizyon seslerini duymuyorlar, yemeklerinin kokusunu alıyorlardı fakat birbirlerinin isimlerini asla öğrenmiyorlardı.

Bütün gün evde oldukları son birkaç haftada bile balkon, teras ve ortak bahçe gibi alanlara çıktıklarında birbirlerini görmezden gelmek konusunda büyük özen göstermişler, sahte bir mahremiyet algısı yaratmak ve bunu korumak için çabalamışlardı. İnternetteki titrek, kötü çekilmiş videolarda gördükleri kriz dayanışması; yani apartmanın önünde megafonla bingo numarası söyleyenler, çıkmaz sokaktaki bir binanın duvarına projektörle film yansıtıp sokaktaki herkese film gecesi düzenleyenler ve her gece umutlu, hevesli bir şekilde alkışlayanlar burada tutunacak yer bulamamıştı. Mesafelerini birçok yönden korumuşlardı. Normalleştiklerinde -ki bunun kısa süre içinde olacağını düşünüyorlardı- sosyalleşme yorgunluğuyla uğraşmak istemiyorlardı. O günün ilerleyen saatlerinde hükûmet açıklama yapacaktı.

Polislerden biri kafasını çevirip meraklı komşulara baktı. Mavi eldivenli elini kaldırıp yüzündeki maskeyi indirince sıksa vücuduyla çelişen iri yanakları ortaya çıktı. Garda genç görünüyorsa yaşlanan sensindir derlerdi ama bu adam *gerçekten*

de gençti, taş çatlasın yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Saç çizgisinin altı terden parlıyordu.

“Yanlış alarm!” diye bağırdı elini sallayarak. “İçeri girebilirsiniz.”

Komşular yangın görmek için beklemiyordu ki.

Kimse içeri girmeyince daha yüksek ve sert bir şekilde, “Hadi!” diye bağırdı.

Apartman sakinleri onları aval aval izledikleri düşünülmesin diye bir bir içeri girmeye başladılar. Gerçi, yaptıkları da tam olarak buydu. Haftalardır yaşanan tek ilginç olaydı, hatta yangın alarmlarını saymazsak yaşanan *tek* olaydı.

Gerçekten ilgilenmemelerini mi bekliyorlardı?

Çoğu içeride sabah kahvelerini içerken sürgülü kapıları açık bırakmıştı, bu sayede olayları fark ettirmeden izleyebileceklerdi. Çiftler birbirlerine fısıldayarak ne olduğunu bilmeye *hakları* olduğunu söylediler. Ne de olsa burada yaşıyorlardı. Tek başına yaşayanlarsa hırsızlık, belki de saldırı gibi kötü bir şey olduğunu düşünüyorlar, benzer bir durumda bu şartlar altında ne zaman bulunacaklarını merak ediyorlardı.

Bu apartman, Dublin’in şehir merkezinden çok uzak değildi. Bu olaylar başlamadan önce apartmanın önündeki işlek caddeden gelen ve neredeyse hiç kesilmeyen motor sesi, ani fren sesi ya da korna gürültüsü alışıldık hâle gelmişti. Fakat son birkaç haftadır şehir sakinleşmiş, boşalmış ve sessizliğe bürünmüştü. Arada sırada öten yanlış yangın alarmı dışında duyulan tek yüksek ses kuş cıvıltılarıydı.

Artık yaklaşan siren sesleri kulağa daha şiddetli geliyordu.

56 Gün  nce

Adamın ona söylediği ilk Şey, “Devam et,” olmuştu. İkisi de Tesco’daki self-servis kasa sırasına girmek üzereydi. Cuma günü öğle vaktiydi ve kadın o hafta beşinci kez sıradan bir yemek için buraya gelmişti: Renksiz bir sandviç, plastik bir poŐet içinde elma dilimleri ve bir Şişe su. Suyun mide bulandırıcı meyve aromalı sulardan olduğunu yeni fark ediyordu. Bunu anlayınca aniden durdu. Paskalya yumurtaları yanında duruyordu. *Paskalya mı? Ne  abuk?* Nasılsa i meyeceği başka bir Şeyle değiştirme çabasına değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

O sırada kafasını kaldırıp onu gördü. Kuyruğa girmesi için önünde boşluk bırakmış, kibarca onu bekliyordu.

Adam ondan biraz uzundu, onunla aynı yaşlarda gibi görünüyordu. Ne kaslı ne de çelimsizdi, yapılıydı. Koyu saçları g r ve karıŐıktı fakat kadın, adamın saçlarını briyantınle yatıŐtırmak için uzun süre uđraŐtıđından emindi. Adamın üstünde mavi tonlarında bir takım elbise vardı. İçine mavi bir gömlek giymiş, onun da üstüne mavi bir kravat takmıştı. Ceketinin kolları kırış kırıŐtı, omuzları deforme olmuştu, kravatının arka kısmı  n kısımdan uzundu. En  st düğmesi

açık kalan gömleğinin yakası hafif yamulduğu için kravatı kenara kaymıştı. Yüzü biraz kızarmıştı, yeni çıkmaya başlamış sakallarının altındaki yanakları pembe pembeydi.

Ve o kadar çekiciydi ki kadın, bu adamın yaşadığı dünyanın kendi dünyasından çok daha farklı olduğunu hemen anlamıştı. Hayatı aynı şekilde deneyimliyor olamazlardı. Bu tür bir yüz farklı bir mevcudiyeti gerektiriyordu, her durumda ön onaydan kolaylıkla geçebilecek türden bir yüz... Gerçi bu tür yüze sahip kişiler bunun farkına varamaz ve her gün hayatın öncelikli şeridine kabul edildiklerini bilemezlerdi.

Kadın böyle bir durumun insanı nasıl etkileyeceğini düşündü.

Onda bir şey vardı; ilk bakışta fark edilmeyen, sanki yüzeyin hemen altında kaynayan bir şey. Kadın onun nasıl biri olduğunu kafasında kurmaya başladı. Çok çalışan ama çalıştığından daha çok eğlenen bir adamdı. Anlaşılmaz takma isimlerle seslendiği arkadaş çevresiyle barda oturup bira içeren maç seyrediyorlardı. Vücudu tamamen kötü kalorilerle çalışıyordu. Bir yerlerde onu tamamen farklı tanıyan birine sahipti. Beklenmedik bir şekilde sadık olduğu, nazik bakışlarla baktığı tek bir kişi vardı.

“Sorun değil,” dedi kadın su şişesini sallayıp uzaklaşmaya başlayarak. “Yanlış almışım.” Arkasını dönüp buzdolaplarına doğru yürüdü, dönerken adamın gözlerini üstünde hissedebiliyordu.

Ve kalbi beklentiyle çarpmaya başlamıştı.

Adamın ona söylediği ikinci şey, “Güzel çanta,” olmuştu.

Kadın marketten yeni çıkmıştı, kimin konuştuğunu ya da kendisine hitap edilip edilmediğini bilmiyordu.

Sese doğru döndüğünde adamın diğer kapı eşiğinde durup ona baktığını gördü. Satın aldığı sandviç kolunun altında eziliyordu. Yüzünde gülümsemeye benzer bir iz vardı. Bir de o sırada anlayamadığı bir şey daha...

Kadın olduğu yerde kııldamadan duruyordu. "Efendim?.."

"Çantan," dedi adam işaret ederek.

Aldıklarını içine koyduğu kanvas çantayı kastediyordu. Öyle olmalıydı çünkü el çantasını omzundan geçirip diğer tarafına asmıştı, adamın göremeyeceği açıda duruyordu.

Mavi çantaya Manhattan'ın gökdelenleri üzerinde süzülen uçakla uzak mekiği resmedilmişti.

Kadın çantayı kaldırıp baktıktan sonra adama döndü.

"Teşekkürler. Intrepid'den aldım. Müze..."

"New York'ta," diye bitirdi adam. "Uçak gemisinde olan değil mi?" Bunu kibirli bir bilmişlikle değil, tatlı bir hevesle sormuştu. "Gittin mi?"

"Evet," dedi kadın. Kendini beğenmiş gibi görünmek istemediği için, "Sadece bir kez," diye ekledi.

"Güzel miydi?"

"Ah..." Kadın tereddüt etti çünkü seçimini yapması gereken o an gelmişti.

İnsanlar hayatlarını değiştiren kararların büyük anlar olduğunu düşünürlerdi; evlilik teklifleri, taşınma kararları, iş başvuruları gibi. Ama kadın hayata yön veren olayların, aslında önemsiz gibi görünen anlarda alınan kararlarla gerçekleştiğini biliyordu. *Bunun gibi* anlarda.

İki seçeneği vardı:

Kısaca küstah bir şey söyleyip yoluna devam edebilir, buna nokta koyabilirdi.

Ya da konuşmayı uzatacak bir şey söyleyebilir, burada kalarak sohbete daverkâr bir kapı açabilirdi.

Telefonunda Abraham Lincoln'a ait olduğu söylenen bir sözün yazdığı arka plan resmi vardı: *Disiplin, şimdi istediğinizle en çok istediğiniz şey arasında seçim yapabilmektir.* Belki de doğrudu fakat disiplin konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Problem yaşadığı konu *korkuydu*. Şimdi istediği şeyle en çok istediği şey arasında seçim yapabilmenin *cesaret* gerektirdiğini düşünüyordu çünkü o sırada istediği tek şey bir an önce uzaklaşıp buna bir son vermek ve kapıyı kapatmaktı. Kaçmaktı. Güvende hissettiği yerde kalmaktı.

Ama en çok istediği şey dolu dolu bir hayat yaşayabilmektir. Bu açılma beraberinde acı, risk ve korku getirirse, önce mayın tarlasından geçmesini gerektirirse bile.

Belki de *bu* mayın tarlasını geçmesi şarttı.

Ciara çantasının kopçalarını sıkıca tuttu ve geleceğinin arkasında durup sırtına dokunduğunu, onu ittirdiğini, "*Yap. Hadi. Gerçeğe dönüşür,*" diye fısıldadığını hayal etti. İçinde yükselen sıcaklığa, vücudunun verdiği alarmlara aldırış etmedi. Kendine bunun büyük bir şey olmadığını, sadece konuştuklarını, insanların bunu her gün, dünyanın her yerinde yaptığını hatırlattı.

"Evet," dedi. "Ama Kennedy Space Center kadar iyi değildi."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kıptı.

Olduğu yerde iyice doğrulup ona yaklaştı.

Ciara alışveriş arabasını iten bir kadın geçebilsin diye kenara çekildikten sonra adama doğru yaklaştı.

"Biliyor musun," dedi adam, "beş uzay mekiğinin de ismini bilen kimseyi görmedim."

"Ben de *aslında* altı uzay mekiği olduğunu bilen birini görmedim."

Dudağını ısırdı, vücudundaki bütün kanın çılgınca yanaklarına hücum ettiğini hissetti. *Böyle* demesi şart mıydı? Durduk yere niye bunu söylemişti şimdi?

“Altı mı?” diye sordu adam.

Her şeyi batırmıştı.

En azından batırdığına *emin olabilirdi*.

Sağ ayağının yanında kaldırımdaki çatlağa bakarak, “İlki Challenger’dı. 28 Ocak 1986’da, kalkış sırasında yok oldu. *Columbia*, 1 Şubat 2003’te atmosfere girerken yok oldu. *Atlantis*, *Endeavour* ve *Discovery* müzede sergileniyor. *Atlantis*, Kennedy Space Center’daki. Ama bir de test aracı olan *Enterprise* var. Havalandı ama uzaya hiç çıkmadı. Isı kalkanı ya da motoru olmamasına rağmen *aslında* yörüngeye çıkan ilk araçtı. Teknik olarak... İnsanlar ‘uzay mekiği’ dediğinde genellikle yörüngeye çıkan araçları kastediyor. Gerisi roketten ibaret. *Enterprise*’ı da Intrepid’te sergiliyorlar.”

Acı dolu bir sessizlik yaşandı.

Ciara kendini kafasını kaldırıp adamın gözlerine bakmaya zorladı. Dudakları aralandı, işe dönmesi gerektiğini mırıldanıp bu felaketten kaçmak için hareketlenmeye başlamıştı ki tam o sırada adam lafa girdi.

“Kahve alacaktım. Sana da bir tane ısmarlayabilir miyim?”

Sokakta kahve alabilecekleri birçok yer vardı, büyük çoğunluğu birtakım ciddi fikirlerle beraber servis ediliyordu. Tek boyda, soğumaya başlamış bir filtre kahve için kendi çekirdeklerini öğütüp beş dakika bekleten bir kafe vardı. Hemen yanında akıllmaz bir şekilde taksim kullanarak ismini yanlış yazan yer vardı: Kaph/A. En popüler yer ise benzincinin önünde duran küçük, eski tip bir karavanı andırıyordu. Menüsünde rebeşirle kahve isimleri yerine artan uyku hâlleri yazıyordu: Yorgun, Uykulu, Horluyor.

Adamın hepsini geçip ruhsuz, sıradan bir kahve zincirinin şubesine girdiğini gören Ciara'nın içi rahatladı.

"Burası iyi mi?" diye sordu adam kapıyı onun için tutarken.

Ciara, "Harika," diyerek içeri girdi ve onunla konuşmak için başını çevirdi. "Kahveyi hem büyük boy hem de ucuz seviyorum. O yüzden..."

"Demek istediğin ilk testi geçtim."

Adam göz kırpınca Ciara güldü, kahkahasının gergin çıkmadığını umuyordu ama *aslında* gergindi.

İlk kelimesinin iması yüzünden gerilmişti.

Çünkü *onun da* bu testi geçmesi gerekiyordu.

Bir ayağı çoktan mayın tarlasındaydı ve ne kadar geniş olduğu ya da diğer tarafa geçmenin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne zaman güvende, rahat ve emniyette hissedecek bilmiyordu.

Buraya yürüdükleri süre boyunca adam ona isminin Oliver olduğunu ve sokağın sonundaki büyük ofis binasının en üst katındaki mimarlık şirketinde çalıştığını söylemişti. Gerçi kendisi mimar değildi, mimari teknoloji uzmanı diye bir şeydi. Ne iş yaptığını mimarların binaları tasarladığını, teknoloji uzmanlarının binaları nasıl inşa edeceklerini hesapladıklarını söyleyerek açıklamıştı. Bunun görüldüğü kadar ilginç olmadığını, gerçekte çoğunlukla elektronik tablolarlardan ve e-postalardan ibaret olduğunu söylemişti. Yapmak istediği mesleğin bu olup olmadığını sorduğunda astronot olma hayallerinden vazgeçtikten sonra yapmak istediği tek işin bu olduğunu söylemişti.

Sonra Oliver ona mesleğini sormuştu.

Ciara, *kendi* astronot hayalleri suya düştükten sonra bir teknoloji şirketi için çalışmaya başladığını ve Avrupa Bölge Müdürlüğünün birkaç dakikalık mesafedeki tamamı cam ve çelikten yapılmış parlak binada olduğunu söyledi. Mavi renk-

teki kimlik kartını kaldırıp üstünde yazan ismini okuduktan sonra, “Tanıştığımıza memnun oldum, Ciara,” dedi. Ciara’ysa, “Ben de memnun oldum,” diye cevap verdi.

Tezgâhın önünde dururlarken Ciara *cappuccino* içeceğini söyledi. Oliver da iki tane büyük boy *cappuccino* sipariş etti.

“Paket yaptırılabilir mi? Kanalın yanında bir bank bulabiliriz belki.”

“İyi olur.”

Oliver’in *bunu* -artık bu her neyse- kahveyle uzatmaya çalışması çok hoşuna gitse de belli etmemeye çalıştı.

Tezgâhın ucuna gidip Oliver’in gıcır gıcır on euroluk bir banknotla hesabı ödemesini izledi. Baristanın -genç bir kızdı, on yedi ya da on sekizini geçmiş olamazdı- Oliver’in başka bir yere baktığını düşündüğü sıralarda ona gizlice bakışlar attığını gördü. Oliver’in bunun farkında olup olmadığını merak etti. Farkındaysa nasıl hissediyordu acaba? (Onaylama mı yoksa inceleme mi?) Vücudunun gösterdiği kadarıyla bedeninin hatlarını inceledi, altındaki cilde dokunmanın nasıl bir his olacağını merak etti. Acaba *öğrenecek miyim*, diye düşündü. Bu bir şeylerin başlangıcı mıydı yoksa olağan dışı bir olay mıydı?

Kollarıyla onu sardığını hayal etti. Gücünü ve onun tarafından sarılmanın nasıl bir his olacağını düşündü.

Sonra düşünmemeye çalıştı.

Normalde şekerli içtiği hâlde bu kez *cappuccinosuna* şeker atmadı. Sonra kendi kendine, *aramızda bir şeyler olursa artık kahveme şeker atamayacağım*, diye düşündü.

Güneş gün boyunca ortaya çıkıp kaybolmuştu, dışarı çıktıklarında çoğunlukla mavi bir gökyüzüyle karşılaştılar. Kanalın kıyısı öğle yemeklerini yiyen ofis çalışanlarıyla doluydu fakat servis istasyonunun yanında, girişe yakın duvarın önünde uygun bir yer buldular.

Yerleştiler.

Oliver *cappuccinosunun* kapağını açıp bir yudum aldı. Ciara kapağı açarsa kahvenin daha hızlı soğuyacağını söylememek için kendini zor tuttu fakat üst dudağında hilal şeklinde kalan köpüğü görünce dayanamayıp söyledi.

“Evet,” dedi Oliver, “Kennedy Space Center.”

“Ne olmuş?”

“Anlat ki ben gitmediğim için seni kıskanabileyim.”

Fırlatma rampalarının, araç montaj binasının ve televizyonda geri sayım sırasında görülen ünlü mavi saatin önünden geçen otobüs turunu anlattı. IMAX sinemadan ve Rocket Garden’dan bahsetti. Kalkış yapan uzay mekiğindeymişsin gibi hissettiren simülâtörden bahsetti. Aleti dümdüz yukarı kaldırıp yolcuları sırtüstü yatırıyorlardı, böylece koltuktan kayan yolculara zekice yerçekimsiz ortam hissi veriliyordu. Yerden tavana kadar uzanan Saturn V roketlerinden birini görebileceğiniz Apollo Center’dan bahsetti. *Uzaya çıkmış bir* uzay gemisi olan *Atlantis Uzay Mekiği*’nin harika sergisinden bahsetti.

“Bir anda ortaya çıkıyor,” dedi Ciara. “Beklemediğin anda. Tam bir sürpriz. Seni büyük, karanlık bir odaya sokup uzay mekiği programı hakkında bir film izletiyorlar ve sonunda ekran havaya kalkıyor, gemi orada öylece... *duruyor*. Tüm ihtişamıyla gözlerinin önünde. Kargo kapıları açık ve açılı konmuş, gerçekten uzayda uçuyor gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey. Şaşkınlıktan bağırınlar oldu. Etrafında dolaşıp fotoğraf çektikten sonra bilgi kartlarını okudum. Sonra girdiğimiz yere dönüp ekranın kalkmasını bekledim ve *diğer* insanların yüzlerini, tepkilerini izledim...” Oliver’ın yüzündeki ifadenin sıkıntı olduğunu düşünüp panikledi. “Yani o kadar uzun süredir gitmek istiyordum ki -çocukluğumdan beri. O yüzden biraz... bilmiyorum. Rüyadaymışım gibi geldi.”

Uzun bir süre geçti.

Oliver en sonunda, "Gitmeyi çok istiyorum," dedi.

Aldığı cevapla derin bir oh çekti.

"Mutlaka gitmelisin," dedi Ciara.

"Evet... ama sıcaktan nefret ediyorum."

"Onu düşünme. Her yer buz gibi hava üfleyen klimalar ve duman makineleriyle dolu. Ayrıca Florida her zaman sıcak ve boğucu değil. Ben mart ayında gittiğimde hava çok güzeldi."

"Kız kıza mı gittiniz yoksa?.."

Ciara Oliver'ın bilgi almaya çalıştığını anlamamış gibi davrandı, Oliver'sa Ciara'nın anlamamış gibi davrandığını fark etmemiş gibi yaptı.

"Aslında iş içindi," dedi. "Orlando'da teknoloji konferansı vardı. Neyse ki kaçıp ineklik yapabilecek fırsat buldum."

Ciara dönüp kanala baktı. Yakından çok güzel görünüyordu, bunu inkâr edemezdi. Su durgundu, yansımaları belirgindi. Hava, insanların paltolarıyla banklarda oturabileceği kadar güzeldi ama henüz açık giyinecek ya da çimene oturacak kadar sıcak değildi. Ofis çalışanları ve öğle yemeği molasına çıkanlar sağ taraflarında DERİN SU yazan uyarı tabelasının etrafındaki dar alanda yürüyorlardı. Ciara onları izleyince gerildiğinden başını eğip kahvesine baktı.

Oliver'ın gözlerini üstünde hissedebiliyordu.

"Corklusun, değil mi?"

"Doğduğum yer, evet. Yedi yaşımdayken Man Adası'na taşındık."

"Man Adası mı? Orada yaşayan biriyle hiç tanışmamıştım sanırım."

Ciara gülümsedi. "Binlerce insan yaşıyor, emin olabilirsiniz. Babam orada büyümüş, benim de orada büyümek isteyeceğimi düşünmüş."

"Gerçekten istiyor muydun?"

"O sırada değil. Ama sonunda iyi oldu. Peki sen?"

"Kilkenny," dedi Oliver, "ama çok taşındık."

"Ne zamandır Dublin'de yaşıyorsun?"

"Ne kadar oldu, dur bakalım," -abartılı bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptı, "altı hafta?"

"*Altı hafta mı?*"

"Eh, altı buçuk. Salı günü gelmiştim."

"Yedi hafta önce neredeydin?"

"Londra," dedi Oliver, "peki sen?"

"Ne kadardır mı Dublin'deyim?" diyerek Oliver'ın biraz önceki hâlini taklit edip düşünüyor gibi yaptı. "Gelecek pazartesi şey oluyor...yedi gün."

"Yedi gün mü? Ben de kendimi yeni sanıyordum."

Ciara güldü. "Hayır, bu durumda ben daha yeniyim."

"Daha önce neredeydin?"

"Üniversiteyi bitirdikten sonra Cork'ta yaşadım. Swansea mezunuyum. 2017 yılının dikkat çekmeyen mezunlarından biriyim."

Oliver'ın yüzü yaşını hesaplamaya çalıştığını ele veriyordu. Ciara neredeyse, "Yirmi beş yaşındayım," diyecekti ama bu oyun öyle oynanmıyordu.

Yazılı olmayan kurallar hakkında pek bilgisi yoktu ama *bu kadarını* biliyordu.

"Peki ya sen nereden mezunsun?"

"Newcastle," dedi Oliver donuk bir ifadeyle.

Ciara bir şeylerin değiştiğini sezdi, yaptığı bir şey Oliver'ın hoşuna gitmemişti. Ne yapmıştı ki? Hiçbir fikri yoktu ama günlerce uyumayıp bunu düşüneceğini biliyordu. Söylediği her şeyi tek tek gözden geçirecek, sonra tekrar inceleyecek ve yaptığı yanlış, hatayı, pişmanlığı bulmaya çalışacaktı.

"İşe geç kalacağım," dedi Oliver bileğini uzatıp saatine bakmadan yarım saniye *önce*.

Oliver ayağa kalkınca ne yapacağını bilemeyen Ciara da ayaklandı.

“Evet, benim de gitmem lazım,” diye yalan söyledi. “Peki... Kahve için teşekkürler.”

Oliver bir şey karar vermeye çalışır gibi dudağını ısı-
rıyordu.

“Baksana,” diye söze başladı, “Pazartesi akşamı yeni çıkan Apollo belgeselini izlemeye gidecektim. Küçük bir sinemada gösterime girdi. Belki, yani istersen birlikte izleyebiliriz.”

Ciara cevap vermek için ağzını açtı fakat davete o kadar şaşırılmıştı ki beyni hızlı değişen konuşmayı sindirmeye çalışırken bir şey söyleyemedi. Oliver bu boşluğu, “Tanrım, bu konuda berbatım,” diyerek doldurdu.

Bu konu.

Ciara ona öyle olmadığını, kötü olduğunu düşündüğüne bile inanmadığını söylemek istiyordu ama cevap vermeye çekiniyordu. Ya *bu konu* demesini yanlış anladiysa?

“Tamam, çok iyi olur,” diyerek en güven verici gülümsemesini gösterdi.

Oliver biletleri ayarlayacağını söyledi. Pazartesi akşamı 17.30'da çalıştığı binanın önünde buluşmak için anlaştılar. Son anda bir aksilik çıkması ihtimaline karşılık birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Oliver'ın ofisine kadar birlikte yürüdükten sonra birbirlerine el sallayarak vedalaştılar. Oliver sırtını döndükten sonra Ciara derin bir nefes aldı.

İşte başlıyordu.

Günümüz

Teknik olarak cuma sabahı iş trafiği saatiydi ama Leah bomboş yollarda ilerliyordu. Çok kısa sürede Kimmage'a ulaştı ve şansına evin hemen önünde bir park yeri buldu. Sokak durgundu, çevre sakinlerinin erken kalkmak ve güne başlamak adına evlerinden başka bir yerde olmaları için herhangi bir sebep yoktu. Haftalardır işe giden yoktu, okul servisleri çalışmıyordu, turistlerden gelen giden de olmuyordu. Karantina döneminin başında ortaya çıkan sabah koşucuları bile yavaş yavaş yok olmuştu.

Ülkeyi bu durumdan olabildiğince faydalanmaya iten kolektif motivasyonun yok olmaya başladığı barizdi. Şimdiye kadar kaç ekşi maya hamurunun hayal kırıklığıyla bir şekilde çöpe atıldığını merak etti.

Lee şoför kapısının camını indirerek kahvesini içmek için koltuğa yerleşti. Eldivenli birinin *cappuccino* değil de bomba imal ediyormuş gibi teatral bir dikkatle kahveyi hazırlamasını izlemişti. Kahve fiyatına zaten kurumuş ve çatlamış ellerini *iki kez* dezenfekte etme fiyatı da dahildi. Normalde üç şeker kullandığı hâlde içinde sadece iki şeker vardı çünkü artık

barista şekerleri tek tek koyuyordu ve Lee üç şeker istemeye utanmıştı. Bu kahve için tam anlamıyla hayatını riske atmıştı.

Bunca şeyden sonra soğumasına izin vermeyecekti.

Boştaki eliyle güneşliği indiren Lee, oradaki küçük aynadan yüzünü inceledi. Kuaförler kapanmadan önce saç diplerini boyatması gerekiyordu. Kumral renk dipleri fazla uzadığı için neredeyse kulak hizasına kadar gelmişti, doğal ışık altında sert bir çizgiyle bitiyor gibi görünüyordu. Her sabah olduğu gibi aceleyle evden saçları ıslak çıkmıştı ve kurudukça her zamanki gibi elektriklenmiş kıvrımlı hâline dönüyordu. Yaptığı mak-yaj son yarım saatte silinmiş olmalıydı, geriye kalan tek şey beyaz gömleğinin yakasındaki krem rengi fondöten lekesiydi.

Kendini gerçekten toplaması gerekiyordu.

Bir yanı farklı bir işi olmasını diliyordu, mümkünse evden çalışabileceği masa başı bir iş tercihiydi. Kendini yalnız yaşayan o kadınlardan biri olarak hayal ediyordu; yorucu sosyal beklentilerden geçici süreliğine kurtuluyor, sonunda cilt bakımı ve herkesin YouTube’da öve öve göklere çıkardığı yoga pratiklerini yapacak vakti buluyordu. Ailesinin yıllardır imalı bir şekilde hediye ettiği sağlıklı yemek tariflerinin bulunduğu kitaplardaki yemekleri deniyordu. Kumsalda, dağlarda ve ormanlarda yürüyüşe çıkıyordu. İnsanın yanaklarını kızartan, kibirli bir tatmin yaratan, doğayla tekrar bağ kurduran türden yürüyüşlere... Gerçi Lee daha önce hiç doğayla bağ kurmamıştı. Bu yasakların sonunda daha ışıltılı, daha göz alıcı, daha güzel bir versiyona dönüşerek Lee 2.0 oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse salonunun resmini çizip iki kilo vermeye de razıydı.

Ayrıca evinin iki kilometre çevresinde hiç kumsal, dağ ya da orman yoktu, malzeme dükkânları kapalıydı ve onun için yasak yoktu. Hâlâ lanet işine gidiyordu.

Yolcu koltuğundaki telefonu titreyerek yeni bir mesaj geldiğini gösterdi.

Kimden geldiğini çok iyi biliyordu ve telefonun ekranına bakınca düşüncesi doğrulandı: KARLY.

Dedektif Çavuş Karl Connolly. Sondaki “Y” harfini onu kızdırmak için eklemişti, çok da işe yaramıştı.

Mesajda şu yazıyordu: *Neredesin?*

Lee mesaja cevap vermek yerine kahvesinden uzun, yavaş bir yudum daha aldı. Ama telefonu bir kez daha çalınca küfrederek kahvesini koltukların arasındaki bardaklığa koyup arabadan indi.

Önündeki ev ilk kez gördüğünden bu yana hiç değişmemişti. Dar, iki katlı, tuğladan yapılmış bir evdi. Önünde verandası da vardı, iyi durumda olsaydı bu civarlarda yarım milyon ederdi. Ama ev yıkılıyordu. Tuğlaların temizlenmesi, çatının aktarılması lazımdı. Pencere pervazları ahşaptandı ve kenarları çürümeye başlamıştı. Ön kapının boyası yer yer dökülmüştü. Evin önünde büyük bir çöp konteynırı vardı, yetmişlerden kalma mobilyalar ve kırık eşyalarla yarısına kadar doluydu.

Geçen sefer de çatlamış, sarımsı pembe lavaboyu gördüğünü hatırlıyordu çünkü ailesinin evinde de aynısından vardı. Bu ev, yeniden yapım aşamasındaydı ama yapılan pek bir şey yoktu ve artık her şey gibi tadilat da beklemeye alınmıştı.

Zili çalmalı, geldiğini belli etmeliydi. *Etmeliydi*. Ama o sabah keyfi yerinde değildi. Bunun yerine pencereye yaklaşır parmaklarını beton pervazın altına soktu, orada olduğunu söyledikleri çukuru aradı. Çukuru bulduğunda içindeki anahatarın çıkıntısını hissetti.

Sessizce ön kapıdan içeri girdi.

Ev sakindi, içeride bayat bir küf kokusu hâkimdi. Zemin katta halı yoktu -sadece tozlu kaplamalar vardı- fakat

merdivenlerde bok rengi ve parlak turuncu karışımı iğrenç bir halı seriliydi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde merdivenlere tırmanmaya başladı, gıcırdamasın diye her basamağı tartıyordu.

Evden çıt çıkmıyordu, üst kattan ses gelmiyordu fakat sessizliğin kasti bir yanı vardı.

Birisi sessizliği *koruyordu*.

Adam uyumuyordu, uyanıktı, onu bekliyordu.

Belki Lee'nin içeri girdiğini bile duymuştu.

Lee üst kata çıktığında önünde dört kapı vardı. Biri açıktı ve odanın içi inşaat malzemeleriyle doluydu. İş masası, kablosu etrafına sarılmış bir zımpara makinesi, üstünde *Kırık Beyaz 7,5x4* yazan kutular... Başka bir kapı ise henüz tamamlanmamış bir tuvalete açılıyordu. Üçüncü kapının arkasında su kazanından başka bir şey olamaz gibi duruyordu. O zaman evin ön tarafına bakan dördüncü kapı yatak odası olmalıydı.

Bu kapı çekilmişti ama tamamen kapanmamıştı.

Lee kapının önünde duraksadı, sonra kapıya o kadar güçlü bir tekme attı ki kapı sonuna kadar açılıp duvara vurarak gümbürdedi.

Gördüğü ilk şey duvar kâğıdı oldu. Merdivenlerdeki havuç ishali halıyla aynı zamanda alınmış olmalıydı. Uyuşturucu etkisi altındayken görülen bir şeye benziyordu, açık mavi şal deseni gözlerini acıttı.

Sonra kokuyu aldı. Ter, seks ve alkol kokusu odanın sıcak havasında sıkışıp pişmişti.

Maske takmam gerekirdi, diye düşündü. Burada ne hastalıklar gezdiğini ancak Tanrı bilirdi.

“Evet,” dedi, “sorun nedir?”

Karl yatakta yatıyordu, karyolanın kenarlarından kaldırıp bir şekilde üstüne örtmeyi başardığı çarşafın altında muhtemelen çıplaktı.

İki kolu da yana açıldığı ve elleri omuzlarından yukarıda asılı durduğu için bunu başarmasının zor olması muhtemeldi. Haçtaki İsa'ya benziyordu.

Fakat Karl'ın bilekleri yatağa çivili değildi, kelepçelenmişti.

Lee, *"İki kelepçe mi?"* diyerek somurttu. *"İkinciye nereden buldun?"*

"Durma," diye homurdandı Karl. *"Keyfini sür."*

"Tabii ki süreceğim."

"Beş dakika önce arabanın sesini duyduğuma yemin edebilirim."

"Ne zamandır bu hâldesin?" diye sordu Lee.

"Bütün gece boyunca."

"Uyudun mu?"

Karl omuzlarını silkmeye çalıştığında hareketin verdiği acıyla yüzünü ekşitti. *"Biraz uyukladım. Sorguya devam etmeden önce beni kurtarır mısın? Hücredeki şartlar bile daha iyi."*

"Ellerin bağlıysa bana nasıl mesaj..."

"Siri."

Karl başıyla komodinde duran telefonunu işaret etti.

"Son mesajda yazım hatası yapmış," dedi Lee.

"Acele etme sakın."

"Geldiğime şükret. Ayrıca B planı neydi çok merak ediyorum."

"Bundan çok keyif aldığının farkındayım, Lee ama gerçekten ellerimi hissetmiyorum."

Gözlerini devirdikten sonra pes etti, pantolonunun cebindeki anahtarları çıkarıp yatağa doğru ilerledi.

"Sakın çarşafı düşürme."

Karl homurdandı. *"Görmek istemiyormuşsun gibi..."*

"Zaten gördüm, unuttun mu? Gerçi ben bile zar zor hatırlıyorum. Hatırlanmaya geçecek bir şey değildi." Karl'ın sağ bileğini kendine doğru çekti -Karl acıyla bağırdı- ve kü-

çük anahtarını kelepçenin kilidine soktu. “Peki kadın nerede? *Kimdi o?*”

“Ne bileyim? İki sorunun cevabı da bu.”

“Ne romantik bir adamsın, Karl.”

“Daha önce kelepçe açtığını *gördüm*. Niye bu kadar oyalanıyorsun?”

Anahtar tıkırdadı ve Lee, kelepçeyi Karl’ın bileğini kur-taracak kadar araladı.

Kolu bedeninden ayrılmış ölü bir ağırlık gibi yatağa düştü. Karl nazikçe kolunu kıvırmaya çalıştı fakat çok az hareket ettirmesine rağmen ağzından arka arkaya küfürler kaçtı, daha fazla dayanamayıp gözlerini kapatarak pes etti.

“Anahtarlar burada mı?” diye sordu Lee, diğer kelepçeyi açmak için yatağın etrafında dolanırken.

“Yanında götürdü. Tuvalete atıp sifonu çekecekmiş. Komik çünkü tuvaletin tesisatı yapılmadı.”

Lee somurttu. “Peki sen nereye?..”

“Kulübenin önündeki taşınabilir tuvaleti kullanıyorum.”

“Buraya dönmesine rağmen bunu bilmiyor muydu?”

“Hayır, *misafirliğe geldi*.” Karl sıırttı. “*Hem de kaç kez geldi...*”

“Yemin ediyorum ki cümleli bitirirsen kelepçeyi geri takarım.”

İkinci kelepçe de çıktıktan sonra Karl öne doğru çöktü, kollarını bedenine yaklaştırmaya çalışıp yüzünü ekşitti. Her hareketiyle mırıldandığı küfürlerin sertliği ve çeşitliliği artıyordu.

“Tanrım! Kollarım *yanıyor* sanki.”

“Eh, bu sana ders olsun,” diyen Lee yataktan uzaklaştı. “Herhâlde bu gizemli, öfkeli kadın iki kilometrelik bir mesafede yaşıyor?”

Karl, “Bilmiyorum,” diyerek omuzlarını silkti. “Sormadım.”

“Karl, Tanrı aşkına! Bu gidişle sonunda Snapchat’e düşeceksin, o zaman seni *ben bile* kurtaramam.”

Bu durum oldukça yeniydi, Garda mensupları sosyal medyada isim verilerek rencide ediliyordu. Yüksek rütbelilerin dikkatini çeken son videoda uyuşturucu sattığı bilinen birinin verdiği partiye katılmış bir Garda görülüyordu, oldukça hevesli ve arkadaş canlısı bir tavrı vardı.

“Ona *muhafız* olduğumu söylemedim,” dedi. Karl ülkenin COVID-19 yasaklarını hiçe sayarak bir yabancıyla oynadığı seks oyunu sırasında iki kelepçeyle tutsak edildikten sonra bunu söylemesinin komik olacağını düşünmüştü.

“O zaman kelepçeleri nasıl açıkladın?”

“Açıklamadım. Pek *konuşmadık*. Lee, nasıl olduğunu bil..”

“O zaman şimdi daha da az konuş.”

Lee, hâlâ tutmakta olduğu ikinci kelepçeye baktı ve kilidin yanında mavi boyayla yapılmış bir iz gördü, ağız kısmına iki harf kazınmıştı: *E.M.*

Kafasını iki yana salladı. “Gerçekten mi, Karl?”

“Ne?”

Karl önce ona, sonra elindeki kelepçeye baktı, sonra tekrar ona döndü. Kollarını kucağına koymayı başarmıştı fakat o pozisyonda kalmıştı, gövdesi görünmez bir alçı içindeymiş gibi duruyordu.

“Bana öyle ‘Ne?’ deme. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu kelepçe Eddie’nin. Mavi boyalı, baş harfleri var. Kaybettiğini sandığı için yazdığı rapordaki tasvire uyuyor.”

“Kaybetti zaten. Birkaç hafta önce Trinity Hall’daki partiden aldığımız kokain bağımlısından çıkarmayı unuttu.”

“Eddie zaten bıçak sırtında, *biliyorsun*,” dedi Lee.

“Sen de nedenini *biliyorsun*. Boktan bir polis olduğu için bu durumda.”

“Biraz yardımcı olsan olmaz mıydı sanki?”

“Oluyorum zaten,” dedi Karl. “Polislikten ayrılmasına... Onun yeri burası değil.”

Lee'nin telefonu çalmaya başladı.

Ekranda Sundrive Caddesi'ndeki karakola ait numarayı görünce hemen meraklandı.

Karl ile vardiyalarının başlamasına yarım saat vardı, neden karakoldan arıyorlardı?

Neden telsizden iletişim kurmamışlardı?

Telefonu açtığında bir erkek sesi, “Lee,” dedi. “Problem çıktı.” Lee, sesin karakoldaki komiserlerden Stephen'a ait olduğunu anladı. “Konuşacak durumda mısınız?”

“Ever,” dedi Lee. “Devam et.”

“The Crossings'deki tek kadınlık apartman konseyi sabahın köründe aradı. Yine saçmalayacak diye düşündük. Bu yüzden...” Boğazını temizledi. “Şey, Ant ve Dec'i gönderdik.”

“Ne yaptınız?”

Karakolun en yeni iki üyesi kilise korosu çocuklarına benzediği ve birisinin ismi Declan olduğu için yaşlanmak bilmeyen TV spikerlerinin ismiyle anılıyorlardı.

“Bir şey çıkmaz diye düşündük,” dedi Stephen. “Kadın her gün arayıp komşusunun misafir ağırladığını söylüyordu.”

“Bu sefer ne oldu peki?”

“Zemin kattaki dairelerden birinde ceset bulundu. Kendi yatağında, pijamaları içinde huzurlu bir ölüm de değil.”

“Siktir,” dedi Lee.

“Neyse ki kadın ambulans da çağırmış, şoför de Paul Philips'miş. Olay mahalline gelir gelmez durumu fark edip Ant ve Dec'e ebeveynlerini çağırmalarını söylemiş.”

İki deneyimsiz çaylak olay mahallinde tek başlarına kalmıştı, başlarında ne yapacaklarını söyleyecek deneyimli bir memur yoktu. Olası bir cinayet soruşturmasında olay mahalline gelen ilk polis memurlarıydı. Lee'nin olay hakkındaki bilgisi

bu kadardı fakat deneyimsiz memurların geçirdiği her saniye ile suçluyu yakalama olasılıklarının düştüğünü biliyordu.

Burun kemerini sıkıp gözlerini kapattı.

Açtığındaysa Karl'ın ona sorgulayıcı bir şekilde baktığını fark etti.

“Durumun kötü olduğunun farkındayım ama düşünemedik...” dedi Stephen.

“Düşünememiş olmanızı sonra konuşuruz. Ben Karl'ın yanındayım, hemen oraya gideceğiz. Bana tam adresi gönder ve hemen destek ekip yolla, aralarında mutlaka Teknoloji Bürosu ve patolog da olsun. Bizden önce gelirlerse olay mahallini mutlaka kapatsınlar, kimse dışarı çıkmasın. Ant ve Dec'e söyle, biri daire kapısının önünde dursun, biri de apartmanın kapısında beklesin. Ben gelene kadar *nefes bile almasınlar*. Benden haber alana kadar olanları kayıtlara girme. Dua et de Başkomiser öğrenmeden bu boktan durumu düzeltebilelim. Anladın mı?”

“Anladım.”

Telefonu kapattıktan sonra Eddie'nin kelepçesini yatağa doğru fırlattı. Kelepçe Karl'ın bacakları arasına tüm ağırlığıyla çarpınca yepyeni bir acıyla kıvranmasına neden oldu.

Lee, onun toparlanmasını beklemedi.

“Giyin,” dedi. “Gitmemiz lazım. *Hemen.*”

53 Gün  nce

Oliver'in anlaştıkları gibi ofisinin önünde beklememesi en kötü senaryo değildi. En kötü senaryo orayı gören bir yerde durup Ciara'nın aptal gibi kendisini beklemesini izlemesiydi. Ciara buna engel olmak için yirmi dakika erken geldi, köşedeki Starbucks'tan kahve aldı ve dışarıdaki masalardan birine oturup gözünü saatten ayırmadı. Saat buçuk olduğunda bir dakika daha bekleyip kalktı, kahve kokusunu bastırmak için ağzına naneli şeker attı.

Köşeyi dönüp ana caddeye çıktığında gördüğü ilk şey o oldu. Tam da kararlaştırdıkları yerde durmuş, bekliyordu.

Ciara tüm vücudunun rahatladığını hissetti.

Oliver ona doğru dönüp el salladığında Ciara da el sallayarak karşılık verdi, doğrudan ofisten gelmiş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

 zerinde cuma günü giydiği takım elbise vardı. Gerçi Ciara erkek takım elbiselerini birbirinden ayırt edemiyordu, farklı bir takım olsa bile farkına varamayabilirdi. En azından kravatı farklı renkteydi. Postacı çantasının kalın deri kayışı bedeni boyunca uzanıyordu.  st nde palto ya da ceket yoktu, Ciara ise ceketini aldığına çok memnundu ve geceleri daha

başlamamıştı bile. Güzel görünmeye çalıştığı günlerde giydiği standart iş kıyafetlerini giymişti. Siyah bot ve tayt üstüne siyah bir gömlek elbise, emektar yeşil kış paltosu, siyah çanta...

Çok kısa süre önce birbirleri için birer yabancı olmalarına rağmen Oliver'ın gülümseyip ona doğru geldiğini görmek, dış görünüşüne tanık olmak tuhaftı. Görüşmelerinin üzerinden geçen yetmiş küsur saatte ne kadar çarpıcı bir görüntüsü olduğunu unutmuştu.

Gözlerine bakmanın nasıl bir his olduğunu...

O gözlerin de ona bakıyor olmasını...

Oliver kolunu uzatıp Ciara birbirlerini *nasıl* selamlayacaklarını, farklı beklentileri olursa doğacak utancı düşünmeye zaman bulamadan ona sarıldı. Gevşek, kibar bir sarılmaydı; ikisi de tek koluyla sarılmıştı, çok da samimi değildi. Oliver'ın sıkıldığı parfümün kokusunu aldı, yoğunluğuna bakılırsa sıkı beş dakika bile olmamıştı. Ona bu kadar yakın olmak, bir anlığına bile olsa dokunabilmek çarpıcı ve baş döndürücü bir duyuydu. Bedeninin tepkisi Ciara'yı şaşırttı, yan yana kasabaya doğru yürürken Oliver'ın söylediklerini tam olarak duyamıyordu. Dokunuşunun azalan sıcaklığından o kadar etkilenmişti ki...

Bir anda daldığı düşüncelerden sıyrılarak, "Efendim?" diye sordu.

"Belki de yapmasak daha iyiydi," dedim. Sarılmasaydık yani," Oliver ellerini cebine soktu. "Geçit törenini iptal etmişler, duydun mu? Gerçi daha iyi oldu. Turistlerden başkası gelmiyor. Bu kutlamaya sadece yurt dışındayken katıldım."

Aziz Patrick Günü geçit törenini iptal etmişlerdi, Oliver ondan bahsediyordu.

Ciara sokakta yan yana yürüdükleri sırada karşıdan gelen kadınların Oliver'a attığı bakışları fark edince kendini hem görünmez hem de onlardan üstün hissetti.

Kadınlar Ciara'nın varlığını fark etmese bile sonuçta Oliver'ın yanındaki oydu. Bu tuhaf bir gururdu.

"Bence de," dedi Ciara.

Oliver ona Londra'dayken Aziz Patrick Günü'nün yılın en önemli günlerinden biri olduğunu anlattı. İrlanda barları biletli etkinlikler düzenliyor ve ağzına kadar doluyordu, insanlar cüce cin kostümleri giyip yeşil biralar içiyorlardı; bütün gün kendi ülkelerinde asla yapmayacakları şeyler yapıyorlardı. En kötü akşamdan kalmalar listesinde ilk ona giriyordu. Kardeşi de ziyaretine gelmişti ve bu, durumu daha da kötüleştirmişti.

Oliver ona kardeşi olup olmadığını sordu.

"Hayır, ben o nadir örneklerdenim. İrlandalı tek çocuklu bir ailedenim."

"Tek boynuzlu at görmekle eş değer."

"Cüce cin desek daha doğru olmaz mı?" Ciara gülümsedi. "Ama haklısın. Senin başka kardeşin var mı, yoksa?.."

"Yok."

"Burada mı yaşıyor?"

Oliver, "Bir süredir Perth'de yaşıyor, kendi düzenini kurdu. Bilirsin, ev kredisi, çocuklar, sigortalı bir iş..." dedikten sonra duraksadı. "Geri döneceğini sanmıyorum, oranın havasına bayılmış."

Baggot Street Köprüsü'ne doğru ilerlediler.

"Favori filmi?" diye sordu Ciara.

"Galiba en çok *Baba 2*'yi seviyor."

Ciara güldü. "Peki sen?"

"*Jurassic Park*."

"Benim favorim yok, sormadan söyleyeyim. İnsanlar nasıl seçim yapıbiliyor anlamıyorum."

"Ben de yiyecekler konusunda öyle düşünüyorum."

"O konuda kategori yapabilirim. Favori kokteyl, favori pizza, favori sandviç ama daha ileri gidemem."

"Biraz detay ver o zaman."

"Sandviç kızarmış peynirli olacak, dışı mayonezli. Mayonez mutlaka olmak zorunda. Onun yerine tereyağı olmaz, altın sarısı yapmanın en iyi yolu bu. Pizza tavuk parçalı ve kırmızı soğanlı. İkisinin oranı güzelse daha iyisini bulamazsın. Kokteylse... Yani, çok içen biri değilim ama French 75'i severim."

"Nedir o?"

"Cin ve limon suyu karışımına biraz da şeker şurubu ekliyorlar, içinde ayrıca İtalyan beyaz şarabı ya da şampanya var, fiyata göre değişiyor. Teknik olarak yetişkinler için limonata."

"İyisini neresi yapıyor?"

"Ah," dedi Ciara, "onu bilecek kadar deneyimli olmam *mümkün değil*. Flüt kadeh içinde gelirse ve biraz da köpüklü olursa benim için yeterli. Dürüst olmak gerekirse flüt kadeh içinde gelmesi şart değil."

"Ve sadece bir haftadır buradasın..."

"Ve sadece bir haftadır buradayım..."

"Eh," dedi Oliver durup selam verip gösterişli bir restoranın şef garsonu gibi eliyle onu göstererek, "ben *altı* haftadır buradayım o yüzden artık Dublinli sayılırım..."

"Eminim öyledir."

"...ve iyi kokteyl nerede yapılır biliyorum. Hatta sinemaya yakın," diyerek Ciara koluna girsin diye dirseğini uzattı. "Gidelim mi?"

İşlerinden, televizyon programlarından ve daha pek çok şeyin bu çok uzaklardan gelen soğuk algınlığı nedeniyle iptal edilip edilmeyeceğinden konuştular. Pazartesi akşamı için bile fazla sessiz gelen şehirde gezdiler. Oliver çok uluslu birçok şirketin personelini evden çalıştırmaya başladığını söyledi. Ciara bunu

bildiğini söylediğindeyse Oliver, Ciara'nın o şirketlerden birinde çalıştığını unuttuğunu fark ederek gözlerini yuvarladı. Ciara haftanın sonunda ofisten çalışıyor olursa şaşıracağını, herkesin resmî açıklamayı beklediğini söyledi. Bazı departmanlar çoktan eve geçmişti bile. İş evden de aynı kalitede yapabileceğini düşünüyordu. Problemin binlerce çalışanın kapalı bir alanda birbirine çok yakın oturması, aynı havayı soluması, aynı tuvaletleri ve çay kaşıklarını vb. kullanması olduğunu söyledi. Haftanın her günü düzinelercesi yurt dışındaki ofislerden ve tesislerden dönüyordu; havaalanlarından geçiyor, kalabalık uçaklardan inip ofise geliyorlardı. Bunu gerçek bir olaydan çok potansiyel bir tehdit gibi görüyor ve ona göre davranıyorlardı. En azından şimdilik... Geçen sene personelden biri kızamık olduğunda aynısı yaşanmıştı. Patronlar çalışanlarına önem verdiği için değil, hastalanıp işe gelmemeleri verimliliği düşürdüğü için bazı önlemler almışlardı. Şu anki durum bu kadar büyük bir tedbir gerektirmese bile bir süre evden çalıştırmak en iyisiydi.

Oliver, "İşte geldik," dedi.

Ciara konuşurken Grafton Sokağı'nda lüks bir otelin önüne gelmişlerdi. Zemin kat pencerelerinden dışarıya loş, sıcacık bir ışık süzlüyordu. Girişteki kemerlerden yemyeşil bitkiler sarkıyordu. Altın renkli çift kapılı girişin diğer tarafında lüks döşemeye kaplanmış görkemli bir merdiven görüyordu. Kapının hemen dışında üniformalı ve eldivenli bir kapı görevlisi bekliyordu. Esintide sallanan farklı ülke bayrakları altında cilalı altın harflerle otelin ismi yazıyordu: THE WESTBURY.

Ciara otelin adını duymuştu ama burada olduğunu bilmiyordu. Aynı sokaktan birçok kez geçerken yalnızca göz ucuyla gördüğü bu binanın aynı lüks otel olduğundan haberi yoktu.

"Barında harika kokteyller yapıyor," dedi Oliver.

"Güzel."

Ciara samimi konuşmaya, *gerçekten* güzel olduğunu düşünüyormuş gibi göstermeye çalıştı ama gözleri kapıdaki görevliye odaklanmıştı. Daha iyi giyimli bir güvenlik görevlisiydi o kadar. Suni deri botlarındaki çiziklerin, elbisesinin ince kumaşının, kalın mantosunun kollarındaki yün topaklarının fazlasıyla farkındaydı. Manto o kadar ucuzdu ki bir ay dayanırsa şaşırilacak kadar kalitesizdi, yine de Ciara bu mantoyu üç yıldır her kış giyiyordu. Buraya geleceklerini bilse başka bir şey giyerdi, hatta yeni bir şeyler almayı bile düşünebilirdi.

Aslında biraz düşününce tahmin etmesi gerekirdi. Oliver tabii ki böyle yerlere giden, bu yerlerde hoş karşılanan ve ortama ayak uydurabilen bir adamdı. Yüzü, takım elbisesi, havalı öz güveni... Oliver görevli yokmuş gibi kapıya yaklaştı, demek ki bu şekilde davranmak gerekiyordu. Görevli yüzünde samimi bir gülümsemeyle onlar için kapıyı açtı.

İçeri girmek için birbirlerinden ayrılmışlardı, merdivenleri çıktıkları sırada Oliver elini Ciara'nın beline koydu. Ona yön vermiyor, ona sahip çıkmaya çalışmıyordu, sadece rahatlaması ve yanında olduğunu hissetmesi için yapılan ufak bir dokunuştı. Ciara Oliver'ın rahatsızlığını sezip sezemediğini merak etti.

Parlak kumral saçları olan bir görevli onları girişte karşılayarak bara doğru yönlendirdi. "Sizi şöyle alayım," derken Oliver'a bakarak uzun, koyu kirpiklerini kırıştırdı.

Bar, aynalı nesneler ve parıltılı köşelerden oluşan görsel bir şölen gibiydi. Kristal şamdanlar ve bardaklar, gösterişli deri kaplamalar ve mermer yüzeyler her yerdeydi. Tezgâhın arkasındaki duvarda yüzlerce farklı renkli şişe vardı. Buradaki ışık da otelin geri kalanı gibi loş ve sıcacıktı, ortam insanın içini ısıtıyordu. Mekanın bir köşesinde ortama biraz daha sıcaklık katan ateşin yandığı şömine vardı. Üniformalı çalışanlar onlarla ilgilenmek için bekliyordu.

Ciara kendini film setinde gibi hissetti, tam anlamıyla büyülenmişti.

İçerisi neredeyse bomboştı, yalnızca birkaç müşteri vardı. Hepsi de çıtır çıtır yanan keyifli ateşin yakınındaki masalarda oturuyordu. Oliver ile Ciara onlardan uzağa, odanın diğer köşesindeki yuvarlak, sıcak bir kabine yönlendirildi.

Ceketleri istendiğinde mantosunu uzatan Ciara, lüks askı odasına giden çalışanın ceketteki Primark etiketini göreceğinden endişelendi. Sonra bunu düşündüğü için kendine kızdı. Oliver ceketini kadına hiç bakmadan uzatmıştı.

Masaya geçtiler.

Oliver gömleğinin düğmelerini açıp kollarını sıvadı. Kaslı, iri kolları vardı, soluk teninin üzerinde koyu renk kılları hoş bir rezat oluşturunuyordu. Ağır ve pahalı gibi görünen gümüş bir saat takıyordu.

“Nasıl buldun?” diye sordu. Elini sallayarak bar hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istediğini belirtti.

“Dürüst olmak gerekirse biraz kirli. Etrafı biraz süsleseler daha hoş olurmuş, değil mi?”

Oliver sıırttı. “Asıl tuvaletleri gör, mide bulandırıcı.”

“Fransa’da kazdıkları çukurlardan iyi mi kötü mü?”

“Orada olmayı dilersin.”

Atışmaları makineli tüfek gibiydi ve Ciara verdiği her başarılı cevaptan sonra rahatlayarak başının döndüğünü hissediyordu. Cephe boyunca koşup vurulmadan sipere girmiş gibi bir duyguydu bu.

Garson elinde iki kokteyl menüsüyle yanlarına geldi.

“Şey, biz iki,” Oliver ona baktı, “ismi neydi?”

“French 75. Lütfen.”

“Harika bir seçim,” dedi garson. “Menüleri bırakayım mı?”

“Lütfen.” Ciara uzanıp bir menüyü aldı. “Teşekkür ederim.” Sonra Oliver’a döndü. “Bakalım neler varmış...”

Ama aslında aradığı şey sipariş verdikleri içkilerin fiyatıydı. Sayfaları karıştırdı, kokteyl seçeneklerini derin bir ilgiyle inceliyor gibi yaptı. Fiyatı gördüğünde tepki vermemeye çalıştı. Kokteyller 24 pound idi. *Tanesi*.

"Tuvalet demişken," dedi Oliver masadan kalkmak için hareketlenerek. "Bugün bir litre kadar kahve içtim. O yüzden..."

"Dikkat et de deliğe düşme."

"Beş dakika içinde dönmezsem..."

"Beklemeye devam edeyim, biliyorum."

Oliver'in sırtının bar kapıları ardında kaybolmasını izledi. Sonra çantasını kucağına alıp içinde cüzdanını aramaya başladı. Cüzdanın içindeki kırıksık paraları kabaca hesapladı. İçecekleri ve eve dönerken bineceği taksiyi ödeyecek parası vardı ama o da zar zor yetiyordu.

Gerçi hesabı büyük ihtimalle Oliver ödeyecekti.

Yine de...

Elini çantasının iç bölmesine sokup banka kartının sertliğini, parmaklarına değen kabartmalı harfleri hissedince rahatladı.

Gerek olmadıkça kartını kullanmamayı tercih ediyordu. Bir çözüm bulacaktı.

Üçüncü içkilerini sipariş etmişlerdi ki Oliver, "Bir şey fark ettim ama inanmazsın," dedi.

Ciara'nın yanakları kızarmış, uzuvları gevşemişti, dili resmen çözölmüştü, daha rahat sohbete katılıyordu.. Henüz kontrolü kaybedecek kadar sarhoş değildi ama kendine göre aşmaması gereken sınırı geçecek kadar içtiğini düşünüyordu. Çünkü gerginlikten iştahı kaçmıştı ve öğle yemeğini yiyememişti. Su bardağını önüne çekti, bir yudum daha alkol almadan önce tüm bardağı bitirmeye karar verdi.

Oliver'a döndü. "Seni dinliyorum," dedi.

Oliver ona telefonunun parlak ekranını gösterdi. "Film on dakika önce başladı."

"Dalga geçiyorsun."

"Hızlı hareket edersek koşarak yetişebiliriz belki. Muh-temelen hâlâ reklam gösteriyordur, sinema buradan birkaç dakika mesafede."

Ciara, "Aslında," diyerek söze girdiği anda Oliver da, "istersen burada kalabiliriz de," dedi.

İkisi de güldü.

"Acele etmekten nefret ediyorum," dedi Oliver.

"Ben de."

"İçmeyi seviyorum."

"Ben de."

"Seni de seviyorum."

"Eh, sevilmeyecek gibi değilim."

Oliver bir kakhaha attı, ondan etkilenmişti.

Ciara verdiği cevaptan kendisi bile biraz etkilendiğini itiraf edebilirdi.

"Peki," dedi Ciara boğazını temizleyerek. Konuyu de-ğiştirmesi gerekiyordu, çakır keyifliğin onu yaklaştırdığı uçurumdan uzaklaşmak için zamana ihtiyacı vardı. "Buraya sık gelir misin?"

"Yapma."

"Gerçekten merak ettim."

"Aslında bu ikinci gelişim," diye itiraf etti Oliver. "İlk seferinde iş için geldim. Hoşuma gidince bir kez..." Kadehi-nin altından tutup içindeki sıvı çalkalanana kadar sallamaya başladı. "İş dışında bir şey için gelmek istedim."

"İş dışında. Vay be. Kesin tüm kızlara böyle diyorsundur."

"Hoşuna gitti mi?"

Bakışları buluştuğunda Ciara yan yana oturdukları hâlde şimdiye kadar gözlerine pek bakmadığını fark etti.

İyi de olmuştu çünkü Oliver ona öyle bakıyordu ki...

Delici kelimesinin bakışlar için kullanılmasını hiçbir zaman kavrayamamıştı fakat Oliver'ın gözleri öyleydi. Ona bakmakla kalmıyor, âdeta *içini* görüyordu, gerçeği örten ince perdenin ardına bakıyordu. Sanki gözleri görünenin ötesine bakıp rahatlıkla gerçek Ciara'yı izleyebiliyordu. Sanki içine kapanmış, bu akşam her şey berbat olursa yaşayacağı duygulara karşı gardını almış, kendini çaresizce korumaya çalışan Ciara'yı görüyordu.

Gözlerini kaçırıp bakışlarını bardağına çevirdi.

"Evet, sevdim. Yani... Normalde geleceğim bir yer değil, öyle söyleyeyim." Alkol damarlarında kaynıyor, Oliver'ın bakışlarının gece boyunca zayıflattığı duvarları yok ediyordu. İlk buluşmalarında duvarların tamamen yıkılmasına izin vermezdi ama yüzünü çatlaklardan birine dayayıp sınırın ötesine geçmeden onunla dürüstçe konuşabilirdi. "Açık konuşmak gerekirse bu tür yerlere gelmeye param yetmez. En azından düzenli gelemem. Buraya geleceğimizi bilsem farklı giyinirdim. Kapıdaki görevli beni durdurup, *kusura bakma, tatlım. Penney marka bluzlarla girmek yasak*, diyecek diye korktum."

"Hem tatlım diyor *hem de* bluz mu diyor? Kim bu adam?"

Ciara iyi niyetli bir şekilde Oliver'ın koluna vurdu.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Söylemeden geçemeyeceğim," dedi Oliver, "bence çok güzel görünüyorsun."

Ciara bardağına bakarak, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Özel sayılır değil mi?"

Barı kastediyor olabilirdi. Ya da içkileri...

Ya da onunla geçirdiği bu akşamı kastediyordu.

“Buranın sevdiğim yanı...” dedi kelimeleri düşündüğünden daha yavaş telaffuz etmeye özen göstererek. En azından öyle umuyordu. “Gizliymiş gibi bir havası olması. Sır değil ama ortada da değil. Binanın önünden geçtiğinde burada olduğunu bilmiyorsun ama içeri girip köşeyi döndüğünde bunca zamandır burada olan güzelliği görüyorsun. Beklediğini anlıyorsun. Buna bayıldım. Bu tür yerler keşfetmeyi seviyorum çünkü her gün önünden geçtiğim binaların içinde *başka* neler var diye merak ediyorum. Keşfedilmeyi bekleyen başka neler var? Gizli, kocaman bir şehir var. Hatta *birkaç* tane var. Hepsi bu şehrin içinde, gözümüzün önünde duruyor.”

“Yani sırlardan hoşlanıyorsun,” dedi Oliver.

“Hayır.” Hızlı cevabıyla sesi çok sert çıkmıştı. Daha yavaş, daha yumuşak bir şekilde tekrarladı. “Hayır. Yani... New York’ta bir bar var, başkası göstermediği sürece bulman imkânsız çünkü sokağa bakmıyor, tabelası yok ve içeri girmek için *başka bir bardan* girmen gerekiyor.”

“Kulağa yorucu geliyor,” dedi Oliver.

“Ve çok *gereksiz*. Güzel içki yap, müşterilere iyi davran yeter. Bu saçmalıklara gerek yok. Ama işte *bu* sır oluyor. Sır saklamanın olayı insanları bir şeyden mahrum bırakmak. Gerçekten mahrum kalıyorlar evet ama aynı zamanda deneyimden, bilgiden de mahrum kalıyorlar. Onları havalı insanların arasına sokmamaya çalışıyorsun o kadar. Bu da çok...” Ciara durdu, dikkati dağılmıştı. Lafı nereye getirmeye çalışıyordu? Alkolün sıcaklığı vücudunda istemediği hâlde yayılıyordu. “Sevdiğim şey sırlar değil. Benim için yeni olan ama aslında hep gözümün önünde olan şeyler. Sır farklı bir şey. Bana göre sırlar yıkıcıdır.”

Derin bir sessizlik oldu.

Ciara ona dönüp bakma cesaretini gösterdiğinde gözlerinin üstünde olduğunu gördü. Bir saniyeliğine Oliver’ın eğilip onu

öpeceğini düşündü ama bunu yapmasına hem hazır değildi hem de istemiyordu. Kesinlikle o anda hiç istemediği hâlde biraz çakırkeyifti. Oliver ise kafasını sallayıp, “Anladım,” dedi, sonra da tekrar tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

“Bir gecede üç kez mi?”

“Baraj kapağı açıldı,” dedi Oliver üzgün bir şekilde.

“Benim de gitmem lazım. Sen gelince giderim.”

“Seni beklememi ister misin?”

“Sorun değil, acelem yok,” diyerek elini salladı. “Sen git.”

Oliver gittiğinde kendini zorlayarak suyunu üç büyük yudumda bitirdi. Sonra masadaki temiz kokteyl mendillerinden birini aldı, güzelce katlayıp çantasına koydu. Kafasını kaldırdığında garsonlardan biri başında duruyor, bilmiş bir şekilde ona gülümsüyordu. Ciara suçlu bir şekilde gülümseyerek, “Hatıra,” dedi.

“Yani iyi gidiyor,” dedi garson.

“Galiba.”

“Bence de öyle.”

İçkilerini tazeledikten sonra Ciara’ya göz kırparak gitti.

İkisi de içkilerini bitirdikten sonra Oliver başka bir yere gitmeyi önerdi. Ciara saatin neredeyse on olduğunu görünce çok şaşırdı, vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştı bile; Oliver’a da çok geç olduğunu söyledi. Tuvalete gittiği sırada Oliver’ın hesabı ödediğini öğrenince aşırıya kaçmadan da olsa biraz karşı çıkıp Oliver’a teşekkür etti.

Merdivenlerden indikleri sırada Oliver’ın yine elini belinde hissetti ama bu sefer vücuduna çok daha güçlü dokunuyordu. Ciara mantosunu kolunda taşıırken elbisesinin ince kumaşı üzerinden Oliver’ın vücut sıcaklığını hissedebiliyordu. *Oli-*

ver'in, taytının derisine battığını hissetmeyeceğini umdu. Ne hissettığını merak etti.

Kapının karanlık camlarında yansımalarıyla karşılaş-tığında Ciara çift olarak ne kadar iyi göründüklerini fark edince şaşırdı.

Sonra da bu olayın ne kadar hızlı geliştiğine, market sıra-sında bekleyen yabancılardan yan yana durmalarına, Oliver'ın ona dokunup kendisi hakkında bir şeyler anlatmasına ne kadar hızlı geçiş yaptıklarına şaşırdı.

Belki de bu iş *gerçekten* çok kolaydı.

Peki şimdi ne olacaktı?

Başka bir yere gidip son bir tek atacaklarını, belki de bir yerlerde geç akşam yemeği yiyeceklerini düşündü, gerçekten karnı çok acıkmıştı. Belki de...

"Taksi çağırabilir misiniz?" dedi Oliver, kapı görevlisine dönerek. Vardiya değişimi yapılmış gibi görünüyordu, önceki görevliden farklıydı.

Ciara taksi istemesine şaşırdı, nereye gideceklerini öğ-renmek istiyordu fakat bu anların narin dengesini bozmak istemiyordu. Günümüzde, aslında geçmişte son derece dik-katli davranan bir zaman yolcusu gibi hissediyordu çünkü geleceğin ne kadar güzel olduğunu biliyordu ve hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu.

Taksi geldiğinde Oliver kapıyı açıp Ciara'ya girmesini işaret etti ama Ciara bindikten sonra içeri girmedi. Bu sefer tepki vermemek daha zor olmuştu.

Ciara onun binmeyeceğini fark etti.

Tek elini arabanın üzerine koyup yüzleri aynı hizaya gelene kadar eğildi.

"Ben yürüyerek dönerim," dedi.

"Ah," dedi Ciara. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki. Tamam."

“Perşembe akşamı buralarda mısın? Bu sefer filme gidebiliriz.”

Ciara başını sallayıp bir anlığına gülümsedi. “Olur.”

“Mesaj atarım.”

“Tamam. Güzel.”

“İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Oliver kapıyı kapattı ve ön yolcu koltuğunun açık camına doğru ilerledi. Eğilip koltuğa bir şey bıraktı -Ciara bir saniye sonra bunun taksi parası olduğunu fark etti- ve şoföre gidebileceğine dair işaret verdi. Araba yola çıkarken bir kez daha el salladı.

Ciara olanlara tam olarak anlam veremiyordu. Evet, Oliver onu bir daha görmek istiyordu ama bu gece daha fazla görmek istemiyor muydu? Hemen görüşmek istemiyor muydu?

“Nereye, tatlım?” diye sordu şoför arkasına bakarak.

Bu sulara yüzebilme becerisine duyduğu tüm güven yok oldu. Ne yaptığını bilmiyordu. Şimdiden pes etse daha iyiydi.

“Eve,” dedi kafası karışık bir şekilde. Sonra şoförün adres sorduğunu anladı.

Günümüz

Lee arabasını kavisli apartman kompleksinin önündeki alanda duran polis arabasının arkasına park etti. Bina pürüzsüz gri tuğlalardan yapılmıştı, Harold's Cross Caddesi'nin üstünde cam ve metalle yükselen bir yapıydı. Motoru kapattığı sırada Karl kahvaltısını -bir şişe Red Bull- bitirdi.

Ana girişe benzeyen kısmın önünde bekleyen bir memur gördü. Bir çift cam kapının üstünde altın harflerle THE CROSSINGS yazılmıştı. Baş parmaklarını çelik yeleğine geçirmiş, ağırlığını bir ayaktan diğerine veriyordu. Lee bu mesafeden Ant mi Dec mi olduğunu göremiyordu ama yakından da ayırt edebileceğinden pek emin değildi, sürekli isimlerini de karıştırıyordu. Şimdilik Dec olduğunu varsaymaya karar verdi.

Henüz diğer polislerden haber yoktu ama Stephen ile konuşmasının üstünden on dakika bile geçmemişti.

Telefonuna bakıp Stephen'dan istediği o mesajı okudu. Ceset bir numaralı dairedeydi. Her katta sadece birkaç daire olacağını umuyordu. Olay mahalli ana girişe ne kadar yakınsa içeri girdiklerini o kadar az kişi görecekti, yani durum kötüleşmeden önce düzeltme ihtimalleri artacaktı.

Lee, Karl'a dönüp baktı.

"Ne yapacağını biliyor musun?"

"Bu ikilinin bokunu temizlemeyecek miyim?"

"Onlar suçlu değil, Karl. Onları buraya gönderen kafasız suçlu. Henüz *ne yaptıklarını* bilmiyoruz. Bu yüzden çok *kendin olma.*"

"Hem komik *hem de* çekici olmayayım mı yani?"

"Yavaşak olma."

Karl kalbinden vurulmuş gibi tek elini göğsüne götürdü.

"Beş dakikadır iş üstündeler," dedi Lee. "Çok yüklenme, onu diyorum."

Karl, "Yufka yüreğine bir çare bulman gerekiyor," diyerek yolcu kapısını açtı. "Bagajda ilk yardım çantası olacaktı."

Arabadan çıktıklarında aceleyle yanlarına gelen üniformalı memurla binanın önünde buluştular.

"Dedektif Müfettiş Leah Riordan ve Dedektif Çavuş Karl Connolly. Durum nedir?"

"Michael," diyerek genç polis maskesini indirdi. "Garda Michael Creedon."

"Durum nedir, Michael? Kısaca özetle, lütfen."

Genç polisin cevap vermeden önce defterini açması Lee'nin hoşuna gitti.

"Şey, buraya yedi buçuk civarında geldik," dedi notlarını tarayarak. "Yedi yirmi altı. Biri..."

"Yedi yirmi altı mı?" diye sordu Karl. "Emin misin?"

"Evet. Not aldım."

"Yedi yirmi yedi olmasın?"

Genç polis memurunun yanakları kızarmaya başladı ve Lee, Karl'ın kaburgalarına dirsek atarak Michael'a devam etmesini işaret etti.

“Peki, sonra...” Michael boğazını temizledi. “Apartman sakinlerinden biri bizi bekliyordu: Gillian Fannin. Dört numaralı dairede oturuyor, bizi kendisi aramış.”

Lee, “Peki tam olarak ne şikâyetinde bulunmuş,” diye sordu.

“Komşusunun evinden kötü bir koku geldiğini söylemiş. Bir numaralı daireden, üç kapı ileride ama aynı koridordalar. Başta yemek artıklarının çürüdüğünü düşünmüş ama koku gitgide ağırlaşıyormuş... Sabah kapıyı çalmış ama zaten kapı açılmış.”

“Nasıl yani?”

“Çekili olduğunu ama tam kapanmadığını söyledi. Kilit yuvasına girmemiş. Kapıyı biraz itmiş, seslenip evde kimse var mı diye yoklayacakmış ama koku çok daha yoğunlaşınca geri çekilmiş, evine dönüp hem bizi hem ambulansı aramış.”

“Yani içeri girmemiş?”

“Girmediğini söylüyor.”

“Sen ilk gördüğünde kapı nasıl duruyordu?”

“Kadının anlattığı gibi,” dedi Michael. “Bulduğu hâldeydi. Kapı sonuna kadar kapanmadan kilitlenmiyor sanırım.”

“Dairede kimin yaşadığını biliyor mu?”

“Yirmili ya da otuzlu yaşlarında genç bir adam olduğunu söylüyor ama başka bir şey bilmiyor. Bir süredir görmemiş, birkaç hafta olabilir diyor. Posta kutularına baktım ama üstlerinde sadece numaralar var, isim yazmıyor.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Lee adamın üstüne gitmemek için. Yanında duran Karl’ın gözlerini yuvarladığını hissedebiliyordu. “Paramedikler içeri girdi mi?”

“Bir tanesi,” tekrar notlarına baktı, “Paul Philips kısa süreliğine içeri girdi. Dışarı çıktığında yapabileceği bir şey olmadığını söyledi ve karakolu arayıp durumu açıklamamızı önerdi. Cesede dokunmadığını, çürümenin ileri seviyelere

ulaştığını belirtti. Olayın üstünden tahminen birkaç hafta geçmiş olduğunu düşünüyor.”

“Paramedikler gitti mi?”

“Galiba araç girişinin yakınlarına arka tarafa park ettiler. Patoloğu beklemek istemezseniz ölüm raporunu hazırlayabileceğini söyledi ama?..”

“Evet, artık onlar da rapor yazabiliyor, o konuya sonra geliriz. *Sen içeri girdin mi?*”

“Hayır, Declan çok kısa bir süreliğine girdi. Ceset tuvaletteymiş, hemen koridordaki ilk kapı, o yüzden çok ileri gitmesi gerekmedi. Oradan salonu ve büyük yatak odasını da görebildiğini söyledi. Boş görünüyormuş...” Boğazını tekrar temizledi. “Sadece birkaç saniye içeride bekledi.”

Önemli kanıtları yok etmek için yeterli bir süreydi fakat belki de tehlike Lee’nin korktuğu kadar büyük değildi.

“Dairenin tek girişi orası mı?”

Michael kafasını hayır anlamında salladı. “Zemin katındaki dairelerin korkuluklarla çevrili verandaları var, kolaylıkla üstünden atlanabilir. Verandanın sürgülü kapısı dışarıdan kapalı görünüyordu ama kilitli mi diye kontrol etmedim. Olabildiğince az şeye dokunmaya çalıştım,” diyerek sol omzunun üstünden işaret etti. “Yan kapı ve iki yangın çıkışı var. Bayan Fannin’e göre hepsinde alarm takılı. Bir de girişi arka tarafta olan yeraltı otoparkı var.”

“İçeri giren ya da çıkan oldu mu?”

“Bu taraftan giren ya da çıkan olmadı. Saatin erken olması bizim için avantaj oldu. Birisi koşuya çıkmak istedi ama pek olay çıkarmadan geri döndü. Tabii araçları bilemiyoruz.”

“Yangın çıkışlarından biri koridorun sonunda mı?”

Michael başını onaylar gibi salladı.

“Yani o yangın çıkışıyla bir numaralı dairenin kapısı arasında başka bir daire ya da kapı yok, öyle mi?”

“Merdivene açılan bir kapı var,” dedi Michael, “onun dışında bir şey yok.”

Lee ona doğru dönüp başını salladığında Karl ne demek istediğini anladı, kordonu geçmek için yangın kapısını kullanacaklardı. Önce alarm sistemini kapatmaları gerekiyordu.

“Tamam, peki. Michael, seni Dedektif Connolly ile bırakacağım, ben duruma göz atarken onun hazırlanmasına yardım et. Kısa süre içinde destek ekipleri gelecek ve onlar geldikten sonra otoparkı kapatıp bölgeyi çevrelemek istiyorum. Umarım dört numaradaki kadın sabah erken kalkıyordur ve komşular hâlâ uyuyordur.”

Michael yüzünü ekşitti. “Korkarım ki o kadar şanslı değiliz, Dedektif. Geldiğimizde yan girişten içeri girebileceğimizi düşündük. Kapıyı açmaya çalıştık ama meğerse acil çıkış kapısıymış. Yangın alarmı çalınca herkes uyandı. Bayan Fannin bizi bahçede bekliyormuş, buluştuğumuzda şey... daire sakinleri balkonlara dizilmişti, herkes bizi izliyordu

“*Harika,*” diye mırıldandı Karl.

Lee Michael’a dönerek, “Şu an önemli olan herkesin evinde kalmasını sağlamak,” dedi ve sonra da Karl’a döndü. “Ben içeriye bakacağım. Sen burada işini halledebilir misin?”

“Evet, Patron.”

Lee arkasını dönüp içeri gittiği sırada içinden Garda Michael Creedon için dua etti.

Cam kapılardan birine yangın söndürücü sıkıştırılmıştı; elektronik okuyuculu giriş paneli ve sensörler kapının kapandığı anda kilitlendiğine, yalnızca apartman sakinlerinin içeri girebildiğine işaret ediyordu.

Lee içeri girdiği anda kokuyu aldı.

Duvardaki tabelaya bakıp bir numaralı dairenin yerini öğrendi fakat koridor kıvrımlı olduğu için kapıdan ne kadar uzakta olduğunu kestirememişti. Binanın şekline ve büyük-

lügüne bakılırsa yaklaşık dokuz on metrelik yolu olmalıydı. Arkasında açık duran kapıdan taze, serin sabah havası giriyordu ama yine de...

Kokuyu şimdiden alabiliyordu. Çürüyen insan etinin o tiksinti verici, yoğun kokusunu.

Son kullanma tarihi geçeli yıllar olan ucuz bir parfümle güneşte bırakılmış et kokusunun karışımı gibiydi. İğrenç koku ısındıkça daha fazla yayılarak temiz havanın yerini alıyordu. Lobideki koku çok yoğun değildi fakat ne kadar kötü olduğunu anlamaya yetiyordu.

Bunca zamandır daire kapısının önünde bekleyen zavallı Declan'ın hâlini düşündü. Bu hikâyeyi barda arkadaşlarına yıllarca anlatacağına şüphe yoktu. Lee hikâyesinin *o gün istifa etmeye karar verdim* cümlesiyle bitmemesini umuyordu.

Lee ceketinin cebinde unuttuğu naneli şeker paketinde kalan son şekerleri zafer edasıyla çıkardı. Düzenli olmakta başarısız olmanın, giysilerini en az kir gösteren renk neyse ona göre seçmenin avantajları da vardı.

İki temiz nane şekeri vardı, bir tanesi tiftikle kaplıydı. Şekerleri cebine koyup diğer cebinden maskesini çıkarıp taktı.

Lobi küçüktü fakat içeri girdiği cam kapının hemen karşısında ikinci bir cam kapı olduğu için aydınlıktı. Bu kapılar apartmanın bahçesine açılıyordu. Lee dışarı çıkmadan kapının diğer tarafından bahçeyi inceledi. Düzenli olarak biçilmiş çimler, canlı, yeşil ağaçlar, ahşap banklar ve damlatan bir çeşme vardı. Bina, bahçenin etrafında U şeklinde kıvrılıyordu, uç kısımlarında ise büyük demir kapılar vardı. Lee bunların acil araç girişleri olduğunu tahmin etti.

Apartman üç katlıydı, her dairenin balkonu varsa yaklaşık otuz daire ediyordu. Zemin kattaki dairelerin bahçede kendilerine ait bölümleri vardı, aşağı yukarı tek arabalık park yeri kadardı. Etrafıysa metal korkuluklarla çeviriliydi. Ne var ki

korkuluklar alçak ve geniş aralıklıydı, Michael'ın dediği gibi üstünden kolayca geçilebilirdi. Avluda görebildiği kadarıyla kimse yoktu. Bu açıdan bakınca birinin balkondan izleyip izlemediğini söylemek zordu.

Arkasını döndü.

Ana kapının yanında küçük bir şişede yeni olduğu belli olan el dezenfektanı vardı. Üstünde düğme aradıktan sonra elektronik sensörü olduğunu fark etti, şeffaf sıvıyı ellerine sürerken havayı kokladı.

Limon çiçeği kokuyordu. Ne kadar da gösterişliydi.

Bildirilerle dolu bir duvarın altında yangın söndürücüyü tutan çelik yuvayı fark etti. Bildirilerden ilkinde APARTMAN KURALLARI yazıyordu ve altında uzun bir liste vardı. Lee gözlerini kısıp listeyi inceledi, The Crossings sakinlerinin uyması gereken yirmi üç ayrı kural vardı.

Kulağa okul gibi geliyor, diye düşündü. Ya da hapishane.

İkincisi ise devletin gönderdiği parlak sarı COVID-19 bildirisiydi. Üstünde sadece üç yönerge olduğuna bakılırsa gönderilen ilk bildirilerden biriydi: Ellerinizi yıkayın, öksürürken ağzınızı kapatın, insanlarla aranızda iki metre mesafe bırakın yazıyordu.

Çerçeve içine asılan üçüncü bildiriyse acil durumlarda ne yapılması gerektiğine dair yönergeler içeriyordu. Lee telefonunu çıkarıp üstünde yazan şirketin numarasını aradı. Telefon hemen açıldı ve robotik bir ses çalışma saatleri dışında farklı bir numarayı araması gerektiğini söyledi.

Lee telefonunun ekranındaki saate baktığında sekiz kırk beş olduğunu gördü.

İkinci numarayı aradığında telefon iki kez çaldı ve aynı ses kaydı çıktı.

“Mükemmel,” dedi yüksek sesle. Sesli mesaj bırakarak ismini, rütbesini ve numarasını verdi, hemen aranmayı beklediğini söyledi.

Daha sonra posta kutularına döndü. Duvarın alt kısmına gömülü, paslanmaz çelikten dört sıra posta kutusu vardı. Pantolonunun cebinden mavi lateks eldivenlerini çıkarıp taktı, eldivenleri sabitlemek için uç kısmı ceketinin kol düğmeleri üstünden geçirdi. İşaret parmağıyla bir numaralı daireye ait posta kutusunun kapağını kaldırdı, içeriyi görmek için eğildi.

İnce beyaz bir zarf vardı ama baktığı açıdan üstünde ne yazdığını göremiyordu.

Koridorda ilerlemeye başladığında birkaç asansörün yanından geçti. Koridor hareket sensörlü floresan lambalarla aydınlatılmıştı. Sola kıvrılan koridorun sonunda üç kapı ve birinin önünde bekleyen Garda Declan... *Soyadı neydi? Casey mi?* Bir numaralı dairenin önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

İki maske takmıştı. Tek kullanımlık maskenin mavi, kâğıda benzer kumaşı ardında burnundan çenesine kadar siyah bir kumaş görünüyordu. Fena fikir değil, diye düşündü Lee. Adamın saçlarının altında biriken terin parıltısını görebiliyordu, teni temiz hava alamamaktan hafif grileşmiş gibiydi.

“Dışarıda bekleyebilirsin,” dedi Lee. “Biraz temiz hava al.”

Genç memur hiç vakit kaybetmeden Lee konuşmayı bitirir bitirmez uzaklaşmaya başlamıştı.

Dairenin kapısı çok az aralıktı, kapı çekilmiş gibi dursa da kilidi bozuk olduğu için tam kapanmıyordu. Kapının, eşiğin ve kapı kolunun üstünde herhangi bir hasar ya da leke görünmüyordu.

Lee naneli şekerlerini çıkardı, maskesini kaldırıp ikisini birden ağzına attığında mentolün dilini yakmasını bekledi. Sonra tüm gücüyle nefes vererek maskenin içini nane koku-

suyla doldurdu. Şekerler çoktan yumuşamaya başladığı için kısa süreli bir çözümdü ama hiç yoktan iyiydi.

Daire kapısının kilidi sağlam görünüyordu, mekanizma kurcalanmamış gibiydi. Kapıyı açınca karşısına dar bir koridor çıktı. Yerler parkeydi, sol tarafındaki konsolun üstünde gümüş çerçeveli bir ayna asılıydı. Koridoru tavandaki avizeden yansıyan ışık aydınlatırken evin başka yerlerinde de ışıklar açık kalmış gibiydi.

Sağ tarafta dışa doğru açılmış bir kapı vardı, bu nedenle dairenin geri kalanını göremiyordu.

Esaslı bir koku duvarına çarpmış gibi hissetti.

Havadaki şeye *koku* bile denemezdi. Kokuyu almak için nefes almak gerekirdi. Çürüyen bedenlerin saldıdığı şeyse tüm işi tek başına hallediyor, insana seçenek bırakmıyordu. Burun deliklerine saldırıyor, ağzına dolup boğazını tırmalıyordu. Tüm deri hücrelerine, kumaş ipliklerine ve saç tellerine siniyordu. İnsanın gözlerini yaşartıyordu. Kokudan çok işgal gibiydi, topyekûn bir saldırıydı.

Naneli şeker fikri suya düşmüştü, tüm nane molekülleri bir anda etkisiz hâle gelmişti.

Lee cesaretini toplayıp içeri girdi.

50 Gün Önce

Leo, Washington DC'den canlı yayında bir açıklama yapmak üzereydi. Dairede televizyon olmadığı için Ciara internetten yayını açtı ve dizüstü bilgisayarını karnına koyarak koltuğa uzandı.

O tarafta daha güneş bile doğmamıştı. Leo, alacakaranlıkta ihtişamlı görünen bir binanın önüne kurulmuş ışıklı podyuma çıktı. Yüzünde ciddi, hüzünlü bir ifade vardı.

Ciara onun ne düşündüğünü merak etti. Hem doktordu hem de ülkenin lideriydi. Durumu çoğu insandan daha iyi anlıyor olmalıydı.

Leo yavaş ve kararlı bir şekilde konuşmaya başladı. Görünmeyen bir prompterdaki metni okusa da doğrudan kameraya konuşuyor gibi görünüyordu.

Virüs dünyanın her yerine yayıldı.

İnsanlık tarihi boyunca böyle bir pandemi görülmedi.

Bu sorunu da çözeceğiz.

Program haber stüdyosunda yorum yapan insanlara döndüğü anda Ciara bilgisayarını kapattı, hüngür hüngür ağlayıp sıcak gözyaşları yanaklarına akmaya başladığında kendi de şaşırıldı.

Korkmuyordu, en azından fiziksel anlamda korkmuyordu. Virüs ülkeye girmiş olabilirdi ama hâlâ kendisinden çok uzakta gibi geliyordu. Söylediklerine göre iyi huylu bir soğuk algınlığı gibiydi. Onları bu durumdan koruması gereken insanların işlerini yapacağını, zaten yaptıklarını düşünüyordu. Ama yine de bu durum...

Korkunçtu.

Başbakan'ın söylediği şeylerin bazılarını birçok kez duymuştu ama onlar bilim kurgu gerilim ya da kıyamet sonrası zombi filmlerindeydi. Çok önemli olduğu için okyanusun diğer tarafında, alacakaranlık vakti düzenlenen bir basın toplantısında kendi ülke liderinin bu kelimeleri söylemesini beklemiyordu.

Ve bu gerçek dünyaydı.

Onun dünyasıydı.

Annesi ona televizyonda gördüğü en korkunç görüntünün 9 Eylül'de yıkık binalardan yayılan yoğun, tozlu duman altındaki Manhattan manzarası olduğunu söylemişti. Annesi oraya hiç gitmediği hâlde bildiğini düşündüğü bir şehirdi çünkü onlarca yıldır televizyon dizilerinde ve Hollywood filmlerinde işgal edilip yok olduğunu izlemişti. Ne var ki o sırada gördüğü manzaranın gerçek oluşu görüntüyü tamamen yabancı kılmıştı. Sıradan ve akıl almaz şeyler şiddetli bir şekilde çarpışmıştı, annesi bunun bilişsel uyumsuzluğa neden olduğunu söylemişti. Muhtemelen kişisel gelişim kitaplarından birinde okumuştı.

Aynısı *ona da* olabilir miydi?

Ciara'nın bu endişeyle başa çıkacak gücü yoktu. Bu yüzden yerine başka bir endişe koydu: Oliver neden aramamıştı?

Birkaç saat içinde buluşacaklardı ama üç gün önce The Westbury önünde taksiye bindiğinden beri konuşmamışlardı. Hem endişelenmek hem de aktif olarak endişelenmemeye

çalışmak çok yorucuydu. Planlarını çoktan yaptıkları için aramamış ya da mesaj atmamış olabilirdi. Buluşmalarının yeri ve zamanı dışında her şey ayarlanmıştı. Belki de Oliver geçen seferki gibi ofisinin önünde buluşacaklarını varsayıyordu çünkü geçen sefer öyle yapmak *istemiş* ama yapamamışlardı. Belki de onun için mesaj atarım demek formaliteydi, yalnızca *buluşma iptal olmadı değil mi* kategorisine dâhildi. Belki de bu yüzden son dakikaya kadar bekliyordu.

Belki de fikrini değiştirmişti.

Pazartesi akşamından beri yaşanan bu iletişim eksikliği iki hipoteze de çekilebiliyordu, problem de buydu.

Ayrıca Leo'nun açıklamasından sonra sinemaya gidebilecekler miydi?

Ciara tekrar bilgisayarını açtı ve ulusal haber sayfalarında dolaşıp güncel olaylar listesini buldu. On dakika önce yayınlanmış ve iki dakika önce düzenlenmişti. Aşağı indi. Okullar, üniversiteler ve çocuk bakım kurumları kapatılacaktı. Müzeler, tiyatrolar ve diğer kültür kurumları da. Kapalı alanlarda yüz, açık alanlarda beş yüzden fazla insan bir araya gelemeyecekti. Bu sayılar Ciara'nın kulağına çok gelmişti. Dükkânlar, restoranlar ve barlar açık kalacaktı fakat hemen sosyal mesafe kurallarını uygulamaya başlayacaklardı. Herkesin sosyal etkileşimini azaltmaya çalışması gerekiyordu.

Kulağa basit geliyordu ama artık hiçbir şey basit değildi. Sinemalardan özellikle bahsedilmiyordu, sinemalar kültür kurumlarından sayılıyor muydu? Yoksa dükkân ya da barlar gibi içeri aldıkları insan sayısını sınırladıkları sürece açık kalabilecekler miydi? Oliver sinemanın küçük olduğunu söylemişti, koltuk sayısı çok olmayabilirdi. Ayrıca kaç kişi salı akşamı uzay belgeseli izlemeye giderdi ki? Hem de *bu açıklamadan* sonra. Ayrıca sosyal etkileşimi azaltmak ne demekti? Oliver Ciara'nın tek *sosyal etkileşimiye* o zaman azaltmış sayılır mıydı?

Peki ya Oliver onu sosyal etkileşimlerinden *çıkarmaya* karar verirdiyse?

Gözlerini kapatıp öfkeyle ovuşturdu.

Tabii ki şimdi olması lazımdı. *Tabii ki.* Bunca zaman sonra, tam bir ilişki tohumu ekтім derken!

Yüzyılda bir görülen küresel pandemi çıkıp her şeyi mahvetmişti.

Rüyasında görse inanmazdı.

Telefonunun sesini duyunca irkildi. Koltuk yastıklarının arasında sıkışmıştı. Telefonu almaya çalışırken yanlışlıkla aramaya cevap verdi. Telefonu kulağına götürürken arayanın ismini gördü ama kendini hazırlayacak zamanı yoktu: OLIVER.

“Alo?” Rahat konuşmaya çalışmıştı ama girişiminin felaket derecesinde başarısız olduğunu hemen anladı.

“Ciara?”

“Oliver,” dedi, kendini nedense ayağa kalkmak zorunda hissetti. “Nasılsın?”

“İyi... Yani şu dünyanın sonunu getirecek salgın olayı dışında. Sen?”

“Ben de aynı.”

“Leo’nun konuşmasını izledin mi?”

“Evet.”

Ciara pencerenin önünde ileri geri yürümeye başladı.

“Gerçek gibi gelmiyor, değil mi?” diye sordu Oliver.

“Hem de hiç.”

“Bilerek mi kısa cevaplar veriyorsun, yoksa?..”

“Hayır.”

Oliver güldü.

“Peki,” dedi. “Bu akşam hakkında... Sinema açık mı bilmiyorum...Gitmek *istiyor muyum* emin değilim. *Tehdit* filmini izledin mi?”

“Maymunun *Grey’s Anatomy*’deki doktoru ısırıldığı film mi?”

“Değişik bir açıdan girdin ama evet, o film.”

“İzledim ama çok uzun zaman geçti.”

“Orada bir sahne vardı, sinemadaki insanların ağzından çıkan virüsler görünüyordu. İlk izlediğimde komik gelmişti ama şimdi...” Oliver iç geçirdi. “Bilmiyorum. Belki de abartıyorum.”

Ciara, “Hımm,” dedi çünkü Oliver’ın lafı nereye getirmeye çalıştığını bilmiyordu ve kartlarını erken oynamak istemiyordu.

Çok yorucu bir konuşmaydı, mümkünse bu kısımları atlayabilmeyi diliyordu.

“Başka bir şeyler yapabiliriz?” diye önerdi Oliver. “Mesela...”

“Olur.”

“...içmeye falan gidebiliriz. Sen hâlâ ofiste misin?”

Fazla hevesli cevap vermenin yarattığı korkunun yerini Oliver’ın *evine gelmeyi* teklif edeceği korkusu aldı.

“Aynı yerde buluşabiliriz diyecektim,” dedi Oliver. “Ofisimin önünde? Ama eğer...”

“Hayır, hayır. İyi olur. Aslında ben evden çalışıyorum ama oraya beş dakika mesafedeyim. O yüzden...”

“Daha rahat olacaksa başka bir yerde de buluşabiliriz?”

“Hayır, hayır. Orası iyi. Öyle yapalım.”

“Beş buçuk?”

“Anlaştık.”

Oliver telefonu kapattı ve Ciara bitkin bir şekilde koltuğa yığıldı, yarım dakika boyunca bu tatlı rahatlamanın keyfini sürdü.

Demek her şeyi berbat *etmemişt*i.

Henüz.

Tesco'daki kalabalığı ve kapıdan çıkan insanların kucaklarındaki büyük boy kâğıt ürünlerini görmezden gelirsek Baggot Sokağı'ndaki görüntüde bir terslik yoktu. Çiçekçi dâhil tüm dükkânlar açıktı. Kafe, bar ve restoranlar da çalışıyordu. Ciara soğuk olmamasına rağmen birçok kişinin eldiven taktığını gördü, gerçi bu dünyanın değiştiğine dair kanıt aradığı için de olabilirdi. Bu insanların da haberleri izlediğine dair kanıt arıyordu belki de. Yaya geçidindeki düğmeye parmağıyla dokunmamak için mantosunun kolunu aşağı çektiğinde çok abarttığını düşündü. Bir yanı kimsenin bunu görmediğini, onun görmediğini umuyordu.

Gerçi görmüş olamazdı çünkü geç kalmıştı.

Beklerken Tesco'nun önünde bekleyen siyah üniformalı güvenlikleri izleyerek oyalanmaya çalıştı. Bir tanesi avcunun içine sakladığı sigarayı içine çekiyor, heyecanlı bir şekilde konuşup dükkânı işaret eden arkadaşını dinliyordu. Şık bir erек ceket takımı giymiş bir kadın gelip konuşmalarına katıldı. Arkasına dönüp endişeyle dükkâna bakıyordu. Ciara dükkândaki insan sayısından endişelendiklerini düşündü.

Bu oyalama yöntemi fazla işe yaramıştı, Oliver o farkına varmadan bir anda *belirmişti*. Yanında durup geç kaldığı için özür diledi ve eğilip yanağından öptü, son selamlaşmalarından beri seviye atlamışlar gibi hissetti. Öpücük Ciara'nın cildinde küçük bir ürperme yarattı. Tıpkı geçen buluşmalarındaki gibi gerginlikten midesinin düğümlendiğini hissetti. Midemde kelekler uçuşuyor diyen insanlar bunu mu kastediyordu acaba?

Oliver toplantısı uzadığı için geciktiğini söyledi. Patronları her şeyin düzeleceğini ummuş ve düzelmemesi ihtimaline karşı hazırlık yapmak istememişlerdi. Bu yüzden ertesi günden itibaren ofisi kapatmaya karar vermişlerdi, karar o kadar ani gelmişti ki kimse ne yapacağını bilmiyordu.

“Düşünecek çok şey var,” dedi Oliver. “Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?”

“Harika,” diye cevap verdi Ciara. “Aslında pek farklı değil. Zaten işimin yüzde doksan dokuzu sessizce bilgisayara bakmak. Artık vitaminli suyum kendim almam gerekiyor ama onun dışında... Koltuğum ofiste bizi oturttukları ergonomik sandalyelerden çok daha rahat.”

“Yani tüm gün kod mu yazıyorsun yoksa?..”

Ciara gülümsedi. “Kod yazmak mı?”

“Tabii, bütün jargona hâkimim.”

“Öyle mi?”

“Ne diyebilirim ki? *Sürekli* Wikipedia’da dolanıyorum.”

Ciara güldü. “Kod yazmıyorum, web servislerinde çalışıyorum. Teknik müşteri hizmetleri gibi düşün. Kapatıp açtınız mı diye soran bilgi işlemcilerden farkım yok gerçi bulut bilişiminde *biraz daha* karmaşık oluyor.”

“Telefon uygulaması falan yapıyor sanıyordum.”

“Düşünmeni istediğimiz bu. Gerçek para sunucu satmakta, bulut bilişimde. Yavaş yavaş tüm internetin bizim ekipmanlarımızla çalıştığı bir noktaya ilerliyoruz. Böylece zalim liderimiz dünyayı kontrol edecek. Anladın işte.”

“Korkmalı mıyım?”

“Korkman bir şeyi değiştirmez.”

“O zaman gidip içelim.”

Oliver Haddington Caddesi’nin köşesindeki barı önerdi. Yan yana birbirlerine dokunmadan yürüdüler.

Oliver, “Cork’a ebeveynlerinin yanına gitmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

Ciara’nın kafası karışmıştı, tek nedeni de *ebeveynler* diye çoğul kullanımı tercih etmesi değildi. “Neden?”

“Ofiste çalışanlardan birinin planı buymuş, yarın Galway’e ailesinin yanına kaçıyor. Babası polis memuru, yakında her-

kesin mahallesine kapanmak zorunda kalacağını söylemiş. Kimse seyahat edemeyecekmiş. Gerçi bana sorarsan temizliğini annesine yaptırmak için bahane arıyor. Bizden daha genç, biliyorsun işte...”

“Onu nereden çıkardın?”

“Neyi?”

“*Bizden* genç olduğunu.”

Oliver tek kaşını kaldırdı. “Kendimi saldırıya hazırlamalı mıyım?”

Ciara bir saniye bekleyip durumun tadını çıkardı. “Yirmi beş yaşındayım.”

Oliver, “Oh be,” diyerek terini siler gibi yaptı. “Gerçi anlamıştım, 2017 mezunuyum dediğinde hesapladım.”

“Tebrik ederim o zaman.”

“Hesap makinesi kullandım.”

Köprüden geçip Baggot Sokağı’nı geride bıraktılar, yanlarından iki kutu birayı üst üste koyup taşıyan bir adam geçti, aceleyle ters yöne yürüyordu.

Herkesin önceliği farklı, diye düşündü Ciara.

“Şimdi yaşını söyleme sırası sende,” dedi.

Oliver sırtıttı. “Öyle mi?”

O sırada barın önüne gelmişlerdi, dışarıdan bakılınca daha çok spor barına benzeyen bir yer olduğunu gördü. Binanın köşesinde sigara içenler için ayrılmış bir alan vardı. Yaşlı bir adam sigara paketini ve çakmağını özenle birasının yanına koymuş, oturuyordu.

Oliver kapıyı çektığı sırada, “Yirmi dokuz yaşına girdim,” dedi.

İçeri girdiklerinde bar sol tarafta kalıyordu, mekan uzun ve dar bir koridor gibiydi; gözden uzak karanlık köşeler, özel odalar, kabinlerle doluydu ve hepsi de boştu. Duvardaki televizyonlarda Sky Sports kanalı açıktı. Spor yorumcularının

sesini bastırarak müzik yoktu. Dışarıdaki adamı görmeseler Ciara barın kapalı olduğunu düşünecekti.

Oliver'a barlar konusunda çok seçici olduğunu söyledi.

"Eh, yani..." Oliver yine elini beline koyarak onu kapının hemen yanındaki bir kabine yöneltti. Bu kabin, boyalı camlar sayesinde barın geri kalanından ayrılıyordu. "Bu gece gideceğimiz yeri tamamen potansiyel enfeksiyon riskine göre seçtim."

Ciara, "Harika," diyerek kabine geçti. "Ama bu konuda konuşmasak olur mu? Bir saatliğine sorunları görmezden gelmek istiyorum."

"Tabii. Ne içmek istersin?"

"Bir kadeh beyaz şarap lütfen."

"Özel bir seçimin var mı?"

"Soğuk olduğu ve Chardonnay olmadığı sürece fark etmez."

"Tanrım, *o kadar* seçicisin ki." Oliver ona göz kırptıktan sonra arkasını döndü.

Ciara camdan dışarı bakarken Oliver'ın siparişleri vermek üzere barmene yaklaştığını duydu. Ses uzaktan geldiği için barmenin arka tarafta olduğunu düşünmüştü ki sonrasında gerçekten arka tarafta olduğu anlaşıldı. Barmen, barda değişiklik yaptıklarını, Aziz Patrick günü gelmeden hükûmetin yönergelerine uygun hâle gelmeye çalıştıklarını söyledi.

Ciara halkın çoğunluğunun sarhoş gezdiği böyle bir günde *bardaki* sarhoş insanların korumaları söylenen iki metrelik mesafeyi umursayacaklarından pek emin değildi ama barmen kendinden çok emin görünüyordu. Ciara, öyle olmak zorunda, diye düşündü.

"Al bakalım."

Oliver beyaz şarap kadehini dikkatli bir şekilde masaya bırakıp kendi birasını da yanına koyarak kabine girdi. Cia-

ra'nın yanına kadar kaydı ama kibarlık yaparak arada biraz mesafe bırakarak oturdu.

"Masaları yeniden düzenliyorlarmış," dedi çenesini kaldırıp barın arka tarafını işaret ederek.

"Duydum."

"Kabinlerin bazılarını kapatmışlar bile."

"Neyle kapatmışlar?"

"Uyarı bantları çekmişler," dedi Oliver. "Siyah ve sarı çizgili olanlardan."

"Bu biraz korkutucu."

"Ben bu durum için bir de gerçek dışı derdim ama bu hafta yeterince söyledim zaten. Ayrıca eşi görülmemiş de diyebiliriz. Neyse..." Elini Ciara'nın koluna koyup hafifçe sıktı. "Başka şeylerden konuşalım. En azından konuşmaya çalışalım. Neden Dublin'e taşındın?"

Ciara bunu zaten anlattığını düşünüyordu.

"İşim yüzünden," dedi.

"Ama işe başvurmadan önce iş yerinin burada olduğunu biliyordun. Neden bu işe başvurdu?"

Ciara, "Bilirsin işte," deyip şarap kadehine baktıktan sonra alıp bir yudum içti. "Her zamanki şeyler işte, hayatımda değişiklik yapmak istedim. Yeni bir macera, yeni başlangıçlar falan."

"Süpermarkette tanıştığın biriyle randevulaşmak da planlarının arasında var mıydı?"

Randevu.

"Yoktu ama amacıma ulaşmama yardımcı olabilir," dedi Ciara ona bakmadan. Bakışları altında yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Göreceğiz."

Sonrasında yaşanan sessizlik işkence gibi geldi, Ciara bir anda patlayacağından korktu.

“Anlayabiliyorum,” dedi Oliver. “Ben de Londra’dan ayrılıp bu yüzden buraya geldim.”

Ciara dönüp ona baktığında gözlerinin orada olmayan bir şeye odaklandığını gördü, uzaklardaki bir anıya bakıyordu sanki. Ona ne düşündüğünü sormak, Londra’da ne yaşadığını öğrenmek istiyordu ama henüz zamanı olmadığını, fazla erken olduğunu hissediyordu.

“Şerefe,” dedi Oliver kadehini alarak. “Yeni başlangıçlara.”

İkişer kadeh daha içtikten sonra barmen gelip dükkânı erken kapatacağını söyledi. Samimiyetle özür dileyen barmene sorun olmadığını söylediler. Barda başkası yoktu, dışarıdaki adam bir saat önce gitmişti ve barın ertesi gün değişen şartlara hazırlanarak açılması gerekiyordu. Uyarı bantlarının yerleştirilmesi karşısındaki kabine kadar tamamlanmıştı.

Barmen telafi etmek için müesseseden birer içki ikram etti ama içkileri bittiğinde saat daha dokuz bile olmamıştı.

“Bana gidebiliriz,” dedi Oliver rahat bir şekilde.

Ciara çakırkeyif hâliyle mümkün olduğunca rahat davranarak teklifi kabul etti. Elinden geldiği kadar havalı bir şekilde kabinden çıktı. İkisinde de umduğu kadar başarılı olamadığını hissediyordu. Ne var ki Oliver’ın gözleri küçülmüştü, ceketini giymesi normalden uzun sürdü. Bunu gören Ciara ikisinin de sarhoş olduğunu, en azından çakırkeyif olduklarını düşündü.

Oliver’ın evinde yemek yiyeceklerini umuyordu, ikisinin de karnı acıkmıştı.

Kol kola girip Oliver’ın apartmanına vardılar. Ciara ne zaman geldiklerini, bu fikrin kimden çıktığını hatırlamıyordu ama geldiği için mutluydu. Kanal boyunca bir süre yürüdüler, Ciara’nın evine doğru gidiyorlardı ama Ciara o civarda oturduğunu söylemedi, henüz onu evine davet ettiğini düşünmesini istemiyordu. Sonra sola döndüler, galiba bir par-

kın yanından geçmişlerdi. Şimdiyse U şeklinde inşa edilmiş modern bir binanın önünde duruyorlardı. Oliver cam giriş kapısının anahtarını arıyordu.

Kapıların üstünde altın harflerle THE CROSSINGS yazıyordu.

Ciara ismi yüksek sesle okuyup sonuna soru işareti ekledi. Aç karnına o kadar içki içtikten sonra isim saçma gelmişti.

Oliver, "Harold's Cross," diye açıklama yaptı.

"O kim?"

Oliver güldü. "Olduğumuz *yer* Harold's Cross yani, bölgenin adı."

"Aa... tamam."

Oliver elindeki küçük plastik vericiyi elektronik panele dokundurduğunda kapılar itaatkâr bir şekilde açıldı. Etrafı camla çevrili lobiye girdiklerinde ışık otomatik olarak yanınca Ciara'nın gözleri kamaştı

Girişin karşısındaki kapıların ardında bir bahçe görünüyordu; ortasında bir çeşme vardı, etrafı ahşap banklar ve özenle dikilmiş çiçekler ve ağaçlarla sarılıydı. Üç yanı da dairelerle kaplıydı, balkonların hepsi boştu, rüzgârda hayalet gibi savrulan perdeler ardında loş ışıklar yanıyordu.

"Ev arkadaşın var mı?" diye sordu Ciara.

"Tek başıma yaşıyorum, evi iş yerinden ayarladılar ama geçici olarak burada kalacağım, üç ay boyunca kira ödeme-yeceğim."

"Peki sonra?"

"Sonrasını göreceğiz."

Oliver'ın gülümsemesi Ciara'nın bu kararda kendisinin de etkisi olabileceğini düşünmesini istiyormuş gibiydi.

Ciara'nın karnı *gerçekten* çok acıkmıştı.

Oliver'ın peşinden giderek asansörleri geçti, aralıklı dairelerle dolu uzun bir koridorda ilerledi. Daire kapılarının ardından

ses gelmiyordu. Oliver'ı birkaç adım geriden izliyordu çünkü o kadar şaraptan sonra makyajının evdeki gibi görünmesi mümkün değildi. Başının üzerinde titreyen floresan lambalar da durumu daha kötü hâle getirecekti.

Oliver bir numaralı dairenin kapısını açtığında arkadaki loş, hafif ışıkla aydınlanan daireyi gören Ciara'nın içi rahatladı.

"İçeri buyur," dedi Oliver teatral bir şekilde elini sallayarak.

Gülümseyip daveti kabul etti, parkeye vuran botlarının topukları boğuk sesler çıkardı.

Oliver Ciara'nın paltosunu alıp ona evi gezdireceğini söyledi. Gezi salona geçip belli şeyleri işaret etmekten ibaretti. İki yatak odasının kapalı kapılarını ve yarı açık tuvalet kapısını gösterdi. Tuvaletin içindeki fayanslar ve duşakabin görünüyordu.

Salon ve mutfak birleştirilmiş, açık mutfak odanın arka bölümüne yerleştirilmişti. Beyaz duvarlar sanatsal, soyut kaplamalarla doluydu, Oliver bunların taşındığında burada olduğunu söylemişti. Kahverengi kaliteli deriden yapılmış L koltuğun önündeki duvara cam kutuya benzeyen bir şey görmülmüştü, Oliver düğmeye bastığında içinde ateş yanıyormuş gibi görünmesini sağlayan sahte bir alev belirdi. Üstünde ise Ciara'nın yemek masasından büyük televizyon ekranı vardı. Oliver bahçeye bakan büyük sürgülü kapıların perdelerini kapattı.

Evde kişisel hiçbir eşya yoktu. Koltuğun üstünde açık duran dergi dışında kime ait olduğunu belli eden hiçbir şey yoktu. Ama görüntü klinik düzenlilik izlenimi de vermiyordu, daha çok bir geceliğine tutulmuş tatil evi gibiydi, içinde hiç yaşanmamıştı sanki.

Mutfakta da aynı tuhaf, soğuk boşluk vardı. Tezgâhlar, süpermarketten alınmış ucuz bir zeytinyağı ve kâğıt havlu dışında bomboştu.

“Benim tüm evim bu odadan küçük,” dedi Ciara.

Oliver ona döndü. “Bu evin aşırıya kaçtığıнын ve lüks görüldüğünün farkındayım. Benim için fazla büyük, burada kendimi tek başıma tuhaf hissediyorum,” deyip duraksadı. “Yalnızım.”

Gözleri buluştuğunda aralarındaki mesafe havada uçuşan kıvılcımlarla doldu. Tıpkı kapkaranlık bir gökyüzünde çakan şimşek gibiydi.

“Eh,” dedi Ciara, yüzü alev alıp ne kadar gergin olduğunu ele vermeden sonraki üç kelimeyi söyleyebileceğini umarak, “Artık ben geldim,” dedi.

“İyi ki geldin.”

Oliver bunu alçak sesle söylerken aynı anda ona uzanmıştı. Ciara da ona izin verdi.

Oliver kollarını beline dolayıp kendine çekti. Yüzleri birbirine yaklaştığında neredeyse yanakları birbirine değiyordu. Ciara Oliver’ın nefesinin sıcaklığını hissedebiliyor, nefesindeki bira kokusunu alabiliyordu. Bu çarpıcı yakınlığın aniden yaşanması içtiği şarapla karışarak rahat ve keyifli hissetmesine neden oluyordu.

Şimdi daha rahattı, normalde olduğundan daha cesurdu. Belki de tamamen farklı biriydi.

Oliver, dudaklarını Ciara’nın şakağına bastırıp, “Seni hasta etmek istemiyorum,” diye mırıldandı.

Ciara Oliver’ın gülümsemesini hem duydu hem hissetti. Elini Oliver’ın sırtında gezdirip beline indirdi. Gömleğinin altındaki cildi sıcaktı. Diğer elini Oliver’ın koluna gezdirip omzuna götürdü, sonunda eli boynundaki tenine dokunuyor, çenesini kavıyor, onu kendine çekiyordu.

“O riski almaya razıyım,” dedi Oliver’ın dudaklarına.

Ciara’nın hesabına göre birlikte on saat geçirmişler, konuşmuşlardı. Fakat Oliver’ın dudakları onunkilerle buluştuğunda

ikisinin de asla söyleyemeyeceği bir şey paylaştılar. İkisi de başka bir insana dokunmaya aç, buna ihtiyaç duyan, *çaresizce* isteyen çok yalnız iki kişiydi. Yakınlıkları hızla çaresizliğe dönüştü, ikisi de tenlerinin yarattığı sınırı aşmak, birbirlerine karışmak ister gibiydi.

Ciara Oliver'ın düğmelerini çözmeye başladığında ilk olarak göğsündeki koyu renk kılları fark etti. Avuçlarını göğsüne bastırarak ellerini kürek kemiklerine kaydırıp omuzlarına götürdü ve gömleği üstünden çıkardı. Oliver kalanı kendi çıkarmak için geri çekildiğinde Ciara karşısındaki manzarayı ilk kez tam olarak gördü, Oliver'ın yan tarafında neredeyse tüm vücudunu kaplayan bir yara izi vardı.

Yarasına baktığını fark eden Oliver iyice görebilsin diye vücudunu çevirdi.

“Evet,” dedi. “Etkileyici, değil mi?”

Pürüzsüz teninin üstünde yara izi yaklaşık bir buçuk santim kalınlığındaydı, sol omzunun hemen altından beline kadar uzanıyordu. Yaranın iki yanında da belirli aralıklarla solgun küçük noktalar vardı. İyileştiği sırada kullanılan zımbalardan geriye kalan izler olmalıydı.

Ciara parmaklarını hafifçe izin üzerinde gezdirdi. “Ne oldu?”

“Hoş bir hikâye değil,” diyen Oliver, teslim olmuş gibi iç geçirdi. “Barda bir kavgaya karıştığımda on yedi yaşındaydım. Çok fazla içmiştim, gereksiz yere gözü kara davrandım ve adamın tekine ters bakışlar attım. *Yanlış adama* ters bakışlar atmıştım. Beni dışarıda beklemiş. Elindeki şişeyi duvara vurup kırdı. Daha kötü olabilirdi, şanslı olduğumun farkındayım ama...” Oliver tekrar Ciara'ya döndü. “Delice bir an için büyük bir bedel ödemiş gibi hissediyorum. Delice bile denemez, aptalcaydı. Şimdi de gerçek kişiliğimle alakası bile olmayan bu şeyi sonsuza dek vücudumda taşıyacağım.”

“Çok üzüldüm,” dedi Ciara.

“Senin suçun değil.”

“Senin de değil.”

Oliver gözlerini kaçırdı. “O kadarını bilemiyorum.”

Ciara onun yanağına dokundu, yüzünü -ve bakışlarını- kendine çevirdi.

Artık endişe yoktu, her şeyi sonuna kadar düşünmek yoktu.

Ciara tuhaf bir huzur hissediyordu. Zihnindeki ses mucizevi bir şekilde yok olmuştu.

Son birkaç gündür bir kapının çok, çok yavaş bir şekilde açıldığını hissediyordu. Artık sonunda eşikten geçmeye hazırды.

Yapabilirim, diye düşündü.

Düşündüğünden daha kolaydı ama eşiğin diğer tarafında katı bir zemin yoktu.

Yine de umurunda değildi. Yüzünü Oliver’ın yüzüne yaklaştırıp onu öptü.

Eşikten geçti ve kendini boşluğa bıraktı.

56 Gün  nce

“Devam et.” Ona söylediği ilk cümle bu olmuştu.

 kisi de Tesco’daki kasada sıraya girmek üzereydi. Cuma günü öğle yemeği saatiydi ve bu hafta beşinci kez buraya sandviç almaya gelmişti. Sokağın karşısındaki şirkette çalışmaya başladığından beri her gün neredeyse hep aynı saatte buraya geliyordu.

Onu da her geldiğinde burada görüyordu, onun da aynı şekilde belli bir rutini vardı.

En azından görünürde.

 antası olmasa onu fark etmeyecekti. Kanvas gibi görünen bir kumaştan yapılmış, üzerinde uzay mekiği olan büyük bir çantası vardı. Pazartesi günü gözüne çarpan çanta olmuştu. Salı günü tekrar görmüştü.  arşamba günü de çantayı görünce bunu -aslında onu- üç kez üst üste görmesinin tuhaf olup olmadığını düşünmüştü. Perşembe günü ise kesinlikle öyle olduğuna karar vermişti.

Çantasını taşıma şeklini o gün fark etmişti. Kasadan geçene kadar boş olacağı hâlde çantasını elinde taşıyor, yürürken sallıyordu. Neden elinde katlı tutmuyor, koltuk altına sokmuyor ya da ihtiya ı olana kadar k  k çantasında taşımıyordu?

Sanki insanların görmesini *istiyordu*.

Belki de sırf onun görmesini istiyordu.

Biraz düşününce işte o zaman kafası çalışmaya başladı. Neden bu markette ondan başka hiç mavi yaka kartlı çalışan yoktu? Büyük teknoloji şirketlerinin hepsinde olduğu gibi muhtemelen onun da iş yerinde ücretsiz yemek temin ediliyordu. Büyük ihtimalle taze suşi gibi ücretsiz ve kaliteli yiyeceklerin yanında baristalar tarafından hazırlanmış kahve içme imkânı da vardı. Böyle bir şirketin çalışanı neden parayla alacağı sıradan, âdeta çamur gibi olmuş, streç filme sarılı bir market sandviçi için sıraya girerdi ki?

Belki de Oliver bunu önceden fark edememişti.

Her gün öğle yemeğini farklı bir saatte yiyordu, işini bitirmeden kalkmıyordu. Buna rağmen nasıl oluyordu da hep karşılaşıyorlardı?

Beş gün *üst üste*?

O gün markete girdiğinde kadın girişin hemen yanındaki içecek soğutucuların önünde duruyordu. Kalitesiz mavi tişört giymiş yirmi yaşlarında bir gencin arkasında sırasını bekliyordu.

Oliver önce çantayı gördü, her zaman olduğu gibi içi boş sallanıyordu. Kadının üstünde her gün giydiği yeşil mantosu vardı.

Bütün hafta boyunca detayları tek tek aklına kazımişti, ne olur ne olmaz diye

Kadın ondan on santim kısaydı, aşağı yukarı aynı yaşıydılar. Zayıftı ama çelimsiz değildi, yanaklarında ve çene hattında bir yumuşaklık vardı. Sessiz ama çekici görünüyordu. Açık kumral saçları küt kesilmişti, ne zaman hareket etse saçları omuzları üstünde perde gibi sallanıyordu. Parlak mavi iple boynuna astığı kartında bir barkod, küçük bir pasaport fotoğrafı ve Avrupa merkezi birkaç dakika uzaklıkta bir bulut

bilişim şirketinin logosu vardı. Üstünde birkaç satır yazı da vardı ama onları okuyacak kadar yaklaşmamıştı.

Oliver kadını kendisine bakarken görmemişti ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bilerek bakmıyor ya da ona fark ettirmeden bakıyor olabilirdi.

Belki de paranoyak gibi davranıyordu.

Oliver her zamanki gibi siparişini vermek için marketin arkasına giderken kadının yanından geçmişti. Her öğlen yediği tereyağsız, doldurulmuş tavuk, mayonez ve çavdar ekmeğiyle hazırlanan aynı sandviçi sipariş etmişti. Reyonların arasında zümrüt yeşili kumaşı aramamak için telefonunu çıkarıp haber uygulamasındaki manşetlere odaklandı. Kasalara doğru yöneldiğinde tam zamanında kadının sıraya girmek üzere olduğunu fark etti. Önünde sıraya girmek zorunda kalsın diye olduğu yerde biraz oyalandı. O sırada kadın bir anda durup ona bakınca gözleri buluştu.

Kadının yüzünde bir şey belirdi. Şaşkınlık? Farkındalık? Oliver, *bu kadını daha önce gördüm*, diye düşündü.

Başka bir yerde, başka şartlar altında görmüştü.

Ama nerede?

Ve ne zaman?

“Sorun değil,” diye mırıldandı, sağ elindeki şeyi göstererek bir adım geri attı. “Yanlış almışım.”

Topukları üstünde döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Ve Oliver, *işte*, diye düşündü.

İrlanda’ya dönmenin riskli olduğunu farkındaydı fakat unutulacağı kadar vakit geçtiğini düşünüyordu. Ayrıca onu ortaya çıkarmak isteyenlerin önce izini bulması gerekiyordu. Artık annesinin ilk soyadını kullanıyordu. Londra’dan ayrıldığı gün kendisini tanıyan ya da bilen herkesle bağlarını koparmıştı, sadece iki kişi kalmıştı: Her zaman güvenebileceği kardeşi ve meslek gereği güvenilir olmak zorunda olan Dan. Artık

daha iyi bir hikâyesi ve hikâyesine bağlı kalma konusunda pratiği vardı. Risk almıyordu. *Almayacaktı.*

Londra'da yaşananlar tekrarlanamazdı.

Ama bu tanıdık gelen kadın, uzay mekiği çantasıyla her gün ofisinin önündeki süpermarkette dolanıyordu, beş gündür üst üste karşılaşmış olmaları Oliver'ı paranoyak etmişti.

Bu kadın kimdi?

Neydi?

Oliver dışarı çıkınca en yakındaki kapı eşiğine saklanıp tekrar telefonunu çıkardı. İnternet tarayıcısını açıp aramaya ismini yazdı. Gerçek ismini. Her zamanki şeyler dışında yeni bir haber çıkmadı. Twitter'da girmek istediği hesabın direkt adresini yazarak İrlanda'dan özel haberlerin paylaşıldığı sayfaya ulaştı. Kendisinin Twitter hesabı olmasa da bu şekilde giriş yapmadan istediği sayfayı görüntüleyebiliyordu. Muhabirleri ve yayın organlarını yönlendiren kanunlar bu çöplük gibi görünen siteye işlemiyordu ama burada da bir şey bulamadı. Belki de gerçekten paranoyaklık yapıyordu.

Tam da o sırada kafasını kaldırıp bakınca tekrar kadını gördü, yanından geçmek üzereydi ve elinde yine o aptal çantayı sallıyordu.

Aslında hiç böyle bir şey yapmayı planlamamıştı, ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu ki en büyük problemi de buydu, yıllar önce Londra'da başını belaya sokan da bu şekilde davranması olmuştu.

Düşünmüyordu, direkt *eyleme geçiyordu.*

Bir anda, "Güzel çanta," deyiverdi.

Kadın olduğu yerde donup kaldığında yüzü bembeyaz kesilmişti. "Efendim?.."

Oliver çoktan pişman olmuştu, onunla konuşmaması gerektiğinin farkındaydı, aptal değildi. Ama kadının gazeteci

olmasından daha kötü tek bir şey vardı, o da Oliver'ın bunu anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşünmesiydi.

Ve tam da bunu yapmıştı.

“Çantan,” dedi Oliver işaret ederek.

Kadın çantasını dikkatle inceledikten sonra kafasını kaldırdı.

“Teşekkürler. Intrepid'den aldım. Müze...”

“New York'ta,” diye bitirdi Oliver. Bu kadın dersine çalışmıştı. “Uçak gemisinde olan değil mi?” *Bakalım dersine ne kadar çalışmıştı.* “Gittin mi?”

“Evet. Bir kez.”

Zekiceydi. Bu hikâyeyi yutturması için çok detay eklemesine gerek yoktu çünkü sadece bir kez gitmişti.

“Güzel miydi?” diye sordu.

“Ah...”

Bu tereddüt onu ele vermişti. Bu tereddüt sayesinde Oliver şüphelerinin doğru olduğunu düşündü.

O anda bunun geleceği için ne anlama geldiği korkusu, zaferin sevinciyle ve kim olduğunu ortaya çıkarmanın verdiği kibirle boğulmuştu. Yine de ona, kim olduğunu anladığını ve ne amaçla peşinde dolaştığını bildiğini belli edemezdi. Bildiklerini yüzüne vurduğunda hem kadına aradığı onayı hem de hangi dedikodu gazetesinde çalışıyorsa onlara malzeme vermiş olacaktı.

Bu yüzden Oliver en iyi yolu tercih ettirip aptal numarası yaparak kadının sürünmesini izlemeyi seçmişti.

Sonuçta Oliver daha fazla acı çekmek zorunda mıydı?

Onu neden rahat bırakmıyorlardı?

Tamam, uzay mekiği olayı zekiceydi -NASA logolu tişört yıllar önce en çok dikkat çeken kanıt olmuştu- ama kadın düşündüğü kadar hazırlıklı olamazdı. Mümkün değildi. Bu incecik bir yalan ağıydı, Oliver perdeyi aralamak için çok

çabalaması gerekmediğinden emindi. Böylece kadının kim -ve ne- olduğunu ortaya çıkarabilirdi.

“Ever,” diye cevap verdi kadın sonunda. “Ama Kennedy Space Center kadar iyi değildi.”

Oliver şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Bu kadın *hazırlıklı* gelmişti.

Ona yaklaştı, kendisini ele verecek bir irkilme ya da rahatsızlık belirtisi aradı. Ama kadın beklediği tepkiyi vermek yerine *ona doğru yaklaştı*.

Oliver, “Biliyor musun,” dedi, “beş uzay mekiğinin de ismini bilen kimseyi görmedim.”

“Ben de *aslında* altı uzay mekiği olduğunu bilen birini görmedim.”

Ses tonu meydan okuma ve kibir arasında bir şeydi, Oliver şaşırdı. Bu kadın gazeteciyse ona yağ çekmeye çalışması gerekmez miydi? Hakaret etmek onu konuşturma ihtimalini düşürmez miydi?

Yoksa bu çifte blöf müydü, Oliver’ı şaşırtmaya mı çalışıyordu?

“*Altı mı?*”

Kadın, uzay mekiklerinin isimlerini saymaya başladı.

Ama isimlerini söylemekle *kalmadı*. Hepsinin nerede sergilendiğini söyledi, tek tek tarihler verdi. Hatta *Enterprise*’ın da *yörüngeye* çıktığını söyledi. Ayrıca bunların hepsini yola bakarak anlatıyordu. Bu da Oliver’ın şüphelerini güçlendiriyordu, önceden çalışmıştı ve bütün bilgileri ezbere sıralıyordu.

Ama...

Kartını yakından görme fırsatı da yakalamıştı. Üstündeki pasaport fotoğrafına benzeyen fotoğraf kesinlikle ona aitti, saçları daha uzundu ve hiç hoş olmayan bembeyaz bir ışık altında çekilmişti o kadar. Metinde isminin CIARA W

olduğu ve TEKNOLOJİ MÜŞTERİ HİZMETLERİ diye bir bölümde çalıştığı yazıyordu.

Kart gerçek gibiydi.

Bunu gören Oliver'ın şüpheleri iyice azalmaya başladı.

Belki de gazeteci değildi. Belki de gerçekten köşedeki teknoloji şirketinde çalışıyordu, uzay mekiklerini çok sevdiği için çantasında uzay mekiği vardı ve onu sürekli *burada*, bu sokakta görmesinin nedeni onun ofisine yakın bir yerde çalışmasıydı.

Ama bunlar beş gündür farklı saatlerde mola verdiği hâlde neden hep karşılaştıklarını açıklamıyordu. Evet, süreler çok farklı değildi, hep yirmi ya da otuz dakikalık bir zaman aralığında çıkmış oluyordu ama *yine de* şüpheleniyordu.

Bu gerçek, ayakkabısına giren bir taş gibiydi. Küçüktü ama son derece rahatsız ediciydi.

Daha fazla bilgi edinmesi, kurtulmak için detayları öğrenmesi gerekiyordu.

“Kahve alacaktım,” dedi kadına. “Sana da bir tane ısmarlayabilir miyim?”

Onu sokağın sonundaki *Insomnia* kahve dükkânına götürdü; kahve zinciri olduğu için tezgâhın belli bir şekilde olacağını biliyordu. İçecekleri ödeyecek kadar parası var mıydı emin değildi, kadının önünde banka kartını çıkarmak da istemiyordu. Şüpheleri doğruysa kadın annesinin ilk soyadını biliyor olabilirdi. Kartın üstünde basılı olduğunu görmek de aradığını bulduğu anlamına gelirdi.

Kadın *cappuccino* içeceğini söylediği için Oliver iki tane sipariş etti ve kanalın önünde uygun bir yer bulabilirlerse orada içmeyi teklif etti. Kadın bu daveti fazlasıyla hevesli

bir şekilde kabul etmişti, Oliver'ın bu teklifi yapmasına gereğinden fazla sevinmiş gibiydi.

Oliver'ın şüpheleri yeniden alevlenmeye başladı.

Kadın tezgâhın sonuna giderek Oliver'ın ödeme yapmasını bekledi. Cebindeki on euro ödeme yapması için yeterli olduğundan sorun değildi ama kadın onun kimliğini doğrulamak isteseydi yanında kalıp cüzdanının içine bakmaya çalışmaz mıydı?

Tekrar şüphelerinde yanıldığını düşünmeye başladı.

Bu çok yorucu bir oyundu.

Hava gün boyunca bir açıp bir kapamıştı, dışarı çıktıklarındaysa tekrar güneş açmıştı. Servis istasyonunun yanındaki alçak duvarda kanalı gören boş bir yer buldular ve oturduktan sonra kadın Kennedy Space Center'ı anlatmaya başladı.

Oliver oraya hiç gitmemişti ama internette ve televizyonda birkaç kez görmüştü. Küçükken tüm tatillerde Fransa'ya gitmişlerdi, hem artık ABD'ye gitmesi de mümkün değildi.

Mülke ciddi hasar ya da başka birine ciddi zarar veren bir suçtan tutuklandınız ya da hüküm giydiniz mi?

Ciara bu sorudan etkilenmiş görünmüyordu. Hatta orası hakkında konuşmaya hevesli gibiydi. Fırlatma rampalarının etrafında gezen bir otobüs turunu, araç montaj binasını ve ünlü geri sayım saatini anlattı. IMAX sinemadan ve Rocket Garden'dan bahsetti, anlattığına göre tam da Oliver'ın düşündüğü gibi bir yerdi. Uzay mekiği deneyimini yaşatan simülâtör söylediğine göre insanın boynunu acıtıyordu. Saturn V roketinin sergilendiği Apollo Center'ı ve Atlantis Uzay Mekiği'nin harika sergisini tüm detaylarıyla anlattı.

“Bir anda ortaya çıkıyor,” dedi kadın. “Beklemediğin anda. Tam bir sürpriz. Seni büyük, karanlık bir odaya sokup uzay mekiği programı hakkında bir film izletiyorlar ve sonunda ekran havaya kalkıyor, gemi orada öylece... *duruyor*. Tüm

ihtişamıyla gözlerinin önünde. Kargo kapıları açık ve açılı konmuş, gerçekten uzayda uçuyor gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey. Şaşkınlıktan bağırılar oldu. Etrafında dolaşıp fotoğraf çektikten sonra bilgi kartlarını okudum. Sonra girdiğimiz yere dönüp ekranın kalkmasını bekledim ve *diğer* insanların yüzlerini, tepkilerini izledim...”

Rol yapıyorsa bile çok abartıyordu. *Çok fazla* abartıyordu.

Oliver’ın düşünceleri yüzüne yansımış olacaktı ki kadın ona bakıp aynı şeyi fark etti.

“Yani o kadar uzun süredir gitmek istiyordum ki -çocukluğumdan beri. O yüzden biraz... bilmiyorum. Rüya-daymışım gibi geldi.”

Oliver konuştu, “Gitmeyi çok istiyorum.”

Yalan söylemiyordu.

Kadın rahatlamış gibiydi. “Gitmelisin.”

“Evet... ama sıcaktan nefret ediyorum.”

Bu, gitmeme nedenlerinden *sadece biriydi*.

“Onu düşünme. Her yer buz gibi hava üfleyen klimalar ve duman makineleriyle dolu. Ayrıca Florida her zaman sıcak ve boğucu değil. Ben mart ayında gittiğimde hava çok güzeldi.”

“Kız kıza mı gittiniz yoksa?..”

Kadın Oliver’ın bilgi almaya çalıştığını anlamamış gibi davrandı, Oliver’sa kadının anlamamış gibi davrandığını fark etmemiş gibi yaptı.

“Aslında iş içindi. Orlando’da teknoloji konferansı vardı. Neyse ki kaçıp ineklik yapabilecek fırsat buldum.”

Londra’daki ev arkadaşlarından biri geçen sene oraya konferansa gitmişti. Hem de sürdürülebilir seyahatle ilgili bir konferanstı. Ne ironik! Bu yüzden Oliver şehirde büyük bir konferans binası olduğunu biliyordu. Bunu duyduğuna şaşırılmıştı çünkü şehrin hız trenleri ve insan boyunda farelerden oluştuğunu düşünüyordu. Arkadaşına, “Orlando mu? Ciddi

misin?” diye sormuştu. Arkadaşı ona Orlando’nun ABD’deki en geniş konferans alanına sahip olduğunu, otel odası sayısına gelince de listede hemen Las Vegas’ın arkasında olduğunu söylemişti. Yani kadının hikâyesi tutarlıydı ama doğru söylediği için mi yoksa dersine çalıştığı için mi öyleydi?

Şimdi sessizce kanala bakıyor, kahvesini yudumluyordu. Oliver bu fırsatı değerlendirerek kadını inceledi.

“Corklusun, değil mi?” diye sordu.

Aksanlar konusunda çok iyi değildi ama şehre ait birkaç iz duyabildiğini düşünüyordu.

“Doğduğum yer, evet.” dedi kadın. “Yedi yaşımıdayken Man Adası’na taşındık.”

Oliver orada yaşayan kimseyle tanışmamıştı. Bildiği tek şey İrlanda Denizi’nde olduğu ve motosiklet yarışları düzenledikleriydi.

Kadın ona nereli olduğunu sorduğunda Kilkenney dedi. Kimse aslen nereli olduğunu hatırlamıyordu, sadece olayın nerede yaşandığını hatırlıyorlardı, bu yüzden gerçeğin bu kadarını söylemek güvenliydi. Kadın ne kadardır Dublin’de olduğunu sorduğunda Oliver yine gerçeği paylaşarak altı hafta olduğunu söyledi.

“Yedi hafta önce neredeydin?”

“Londra,” dedi Oliver. “Peki sen?”

“Ne kadardır mı Dublin’deyim?” diyerek Oliver’ın bir saniye önceki hâlini taklit edip düşünüyor gibi yaptı. “Gelecek pazartesi şey oluyor...yedi gün.”

“Yedi gün mü?” Ve yedi günün beşinde karşılaşmışlar mıydı? “Ben de kendimi yeni sanıyordum.”

Kadın güldü. “Hayır, bu durumda ben daha yeniyim.”

“Daha önce neredeydin?”

“Üniversiteyi bitirdiğimden beri Cork’ta yaşadım. Swansea mezunuyum. 2017 yılının dikkat çekmeyen mezunlarından biriyim.”

Oliver aklından hesap yaptı.

2017 mezunu, on yedi ya da on sekiz yaşında üniversiteye girmiş olsa... yirmi beş ya da yirmi altı yaşında olmalıydı. Yedi yaşındayken Man Adası’na taşındıklarını söylemişti. Yani 2002 civarında taşınmıştı.

Olaydan bir sene önce. Duruşmadan iki sene önce.

“Peki ya sen nereden mezunsun?”

“Newcastle,” dedi Oliver düşünmeden.

O sırada kadının ülke dışında olduğunu, bu bilgiyi hangi kategoriye eklemesi gerektiğini düşünüyordu. Zamanlar çok kritikti, o kadar kritikti ki bilerek ayarlanmış olabilir mi diye düşünmeden edemiyordu. Söyledikleri doğru olsa bile İrlanda’daki manşetlerin Man Adası’na ulaşmadığını nereden bilebilirdi?

Aniden yorgun hissetti, bu oyunu oynamak için harcadığı efor onu tüketmişti. Sürekli olarak bu oyunun *başka bir versiyonunu* oynuyordu. Üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen...

Bu kadını anlayamamak, en azından uzun süreli anlayamamak onu yoruyordu.

Kim olduğunu bulmanın daha verimli bir yolu olmalıydı.

“İşe geç kalacağım.” Oliver saatine baktı, öğle yemeğinin bitmesine daha yirmi dakika olmasına rağmen ayağa kalktı.

Kadın da bir anda ayaklanıp, “Evet, benim de gitmem lazım. Peki... Kahve için teşekkürler,” dedi.

O anda Oliver’ın aklına bir fikir geldi.

“Baksana,” diye söze başladı, “Pazartesi akşamı yeni çıkan Apollo belgeselini izlemeye gidecektim. Küçük bir sinemada gösterime girdi. Belki, yani istersen birlikte izleyebiliriz.”

Kadının ifadesine anlam veremiyordu.

Şaşırmış mıydı? Rahatsız mı olmuştu? *Paniklemiş* miydi?

Belki de onu çok zorlamıştı. Kadının görevi ona yaklaşmaksa bu fırsat hoşuna giderdi ama o zaman kim olduğunu, *ne* olduğunu biliyor demekti. Onunla zaman geçirmekten çekinmesine şaşkırmamak gerekirdi.

Gözlerini kaçırarak, “Tanrım, bu konuda berbatım,” dedi.

Ama kadın kendini toparlayıp çok iyi olacağını söyledi. Oliver biletleri almayı teklif etti ve 17.30’da ofisinin önünde buluşabileceklerini söyledi. Kadın ofisinin yerini sorunca Oliver da nerede olduğunu tarif etti.

“Numaramı vereyim,” dedi sonra. “Son anda bir aksilik çıkarsa diye...”

“Olur, tamam.”

Oliver numarasını söylerken kadın telefonuna kaydettikten sonra tam da umduğu gibi kendi numarasını kaydetsin diye ona mesaj gönderdi.

“Seni uzay mekiği kızı olarak kaydedeceğim,” dedi Oliver.

Kadın gülümsedi. “Beğendim.”

“Gerçek adını da yazayım.” Bunu söylerken gözlerini telefondan ayırmadı, tuşlara bastı, sesini olabildiğince rahat çıkarmaya çalıştı. “Ciara?..”

“Wyse,” diye tamamladı kadın. “W-Y-S-E.”

Görev tamamlanmıştı.

Oliver’ın ofisine kadar birlikte yürüdükten sonra vedalaştılar.

Binaya girmek için döndüğü sırada Ciara’nın *onun soyadını* sormadığını fark etti.

Oliver asansöre binip dördüncü katta indi ve KB Stüdyoları’nın ofisine girdi. Cuma günleri müşteri toplantılarıyla geçiyordu, öğle vakti olduğu için masaların çoğu da boştu. Masasına gidip bilgisayar ekranını ayarladı, böylece biri yanına gelip otursa bile ekranını göremeyecekti.

İnternet tarayıcısını açıp Google'a *Ciara Wyse* yazdığında ekran sonuçlarla doldu.

Ciara Wyse adında biri kısa süre öncesine kadar yakınlardaki bir okulda müdürdü, şimdiyse emekli olmuştu. Donegallı muhasebecilere ait bir sitede öz geçmişi olan biri daha vardı. Aynı isme sahip genç kızların sosyal medya hesapları ve dövme fikirleriyle dolu bir Pinterest sayfası vardı.

Hiçbiri değildi.

Ama birkaç LinkedIn profili de vardı. Siteye girdi ve bulunca incelemeye başlamadan önce gizlilik seçeneklerini kontrol etti. Her zaman olduğu gibi başkalarının sayfalarını gezerken kimliğini gizlemişti. Bu sitede ismini arattığındaysa onu hemen buldu, birinci sırada çıkmıştı.

Profilinde profesyonel bir fotoğrafı vardı. Saçları burada şimdikinden daha uzun, daha koyuydu. Eğitim geçmişine baktığında ortaokulu Man Adası'nda okuduğunu, Swansea Üniversitesi'nden İşletme diploması aldığını gördü. 2017'de mezun olmuştu, tıpkı söylediği gibi. İş tecrübeleri bölümünde Cork'taki Apple kompleksinde Operasyon ve Stok Zinciri diye bir deneyim vardı, demek ki Swansea'den mezun olduktan sonra Cork'a dönmüştü. Sonra da şimdiki işi görünüyordu: Cirrus Web Hizmetleri'nin Dublin ofisinde Teknik Müşteri Hizmetleri Uzmanı. Başlangıç tarihi Şubat 2020 olarak görünüyordu. Profilinde birkaç düzine bağlantı dışında başka hiçbir şey yoktu ama her şey anlattıklarına uyuyordu.

Yine de burası kullanıcıların metin yazdığı bir web sayfasından ibaretti. Oliver istese Harvard'da okuduğunu ya da NASA'da astronot olduğunu söyleyen bir sayfa yaratması on dakika bile sürmezdi.

Oliver'in bu bilgileri bağımsız bir kaynaktan doğrulaması gerekiyordu.

Twitter, Instagram ve Facebook'ta da profili olup olmadığına baktı ama herkese açık profillerin hiçbirinde ona benzeyen birine rastlayamadı.

Başka ne yapabileceğini düşünürken gerginlikten parmaklarını masaya vuruyordu. Sonra Google'a dönüp aramaya *Cirrus Web Hizmetleri* yazdı.

Burlington Caddesi'ndeki binanın telefon numarası yazıyordu. Ciara'nın olmadığı başka bir müşteri hizmetleri departmanına bağlanacağından emindi ama denemeye değirdi.

Numarayı ofisin sabit hatlı telefonundan tuşlayarak ahizeyi kulağına götürdü.

Bir kez çaldıktan sonra robotik bir ses cevap verdi. "Cirrus İrlanda'yı aradığınız için teşekkür ederiz. Bağlantı numarasını biliyorsanız lütfen şimdi girin. Bilmiyorsanız resepsiyona bağlanmak için sıfıra basın. Lütfen unutmayın ki..."

Oliver sıfıra bastı. Bir tıkırtı oldu ve telefon bir kez çaldı, sonra bir erkek sesi şarkı söylüyormuş edasıyla cevap verdi. "İyi günler, Cirrus. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Doğru numarayı mı aradım emin değilim. Burlington Caddesi'ndeki binayla mı görüşüyorum?"

"Kime ulaşmaya çalışıyorsunuz, efendim?"

"Ciara Wyse. Şey olarak çalışıyor," bilgisayar ekranındaki pencereyi kapatıp LinkedIn profilini açtı, "Teknik Müşteri Hizmetleri Sorumlusu." Konuşurken hattın diğer ucunda tuşlara basıldığını duydu.

"Sizi yönlendiremiyorum," dedi adam, "ama isterseniz bağlantı numarasını verebilirim?"

"Harika olur."

"5-4-1-0."

Numarayı klavyesinin yanındaki kâğıda karaladı, gerçi onu aramak niyetinde değildi. Bu kadarı paranoyasını zirveye çıkarmak olurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Cirrus İrlanda’yı aradığınız için teşekkürler.” *Klik*.

Oliver’in kafası daha da karışmıştı. Ya gördüğü en karışık numaraydı ya da Ciara doğruyu söylüyordu.

Yaşlanmış olmaktan başka bir gündemi olmayan iyi bir kızdı. *Normal* biriydi. Birini beğenmiş, onu tanımak istemiş ve durumun zamanla...

Romantizme varacağını ummuştu.

Bu kelime Oliver’a yabancı geliyordu, başka bir dilden alınmış gibiydi.

Gerçekten niyeti buysa ne olacaktı? Tehlike geçmiş demek değildi, sadece bir tehlikenin yerini başkası almış oluyordu.

Londra’daki felaket de böyle başlamamış mıydı?

Numarasını silmeliydi. Onu unutup öğle yemeğini evden getirmeye başlamalıydı. Çünkü aralarında hiçbir şey olamazdı. Olsa bile *-olursa-* bir süre normal numarası yapsa bile gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Saklayamayacağı kadar büyüktü.

Diğer insanlardan uzak durduğu sürece her şey daha kolaydı. Kendi gölgesini yok etmenin tek yolu karanlıkta durmaktı.

Ama Oliver karanlıktan nefret ediyordu.

Telefonunu çıkardı ve Ciara’nın numarasını kaydetmesi için ona attığı mesajı buldu. *Gelecekte ihtiyacın olursa: Enterprise, Columbia, Challenger, Discovery, Atlantis, Endeavour*. Roket emoji, göz kırpan emoji.

Baş parmağı mesajın üstünde dolaştı, sil tuşuna basmaya hazırdı.

Yapması gereken buydu.

Ama yapmadı.

Günümüz

Lee tuvaletin kapısını itip geçebileceği kadar bir boşluk yarattı, kapının diğer tarafındaki dehşeti şimdilik görmezden geldi.

Onun orada olduğunu biliyordu. Ama önce başka bir şey daha var mı diye kontrol etmesi gerekiyordu.

Başka *biri* var mı diye...

Midesini altüst eden kokuyu yok saymaya çalıştı. Kendine olay yerine odaklanmasını, detayları aklına kazıması gerektiğini söyledi, ayrıca hızlı hareket etmesi gerekiyordu çünkü bu kokuya uzun süre dayanmasının imkânı yoktu.

Koridorun sonunda üç kapı daha vardı ve her biri açık duruyordu.

Sağ tarafındaki tuvaleti geçtikten sonra küçük, mobilyadan yoksun bir yatak odası gördü. Kapıdan gördüğü kadarıyla dar gömme dolapların içleri boştu. Duvara dayalı çarşafsız bir baza ve çalışma masasına dönüştürülmüş yemek masası dışında hiçbir mobilya yoktu.

Masanın üstünde kapalı bir dizüstü bilgisayar, birkaç kâğıt ve kalem vardı. Dizüstü bilgisayarın kapağındaki çıkartmada

KB STÜDYOLARI yazıyordu. Masanın altında, yerde fişi çekilmiş bir yazıcı duruyordu.

Odanın tek penceresindeki jaluzi sonuna kadar açıktı, binanın girişinden görünen bahçeye bakıyordu.

Koridorun sonundaki ebeveyn yatak odası ise daire kapısına bakıyordu. Çift kişilik yatak toplanmamıştı, kömür grisi çarşafların bir tarafı bozulmuş, diğer tarafınaysa dokunulmamıştı. Lee komodinin çekmecesini açtı ama toz dışında bir şey bulamadı. Dolabın içinde biri büyük biri küçük iki bavul vardı, ağırlıklarına bakılırsa ikisi de boştu. Katlanmış birkaç kot pantolon, askıya asılmış ceketler ve gömlekler, çorap ve iç çamaşırı dolu bir çekmece vardı.

Hepsi erkek kıyafetleriydi, hepsinin bedenleri aynıydı. Giyim tarzına bakılırsa yirmili ya da otuzlu yaşlarında biri olmalıydı. İçinde deodorant, erkekler için nemlendirici krem ve mavi Acqua dia Parma parfüm şişesi olan küçük bir çanta da vardı. Bir de tam takım koşu ekipmanları olduğunu gördü.

Lee dolabın yalnızca üçte birinin kullanıldığını tahmin etti.

Burada bahçeye bakan bir pencere daha vardı, bu pencere daha büyüktü ve jaluziler sonuna kadar kapatılmıştı. Yatağın başındaki gece lambası açıktı.

Koridorun solundaki kapıdan girdiğinde salonla birleştirilmiş açık mutfakı gördü. Odanın diğer tarafındaki mutfak, Dublin'deki inşaat şirketlerinin Instagram reklamlarında kullandıklarını gördüğü ama kolay kolay rastlanmayan mutfaklara benziyordu. Pürüzsüz, bembeyaz ve klinik derecede parlaktı.

O kadar boş duruyordu ki daha önce hiç kullanılmamış gibi bir hâli vardı. Lee L şeklindeki tezgâhın yaklaşık dört buçuk metre uzunluğunda olduğunu tahmin etti. Tezgâhın üzerinde pahalı bir kahve makinesi, fırın eldiveni ve plastik vericili küçük bir anahtar dışında hiçbir şey yoktu.

Anahtarlığın üstünde Viva Emlak logosu vardı.

Bir kahvaltı barı oturma alanıyla mutfakı birbirinden ayırıyordu. Lee salona baktığında kahverengi büyük deri bir koltuk ve küçük bir sehpa dışında hiç mobilya olmadığını gördü. Dekoratif bir şöminenin üstüne plazma televizyon asılmıştı. Duvarlar beyazdı ve her yerde otel zincirlerinin toptan aldığı, dikkat çekecek kadar çarpıcı olmayan ama boş duvarları dolduran soyut resimlerden asılıydı.

Terasa açılan sürgülü kapıların ince tülleri çekiliydi. Lee tek parmağıyla tülleri araladığında dışarıda bir masa ve iki sandalye gördü. Masanın üstünde bitmiş bir mumun kalıntıları vardı. Kapı tamamen kaplı olmasına rağmen Lee çekince kolayca açıldı.

Salondaki iki ışıktan biri yanıyordu.

Evi incelemesi yaklaşık kırk saniye sürmüştü ve sabah kahvaltısında içtiği kahveyi kusmadan önce yirmi saniye daha dayanabileceğini düşündü.

Lee koridora dönüp banyo kapısını tamamen duvara değdirmemeye dikkat ederek sonuna kadar açtı. Kapı kolunda sonradan işlerine yarayacak kanıt niteliğinde bir şey olabilirdi.

Bu sırada onu bekleyen manzarayı gördüğünde midesi tekrar altüst oldu.

Burnundan nefes alıp naneli şeker kalıntılarını bulmaya çalıştı, beynini mentol kokusu aldığına ikna etmeye uğraşıyordu. Olay mahallinin ortasında yüzünde maskeyle kusmak hiç hoş bir görüntü olmazdı.

Halledelim de bitsin.

Lee yere baktı.

Tuvalette pencere yoktu, içeriyi tavandan gelen ışık aydınlatıyordu. Ceset yerde diz çökmüş hâldeydi, yüzü fayanslara dayanmıştı; kolları yanlarında, duş başlığının hemen altındaydı. Üstünde kot pantolon ve tişört benzeri bir şey vardı, ayakları çıplaktı. Kısa, kumral saçları vardı. Lee cesedin erkek

olduğunu düşündü ama arkası dönük olduğu için pek de emir olamadı. Görüş açısı çok iyi değildi ve daha yakından bakması demek olay mahallini bozması anlamına gelirdi. Ayrıca cesedin bazı kısımları tuhaf şekilde deforme olmuştu; bazı kısımları şişmiş, bazılarıysa çökmüştü. Çürümesi oldukça ilerlemişti. Görünürde yara ya da kan yoktu, en azından Lee'nin baktığı açıdan görünmüyordu. Cesedin etrafında mide bulandırıcı bir sıvı vardı, sanki birbirlerine bağlanmış gibi akan sıvı cesetten gidere bir yol oluşturmuştu. Deri...

Lee şiddetle yutkundu, ağzına gelen mide suyunu bastırıp kendini toplamaya çalıştı.

Yalnızca ayak tabanlarını, ensesini ve sağ kolunun bir kısmıyla dirseğini görebiliyordu ama o kadarı bile berbat durumda olduğunu anlamasına yetmişti. Ayaklardaki deri pörtlemiş, mosmor olmuştu. Koldaki derideyse kayma vardı; üst tabaka ayrılmış, körü güneş yanığından sonraki soyulma gibi dökülüyordu.

En azından sinek yok, dedi Lee kendi kendine. Sürgülü kapı açık bırakılsaydı çoktan dışarı koşmuş, kusmak için bir yer arıyor olurdu.

Banyoda küvet yoktu, zemin siyah mermer fayanslarla kaplıydı. Siyah, metal çerçeve içinde camlı bir duşakabin vardı ve cam kapısı elmasa benzeyen binlerce parça hâlinde yere saçılmıştı. Lee cesedin saçlarında birkaç cam parçası gördü.

Dönüp arkasına baktı.

Duvarda aynalı bir ilaç dolabı vardı. Dolabı açıp içine göz gezdirdi, dairenin geri kalanı gibi bu dolap da büyük ölçüde boştu.

Raflardan birinde tek kullanımlık yüz maskeleri diziliyordu. Saç gürleştirici şampuan, yara bandı kutusu ve içi küçük yeşil haplarla dolu bir kutu vardı.

Adımlarını dikkatle atarak dolaba yaklaştı ve ilacın üzerinde yazanı okumaya çalıştı, 542 gibi duruyordu; yani tahmini doğrudu, bu Rohypnol'du. Sıkça randevuya çıkılan kişiye tecavüz etmek amacıyla kullanıldığı bilinen bir tür uyku ilacıydı.

Lee dolabı kapatıp lavaboya baktı.

Üstünde küçük bir raf vardı ama başka bir dolap olmadığı için rafta ağız bakım ürünleri, tek bir diş fırçası, birkaç rulo tuvalet kâğıdı ve sabun dışında bir şey olmadığını gördü. Bir de kapının yanında asılı duran bir el havlusu vardı.

Tuvaletteki koku içtiği kahveyi midesinde tutmasını gitgide zorlaştırıyordu.

Lee cesede döndü. Daha fazla yaklaşırsa yerdeki cam parçalarına ve bilmediği bir sürü şeye basabilirdi. Yine de eğilip cesede daha yakından bakmak için elinden geleni yaptığında bu yeni açıdan gördüğü yumruk boyutundaki kurtçuk yığını öğürmesine sebep oldu. Kurtçuklar sol şakakta yaraya benzer bir girintiye yerleşmişti.

Kaçmak istiyordu.

Kusmak istiyordu.

Kusarken kaçmak istiyordu ama beyni ona sakin olmasını, sadece birkaç saniye kaldığını söyledi, ihtiyacı olan tek şey buydu.

Bakışlarıyla yara izini takip edip başını kaldırdı.

Aradığı şey işte oradaydı.

Cesedin kafasının üstünde kahverengi bir leke, muhtemelen kurumuş kan lekesi vardı.

Temas noktasını bulmuştu.

35 Gün  nce

Ciara daireyi bir kez daha gezdi, attığı adımları saydı. Küçük mutfaktan ba ladı, ocak ya da eviye olmayan tek tezgâha avuçlarını koydu. Kalın, kırık beyaz tezgâhın parıltısı silineli uzun zaman olmuştu. Üç adım atınca salona geçiyordu, burası hem yemek odası hem de yatak odasıydı. Salonu mutfaktan ayıran tek şey emlak programlarında *kahvaltı barı* dedikleri şeydi.

Be  adım attıktan sonra koltuğun yanına geliyordu. Koltuktan kapıya ulaşması yedi adım, odanın kapısından  n kapıya ula masıysa iki adımdı. Arkasını dönüp tuvalete girmek için dört adım atması gerekiyordu.

Oliver ile arasında otuz santim boy farkı vardı, hâliyle onun adımları daha uzundu.

Lavabonun üstündeki aynanın önüne geçti ve camda su lekesi var mı diye baktı. İlaç dolabını açıp içindekilere bir yabancı gözüyle bakmaya çalıştı. Bunu ilk yapısının üstünden yarım saat bile ge memi ti ama Oliver'ın yara bantlarını görünce yara ve irin dolu kesikleri, özellikle de *onun* yara ve irin dolu kesiklerini hayal edebileceğini düşündü ve yara bantlarını dinlendirici göz damlalarının arkasına sakladı.

Sonra aklına bir şey daha geldiğinde tüy dökücü kremi de sakladı.

Üniversitedeyken bir yazını deniz kenarında bir otelde hizmetli olarak geçirmişti ve eēitimde söyledikleri bir şey aklına geldi.

Konukların oturacağı yere oturun. Yatacakları yere yatın. G recekleri şeyleri g r n.

Klozetin kapaēını kapatıp üstüne oturarak etrafına baktı.

Banyonun dairenin geri kalanından farkı yoktu. Küçük ve yetmişlerden kalmaydı. Duvarlar avokado rengiydi, yer kırışık muşambayla d  enmişti, du  perdesi ise düşecek gibi duran bir metalden sarkıyordu. Bu dairede yaşadığı kısa süre içinde iki kez d  m  t , bir keresinde tam alnına çarpmış ve kırmızı bir iz bırakmıştı. En azından derzler kısa süre önce yenilenmişti ama parlaklığı duvar fayanslarının zamanla ne kadar sarardığını iyice gözler önüne seriyordu.

Yerde toz, kıl, kullanılmış pamuk gibi şeyler var mı diye kontrol etti.

Her şey temizdi.

Tuvallette pencere yoktu ve fan  alı mıyordu, tozu k verin üstündeki dar bir havalandırma kanalından çıkarmak zorunda kalmıştı. Rahatsız etmeyen hafif bir oda kokusu almıştı ama şimdi de oda kokusunu sifonun üzerine koymanın kabalık olup olmadığının endişelenmeye başlamıştı. Bir şey ima eder gibi mi görünüyordu? Şi eyi lavabonun altındaki rafa koyup bulması kolay olsun diye etiketi görünür biçimde çevirdi.

Dört adım atıp çok amaçlı odaya döndü, toplam yedi adımda koltuēa ulaştı.

Kırlent ve yastıkları koltuēun üstüne özenle yerle tirdiēinden bozmamak için dikkatle oturdu ve son bir kez odayı

inceleyip toz, örümcek ağı ya da başka bir iz kalmış mı diye kontrol etti.

Hiçbir şey bulamadı, ev taşındığı gün bile *bu kadar* temiz değildi.

Bir kez daha Oliver'ın ne düşüneceğini merak etti. Onun gözünden bakmaya çalıştı, eve alışmadan önce düşündüklerini hatırlamaya çalıştı. Dökülen bir apartmanın stüdyo dairesi için çok da kötü sayılmazdı. Büyük pencereden masmavi gökyüzü görünüyordu çünkü Ciara sitenin en yüksek binasında oturuyordu. Tuğladan yapılma bu apartman neredeyse şehirdeki her yapıdan daha yüksekti. Akşam güneşi odayı doğal ışıqla dolduruyordu ve odanın beyaz duvarları ışığı yansıtıp daha da güçlenmesine neden oluyordu. Kare şeklindeki küçük yemek masasının önünde iki sandalye vardı. Eski, yıpranmış ve çökmüş koltuğun kusurlarını kamufle etmek ve biraz daha güzel gösterebilmek için koltuğu anca kapatan üç küçük mor kırlent almıştı. Masa aynı zamanda makyaj masası görevi görüyordu. Duvarın biri kayın ağacından yapılma gibi duran bir dolapla kaplıydı ama bu aslında katlanan bir yataktı, çarşafı ve yastıkları tutan cırt cırtlı kayışları vardı. Mutfak kapısının üstünde Dublin'de gün doğumunu gösteren, rengi solmuş bir resim vardı fakat duvara büyük geldiği için yamuk duruyordu ve durması gereken seviyeden biraz yukarıdaydı. Hiçbir eşya birbiriyle uyumlu değildi, zaten Ciara'ya ait eşyaların sayısı da çok azdı. Kalemlik olarak kullanılan NASA kupası ve yanında özenle dizilmiş, yıpranmış kitaplar vardı.

Ciara kitapların isimlerini ve Oliver'da nasıl bir izlenim yaratacaklarını çoktan düşünmüştü. Kitapların içinde Apollo uzay araçları hakkında hikâyeler, akıl almaz derecede başarısız olmuş bir teknoloji şirketinin geçmişi ve *Mir* Uzay İstasyonu'nda doksanlarda yaşanan felaket hakkında bilgiler

vardı. Yıllardır çok satanlar listesindeymiş gibi duran, yeni milenyuma ait ucuz bir gerilim romanı ve tekrar tekrar okunmaktan sararmış bir *Aşk ve Gurur* baskısı da görünüyordu.

Gerçekte okuduğu kitabı -tarihi bir aşk hikâyesi- çekmeceye saklamıştı.

Oliver dokunulmaması gerektiğini bilmiyordur diye yemek masasındaki vazoda duran pembe lilyumların ortasındaki tomurcuklarını bile kesmişti. Pahalı marka kazaklarından birini giyip gelir ve çiçekleri koklamaya çalışır diye endişelenmişti.

Odayı tekrar incelediğinde göze çarpan bir şey göremedi. Bunun sonucunda öz güveninin artması gerekiyordu ama tam tersi oldu. Bu mükemmellik biraz fazla özenli görünüyordu, birkaç dakika sürdürmesi bile imkânsız gibiydi.

Televizyonun üzerindeki saate baktığında saatin neredeyse sekiz olduğunu gördü, Oliver birazdan gelirdi.

Beş adım atıp mutfağa döndü. Dolabı açıp şarap kadehlerinin temiz olup olmadığını inceleyip su lekesi ya da kalıntı var mı diye baktıktan sonra dondurucuda buz var mı diye kontrol etmeyi ihmal etmedi. Oliver fırın kapağını açtığında fırın temizleyicisinin kokusunu alıp yemeğin tadını bozacağını düşünür mü ya da uzun zaman önce unutulup simsiyah kömüre dönmüş cipsi görür mü diye her yeri didik didik inceledi.

“O kendi evini senin için hazırlarken bu kadar uğraşmış mıdır?” diye kendi kendine sesli konuştu.

Tabii ki uğraşmamıştı. Ama onun evi yeni, tertemiz ve devasaydı.

Ciara’nın Oliver’ı etkilemek için uğraşması gerekiyordu.

Tam bunları düşünürken kapı zili çaldı.

Ciara diyaфона koşup, “Kim o?” diye sordu; sanki başka cevap verecekmiş, sanki onun dışında birinin gelme ihtimali olabileceği gibi.

Sonra derin bir nefes alarak kendine *artık sakinleşmesini* söyledi.

“Hey,” diye seslendi Oliver, sesi hoparlörden incecik çıkıyordu. “Benim.”

Alt kattaki kapının kilidini açmak için paneldeki tuşa bastığında hoparlörden yükselen *klik* sesini duydu.

“Altıncı kat,” diye hatırlattı, mesajla iki kez söylemiş olmasına rağmen. Aldığı tek cevap ağır kapının çarparak kapanması oldu.

Panelden parmağını çekip salona döndü. Son bir kez önce salona göz gezdirdi, sonra aynada üstünü başını düzeltti.

Kontrolleri bittiğinde asansörün ya da koridorun sonundaki yangın çıkış kapısının sesini duymamıştı, bunu fırsat bilip aynada bir kez daha görünüşünü kontrol ettiğinde sol gözünün altında rimel lekesi gördü. Bu leke nasıl ve *ne zaman* olmuştu?

Parmağıyla lekeyi dikkatle sildi.

Asansörün ve kapının kapanma seslerini duydu.

Gösteri vakti gelmişti.

Ön kapıyı açıp koridora baktığında Oliver’ı gördü, kor pantolon, tişört ve deri ceket giymişti. Elinde kese kâğıdına sarılmış bir şarap şişesi taşıyordu. Ciara’yı görünce gülümsedi.

Ciara ne zaman ona doğru geldiğini görse bütün bunların gerçek olduğuna inanamıyordu.

Üç hafta olmasına rağmen *hâlâ* gerçekmiş gibi gelmiyordu. Gülümseyerek karşılık verdi. “Evimi bulabildin.”

“En sonunda.” Oliver mahcup görünüyordu. “Yanlış bloğa gitmiş *olabilirim...*”

Ciara güldü, ona verdiği yol tarifine birebir uymazsa bunun olacağını söylemişti. Sitede birebir aynı görünen birkaç apartman vardı, doğru düzgün tabela yoktu ve sitenin birçok giriş çıkış noktası vardı.

Ciara kapıya geldiğinde Oliver içeri girebilsin diye geri çekildi.

Oliver eğilerek dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. Aynı zamanda şarap şişesini kaldırıp soğuk camı Ciara'nın yanına bastırdı. İnce tişörtünden bedenine yayılan soğukluk onu bir anlığına sersemletti. Tıpkı bu uzun, güçlü erkek vücudunun onun küçücük, daracık dairesinde olduğu gerçeğinin yaptığı gibi.

Aynı anda koridorun karşısındaki kapının kilidi açıldı.
Siktir.

Kapı bir iki santim kadar açıldı, paslı zinciri gerilmemişti bile. Yaşlı bir kadın gözlerini kısmış bakıyordu, beyaz saçlarını topuz yapıp sıkıca toplamıştı, sarı tırnaklarıyla ağzının önünde yüz maskesi tutuyordu, arkasındaki karanlık dairede hiçbir şey görünmüyordu.

Maura, kendini altıncı katın baş sorumlusu sanan kadındı.
"Ziyaretçi almak yasak!" diye bağırdı.

Ciara Oliver'i içeri itti. "O kural bu akşam gece yarısından itibaren geçerli, Maura."

"Ah, yani gece yarısından önce gidecek, öyle mi?"

"Şey, aslında... Yanıma taşınıyor. Aynı evde yaşayacağız. Sorun yok yani," diyen Ciara yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı. "Endişelenecek bir şey yok."

Maura'nın gözleri daha da kısıldı. "Yanında eşyası yok."

"Eşyaları daha sonra gelecek. Muhtemelen yarın."

"O evde iki kişilik yer yok."

"İdare ederiz."

"Yani Niall'a bunu bildirdin, öyle mi?"

“Tabii ki,” Ciara elini kaldırıp salladı ve diğer eliyle kapıyı kapatmaya başladı. “İyi akşamlar, Maura. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver,” diyerek kapıyı kapattı.

Arkasını döndüğünde Oliver’ın salonun -çok amaçlı odanın- ortasında durduğunu, büyük bir ilgiyle etrafı incelediğini gördü ve dikkatle hazırladığı planını bozduğu için Maura’ya içinden lanet okudu.

Oliver’ın evini ilk gördüğü ana *tanık olmak* istiyordu. Tepkisini değerlendirmek istiyordu.

“Yani artık burada mı yaşıyorum?” diye sordu Oliver sırtarak.

“Çok sevgili komşum, Maura. Doğu Almanya’da yaşıyor olsa hızlı aramada Stasiler² olurdu.”

“Peki bahsettiği Niall kim?”

“Ev sahibim.”

Oliver alnını siliyor gibi yaptı. “Oh be.”

“Yani, tabii ki aynı zamanda eski eşim...”

“Tabii, tabii.”

“...ve gizli çocuğumun babası.”

“O kadarını tahmin etmiştim.”

“Çocuğumun olduğunu mu yoksa babasının Niall olduğunu mu?”

“Galiba ikisini de.”

“Ama onunla yattığım sürece burada bedava kalmama izin veriyor, yani...”

“İyi anlaşılmamış.”

“Aslında,” dedi Ciara, “Niall’i görsen bu espriye gülmezsın.”

“Niall nasıl biri ki?”

“Çok yaşlı. Galiba seksen beş yaşında.”

Oliver kahkaha attı.

2 (Alm.) 1950-1990 yılları arasında Demokratik Alman Cumhuriyeti’nin güvenlik ve istihbarat teşkilatı. -e.n.

Eski sevgilileri hakkında konuşmuşlardı. Ciara ona bahsetmeye değer tek eski sevgilisinden, yani Jack'ten bahsetmişti. Üniversitede tanışmışlar, ilişkileri arkadaşlıkla başlamıştı ve mezun olduktan sonra on sekiz ay birlikte olmuşlardı. Araları kötüleştiğinde Jack ona iyi bir adam istemediğini söylemişti ama asıl problem Jack'in iyi bir adam olmamasıydı.

Oliver üniversitede bir kızla birlikte olduğunu söylemişti. Uzun bir süre aradığı kişinin o olduğunu düşünmüştü. Ama kız bir yıllığına yurt dışında çalışmaya gitmişti. İlişkilerine uzaktan devam etmişlerdi, en azından kız öyle düşünmesine sebep olmuştu ama döndüğü gün başka biriyle tanıştığını söyleyip ilişkilerini bitirmişti.

Kısa süreli ilişkilerini ve pek hatırlamak istemediği ev arkadaşlarını saymazlarsa ikisi de daha önce başkasıyla aynı evde yaşamamıştı. İkisi de arkadaşlık uygulamalarına güvenmiyordu, yaşadıkları korkunç deneyimleri birbirleriyle paylaşmışlardı. Ayrıca ikisi de flört konusunda berbat olduğunu iddia ediyordu ama üç hafta olmuştu ve ilişkileri hâlâ devam ediyordu.

"Peki," dedi Ciara, "evi gezmek ister misin? Önceden uyarayım, on saniyeni ayırman gerekecek."

"Beğendim," dedi Oliver etrafına bakarak. "Çok..."

"Klostrofobik mi?"

Ciara evinin pek klostrofobik olduğunu düşünmüyordu, en azından şimdiye kadar düşünmemişti. Ama ilk defa ziyaretçi gelmişti ve ziyarete gelen bir seksen boyundaki Oliver'dı. Aklından geçen tek şey *onun* evi ne kadar klostrofobik bulunduğu, kendi evinden ne kadar farklı olduğunu düşündüğüydü. Ciara bunun farkında olduğunu, saf ya da aptal olmadığını göstermek istiyordu.

Bir de yatak vardı. O lanet yatak. Oliver'ın yatağa sığmayacağından neredeyse emindi. Bu akşamın nasıl gideceğini

rahmin edebiliyordu. Güzel olacaktı, Oliver geceyi burada geçirecekti ama bundan sonra onun büyük evinde kalma rutinine devam edeceklerdi.

Ve Ciara karşı çıkmayacaktı.

“Ben *sevimli ve kullanışlı* diyecektim,” dedi Oliver. “Ve aslında iyi tasarlanmış. Bu yaştaki binaların pencereleri bu kadar büyük olmuyor,” diyerek kese kâğıdını ve şişeyi yemek masasına bıraktı. Ellerini kaldırıp, “Şey, banyo nerede acaba?” diye sordu.

Ciara, “Hemen şurada,” diyerek banyoyu işaret etti.

Oliver gitğinde Ciara kese kâğıdını ve şişeyi alıp mutfağa taşıdı.

Banyo, arkasındaki duvarın diğer tarafındaydı. Yiyecekleri açtığı sırada musluktan akan suyun sesini dinledi. Çok uzun sürmüştü, Oliver işini düzgün yapıyordu. Geri döndüğünde üstünde Ciara’nın antibakteriyel sabununun limon kokusu vardı.

“Nerede uyuyorsun?” diye sordu.

Ciara, “Yatak şurada,” diyerek duvardaki ahşap kaplamanın ardındaki yatağını işaret etti.

“*Duvardan* mı açılıyor?” Bu durum onun çocukça bir heyecana kapılmasına neden olmuştu.

“İnan bana, o heves beş dakika bile sürmüyor.”

“Her şey çok yerli yerinde. *Eşyaların* nerede?”

Ciara, Cork’tan Dublin’e büyük bir valiz ve dizüstü bilgisayar çantasıyla geldiğini anlattı. Arkadaşlarından biri, babasının ticari aracıyla eşyalarını getirecekti ama artık... *gerekmedikçe seyahat etmek yasaktı*. Birkaç parça eşyası -tencere, tavalar, ütü ve ütü masası gibi- vardı ve yanına almadıklarını da kapanmadan önce Penneys’den almıştı. Normale dönene kadar *eşyaları* ailesinin evinde kolilerde bekleyecekti.

“Ama bu hâlini seviyorum,” dedi. “Eşyaların büyük kısmını getirmeyebilirim.”

Oliver gelirken lüks bir şarküteriye girip iki kişilik hazır yemek almıştı, sadece fırında ısıtmak gerekiyordu. Alüminyum kutunun içinde lazanya varmış gibi görünse de üzerindeki etikette *bobotie* yazıyordu. Ciara bunu ilk defa duymuştu. Üzerinde fiyatı da yazıyordu, yemeği kendisi pişirseydi aynı parayla ne kadar malzeme alacağını düşünmeden edemedi. Aynı zamanda *bistro salatası* yazılı plastik bir kâse ve iki kap *tartes au citron* vardı. Şarap, birilerinden altın çıkartma kazanmıştı.

Ciara gizlice Oliver’a baktı.

Oliver öne eğilmiş, kafasını eğmiş kitapların isimlerini okuyordu.

Ciara fırını *bobotienin* üstünde yazan sıcaklığa ayarladı. Isınması yıllar sürecek gibi görünüyordu, Oliver gelmeden fırını ısıtsa daha iyi olurdu. Şarap şişesini tezgâha bıraktı ve üstünü antibakteriyel ıslak mendille sildi. Yemek kutularına da aynısını yaptıktan sonra ıslak mendilleri çöp kutusuna atıp ellerini yıkadı. Şarap kadehlerini çıkarıp iki kadeh koyduktan sonra şişeyi buzdolabına kaldırdı.

Sonra tekrar ellerini yıkadı.

Yeni normal buydu ki bu kesinlikle normal değildi.

Kendisi şişenin ya da yemek kutularının büyük bir risk olduğunu düşünmüyordu ama *Oliver* düşünüyordu. Radyoda bununla ilgili bir şey duyduğunu söylemişti, Ciara da internette birkaç makale okumuştı. Dükkânlar o kadar kalabalıktı ki raflardaki ürünleri müşteriler alıp geri koymuş ya da birisi üstüne öksürmüş olabilirdi.

Oliver risk almaya değmeyeceğini söylüyordu çünkü asırtımı vardı. Yani *yüksek risk grubundaydı*. Hastalığı kapma

riskini almak istemiyordu, Ciara da hastalığı ona geçiren kişi olmak istemiyordu.

İçkilerini alıp -beş adımda- Oliver'ın yanına gitti ve kadehi uzatarak, "Al bakalım," dedi. Oliver içkisini aldıktan sonra diğer kolunu Ciara'nın beline sarıp onu kendine doğru çekti.

"İyi misin?" diye sordu.

Ciara derin bir nefes alıp Oliver'ın kokusunu içine çekti. "Şimdi daha iyiyim."

"Haberleri izledin mi?"

Ciara başını evet anlamında salladı.

Bildiri yayınlanalı iki saat bile olmamıştı. Başbakan *karantina* kelimesini kullanmak istemediğini söylemişti ama bunun karantinadan farkı yoktu. Gece yarısından itibaren herkes iki hafta boyunca evinde kalacaktı. Yemek almak ya da kısa süreli antrenman yapmak için evden en fazla iki kilometre uzaklaşmak serbestti ama belirtilen kilit görevlerde çalışanlar dışında herkesin özgürlük alanı bu kadardı. Başka evlere ziyarete gitmek, birlikte yaşamadığın insanlarla görüşme ayarlamak yasaktı, dışarıda olsa bile izin verilmeyecekti.

Ciara midesinde köpüren paniği sindirmesi gerektiğini biliyordu, çok ama çok kötü bir şey olduğunun farkındaydı. Ama bu durumun *onlar için*, Oliver ve kendisi için ne anlama geldiği konusunda duyduğu endişenin göğsünde yarattığı sıkışma dikkatini dağıtıyordu.

Oliver'ın da aklında aynı sorunun olduğunu ama dillendirmediğini hissediyordu.

Bir saniye bekledi, sonra bir saniye daha.

Sonra artık daha fazla bekleyemeyeceğine karar vererek, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Oliver omuzlarını silkince midesi düğüm düğüm oldu.

Aynı fikirde değiller miydi? Ciara durumu yanlış mı anlamıştı?

Panikleyip lafını geri almaya, söylediklerinin önemini azaltmaya çalıştı, daha düşünmeden ağzından kelimeler döküldü.

“Yani, buradan senin evine iki kilometre yok... Sosyal mesafeyi koruyarak yürüyüşe çıkabiliriz, olmaz mı? Yasak olduğunun farkındayım ama sorun olmaz, değil mi?” Oliver somurtuyordu, Ciara hızla devam etti. “Benim sana gelmem ya da senin buraya gelmen çok mu kötü? İkimiz de işe gitmiyoruz. İkimiz de başkasıyla görüşmüyoruz.” Söylediklerinden ve yanaklarında oluşan sıcaklıktan hemen pişman oldu. Oliver’ın kimseyle görüşmediğini *varsayıyordu*. “Yalnızca birbirimizle temasta olursak hastalığı yayamayız. Ya da hastalanamayız... değil mi?” Sözüünü bu kadar umut dolu bir şekilde bitirmemiş olmak için her şeyi yaptı.

En korkulu rüyasını yaşıyordu, her şey çok iyi gidiyor olsa da tek hareketiyle her şeyi mahvedebilirdi.

Oliver geriye adım attı ve Ciara korku dolu bir an boyunca kendisini hastalıklı gördüğünü düşündü. Belki de dolaylı yoldan ona dikkatsiz biri olduğunu, el yıkaması ve sosyal mesafe korumasının tıbbi standartlarda olmadığını söylemişti.

Ama Oliver onu elinden tutup koltuğa götürdü.

Oturduklarında Ciara daha fazla kelime kutmamak için şarabını yudumladı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse...” Hâlâ elini tutuyordu, daha da sıkı kavradı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, Ciara...”

Tanrım, söyle artık.

Ondan ayrılıyor muydu? Bunu söylemeye mi hazırlanıyordu?

Doğru düzgün birlikte olamıyorlarken ayrılabilir miydi ki?

“Ben kurallara karşı gelmek *istemiyorum*. Kuralların konmasının bir nedeni var.”

Ciara uzuvlarının teslimiyetle ağırlaştığını hissetti. Dışı mukavva kaplı patlak bir balon gibi içten içe söndüğünü hissedebiliyordu. İsteddiği tek şey ayakkabılarını çıkarmak, koltuğa gömülüp şarabın geri kalanını tek başına içmekti.

Oliver’ın gitmesini istiyordu.

Ama aynı zamanda Oliver’ın kalmasını istiyordu.

İlişkileri iyi gidiyor gibi görünse de aslında birbirlerini tanımıyorlardı. Yaşadıkları durum bu gerçeği acımasızca ortaya çıkarmıştı.

Böyle durumlarda diğerrinin ne yapacağını bilemiyorlardı. Zorunlu olmadan önce maske takan, telefonlarını dezenfekte edip yiyecek paketlerini iyice temizleyen türden insanlar mıydı yoksa güneşli bir cumartesi günü parkta arkadaşlarıyla bira içip her şeye söylenen insanları küçümseyenlerden miydi?

En sevdikleri filmleri, üniversitede okudukları bölümleri ve yazın nereye gitmek istediklerini konuşurken *küresel pandemide nasıl birisin* diye sormayı unutmuşlardı.

“Belki...” diye söze girdi Oliver.

Ciara ona döndü, her şeyin mahvolmadığına dair umutlandıysa da belli etmemeye çalışıyordu. Ama Oliver kendinden pek emin gibi görünmüyordu, belki de düşüncesini söylemeye utanıyordu.

“Belki ne?” Ciara onu zorladı.

“Bilemiyorum...” Oliver derin, yavaş bir nefes aldı ve her şeyi hızla söylemeye başladı. “Benim iki yatak odam var, aynı evde kalsak sorun olmaz. Kurallar hakkında endişelenmemiz gerekmez. Ayrıca ben çalışmadığım zamanlar senin yanında oluyorum, yani büyük bir değişiklik olmaz, değil mi?” Oliver yutkundü. “Bunun büyük bir *olay* olmasına gerek yok, geçici

bir durum gibi ya da iki haftalık deneme gibi düşünelim. Nasıl gideceğine bir bakarız, illa hemen gelecek planları yapmamız gerekmez. Bir süre deneriz, baktık olmuyor sen yine *buraya* gelebilirsin. Yani...”

Oliver durdu ve umutlu bir şekilde ona baktı.

Ciara gülümseyip ever demek istiyordu ama doğru anladığından emin olmalıydı.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim...” Oliver tekrar elini sıktı. “Ciara, benimle yaşar mısın?”

53 Gün  nce

“Ve çok gereksiz,” dedi Ciara. “Güzel içki yap, müşterilere iyi davran yeter. Bu saçmalıklara gerek yok. Ama işte bu sır oluyor. Sır saklamanın olayı insanları bir şeyden mahrum bırakmak. Gerçekten mahrum kalıyorlar evet ama aynı zamanda deneyimden, bilgiden de mahrum kalıyorlar. Onları havalı insanların arasına sokmamaya  alı ıyorsun o kadar. Bu da çok...” Aniden durdu, dikkati dağılmış gibi görünüyordu. “Sevdiğim şey sırlar değil. Benim için yeni olan ama aslında hep gözümün önünde olan şeyler. Sır farklı bir şey. Bana göre sırlar yıkıcıdır.”

Sırlar yıkıcı.

Bu kelime damarına bastı.

Oliver Ciara’nın önerdiği içkinin ılık, kıpır kıpır sarho lu unu ya ıyordu ama bir anda ılıkli ın rahatsız edici bir sıcaklığa d n  t   n  hissetti.

 akaklarında soğuk terler belirdi, yanakları kızardı.

Aniden korkunç bir hata yaptığına emin oldu.

Bu barı seçmişti çünkü otelin kuytu bir k  esindeydi ve sokaktan geçenlerin girme ihtimali azdı. Müşteriler genellikle farklı yerlerden gelen ve kısa süre sonra dönecek olan

gezginlerdi. Fakat şimdi sokağa olan uzaklığı, temiz hava yoksunluğu göğsünün panikle sıkışmasına neden oluyordu.

Ciara'nın gözlerini üstünde hissedebiliyordu.

Ciara'nın görüş açısında olan sağ şakağından bir damla ter aktığını hissediyordu.

"Anladım," dedi düşünmeden.

Bu bir bilgi toplama göreviydi. Onunla buluşup olabildiğince bilgi toplamayı, kendisi için tehdit teşkil edip etmediğini anlamayı amaçlamıştı.

En azından kendine böyle söylüyordu. Buluşma için ne kadar *sabırsızlandığını* düşünmek istemiyordu.

Öncelikle her şey plana uygun ilerlemişti. Belgelele bi-
let almakla uğraşmamıştı, böyle bir temas riskine girdikten sonra tüm gece sessizce yan yana oturmanın anlamı yoktu. Konuşmaları gerekiyordu. Filmin seansını yanlış hatırladığını fark edip beklerken içmeye gitmeyi teklif edecekti ama Ciara kokteyl teklif ederek işini kolaylaştırmıştı.

Anlaşılan zaman konusunda çok dikkatli değildi, geç saate kadar içtiklerini fark etmemişti ve öğrendiğinde umursamamıştı. Her şey yolunda gidiyordu.

O kadar yolunda gidiyordu ki Oliver buluşmanın *amacını* unutmuştu.

Her şey normalmiş gibi davranmak onu hep böyle etkiliyor, amacından uzaklaştırıyordu. Numara yapması, bazı konularda dikkatli olmaya çalışması onun daha güçlü ve tetikte olmasını sağlıyordu. Ayrıca Ciara'dan *hoşlanıyordu*, yanında olmayı, ona yaşattığı hisleri seviyordu.

Bu aslında çok kötü bir durumdu, Oliver'ın iyi hissetme lüksü yoktu.

Ne zaman iyi hissetse kötü şeyler olmaya başlıyordu.

"Pardon," dedi vücudunu ondan uzaklaştırıp kabinden çıkarak. "Yine tuvalete gitmem lazım."

Ciara biraz somurttu. "Bir gecede üç kez mi?"

"Baraj kapağı açıldı," dedi Oliver.

"Benim de gitmem lazım. Sen gelince giderim."

"Seni beklememi ister misin?"

Bekleyemezdi. Titriyordu, ateşi çıkmış gibiydi ve midesi bulanıyordu.

Bu akşam planladığı gibi ilerlemiyordu.

"Sorun değil, acelem yok," diyerek elini salladı Ciara. "Sen git."

Oliver, halıyla kaplı merdivenlerden aceleyle inerken elini altın rengi korkuluktan ayırmıyordu. Ayağının altındaki basamaklar yumuşak ve dengesizdi, su üstünde süzülüyor gibiydi. Ana kapılar son kapının hemen karşısındaydı fakat kapı görevlisi de oradaydı, taksiden bavul indiriyordu. Oliver aniden sola dönüp cilalı mermerden bir tünele girdi. Koridorun sonundaki otomatik kapıdan geçti, mermer basamakları tırmandı, içinden elektronik sensöre acele etmesi için yalvardı, dışarı çıkması gerekiyordu.

Kapılar eziyet edici derecede yavaş açıldı, Oliver yan dönüp aradan geçti ve karanlık, ıssız sokağa çıktı.

Belirli bölgelerin en kötü yanlarını almış gibi görünen bir manzara vardı: yükleme alanları, arka kapılar, çöp kutuları. Hemen karşısında bir spor salonu ve tıbbi malzeme dükkânı arasına sıkışmış bir solaryum vardı. Bu dükkânlar, vitrinlerini göstermek yerine kapatan türden dükkânlardı. Yakınlarda görebildiği tek kişi, uzak köşelerden birinde duran bisikletli bir Deliveroo kuryesiydi. Yüzü telefonunun mavi ışığıyla aydınlanıyordu.

Oliver duvara yaslandı, soğuk ve keskin gece havasını içine çekti.

Her şeyden, bu kişi *olmaktan* yorulmuştu. Hayattaki rolünü oynayabilmeyi, yerini kabullenebilmeyi diliyordu. Ne zaman geçmişin üstüne bir şeyler inşa etmeye çalışsa, taşlar daha işi bitmeden çatlıyordu.

Peki neden sürekli deneyerek kendine işkence ediyordu?

Kapının birdenbire açıldığını fark edince donup kaldı, Ciara'nın onu takip ettiğini düşündü. Neyse ki karanlığa çıkan kadın farklı biriydi.

Daha yaşlıydı, ciddi, çarpıcı derecede zayıftı. At kuyruğu yaptığı uzun sarı saçları sırtının yarısına kadar geliyordu. İnce yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve deri çantasını tek kolunun altında zarf gibi taşıyordu.

Oliver kadının ıssız, karanlık bir sokakta bir seksen boyunda terli bir adam görünce korkabileceğini düşünüyordu ki kadın dönüp onu gördü ve yüzü korku dolu bir ifadeyle çarpıklaştı.

"Pardon," dedi Oliver tek elini kaldırıp içeriden gelen ışığa geçmeye çalışarak. "Pardon."

Kadın olduğu yerde dikilip kaldı, gözlerini kırıp ona bakıyordu.

Elbisesinin V şeklindeki dekoltesi ve kapıdan sızan parlak ışık güçlerini birleştirerek boynunun altında, altı santim boyunda ince, soluk yarayı ortaya çıkarıyordu. Yara o kadar düzgündü ki uzun zaman önce olduğu bir ameliyattan kaldığı belliydi.

Bunu gören Oliver'ın aklına kendi yarası ve açıklamak için söylediği çeşitli yalanlar geldi.

"Sizi korkutmak istemedim," dedi Oliver.

Kadının yüzü yumuşadı ve gülme ile nefes verme arasında bir ses çıkardı.

“Tanrım,” dedi, “galiba kalp krizi geçirdim.” Koltuk altındaki çantayı eline alıp içeri karıştırmaya başladı. “Evrin bana sigaranın zararlı bir şey olduğu hakkında mesaj veriyor”

“Pardon,” dedi Oliver bir kez daha.

Kadın çantasından sigara paketi çıkardı. Paket zor zamanlardan geçmiş gibiydi; kapağı yırtılmıştı, geri kalan karton ise kırış kırış olmuştu. Kadın paketin içinden iki şekilsiz sigara çıkarıp bir tanesini Oliver’a uzattı.

“Ben pek sigara içmiyorum,” dedi Oliver sigaraya bakarak. Kadın omuzlarını silktilti. “Ben de.”

Oliver sigarayı alıp kadının uzattığı kibritle yaktı. Üstünde otelin ismi olan küçük, siyah bir kibrit kutusuydu.

Sigara içme eylemi hiçbir zaman sigara içme beklentisi kadar güzel olmuyordu ama yine de çektiği ilk nefes daha iyi hissetmesini sağladı. O kadar iyi hissetmişti ki döndüğünde Ciara’nın sigara kokusunu alacağına aldırış etmemeye karar verdi. Bir şeyler uydururdu, telefonunun çaldığını ve konuşmak için dışarı çıktığını, yanında duran birinin sigara içtiğini söylerdi.

“Gecen iyi geçiyor mu?” diye sordu kadın.

Bu soruya gerçek bir cevap oluşturmıyordu bile. Oliver nefes verdi, dumanı kadının ters yönüne, gecenin karanlığına üflledi.

“Fena değil,” dedi.

“İçiyor musun, yemek mi yiyorsun?”

“İçiyorum,” diyerek bir nefes daha aldı. “Belki de çok fazla. Sen?”

“Yemek yiyorum.”

“Nasıl gidiyor?”

“Yemekler harika,” dedi kadın, “ama insanlar berbat.”

“Kötü geçen bir buluşma mı?”

Biriyle buluşma fikri akıl almaz bir şeymiş gibi yüksek sesle güldü.

“Sadece kötü giden bir buluşma olsa keşke, patronum korkunç biri ve işim berbat. Bu akşamki de bir iş yemeği.”

“Ne iş yapıyorsun?”

Kadın sigarasından kısa, hafif bir nefes çekerek, “Yetenek avcısı gibi bir şeyim,” dedi. Yoğun bir duman tabakası üflledi. “İşe alım. Finans. O tür sıkıcı şeyler.” Kadın sigarayı yüzüne yaklaştırdı ve turuncu ucunun kâğıdı yakmasını izledi. “Neyse ki yemek bedava, hem de dışarı çıkmış oldum. Duruma bakılırsa Paskalya tatili geçene kadar bunları sık yapamayacağız. O yüzden...”

Kadın sigarasından bir nefes daha aldı ve yüzünü ekşitti.

Oliver, “Gerçekten sigara kullanmıyorsun değil mi?” dedi.

“O kadar belli mi? Hayır, düzenli içmiyorum. Kokusunu seviyorum, ayrıca tuhaf kaçacak kadar çok tuvalete gittikten sonra insanlardan uzaklaşmak için harika bir bahane oluşturuyor. Çok pahalı, sağlığa çok zararlı bir kaçış kapısı,” dedi ve sigarasını duvarda söndürerek Oliver’ın elindeki sigarayı başıyla işaret etti. “Tadı kâğıda sarılmış çürük et gibiyse kusura bakma, Noel zamanından beri çantamda duruyorlar, hatta daha uzun da olabilir.”

“Tadı iyi,” dedi Oliver. “Teşekkür ederim.”

“Peki *sen* biriyle buluşmaya mı geldin?”

Bu soruyu sorarken attığı bakış meraktan daha fazlası olduğunu işaret ediyordu.

“Aslında tam olarak neden burada olduğumu ben de bilemiyorum.”

Ama içinden *umarım öyledir*, diye eklediğinde buna önce şaşırdı, sonra da endişelenmeye başladı.

“Peki...” Kadın hafifçe el sallayarak kapıya doğru döndü.

“Neyse, iyi geceler.”

Oliver bu akşamı olabildiğince erken bitirme hedefiyle yukarı çıktı. Hesabı ödemek gitmelerini geciktirmesin diye Ciara tuvaletten geçerken ödemeyi yaptı. Garsonun kokteylinin geri kalanını götürmesine izin verdi ve su bardağından kararlı yudumlar aldı, alkolün kanındaki yoğunluğunu azaltmaya çalıştı. Gitmeyi önerebileceği doğal bir an gelene kadar tetikte kalmakta kararlıydı. Kaskatı oturuyordu, fiziksel rahatsızlığı şu anda rahatlaması gereken bir durumda olmadığını hatırlatıyordu.

Ciara onda bir değişiklik sezdiyse de bunu belli etmemişti. O da biraz sarhoş olmuştu. Gözleri daha farklı görünüyordu, göz bebekleri büyümüşü, arada sırada kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyor ya da hafifçe kekeliyordu.

Belki de çok dikkatli biri değildi. Tuvalette neden o kadar uzun kaldığını sormamış, nefesine ve giysilerine sinen sigara kokusunu merak etmemişti. Oliver'ın bunları açıklamak için yalan söylemesine gerek bile kalmamıştı.

Bir yalan daha...

Ciara şirketinin tarıkata benzer oryantasyon programından bahsederken Oliver bardağındaki içki seviyesini izliyordu. Ciara son yudumu almak için bardağı ağzına götürdüğü sırada Oliver gitmeyi teklif etti.

Ciara hevesli bir şekilde kafasını salladı. "Tabii. Gidelim."

Ciara'nın dengesi bozuk gibiydi, Oliver elini beline koyarak nazikçe merdivenlerden inmesine yardımcı oldu. Ciara mantosunu koluna asmıştı ve Oliver elbisesinin ince kumaşının üzerinden cildinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Onun ne hissettiğini merak etti.

Kapıların koyu camında kendi yansımalarıyla karşılaştıklarında Oliver birlikte ne kadar iyi göründüklerini fark ederek şaşırdı.

Sonra da bu olayın ne kadar hızlı geliştiğine...

Üç gün önce birbirlerini tanımıyorlardı. Şimdi ise Ciara yanındaydı, kendisine dokunmasına izin veriyor, ona kendisinden bahsediyordu. Gelişmelerin hızı tehlikeli gibiydi, frenleri patlak bir yarış arabasında sert bir viraja yaklaştığını hissediyordu.

Otelin sıcak ışığını geride bıraktılar ve döner kapıdan geçip geceye karıştılar.

Oliver kapı görevlisine dönüp, "Taksi çağırabilir misiniz?" diye sordu. Girdiklerinden beri görevli değişmişti.

Ciara'nın yüzüne gizlice baktı ama sözlerine hiç tepki vermemiş gibi duruyordu.

Görevli caddeye çıkıp köşede görünmeyen bir şeye el salladı. Far ışıkları belden aşağısını aydınlattı ve kapının önünde bir taksi belirdi. Oliver görevliye fırsat vermeden ileri adım atıp arka kapıyı açtı, Ciara'ya binmesini işaret etti.

Ciara ona minnetle gülümsedi fakat Oliver'ın diğer tarafa geçmediğini görünce yüzü düştü.

Tek elini arabanın üstüne koyup eğildi ve yüzünü Ciara ile aynı hizaya getirdi.

"Ben yürüyerek dönerim," diye yalan söyledi.

"Ah," dedi Ciara. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Peki. Tamam."

"Perşembe akşamı buralarda mısınız? Bu sefer filme gidebiliriz."

Oliver'ın onunla bir daha görüşmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat bu davet *içinde bulunduğu* anı kolaylaştıracaktı ve şu anda düşünebildiği tek şey buydu. Kendisini durumdan olabildiğince az sıkıntıyla kurtarmak...

Ciara başını salladı. Bir anlığına gülümsedi. "Olur."

"Mesaj atarım."

"Tamam. Güzel."

“İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Oliver kapıyı kapatıp şoförün açık penceresine yaklaştı. Cebinden bir yirmilik çıkarıp koltuğa bıraktı. Şoför somurtarak paraya baktı, sonra sorgulayıcı bir şekilde Oliver’ın yüzüne baktı. Oliver elini sallayarak binmeyeceğini işaret etti. Şoför omuzlarını silkti ve el frenini kaldırdı.

Araba hareket etmeye başlayınca Oliver Ciara’ya el salladı.

Bir bakıma şanslı olduğunu düşünüyordu. Ciara’nın sırlar hakkında söyledikleri onu içinde bulunduğu bu... Artık bu gece ne yaşadıysa onun içinden çekip almıştı. Sahte bir güvenlik hissi yaşamış, rahatlayabileceğini düşünmüştü; âdeta büyülenmiş gibiydi.

İyi vakit geçiriyordu ki asıl problem buydu, onunla olmaktan hoşlanıyordu.

Grafton Sokağı’na doğru ilerlemeye başladı, kendine başka bir taksi durduracaktı. Aslında aynı taksiye binebilirlerdi ama Ciara’nın nerede oturduğundan emin değildi ve kendi adresini açık etmek de istemiyordu.

Kendini yarım saatliğine kaybetmek ile tekrar baştan başlamasına neden olacak kadar büyük, akıl almaz derecede aptal bir şey yapmak arasında fark vardı.

Sil baştan...

Günümüz

The Crossings'ın ana girişı dışındaki cadde kalabalıklaşmaya başlamıştı. Lee'nin destek ekipleri gelmiş ve yanlarında Teknik Büro'yu getirmişlerdi. Lee olay yeri inceleme memurlarının arabanın arkasından ekipman indirdiklerini gördü. Resmî patolog yardımcılarında Tom Searson hazırlanıyordu. Lee ona el salladı, Tom da aynı şekilde karşılık verdi. Mavi beyaz Garda bantları rüzgârda savruluyordu. Uç kısımları korkuluklara, sokak lambalarına ve trafik konilerine bağlanmıştı. Sabah saatlerinin hafif serinliğine rağmen memurlar kısa kollu gömlekleriyle dolaşıyordu. Yolun karşısında kollarını bağlamış bekleyen meraklı birkaç kişi vardı ama basın henüz gelmemişti. Gerçi her gece Sağlık Bakanlığının ölüm yoklaması dışında ülkede hiçbir şey olmadığı için kısa sürede geleceklerine şüphe yoktu.

Garda Michael Creedon'ın polis kordonu başında baş kâğıt tutucu olarak atandığını gördüğüne şaşırmıştı, gerçi temiz bir işti ve otorite yanılgısı yaratıyordu. Karl'ın kendisini dinlemiş olması hoşuna gitmişti, içini bir gurur dalgası kapladı.

Ya da duası kabul olmuştu.

Michael başka bir memurla konuşuyordu, Lee yanlarına yaklaşıncı o kişinin Declan olduğunu fark etti; maskesini boynuna asmıştı, son görüştükleri zamanki griliği hatırı sayılır derecede azalmıştı. Lee bandın altından geçtiği sırada ona başıyla selam verdi, kafasını çevirdiği sırada ikilinin birbirlerine baktıklarını gördü. Sadece bir anlıktı -gözünü kırpsa kaçıracaktı- ama söylemek istedikleri yüzlerinden okunuyordu.

Michael, *söyle hadi*, der gibi bakarken Declan bakışlarıyla sesini kesmesini ister gibiydi.

Lee birkaç metre ötede durup başıyla işaret ederek Declan'ı yanına çağırdı. Declan emri uygulamadan önce arkadaşıyla sessiz bir konuşma daha yaşadı.

Harika. Senin yüzünden oldu.

Durumu daha da kötüleştirme.

"İçeride durumlar nasıldı?" diye sordu Lee.

Declan omuzlarını silkti, göz teması kurmadı. "İyi."

"Herhangi bir şeye dokundun mu?"

"Eldiven takıyordum."

İşte bu.

"Sorumun cevabı bu değil," dedi Lee. "Eldivenler de iz bırakıyor. Parmak izlerini bozmuş olabilirsin, olay yeri inceleme için değerli kanıtları yok etmiş olabilirsin. Ama herkes hata yapar. Şansın yaver gitmiş de olabilir çünkü şu anda tahmin etmem gerekse bu adamın zevk için kendini uyuşturduğunu, sonra duşakabin kapısının üstüne düşüp kafasını çarptığını söyleyebilirim. Yani hatanın önemi olmayabilir. Ama neyin önemli olduğuna *sen* karar vermiyorsun. O benim işim. O yüzden cevap ver, neye dokundun?"

Bir saniye geçtikten sonra diklenme çabası tamamen yok oldu.

"Galiba bir hata yaptım," dedi Declan boğazını temizleyip. "Yaptığımı farkındayım."

“Bir tane daha yapma!” Lee ona beklentiyle baktı.

“Duştan su damlıyordu. Düşünmedim, bir anda refleksle...”

“Kapattın.”

“Evet,” dedi Declan acınası bir şekilde.

Lee duştaki musluğu hayal etmeye çalıştı. Suyu durdurmak için basılması gereken düz, gümüş bir bataryası vardı.

“Ne yaptığını göster.”

Declan elini yumruk yapıp görünmez bir yüzeye hafifçe dokundu. Muhtemelen elinin yan tarafından başka bir yer değmemişti.

“Özür dilerim, Dedektif.”

“Boş ver. Ben de aynıyı yapabilirdim,” dedi Lee. Bunu asla yapmazdı ama onun kadar deneyimsizken yapabilirdi. “İçerideki durum ilerlemiş olmasa paramedikleri içeri sokup cesedi hareket ettirebilirdin, olay yeri iyice mahvolmuş olurdu. Bu iki kez yapılan bir hata değil; yani bir dahaki sefere, gerçekten fark yaratacağı bir durumda bunu yapmayacaksın.” Hatasının bu sefer de fark yaratmayacağını umuyordu, ikisi için de. “Bir dahakine daha dikkatli ol. Ayrıca kusmadığın için tebrik ederim. İçerisi berbattı.”

Declan’ın arkasından Karl’ın yaklaştığını gördü. Ona gitmesi için izin verdi ve başkaları duymasın diye birkaç adım uzaklaştı.

“Ne konuştunuz?” diyerek söze girdi Karl.

“Önemli bir şey değil. Neredeydin?”

“Otoparkta. Bodrum katında.”

“İlginç bir şey var mı?”

“İçeri girmek için anahtar lazım ama dışarı çıkarken sensörler kapıyı açıyor. Her dairenin belli bir yeri var, bir numaralı dairenin yerinde araba yok. Ama boş da değil. Yakındaki marketlerden biri alışveriş arabalarından birini

kaybetmiş, alışveriş arabasının tek tekerleği eksik. Yani çıkardığım sonuç...”

“Bir süredir boş,” diye tamamladı Lee.

“Yani ya birisi arabayı almış ya da arabası yokmuş. Doğrulamak için kamera kayıtlarını beklememiz gerek. Yönetim şirketinden haber geldi mi?”

“Daha değil. Beş dakika içinde aramazlarsa ofislerine araba göndereceğim. Acil durummuş, kışımın kenarı.”

“Onlar,” Karl parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, “*kilit çalışan* mı? Eğer değilse ofis boştur.”

“Bence daire tek kişiye ait bir ev olarak kullanılmıyordu. İçerisi neredeyse bomboş, kişisel eşya yok, dekorasyon yok... Airbnb gibi bir şey olabilir. O zaman araba olmaması da duruma uyuyor, değil mi? Adamın iki haftadır kayıp olmasını kimsenin fark etmemesi de. Belki burada olmaması gerekiyordu. Belki de yasaklar gelince mecburen burada kaldı.”

“İki *hafta* mı?” dedi Karl somurtarak. “Kustun mu?”

“Görüntüye göre o kadar olmuş. Kokuya göre de. Ayrıca endişelendiğin için teşekkür ederim ama kusmadım. Eminim ki *sen* olsan kesin kusardın.”

“Akşamdan kalmayım, yani muhtemelen kusardım. Elimizde ne var?”

“Erkek cesedi,” dedi Lee. “Galiba. Duşta yüzükoyun yatıyor. Daha doğrusu diz çökmüş. Duşakabin cam kapısı paramparça olmuş, parçalar her yere dağılmış. Kafasındaki yaradan şu anda kurtçuklar ziyafet çekiyor. Duşakabin kapısını kırıp kafasını banyo duvarına çarpmış olabilir, teoriye uyuyor.”

“Yani kaza mı?”

“Belki.”

“Duş açık mıydı?”

“Hayır,” dedi Lee bir saniye bekledikten sonra. Teknik olarak doğru söylüyordu. Tam kapatılmamış musluktan akan

incecik suyla duş alınmazdı. “Tahmin et ilaç dolabında ne vardı? Çok hoşuna gidecek. Rohypnol...”

Karl kaşlarını kaldırdı. “Onu ne demeye almış?”

“Herhâlde duşakabin kapısını kırıp düşmek için.”

“İyi de neden *kendisini* uyuştursun?”

“Bilmiyorum,” dedi Lee. “Yasaklardan sıkılmış olabilir mi? Belki muzlu ekmeği sevmiyordur. Aslında içime sinmeyen şey dairenin kapısı, bir iki santim açık duruyordu.”

“Ee?” Karl omuzlarını silkti. “Daireye girerken kapıyı tam kapatamamıştır, sonra da fark etmemiştir.”

“Ayrıca üstü giyinikti. Duşta.”

“Demek ki duşun *içine* düşmüş.”

“Belki.”

“Her zaman uymayan bir şeyler olur,” dedi Karl.

“Sonuçta resmen suç mahalli olarak belirlendi. Başkomiseri aradım bile. Bence *o da* kaza olduğunu düşünüyor ama redbiri elden bırakmamak lazım.”

“Tweedledum ve Tweedledee³’den bahsettin mi?”

Lee başını *hayır* anlamında salladı. “Konusu açılmadı.”

“Kesin açılacaktır, tüm boklar eninde sonunda su yüzüne çıkar.”

“Çıkacak diye uzanıp elimle almama gerek yok, değil mi? Kapı kapı gezen memurlardan bir şey çıktı mı?”

“Yeni başladılar,” dedi Karl. “Herkes evde, o yüzden işleri biraz uzun sürer.”

“Ne soruyoruz?”

“Bir numaralı dairede kimin oturduğunu biliyorlar mı, biliyorlarsa en son ne zaman gördüler, son birkaç haftada şüpheli bir şey gördüler mi falan filan. Standart şeyler. Galiba toplamda beş soru var.”

3 Yazar, Lewis Carroll’ın *Alice Harikalar Diyarında* kitabındaki birbirine çok benzeyen iki karaktere gönderme yapmıştır. –e.n.

“Kaç kişi geziyor?”

“Üç çift geziyor, her katta bir çift var.”

“Evlere girmemelerini, koridorda durarak soru sormalarını, mutlaka maske takmalarını hatırlattın mı?”

“Anneleri miyim ben?” Karl’ın bakışları Lee’nin arkasındaki bir şeye odaklandı. “Bir dakika. Bu canlı Instagram hesabı kim?”

Lee ne demek istediğini anlamamıştı ama arkasını döndüğünde kordonun başında bekleyen Michael’a yaklaşan bir adam gördü. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı, takım elbise giymişti. Pahalı gümüş saati, marka çorapları vardı. Üstündeki her şey o kadar dardı ki Lee sadece ona bakarak cinsel tacizde bulunduğunu düşündü. Pantolonunu yırtmadan nasıl oturuyordu? Pantolonun içine nasıl giriyordu?

“Bu adam emlakçı değilse,” dedi Karl, “içkiyi bırakırım. Neden işleri olduğundan çok daha iyiymiş gibi giyiniyorlar ki?”

“İnsanlarda zenginlik ve güven duygusu yaratmak için. Gayrimenkul bir insanın yaptığı en pahalı alışverişidir. Ayrıca biraz önce pandemi sırasında kapalı bir alana girip birkaç haftadır çürümekte olan bir ceset izledim, bence emlakçılara bulaşma.”

Michael, Lee ve Karl’ı işaret ediyor, aşırı dar takım elbiseli adamı onlara doğru yönlendiriyordu.

“Kevin O’Sullivan,” dedi adam, “Viva Emlak.” Elini uzatacağı ki ne yaptığını fark edip vazgeçti, sonra bir adım geri çekildi. “Pardon, istemeden yapıyorum,” diyerek etrafına baktı. “Ne oldu? Durum nedir?”

“İçeride çürümekte olan bir ceset var,” dedi Karl duygusuzca.

“Bay O’Sullivan,” Lee öne doğru geçip Karl konuşmaya devam edemeden iki adamın arasına girdi. “Ben Dedektif Müfettiş Leah Riordan, bu da meslektaşım Dedektif Çavuş

Karl Connolly. Bu sabah bir numaralı daireden pis bir koku geldiğine dair şikâyet aldık. Şikâyetle göre dairenin kapısı da açıktı. Üzülerek söylüyorum ki geldiğimizde dairede bir ceset bulduk. Görünüşe göre bir süredir oradaymış.”

Nasıl olduysa Kevin aynı anda hem dehşete düşmüş hem de büyülenmiş görünmeyi başardı.

“Siktir,” dedi elini ağzına götürerek. *Yüzüne dokunma*, diye düşündü Lee. “Ne olmuş?”

“Henüz bilmiyoruz.”

“Ama, yani, *suç* mu işlenmiş?”

“Kısa sürede öğreneceğiz. Bize bir numaralı dairede kimin yaşadığını söyleyebilir misiniz? Şu anda cesedin kimliğini belirleyip ailesine haber vermek birinci önceliğimiz.”

“Şey, evet...” Kevin takım elbisesinin iç cebine uzanıp katlanmış birkaç kâğıt çıkardı. Bir sürü ismin yazılı olduğu kâğıdı inceledi. “Ah. Maalesef isim veremiyorum. O daire için bireysel bir isim yok. Şirkete kiralamışız, Baggot Sokağı’ndaki KB Stüdyoları adına kayıtlı. Galiba mimarlık şirketi... Evde kimin yaşadığını bilirler. Yani, *eskiden* kimin yaşadığını.”

Lee, Karl’a dönüp bakınca hemen harekete geçerek uzaklaştı.

“Nasıl yani?” diye sordu Kevin’a. “Birkaç haftalığına mı kiraladılar? Bir aylığına mı?”

“Hayır, yıllardır kiralyorlar. Bina inşa edildiğinden beri diyebilirim. Neredeyse iki sene oldu. İki daireleri var. On iki aylık sözleşmemiz var ama onlar daha kısa süreli kullanıyorlar.” Kevin konuştuğu sırada gözleri Lee’nin arkasında bir noktaya kayıp duruyordu. Lee olay yeri inceleme araçlarının oraya park ettiğini biliyordu. “Ellerinde bulunsun diye işte. Taşınmalar, müşteri ziyaretleri falan için. Üç ay kalan da oluyordu, bir gece kalan da.”

“Peki temizlik? Gelip gidenler arasında temizliği kim yapıyordu?”

“Evet, temizliği bizim aracılığımızla yaptırıyorlar. Ama bu yasaklar başlamadan önceydi, şu anda yapmıyoruz.”

“Peki, apartmandaki kameralar?”

“Evet, kameralar var.”

Lee bunu bildiğini, her yerde asılı olan geniş açılı kameraları görebildiğini söylememek için kendini zor tuttu.

“Görmek istiyorum,” diye açıkladı. “Kayıtları yani.”

Kevin tereddüt etti. “Yani, göstermek zorunda mıyım? Arama izni falan gerekmiyor mu?”

“Onlar televizyonda olur, Kevin.”

“Ha,” Kevin kızardı. “Peki. Gidip kayıtları getirmem lazım. İzleme merkezi burada değil.”

“Ne kadar sürer?”

“Havaalanının orada, gidip gelmem bir saat sürer herhâlde ama indirme işlemi ne kadar sürer bilmiyorum. Hangi kayıtlar lazım?”

“Ne kadar geriye gidiyor?”

Kevin somurtarak düşündü. “Yedi gün falan.”

“En eski tarihten itibaren istiyorum. Tüm kameraların kayıtları lazım. Biri engel olmaya çalışırsa doğruyu söyle ve benim adımlı ver, tamam mı? Al,” diyerek cebinden yıpranmış, standart bir kartvizit çıkarıp adama uzattı. “Bunu göster. Binada çalışan bir teknisyen var mı? Kilitli kapıları açabilecek, yangın alarmlarını kapatabilecek biri?”

“Bir çalışanımız var,” dedi Kevin. “İstediğiniz zaman gelebilir.”

“Hemen gelebilir mi? Yardımı gerekecek.”

“Haber vereyim.”

“Olabildiğince hızlı gelsin, tamam mı?”

Kevin dünyayı kurtarma görevi kabul ediyor gibi ciddiyeyle başını sallayıp arkasını döndü.

Kevin gittikten sonra Karl yanına geldi, telefonunu cebine sokuyordu.

“KB Stüdyoları gerçekten de mimarlık şirketiymiş,” dedi. “Ofis numarası resepsiyonistin cep telefonuna yönlendiriyor, o da evdeymiş. Hiçbir şey bilmiyor ve ofis müdürünü aramız gerektiğini söyledi. Haber verip bana döneceklermiş.”

“Bir sorun var.”

Karl homurdandı. “Sadece bir tane mi?”

“Kamera kayıtları yedi günden geriye gitmiyor.”

“Yani, ölüm kazaysa ihtiyacımız olmaz. Tam olarak kaç saat yapıyor bu, neredeyse yüz yetmiş saat mi? Hepsini izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Lee iç çekti. “Ben de bu akşam dışarıdan yemek söyleyip koltukta yatarım diye seviniyordum.”

“Neden? Hareketli sosyal hayatına ara vermen mi lazım? Bu sabah aklıma geldi, yasakları fark ettin mi Lee? Yani hayatının hangi yönü değişti?”

“Ne zaman aklına geldi? Ben gelip senin çıplak kıcını kelepçelerden kurtarıırken mi?”

“Kelepçeler kıcımda olsaydı ikimiz de *çok daha büyük* bir travma yaşardık.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki küçük mucizeler var.”

“Bir dakika, kimlik belirleyemedik mi? Cüzdanı falan yok muydu?”

“Posta kutusunda bir zarf var,” dedi Lee gördüklerini hatırlayarak. “Ama kalıcı bir daire değilse muhtemelen belli birine gelmemiştir. Reklam olabilir,” deyip binayı işaret etti. “Gidip bakalım.”

Karl kordonu kaldırıp, “Önce sen, Patron,” dedi.

34 Gün  nce

Ciara ertesesi sabah erkenden uyandı, Oliver'ın yatağının sıcaklığı her yanını sarmıştı.

Akşam yemeğinden sonra şarabı bitirmişlerdi ve Ciara daha fazla şarap olmadığına üzüldüğünü söylemişti. Bunun  st ne Oliver içki dükkânına gidip geldikten sonra nazikçe kendi evinde devam etmeyi önerdi. Ciara bütün gününü dairenin her yanını temizlemekle ve ihtiyacı olmayan şeylere -üç adet berbat kırlent gibi- para harcamakla geçirmişti çünkü Oliver onun evine gelmemişti ama neredeyse on gündür gelmek için ısrar ediyordu. Siniri bozulmaya ba ladığı için en sonunda kabul etmişti. Ve Oliver eve geleli iki saat olmadan evden çıkmak istiyordu.

“Yeni odana bakarsın,” diye espri yaptı.

Ciara odayı görmüştü ama bunu söyleyemezdi. Birkaç gün önce, Oliver du tayken dairede sürekli kapalı duran tek kapıyı açıp içeriye göz atmıştı. Kapının arkasında heyecan verici bir şey yoktu, sıradan bir yatak odasıydı.

Başlığı olmayan bir karyola duvara dayalı duruyordu, karşısında ise duvara gömülü birkaç dolap vardı. Karyola ter-temizdi, kenarında paketinden çıkarılmamış bir  ar af vardı.

Pencerenin panjurları sonuna kadar kapanmıştı ve odada hafif bir boya kokusu vardı, uzun süredir kimse burada yaşamamış gibi duruyordu.

“Benim duvardan açılan yatağında yatmak istemiyorsun,” demişti Oliver’a. “Konu bu, değil mi?”

Oliver sırtıtmıştı. “Hayır, problem *uyumak* değil...”

Ciara gülüp yüzünde aniden beliren kızarıklığı görmemesi için başını çevirdi.

Sevişmeleri ilk üç seferki kadar tuhaf ve beceriksizce değildi. Eskiden Ciara gecenin sonunda olacağını bildiği için bunu mümkün kılacak kadar içmek zorundaydı. Böylece bunu yapmaması gerektiğini söyleyen sesleri susturuyor, Oliver’ın dokunuşuna alerjisi varmış gibi davranan derisini yatıştırıyordu. Gözlerini kapatıp beynini boşaltmaya çalışmayı alışkanlık hâline getirmişti. Bunun da acı verici bir başlangıç olduğunu ve atlattıktan sonra sonunda daha iyi şeyler, daha iyi duygular, daha iyi bir *hayat* olacağını söylüyordu kendine. Her seferinde kolaylaşıyordu, adımlarını yavaş yavaş öğrendiği bir dans gibiydi, hareketler kas hafızasına işleniyordu. Yine de Oliver’ın cildinin soğuk çıplaklığına, üstündeki ağırlığının yarattığı kısıtlamaya, bedeninin bir parçasının vücudunu işgal eder gibi içine girmesine zaman zaman şaşıırıyordu.

Yatakra yan dönüp ona baktı.

Oliver çıplak sırtını ona dönmüş uyuyordu, yataktan düşmeden gidebildiği kadar uzağa gitmişti. Derin ve düzenli nefes alıyordu. Ne zaman onda kalsa sonu böyle oluyordu. Geceyi birbirlerinin kollarında geçirmelerine, Ciara’nın başını onun göğsüne koymasına rağmen uzaklaşıyorlardı.

Ciara yorganın kenarından yarasının ucunu görebiliyordu.

Sırtüstü dönüp beyaz, pürüzsüz tavana baktı. Bu kısımdan nefret ediyordu, önceki gecenin sabahından. Gün ışığı kimse-
nin dostu değildi ve kendisine düşman olduğuna emindi.

Yorganın altındaki yüzünde dünkü makyajının kalıntıları olduğunu biliyordu, onun altında ise hiçbir şey yoktu.

Kendini zayıf ve savunmasız hissediyordu.

Uyumadan önce iç çamaşırı ve tişört giyip Oliver'a böyle yatmaya ihtiyacı olduğunu söylemek istiyordu ama henüz nasıl söyleyeceğini kestirememişti. Bacaklarının arasında bır ıslaklık hissedince çarşafa geçeceğinden korktu. Saatin kaç olduğunu bilmemekten tam anlamıyla nefret ediyordu.

Bu şekilde uyandığı andan itibaren kendi evine dönüp toparlanmak için sabırsızlanıyordu. Duş almak, makyajını tazelemek ve temiz giysiler giymek istiyordu.

Kendini tazelemek; öğle ya da akşam yemeği için Oliver'la tekrar buluşacak, şarap yudumlayacak kadına benzemek istiyordu. İkisi de biliyordu ki içecekleri şarap Ciara'yı tekrar aynı noktaya getirecek yolun ilk adımıydı.

Oliver'ın çıkaracağını bildiği, çıkaracağını *umduğu* şeyleri giyyordu çünkü tüm bunlar ilişkilerinin ilerlemesi, aralarındaki şeyin devam etmesi demekti.

Ama yarından itibaren hepsinin burada, bu dairede gerçekleşmesi gerekecekti. Başka bir yer olmayacaktı. Buna hazır değildi ama yapacak bir şey yoktu, teklifi istemese de kabul etmişti.

Çünkü Oliver ile görüşmeye devam etmek istiyordu ve şu anda görüşmeye devam etmenin tek yolu buydu.

Ciara, sonraki üç cumartesi boyunca Dublin'in yavaş yavaş ölümünü izledi.

İlk gün -Tesco'nun önünde Oliver ile konuştuktan sonraki gün- barlar açıldı, geçit töreni iptal olmuş olsa da Aziz Patrick Günü kutlamaları için şehre akın eden turistler henüz

kaçmamıştı. Stephen's Green'in önünde bekleyip iPhonelerini kurcalıyorlar, *Carrolls Irish Gifts* torbalarıyla dolanıyorlardı. Ilık ilkbahar havası için fazla sıkı giyinmişlerdi. Güvercinleri besleyerek dolaylı yoldan martıları da beslemiş oluyorlardı. Ciara'nın gözünde hepsi açıklanamayacak derecede vurdumduymazdı, her şey normalmiş gibi davranmaya devam ediyorlardı. Turist olmayan insanların ellerinde alışveriş torbalarıyla endişeyle, aceleyle yürüdüğünü, onlara yaklaşmamak için ellerinden geleni yaptıklarını fark etmiyorlardı sanki. O sırada olacakların önemini bilmesi gereken İtalyanlar bile tamamen rahat görünüyorlardı. Onlara uymayan tek kişi yirmili yaşlarının sonunda bir gençti. Maske takıyordu ve telefonunu yüzünün önünde tutup üç yüz altmış derece dönerek arkasındaki sokakları çekiyordu. Kulağa Almanca gibi gelen bir dille konuşuyor, durumu anlatıp yalnızca kendisinin maske taktığını söylüyordu. Ciara çocuğu ilk gördüğünde insanları telaşlandırmaya çalıştığını düşünmüştü.

Bir hafta sonra turistler gitmişti ve dükkânların büyük çoğunluğu yasaklar gelmeden kapanmıştı. Sokaktaki insanlar alınan önlemlere dikkat etme konusunda iki ayrı uçta gibiydiler. Yirmili yaşlarında iki kadın görmüştü. Kapanmamış nadir kafelerden birinde oturmuş, yanlarından lateks eldivenle maske takmış bir adam geçince birbirleriyle bakışmışlardı. Ciara bu maskenin *tıbbi* maskeden çok *gaz maskesine* benzediğini düşünmüştü. Kadınların ayakları önünde lüks bir giyim markasının büyük karton torbaları vardı, ayrıca kahve içerken aralarındaki mesafe kesinlikle iki metreden azdı.

Görünüşe göre bazıları dünyanın sonunun geldiğini düşünüyordu, bazılarıysa haberleri bile izlemiyordu.

O zamandan beri tuhaf bir şey keşfetmişti, insan zaman zaman her iki şekilde de davranabiliyordu. Ciara bir öğlen hoş bir elbise giymiş, saçını yapmış ve güneşli ama serin

bir havada Oliver'ın evine gitmişti. Gökyüzü maviydi, kuşlar ötüyordu ve keyfi yerindeydi. Bu yürüyüşe biraz erken başlamıştı, normalde *Six One* haberlerinden sonra çıkıyordu ama bu sefer başlamadan çıkmıştı. Böylece koltukta oturup mahşerin dört sayısal atlısını görme ritüelini yapmamıştı: yeni ölümler, yeni vakalar, toplam ölümler, toplam vakalar.

Birkaç dakikalığına *unutmuştu*.

Ama kanalın hemen karşı tarafında mavi tenteye çevrelenmiş bir inşaat alanı vardı, tente bir gecede yeni posterlerle kaplanmıştı. Tüm posterler aynıydı, acele yapıştırıldıkları için kırıksık ve yamuk duruyorlardı. Ciara bu kadar uzaktan sadece büyük başlığı okuyabilmişti: COVID-19 SALGININI DURDURMAYA SİZ DE YARDIM EDEBİLİRSİNİZ! Gerçek hayattan çıkıp Hollywood yapımı bir salgın hastalık filmine girmiş gibi hissediyordu ama roller değişmişti. Gerçek olan *buydu* ve bu durum onu çok korkutuyordu.

Gerçekten karantinanın ilk sabahında önceki gece korkunç bir şey yaşanmış hissi hâkimdi. Yolda o kadar az araba vardı ki *trafik* kelimesini söylemek mümkün değildi. Etraftaki en yüksek ses kendi ayak sesiydi, kanalın yanında yürürken taş çarpan botlarının çıkardığı boğuk sestten başka ses yoktu. Bir eczanenin önünden geçti ve vitrinde elle yazılmış, bas bas bağırان posteri okudu: EL DEZENFEKTANI 50ML STOKTA 4,99€ MÜŞTERİ BAŞINA MAKSİMUM 3 ADET! Ama almak isteyenlerin beklemesi gerekecekti çünkü dükkânın ışıkları yanmıyordu, kepenkleri kapalıydı. Çatıların üstünde hareketsiz vinçler yükseliyordu, gökyüzünde durmuş saatler gibiydiler.

Ciara apartmanına ulaşana kadar yalnızca bir kişinin yanından geçti. Küçük köpeğini gezdiren yaşlı bir adamdı ve Ciara'dan iki metre uzaklaşmak için otobüs şeridine çıkmıştı. Apartmanının bahçesinde gördüğü tek kişiye çiğ yağmış nemli

çimenler üzerinde egzersiz yapan, baştan aşağı eşofmanlı spor düşkünü komşusuydu. Lobide devletin dağıttığı COVID-19 bildirilerinden biri, yanındaysa durum numaraları asılıydı. Kapının yanına bir tabure konmuştu, üstünde en büyük boyda el dezenfektanı vardı.

Anahtarını kilide soktuğu sırada binadaki tüm daireleri ve dokunmakta olduğu kapıya değen yüzlerce eli düşündü. Oliver'ın binasında daha az daire, yani daha az insan vardı; bunun neden kötü bir fikir olmadığına dair gerekçeleri zihninde sıraladı.

İçeri girip kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra doğrudan ruvalete gidip ellerini yıkadı, ışığı açmadı çünkü ellerini *yıkmadan* düğmelere dokunmuyordu.

Oliver böyle olması gerektiğini söylediğinden ve artık birlikte oldukları için onu örnek alarak hareket etmek zorunda hissediyordu.

Ayrıca bu temizlik ritüellerini tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. Adım adım yapılan tüm bu basit işlemler muhtemelen aynı etkiyi yaratıyordu, bu sürecin ölümcül bir virüsten korunmak için yapılıyor olmasının önemi yoktu.

Giysilerini çıkarıp banyo buharla dolana kadar düşün yakıcı suyu altında durdu, onunla kalmak için Oliver'ın düşünün daha iyi olması da geçerli bir nedendi. Havluya sarındıktan sonra yere su damlatarak salondan mutfığa geçti, kendine bir kupa çay ve tereyağlı kızarmış ekmek hazırladı. Acaba hangi eşyalarını alması gerekiyordu?

Küresel bir felaket nedeniyle ülke karantinaya girdiği, ayrıca kendi dairesi kibrit kutusu kadar olduğu için neredeyse hiç tanımadığı bir adamın evine taşınan bir kızın neye ihtiyacı olabilirdi?

Cevabı buldu: her şey. O kadar az eşyası vardı ki hepsi bavuluna sığardı.

İç çamaşırlarını çekmecedен bavula koyarken bile bunu yaptığına inanamıyordu, Oliver ile *aynı evde yaşamak inanılmaz* geliyordu. Sonra listesine ekleyecek bir neden daha buldu: Onunla aynı evde yaşamıyordu, henüz tam olarak değil.

Birkaç haftalığına *onun evinde kalacaktı* o kadar. Bu evi bırakmayacaktı. Bu durum kalıcı ya da geri dönölmez değildi. En azından şimdilik.

Ayrıca bu durumun onun için büyük şans olabileceğini düşündüğü, hiç olmazsa zamanla şanslı sayılabileceği yanları vardı. Bu tuhaf, *sıra dışı* olaylar -her şey normale döndükten sonra bu kelimeyi bir daha kullanmayacağına yemin etti- her zaman istediğı fakat normalde asla ulaşamayacağı yere hızla ulaşmasına yardımcı olabiliirdi.

Bunu zaman gösterecekti.

Oliver kapıyı açtığında elini uzatıp avucundaki anahtarı gösterdi. Gümüş renkli klasik anahtar evin, siyah plastik vericili olansa apartmanın giriş kapısını açıyordu.

“Hediye kutusuna koymayı ya da kurdele bağlamayı düşündüm ama,” dedi Oliver, “evde hiç yoktu.”

Ciara gülümseyip bir eliyle anahtarlara, diğer eliyle Oliver’a uzandı ama Oliver aniden elini kapatıp birkaç adım geriledi.

Yüzünde önce anlaşılmaz bir ifade belirdi, sonra çok daha bariz bir ifade takındı: utanç.

“Ellerin,” dedi yere bakarak. “Özür dilerim.”

“Tabii ki, unuttuğum.”

Ciara tuvalete gitmek üzere dönerken Oliver, “Gıcıklık yapmaya çalışmıyorum, astımım var ya...” dedi.

“Hayır, hatırlattığın iyi oldu. Gerçekten”

Böylece yapacaksa ona neden anahtarı *uzatmıştı*? Anlam veremese de, *boş ver*, diye düşündü.

Herhangi bir dargınlık oluşmadan önce kendini durdurdu. *Astımı var. Risk grubunda. Normalde de ellerini yıkaman gerekir, Oliver yakana yapışsa da yapışmasa da...*

Dirseğiyle tuvaletin kapısını açıp lavabonun başına geçti.

Ellerini yıkarken daha önce dikkatini çekmeyen bir şey fark etti. Serçe parmaklarının dış kısımlarında sert, katı kabuklar vardı. Ellerini havluya kuruladıktan sonra bileğini çevirip daha yakından baktı. Derisi soyulmuş, tahriş olmuştu. El kremi almayı aklına not etti. Aklına eczaneye gitmek geldi, sonra gitmişken almak isteyebileceği diğer şeyleri düşündü çünkü artık alışveriş yapmak büyük bir olaya dönüşmüştü.

Hastalığın kuru öksürük, ateş, ağrı ve sızı yaptığından bahsediyorlardı. Bazı insanlarda mide bulantısı da oluyordu. Kusmak, özellikle Oliver kapının diğer tarafındayken *burada* kusma düşüncesi kâbus gibiydi. Bunun yerine neyin iyi gelebileceğini düşünmeye çalıştı.

Parasetamol, öksürük şurubu ve Imodium fena olmazdı... Belki de suda eriyen elektrolit düzenleyici tabletlerden alabilirdi. Gerçi elektrolitin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bulabilirse antibakteriyel sabun alacaktı ki bulabileceğini pek sanmıyordu, Tesco'da iki haftadır antibakteriyel sabun yoktu.

Başını kaldırıp aynaya baktı ve arkasındaki duvarda bir ayna daha olduğunu fark etti. İlaç dolabının kapağıydı. İçine bir kez -geldiği ilk gece- göz gezdirmişti ama bu sefer açık dikkatli bir şekilde ilaç sayımı yaptı.

Dolabın içindeki iki raf çoğunlukla dökülme karşıtı şampuan, jilet, tıraş köpüğü gibi kişisel bakım ürünleriyle doluydu. İki kutu da prezervatif vardı; birisi açıktı ve içinde birkaç tane kalmıştı.

Üstünde 542 yazan deniz yeşili bir ilaç filmi bitmek üzereydi, ilacın astım alerjisi için olabileceğini düşündü. Evdeki ilaç stoğu bundan ibaretti, bir de süpermarketten alınma yara bantları ve Deep Freeze marka deodorant vardı.

İlaç dolabının kapağını kapattığı sırada aklına bir şey geldi.
Astım spreyi yoktu.

Oliver'ı küçük yatak odasında buldu, bavulu karyolanın üstüne koyuyordu. Etraf mobilya cilası kokuyordu. O gelene kadar temizlik yapmış olmalıydı.

Oliver, "Ben gerçekten paranoyak değilim," dedi onu kapıda görünce, "kanıtlar tam tersini gösterse de."

Ciara elini salladı. "Önemli değil. Gerçekten."

Panjurlar sonuna kadar açıldı, pencerenin önündeki ağaç yapraklarının arasından bahçe görünüyordu ve pencere biraz aralık bırakılmıştı. Ciara dışarıya bakmak için pencerenin yanına geçtiğinde daha fazla açılmadığını fark etti, güvenlik önlemiydi.

Oliver arkasından yaklaşıp kollarını beline sararak saçlarının arasına mırıldandı. "Güvende olmamızı istiyorum. Senin güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Gerçekten sorun değil. Ben de güvenme olmamızı istiyorum," dedi Ciara ve arkasına dönüp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Kısa süre öpüştükten sonra Oliver geri çekilip, "Konusu açılmışken başkalarıyla öpüşmüyorsun değil mi? Bu sabah gelmeme bu yüzden mi izin vermedin?" dedi.

"Hayır, öpüşmüyorum. Ama yolda gördüğüm tüm trafik lambalarını yaladım."

Oliver gülüp onu bir kez daha öptü. Bu sefer daha uzun ve daha derindi. Sonra onu kendi bedenine bastırdı, Ciara yanağını göğsüne dayayabilmek için başını yana çevirdi.

Kollarını Oliver'ın vücuduna sarıp tüm ağırlığını ona verince rahatlayarak tatmin olmuş bir şekilde iç çekti.

“Dışarısı nasıl?”

“Tuhaf. Dünden beri o kadar değişmiş ki fark etmemek mümkün değil.”

“Bu herhâlde iyi bir şey, demek insanlar durumu ciddiye alıyor.”

“Herkesin ciddiye aldığından emin değilim.”

Oliver'dan ayrılıp bavulunun fermuarını açmaya başladı. Oliver dolabın kapağını açmıştı, hatta içine birkaç askı bile asmıştı. Ciara'nın onunla aynı odada yatacağına şüphe yoktu ama pek fazla eşyası olmasa da bu dolabı ona vermesi çok hoşuna gitmişti.

Ciara eşyalarını boşaltmaya başladı.

“Nasıl yani?” diye sordu Oliver.

“Evdeyken annemi aradım. Konuşmanın yarısı iki kilometrenin dışına çıkmama yasağının onu da kapsadığını anlatmaya çalışarak geçti. Sonra da *nedenini* açıkladım,” Ciara gözlerini devirdi. “Durumun abartıldığını düşünüyor.”

Oliver bir saniye bekledikten sonra, “Söyledin mi?” diye sordu.

“Neyi söyledim mi?”

“Beni. *Bu durumu.*”

“Belli ki,” bavuldan siyah bir elbise çıkarıp dolaba asarken, “annemle tanışmamışsın. İlk sorunun cevabı *hayır*, ikincisinin cevabı ise daha yüksek, daha içten bir *hayır*. Dublin’e taşınmamı bile istemiyordu. Bunu duysa muhtemelen buraya gelir, beni saçımdan tutup Cork’a sürükler. Aslında...” El-

biseyi dolaba astıktan sonra dönüp Oliver'a baktı. "Kimseye söylemedim. Sen söyledin mi?"

"Kardeşıme söyleyecektim ama söylemek zorunda değilim"

"İstiyorsan söyle. Sonuçta sır değil, sadece..."

"...düşününce..."

"...böylesi daha kolay değil mi?"

Oliver başını sallayarak onayladı. "Ben de öyle düşündüm."

"Sadece aynı eve taşınma olayı değil..."

"Sonrasında ne söyleyecekleri de sorun," diye tamamladı Oliver.

"Bu olaylardan nefret ediyorum ya. Birine ilişkin olduğunu söylediğin anda her şeye *etiket yapıştırman* gerekiyor. Sonra engizisyon gibi sorgulamaya başlıyorlar." Oliver bu söylediklerini duyduğunda somurtunca ekledi. "Tamam, belki *benim* ailem öyledir. Ama böylesi mükemmel değil mi? İki haftamız falan var. Baş başa olabiliriz. Açıklama ya da etiket yapıştırma zorunluluğu olmadan, başkalarına hesap vermeden nereye gittiğimizi görebiliriz. Başkalarını görmemiz *yasak*. Kimse ziyarete gelemes, gerçi ben burada kimseyi tanımıyorum. Kimse de burada olduğumu bilmiyor. Evimde olmadığımı nereden bilecekler?"

Oliver sırtıyordu. "Yani ilişkimiz var, öyle mi?"

"Ondan sonrasını duydun mu yoksa... Ayrıca teknik olarak iki insan arasındaki her bağ ilişkidir, yani evet."

"İyi kıvırdın."

"Bence de..."

"Ama ilişkimiz var."

Ciara onun gözlerine baktı. "Öyle mi?"

"Olmasını ister misin?"

"Sen ister misin?"

"Önce ben sordum," dedi Oliver.

"Sıra *buna* geldi demek..."

“Yani, yapacak başka bir şeyimiz yok.”

Ciara bunu duyunca güldü.

“İlişkimiz olsa,” dedi Oliver, “çok hoşuma gider.”

“Benim de...”

“O zaman olsun.”

Birbirlerine baktılar, beklenti dolu, tuhaf ve mahcup hissediyorlardı. Sonunda ikisi de kıkırdamaya başladı. Sonra Ciara arkasını dönüp bavulundan giysilerini çıkarmaya devam etti, yanakları alev alevdi.

Oliver ona yardım etmek için yaklaştı.

Ciara’nın NASA kupası kot pantolonların üstünde duruyordu. Oliver kupayı alıp, “Demek Meatball kızsın,” dedi.

Ciara bu ne demek bilmiyordu. Önce kendisine hakaret ettiğini, kızması gerektiğini hissetti ama sonrasında onun daha önce böyle bir şey yapmadığını hatırladı, kafası tamamen karışmıştı. “Ne kıızı?”

Oliver kupa üstündeki logoya işaret etti. Üstü küçük beyaz yıldızlarla dolu, içinden kırmızı çizgi geçen mavi bir halkaydı.

“İsmi bu, Meatball⁴. Seksenlerdeki logoları, sadece isim yazan... yok onun adı Worm⁵’du.” Oliver durdu. “Bilmiyor muydun?”

“Galiba hayır,” dedi Ciara ve bavuldan çıkardığı elbiseleri dolaba taşımaya başladı. “Ama öyleyse *kesinlikle* Meatball kıziyım. Diğerini hiç sevmiyorum, berbat bir logo.”

Elbisesini asıp iki tişörtü katlaması en az on beş saniye sürdü, sonra tişörtleri diğerlerinin üstüne koydu. Oliver bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Ciara arkasını döndüğünde Oliver’ın elindeki kupaya baktığını gördü.

4 NASA’nın ilk resmî logosu. “Meatball” olarak adlandırılmasının nedeni, beyaz daire içindeki tasarımın köfteyi andırmasıdır. —e.n.

5 NASA’nın ikinci resmî logosu. —e.n.

“Hey,” dedi.

Oliver kafasını kaldırdı.

“İyi misin? Transa girmiş gibi kupaya bakıyordun.”

“Düşünüyordum da,” dedi Oliver, “kırmızı çizgi nedir?”
Kupayı gösterdi, mavi disk ortadan ikiye böylen yan bir V harfi vardı. “Bu nedir?”

“Kanat değil mi?”

Oliver kaşlarını kaldırdı.

“Mavi disk gezegen,” dedi Ciara, “yıldızlar uzay, beyaz yörünge şeyi uzay yolculuğunu temsil ediyor, kırmızı şey de havacılığı temsil eden kanat.”

Sonuna *galiba* eklemek istiyordu ama haklı olduğundan emindi. Bu yüzden kendini kelimeyi yutmaya zorladı.

Oliver gülümsedi.

“Vay be,” dedi, “insan her gün yeni bir şey öğreniyor.”

50 Gün Önce

Sabahın ortalarına doğru haber ofise yayıldı. Başbakan Leo Varadkar, Washington D.C.'den açıklama yapacaktı.

Televizyona bağlı olan tek ekran konferans odasındaydı. Herkes buraya doluştu; bu korkunç, eşi görülmemiş haberi izlerken ara öğün yemek için yanlarında kahve ve unlu marmuller getirdiler.

Oliver içeri giren son kişiydi. Onunla aynı gün işe başlayan İsveçli Jonas kapının hemen yanında duruyordu.

Birbirlerini başlarıyla selamladılar.

“Başlıyoruz,” diye fısıldadı Jonas, gözleri heyecanla parlıyordu.

Oliver’in gördüğü kadarıyla Jonas son bir aydır iş yapmaktan çok internette koronavirüs hikâyesi araştırmıştı. Son iki haftadır kafayı Kuzey İtalya’ya takmıştı. Oliver bunları biliyordu çünkü Jonas’ın neredeyse tüm zamanını ayırdığı diğer aktivite ise internette bulduğu şeyleri Oliver’a anlatmaktı.

Günün başında Jonas *New York Times*’in internet sitesine girmiş, kafasını sallayıp arada “Aman Tanrım,” ve “Hadi be,” gibi şeyler söylemişti ama Oliver gereksiz bir şey anlatacağını bildiğinden bu tuzağa düşmemişti. Gerçi hiçbir önemi

yoktu çünkü Jonas ona doğru eğilip okuduklarını yine de anlatmıştı. İtalya'nın iki gündür ağır bir karantinada olduğunu söylemişti, eczanelerle süpermarketler dışında her yer kapatılmıştı ve dükkânların önünde devasa sıralar olmuştu. Yeterince solunum cihazı olmadığı için doktorlar kimin ölüp kimin yaşayacağına karar vermek zorundaydı, bu korkunç seçimin sonunda da ölenler her zaman yaşlılar oluyordu.

"İrlanda'da iki hafta geriden geliyor," demişti Jonas büyük bir ciddiyetle. *"İki hafta."*

Oliver *New York Times*'in sahte haber yayınlayacağını düşünmüyor olsa bile bu haber kulağa sahte gibi geliyordu. Çok akıl almaz, delice geliyordu.

Birkaç ülke ötedeki durumlar *bu kadar da* kötü olamazdı herhâlde, değil mi?

Bu konuda pek endişeli değildi, şimdilik. Orada yaşanan durum buraya gelene kadar hastalığın tedavi edileceğini düşünüyordu. Diğer haberlerden farkı olmayacaktı. O kadar çok anlatılacaktı ki haber programlarının bundan önce ne konuştuğunu unutacaktı, sonra bir gün bir süredir adının hiç anılmadığını fark edecekti.

Tıpkı Oliver'ın hikâyesi gibi.

Ama bunun yerine kendini sabahın köründe ofisteki herkesle birlikte konuşmayı beklerken bulmuştu, ülke liderinin söyleyecekleri o kadar önemliydi ki açıklama yapmak için ülkeye dönmeyi bile bekleyememişti.

Televizyonda sunucu görüntüden kaybolup podyumda yerine Başbakan çıktığında odada bir sessizlik oldu. Orada hava hâlâ karanlıktı, görkemli bir binanın önünde kurulan podyumun arkasında rüzgârda sallanan üç renkli bir bayrak vardı.

"Karantina," diye fısıldadı Jonas, "kesin."

Ama yanılmıştı.

Leo Varadkar yavaş ve kararlı bir şekilde konuşmaya başladı, muhtemelen görünmeyen bir prompterden okuyordu ama doğrudan kameraya konuşuyor gibi duruyordu. Sanki hem tüm ülkeye hem de her bireye ayrı ayrı sesleniyor gibiydi.

Virüs tüm dünyaya yayıldı. Yayılmaya devam edecek ama yavaşlatmamız mümkün.

Doğru zamanda doğru önlemleri alacağımızı söyledik. Şimdi harekete geçerse büyük fark yaratacaktır.

Gidebiliyorsanız işe gitmeye devam edin fakat çalışabilenlerden çalışmalı. İş yerlerindeki gereksiz yüz yüze etkileşimi azaltmak için mola saatleri ve çalışma saatleri azaltılmalı, toplantılar uzaktan ya da telefon üzerinden yapılmalı.

Odadaki atmosfer aniden gerginleşti.

İnsanlar kıpırdanmaya başladı, yan yana duranlar uzaklaştı. Birkaç adam endişeyle gülümsedi, tiz bir kıkırtı duyuldu. Oliver on üç kişi saydı, havalandırması olmayan bu odada omuz omuza duruyorlardı. Bir adım gerileyerek odadan çıktı.

Hastalığa yakalanmayı hiç istemiyordu, böyle bir lüksü yoktu. Doktora gitmek, test olmak, hatta hastaneye yatmak gibi resmî işler kimlik, evrak işi ve sicil kaydı gerektiriyordu ve bu tür şeylerden kesinlikle uzak durmalıydı.

Virüs onun için özellikle tehlikeliydi ama tıbbi sebeplerden değil. Onun endişelendiği farklı bir şeye yakalanmaktı.

Oliver ofisin diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı, televizyonunun sesinin kapatıldığını duydu ve İdari Müdür Kenneth'in sesi yükseldi. "Tamam, tamam, tamam," dedi herkesin onu dinlemesini istediğini ima ederek. "Şimdilik masalarınıza dönün. Alistair müşteri ziyaretinden dönüyor, bu öğlen onunla bir çözüm bulacağız. Yine de birkaç hafta boyunca evden çalışacaksınız diyebilirim. O yüzden plan yapmaya başlayın."

Oliver masasına oturup etraftaki sesleri dinlememeye çalıştı.

Telefonu klavyenin yanında duruyordu, ekrana dokunup telefonu açtı.

Yeni mesaj gelmemiştir.

Ciara'nın, "*Bu akşam buluşuyoruz değil mi?*" diye yazmış olabileceğini düşünmüştü, belki de haberleri izlememiştir.

Pazartesi gecesinden beri kendini onu düşünürken buluyordu, belki de yalnızca pazartesi akşamını düşünüyordu

Bir barda oturup içmek, sohbet etmenin tadını çıkarmak ona uzun, çok uzun süredir hissetmediği bir hafiflik yaşatmıştı. Sanki karanlık, dalgalı suların üstüne bir köprü inşa edilmişti; bir kez olsun tehlikeli, çamurlu derinliklerden geçmeye çalışması gerekmeyecekti.

Ve bu hoşuna gitmişti.

Var olabilmek hoşuna gitmişti.

Üstüne çok düşünmeye fırsatı olmadan telefonunu alıp onu aradı.

Onun sesini duyduğuna bu kadar sevinmek şaşırtıcıydı, akşam yine de buluşacaklarını doğrulayınca çok daha iyi hissetmeyi beklemiyordu.

Ama telefonu kapattıktan sonra zihninde alarm sesleri duyuyordu. Bunu yapmaması gereken bir şey yaptığında hissediyordu, onu bu noktaya getiren ilkel yaşama içgüdüüne karşı geldiğine dair bir uyarıydı.

Kendine dikkatli olacağını söyledi.

Zaten dikkatli davranıyordu. Bunun son buluşma olacağına karar vermişti. Bu akşamdan sonra onunla bir daha görüşmeyecekti ki muhtemelen zaten onu *göremeyecekti*. Bu yüzden karar vermesine bile gerek yoktu.

Onunla olmaktan, onun yanında *Oliver* olabilmekten hoşlanıyordu o kadar.

Ve bunu bir kez daha hissetmek istiyordu.

33 Gün  nce

Pazar sabahı erkenden Google Haritalar'da bulabildikleri en büyük Tesco'ya alışverişe gittiler ki burası aşmamaları gereken iki kilometre sınırından sekiz kilometre daha uzaktı. Oliver araba kiralamıştı; koltuğunda kaskatı otururken elleriyle direksiyonu sıkıca kavramış, gözlerini yoldan hiç ayırmıyordu. Ciara ona iki kilometre kuralının egzersiz için olduğunu, alışveriş yapmak için daha uzağa gidebileceklerini tekrar tekrar söylemişti ama Oliver ikna olmamıştı.

“Vay be, kuralları    nemeyi *gerçekten* sevmiyorsun ha?” diye sordu yolculuğun onuncu dakikasında. “Yolda polis tarafından durdurulursak kenara çekeriz, sorun değil. Sonuçta bunun için tutuklanacak h limiz yok. Bize geri dönmemizi bile söyleyemezler, kuralları    nemedik. Hem söyleseler *bile* ne olacak sanki? Eve döneriz olur biter.”

Ağzına son bir cümle daha geldi -*zaten bunu senin yüzünden yapıyoruz*- ama onu yuttu.

Yalnızca haftalık yiyecek alışverişine çıkmamışlardı, bir tane de yazıcı arıyorlardı. Oliver bu tür ürünleri satan dükkânların kapatılması kararından yirmi dört saat sonra yazıcıya ihtiyacı olacağını fark etmişti. İnternette sipariş verseler bir

hafta, belki de daha fazla beklemleri gerekecekti. Bu yüzden şanslarını deneyip izin verilen alanının dışına çıkarak büyük bir süpermarkete gidiyorlardı. Yulaf ezmesi ve tuvalet kâğıdı alırken elektronik ekipman da bulmayı umuyorlardı.

Birkaç hafta önce evden çalışmaya ilk başladıklarında Oliver yalnızca pahalı kapsüllerin kullanılabildiği aşırı pahalı bir kahve makinesi almıştı. Ciara *asıl o zaman* işi için ihtiyaç duyacağı şeyleri alması gerektiğini düşünüyordu ama bu konuda da sesini çıkarmamaya karar vermişti.

“Konu o değil,” dedi Oliver. “Araba sürmeye alışık değilim.” Yolda başka araba olmamasına rağmen dönerken sinyal verdi. “Ama kuralları çiğnemeyi sevmiyorum, o konuda haklısın,” diyerek ona hızlıca gülümsedi. “Şu an benim için sorun araba kullanmak. Londra’da yaşarken hiç araba kullanmadım.”

“Endişelenmem gerekir mi?”

“Yollar bu hâldeyken hayır.”

Yollar o kadar boştu ki ne zaman trafik ışığı görseler kırmızı ışıktaki tek başlarına bekliyorlardı. Boş kasabaların içinden geçiyorlardı. Arabalar garajların önüne park edilmişti, kapılar kapalı ve perdeler örtülüydü.

Ciara Dublin’in yapacak bir şey olmadığı için şehirce evde yatmaya karar verdiğini düşündü.

Ama yanıliyordu. Liffey Valley yakınlarındaki Tesco Extra’nın kapısına yaklaştıklarında şehirdeki herkesin onlarla aynı şeyi düşündüğünü fark ettiler.

Arabalar sırf otoparka girmek için bile uzun bir sıra olmuştu. Neredeyse yirmi dakika bekledikten sonra canı sıkılmış gibi duran, fosforlu yelek giymiş bir genç ellerini sallayarak ilerideki arabayı takip etmelerini işaret etti. Sanki o ellerini sallamasa bunu anlayamayacaklarmış gibi. Park edecek yer bulmaları da on dakika sürdü ve ödül olarak iki metre aralıklarla bekleyen elli-altmış kişilik sıraya girdiler. Sıra o kadar

uzundu ki mağazanın kapısından cephe boyunca uzanıyor, sonra bir tur daha dönüyordu. Neredeyse bir saat geçtikten sonra sıra onlara geldi ve sert ifadeli bir güvenlik görevlisi onlara araba başına bir müşteriden fazlasının yasak olduğunu söyledi.

Ciara bir anda ikisinin de alışveriş arabası almasını söylediğini sanmış, neden öyle bir kural koyduklarını sorgulamıştı. Ancak Oliver dönüp, “Sorun değil. Ben girerim,” dediğinde ne demek istediğini anladı. *Yalnız* alışveriş yapmaları gerekiyordu. İkisi birden içeri giremezdi.

Oliver çoktan kapılara doğru ilerlemeye başlamıştı.

Ciara ağzını açıp, “Ama...” diye söz başladı, cümleyi nasıl tamamlayacağını bulamadığı için lafı yarım kaldı.

Arkalarında bir kadın abartılı bir şekilde iç geçirdi.

Başka birisi kulağa küfür gibi gelen bir şey mırıldandı.

“Listeyi bana e-postayla gönder, tamam mı?” diye seslendi Oliver.

Marketin içine girip gözden kaybolduğunda Ciara dışarıda tek başına kaldı. Ne yapacağını şaşırılmış bir hâldeydi, anahtarlar Oliver’da olduğundan arabada bile bekleyemezdi.

“Siz de girebilirsiniz,” dedi güvenlik görevlisi, “ama alışverişinizi ayrı yapmanız lazım.” Elini kaldırıp *dur* işareti yaptı ve henüz içeri giremeyeceğini, başka birinin çıkması gerektiğini anlattı. Ciara’nın yüz ifadesi düşüncelerini yansıtmış olacaktı ki güvenlik görevlisi ekledi. “Reyonları olabildiğince boş tutmaya çalışıyoruz. Böylece insanlar birbirine çok yaklaşıyor.”

Arkasında bekleyen bazı insanlardan homurdanmalar duyan Ciara, “Tabii ki, haklısınız. Anladım,” dedi ve bunu normalde söyleyeceğinden daha yüksek sesle söyleme zorunluluğu hissetti.

“Çok uzun sürmez,” dedi güvenlik görevlisi.

Ciara telefonunu çıkarıp Notlar uygulamasında hazırladıkları alışveriş listesine baktı. Oliver fena bir aşçı değildi, Ciara ise genellikle mikrodalga kullanmayı tercih ediyordu. Bu yüzden alışveriş listesinin çoğunu Oliver hazırlamıştı. Kuzu but, taze nane, garam masala⁶ ve tahin gibi şeylerle ne yapacaktı bilmiyordu ama Oliver ona aç kalmayacağına dair söz vermişti. Ayrıca Oliver'ın Kıyamete Hazırlık adını verdiği bir liste de yapmışlardı. Hastalığı kapanların iki hafta boyunca karantinada kalması gerekiyordu. Bu yüzden ikisi de stoklayabilecekleri uzun ömürlü şeyler düşünmüşlerdi, ihtiyaç olursa diye kenarda duracak şeyler.

Tuhaftı ama Ciara bunu eğlenceli bulmuştu. Beyin jimnastiği gibiydi. Akıllarına kurutulmuş makarna ve yıllarca bekleyen hazır soslar gelmişti. Ekmek karışımlarını ihtiyaçları oldukça pişirebilirlerdi ama sadece kepek ekmeği ya da sodalı ekmek karışımı alabilirlerdi çünkü süt değil su eklenen çeşidine ihtiyaçları vardı. Yulaf ezmesi çorbası, bir sonraki küresel krize kadar idare edecek koruyucu dolu tatlı atıştırmalıklar, konserve meyve, konserve balık, konserve fasulye, önlem olsun diye birkaç multivitamin, taze kahve çekirdeği parçalarından yapıldığı iddia edilen pahalı kahve tozu uzun süreli saklanacaklar listesindeydi. Yulaf sütünü buzdolabında saklamak gerekmediği ve kahvenin tadını tamamen bozmadığı için tercih etmişlerdi. Oliver dükkânlar tekrar açıldığında filtreli sürahilerden alacağını söylese de şişe suyu da eklemişlerdi. Diş macunu, duş jeli ve bolca tuvalet kâğıdı stoklamaları gerekiyordu çünkü kimse çok iyi tanımadığı bağırsak sorunları olabilecek biriyle bir evde tıkilıp kalmışken tuvalet kâğıdı olmadan yaşayamazdı.

6 Hint mutfağına özgü bir baharat karışımı. —*c.n.*

Ciara, kurutulmuş makarna ve konserve üzüm parçacıkları yiyerek hayatta kalmaya çalışacaklarını düşünmüyordu fakat bunlara sahip olmak yine de ona güven veriyordu.

Alışveriş listesini Oliver'a e-posta ile gönderip gittiğini vurgulayan sesi duymayı bekledi.

Üç ya da dört dakika sonra kırklı yaşlarında bir adam bira kutularıyla dolup taşan bir alışveriş arabasıyla dışarı çıktı. Güvenlik görevlisi Ciara'ya içeri girmek için izin verdi.

Ona yetişmek için acele etmek çocuksu bir davranış gibiydi, ayrıca Oliver kuralları çiğnemesini onaylamazdı. Neyse... Alışverişi tek başına hâlledebilirdi. Ciara alışverişin yarısını ödemeyi kabul etmişti, parayı sonra da verebilirdi. Yine de dışarıda bekleyip sıkılacağına içeriye bir göz atmak istemişti.

Otomatik kapı arkasından kapandığı sırada içerideki ürkütücü sessizliği hissetti. Büyük süpermarketlerin normalde ne kadar gürültülü olduğunu hiç fark etmemişti -herhâlde uğultu oluyordu, alışveriş arabalarının tekerlek sesi, kauçuk ayakkabıların gıcirtısı- uzaklardan gelen müziği ilk defa duyuyordu. Alışveriş arabası başına tek kişi sisteminin işlediği barıydı, görebildiği tek kişi ona yere yapıştırılmış devasa kırmızı okları takip etmesini gösteren çalışandı.

Ciara alışveriş yapıyormuş gibi görünmek için bir sepet alıp çalışanın gösterdiği yere gitti.

Çiçek reyonu ve dergi rafları bomboştı. Marketin kendi markasına ait giyim reyonundaysa şöyle bir tabela vardı: BU REYON GEÇİCİ OLARAK KAPATILMIŞTIR. VERDİĞİMİZ RAHATSIZLIK İÇİN ÖZÜR DİLERİZ. Ciara yiyecek reyonlarına doğru ilerlediği sırada bile başka müşteri görmedi. Sadece çalışanlar vardı, mavi kutulardaki ürünleri alıp aceleyle raflara yerleştiriyorlardı.

Süt dolapları ve unlu mamul sepetleri ağzına kadar doluydu ama bazı reyonlarda kocaman boşluklar vardı. Tuvalet

kâğıdı vardı fakat müşteri başına tek paket satıldığına dair bir uyarı bulunuyordu. Ciara bir paket aldı çünkü almamak aptallık olurdu. Makarna reyonu silip süpürülmüştü, doğru reyonda olduğu hâlde ekmek karışımlarından da göremiyordu. Anlaşılan bunu düşünen tek kişi onlar değildi.

İhtiyacı olan her şeyi hemen *buradan* gerektiğini düşününce tuhaf hissetti. İhtiyaçlarını almak için bu marketler ve ürün seçeneğinin daha sınırlı olduğu dükkânlar dışında başka herhangi bir yer yoktu.

Ya bu durum iki haftadan fazla sürerse?

Kırtasiye reyonundan bir paket pilot kalem aldı, Kişisel Bakım reyonundan ise birkaç jilet ve saç kremi. İndirim çıkartmalı romanların bulunduğu küçük bir reyon görünce birkaç tanesini aldı, arka kapaklarını okudu. Sonra etrafa gereksiz dokunmaması gerektiğini hatırladı. Rastgele iki tane seçip sepete atıp toplam fiyatı aklından hesapladı.

Yoldaki son kırmızı oku izleyip kasalara gelene kadar Oliver'ı göremedi. Oliver üç kasa ötedeydi, aldıklarını çantasına dolduruyordu. Arkasında bekleyen kimse yoktu, kasiyerin önünde ise plastik bir pencere vardı. Oliver'ın yanına gitmek için acele etti.

Kasadan geçen son ürün içinde Canon marka yazıcı olan büyük bir kutuydu. Ciara aldıklarını özensizce kasanın önüne bıraktı.

“Buldun demek?”

Oliver arkasını döndü, onu gördüğüne şaşırmıştı. “Ah. Ever, çok iyi oldu.”

Kasiyer Ciara'nın tuvalet kâğıdını gördüğünde hafifçe gözlerini yuvarladı, kuralları çiğnemesi hoşuna gitmemişti anlaşılan.

“Makarna yoktu,” dedi Oliver.

“Gördüm. İrlanda’da *makarna* kıtlığı olacağı kimin aklına gelirdi?”

“En azından patatesten kurtulduk.”

Oliver ona büzülmüş bir torba uzattı, evden çıkarken torbaları çantasına doldurduğunu görmüştü.

Ciara’nın merak ettiği çantanın içinde şu an ne olduğuydu.

Oliver dönmeden önce çantayı aceleyle kapatmıştı sanki, içinde görmesini istemediği bir şey varmış gibi.

Günün büyük kısmını alışveriş operasyonu ile harcadılar. Park etmek için sıraya girdikleri, sonra da içeri girmek için sırada beklediklerinden Harold’s Cross’a doğru yola çıktıklarında saat iki olmuştu. Arabayı boşaltmak için iki kez git gel yapmak zorunda kaldılar, her şeyi silip koyacak yer bulmak ise çok uzun sürdü. Oliver hiçbir Garda tarafından durdurulmadan kiralık aracı teslim etmek için geldiklerinde gözle görülür şekilde rahatladı. Omuzlarında ve omurgasında tüm gün boyunca var olan gerginlik yok oldu. Araba sürmeye alışık olmadığı için olduğunu söylüyordu ama geri dönerken yolu kapatmak için hazırlanan iki polis arabasının yanından geçmişlerdi ve Oliver’in kendi elini saran elinin terlemeye başladığını hissetmişti.

Ama bir şey söylememişti.

Aklı hâlâ çantadaydı.

Eve döndüklerinde çantayı takip etmeye çalışmıştı. Oliver çantayı aceleyle yatak odasına götürmüştü, sonra eli boş olarak mutfığa dönmüştü. Yani çantanın içindekinin yiyecek olmadığı belliydi.

Oradan ne almıştı da Ciara’nın görmesini istemiyordu? Ne olabilirdi ki?

Ayrıca niye bir şeyler saklamaya çalışıyordu ki?

Arabadayken çaktırmadan faturayı istemiş, borcunun ne kadar olduğuna bakacağını söylemişti. Ama Oliver ona faturayı nereye koyduğunu unuttuğunu söylemişti ki Ciara kasada faturayı ceketinin cebine koyduğunu görmüştü.

Bunu gerçekten unutmuş muydu?

Yoksa alenen yalan mı söylemişti?

Eve ikinci kez döndüklerinde Oliver yazıcı kutusunu açmaya başladı, Ciara ise duş alacağını söyledi.

Havluyu alıp banyoya girerek kapıyı kilitledi ve soyunmaya başladı. Duşu sonuna kadar açtı, suyu neredeyse dayanılmayacak kadar sıcakla getirip otuz saniye boyunca altında durarak saçlarının sırlıslam olduğundan emin oldu. Duştan çıktıktan sonra havluya sarındı, sırtını kapıya yaslayarak yere oturup bağdaş kurdu.

Biraz yalnız kalması gerekiyordu.

Düşünmesi gerekiyordu.

Çanta çok önemli değildi. Herkesin mahremiyet hakkı vardı ve süpermarkette bir erkeğin yeni sevgilisine göstermek istemeyebileceği birçok şey satılıyordu. Mesela...

Aklına gelen en olası şey basur kremiydi ki süpermarkette satıldığından bile emin değildi ama birçok şey olmalıydı.

Havada yoğun bir buhar dumanı belirdi.

Sorun bu buhar dumanının çantada bıçak seti olduğunu hatırlatmış olmasıydı. Ya da su şişesine saklayıp öğlen bile olmadan içeceği bir şişe votka... Ya da söylemediği bir rahatsızlığı yüzünden aldığı bir ilaç...

Sorun çantada *ne olduğunu* bilmemesi değildi, bunu bilmemesinin nedeni *onu tanınamasıydı*.

Kimse nerede olduğunu bilmiyorken onunla güvende hissedecek kadar iyi tanı mıyordu.

Burada kalmak *istiyordu*. Gerçekten.

Ama *kalmalı mıydı?*

Tuvalet kapısı yüksek sesle çalınınca irkildi.

“Delğe mı düştün?” dedi Oliver, kapı sesine engel oluyordu.

Ciara ayağa fırladı, havluyu çıkarıp tekrar duş suyunun altına girdi. Böylece, “Hayır,” dediğinde sesi doğru yerden yükselecekti.

“Akşam yemeğini hazırlıyorum. On dakikaya hazır olur.”

“Tamam, harika.”

Sonra bir tıkırtı duydu. Kapı kolundan mı çıkmıştı? İçeri mi girmeye çalışıyordu?

Yoksa kapıyı kilitleyip kilitlemediğini mi kontrol ediyordu?

Ciara bekledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Oliver bir saniye sonra.

“Evet. Sorun yok. Neden sordun?”

Ciara cevap beklese de hiç ses çıkmadı, birkaç saniye sonra salonun kapısının kapandığını duyar gibi oldu.

Şüphe çekmemek için birkaç dakika daha banyoda kaldı, sonra eşyalarını toparlayıp kapının kilidini açtı.

Arkasından yükselen buhar, koridorun soğuk havasını kaplamaya başladı. Hemen karşıdaki salon kapısı kapalı duruyordu.

Ciara koridorda dururken başını yan çevirip içeriyi dinledi. Kapının ardından hiç ses gelmiyordu.

Oliver içeride ne yapıyordu?

İyice yaklaştı, sol kulağı neredeyse ahşaba dokunuyordu.

Hiçbir şey duyamadı. Ama sonra...

Tuğlaya sürten bir metal sesi duyar gibi oldu.

Bu da Oliver’ın dışarıda olduğu, terasa çıktığı anlamına geliyordu.

Sonra bir şıpırtı duydu, çok daha yakından geliyordu. Sesin kendisinden geldiğini hemen anladı, yere damlattığı

sular kapıyı dinlediği noktayı işaretliyordu, ıslak saçları ona ele veriyordu.

Vücuduna sarılı havluyu kavrayıp aceleyle büyük yatak odasına geçti, kapıyı arkasından çok yavaşça kapadı.

Sonra o kapıyı da kilitledi.

Anahtar hep kapının üstünde duruyordu ama çıkardığı sesi hiç duymamıştı, o kadar yüksek bir ses çıkarmıştı ki duyunca yüzünü ekşitti. Oliver'ın hâlâ dışarıda olduğunu umuyordu. Bu kapıyı neden kilitliyordu? Kulağa inandırıcı gelen bir neden düşünemiyordu, gerçek nedeni söylemeyeceği de ortadaydı çünkü çantayı arayacaktı.

Önce eski kot pantolonu ve banyo zemininde top hâlinde beklemekten kırıışmış düz siyah tişörtünü giydi, sonra da odayı incelemeye başladı.

Olası iki yer görebiliyordu; ya dolaptaydı ya da yatağın altındaydı. Sırayla ikisini de kontrol etti, Oliver'ın eşyalarını karıştırdığı anlaşılmaması diye iz bırakmamaya özen gösterdi.

Ama çantadan eser yoktu.

Duştayken Oliver gelip çantayı almış mıydı? Peki neden? Ondan ne saklıyordu?

Gözden kaçırdığı bir şey var mı diye bir kez daha kontrol etti ama çanta kesinlikle ortada yoktu. Oliver'ın pek eşyası olmadığından araması uzun sürmemişti, eşyaları giysiler, ayakkabılar ve kişisel bakım ürünlerinden ibaretti.

Gerçi Oliver buranın geçici bir daire olduğunu söylemişti. Belki de Londra'dan gelirken sadece uçağa alabileceği şeyleri getirmişti.

"Ciara?"

Donup kaldı.

Oliver'ın sesi salondan geliyor gibiydi. Hızla anahtarı çevirdi, yatak odası kapısını sonuna kadar açtı ve dolabın

yanında asılı olan boy aynasının önüne geçti, buradan salon kapısını görebiliyordu.

Duşun buharı cildindeki tüm makyajı akıtmış fakat gözlerine dokunmamıştı, akan maskarası kirpiklerini lekelemişti. Bir parmağını ıslatıp gözlerinin altını silerek lekeyi gidermeye çalıştı, bunca zamandır odada yaptığı buymuş gibi görünmeye çalıştı.

Salonun kapısı hızla açılınca Oliver belirdi.

Yatak odasında olduğunu görünce yaramaz bir şekilde sırtıttı. "Hazır mısın?"

"Ah..." Ciara, saçının kafasına yapışmış olduğunu fark etti. "Evet," dedi ve ellerini saçına götürüp kafa derisini ovarak saçlarını kurtarmak için çaresiz bir girişimde bulundu.

"Harika görünüyorsun," dedi Oliver.

"Resmen yüzüme baka baka yalan söylüyorsun."

"Bence harika."

Ciara gözlerini devirdi.

"Hadi bakalım," dedi Oliver ve elini uzatarak ona gelmesini işaret etti. "Gidelim."

"Nereye?"

"Gel işte."

"Ne oluyor?"

"Tanrı aşkına, sürpriz yapmaya çalışıyorum. İşimi zorlaştırma."

Oliver'ın elini tuttu ve kendisini salondan geçirip açık sürgülü kapıdan terasa çıkarmasına izin verdi.

Teras büyük bir değişim geçirmişti.

Korkuluğun etrafına minyatür led ışıkları sarılmıştı. Batan güneşin ışığı altında sıcak sıcak parlıyorlardı. Masanın üstünde kırmızılı beyazlı bir masa örtüsü vardı ve iki kişilik yemek hazırlanmıştı, alevleri titreyen mumlar ve flüt kadehlerle tamamlanmıştı. Ciara mutfaktan alınmış bir sandalyenin

üzerinde çocukların kumsalda oynadığı plastik kovalarda, birinin durduğunu görünce güldü. Kovanın içi buz doluydu ve içinde bir şişe Prosecco şarabı vardı. Oliver'ın telefona masanın üstündeydi; sakın, tatlı bir müzik çalıyordu.

Ciara Oliver'a döndü.

"Malzemeler için Tesco'da ne varsa onu kullanmak zorunda kaldım," dedi Oliver, "o yüzden elimdekiyle idare etmek zorunda kaldım. Işıklara çok yakından bakma, tek boynuzlu at şekliindeler. Masa örtüsü kâğıttan, flüt kadehler de plastik. Bir de mumlar sinek kovucu olanlardan. Yine de bence güzel olmuş, değil mi?"

Ciara ne diyeceğini bilemiyordu. "Neden yaptın ki?" diye sormayı becerebildi yalnızca.

"Şey, *senin için*," Oliver elini ensesine götürüp utanarak ovdu. Onun utandığı ya da utanmaktan endişelendiği anlarda bunu yaptığını fark etmişti. "Yani buraya taşınmanı kutlamak için. Olağan dışı küresel acil durum nedeniyle geçici süreliğine de olsa -ki bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum- kutlamak güzel olur diye düşündüm. Bir yere gidemediğimiz için de..." diyerek sırtıttı. "Önceden uyarayım, akşam yemeğine çok fazla özenemedim, dondurulmuş pizza ve sarımsaklı ekmek var."

"Teşekkür ederim," dedi Ciara sonunda sesine hükmederek. "Çok... güzel olmuş."

Gerçekten öyle düşünüyordu.

Oliver'ın ona biraz daha yaklaşıp sarılmasına izin verdi.

"Sen de çok güzelsin," diye fısıldadı kulağına.

İşte tam o sırada Oliver'ın arkasında, açık kapının orada aradığı şeyi gördü. Salonun ışıkları altında parlıyordu. İçi boşalmış ve hacmini kaybetmiş bir hâlde koltuğun yanında duruyordu.

Sonunda çantayı bulmuştu.

48 Gün  nce

Cumartesi sabahı bir süre kasabada gezdiler, kahvaltı edecek bir yer aradılar. Ciara Dawson Sokağı'nın girişinde kalabalık bir kafe gösterdi ama Oliver yoldan geçen yüzlerce insana, yüzüne uzun uzun bakma fırsatını tanımak ya da birinin farkına varmadan kendisini izleyebileceğini düşünerek diken üstünde oturmak istemiyordu. Oliver birkaç bina ötedeki küçük kuytu k    bir kafe tavsiye edince Ciara suratını asarak ve daha büyük, daha havadar bir yerin pandemi açısından çok daha güvenli olacağını söyledi. Sonunda Grafton Sokağı'ndaki Bewley's isimli kafeye gitmeye karar verdiler. Bu kararın nedeni kısmen özel bir yere gitmeleri gerektiğini bilmeleriydi, kısmen de içeriye girmek için sıra bekleyen insanlar olmasıydı. Bu iyiye i aretti.

Kapıdan içeri girdiklerinde Oliver harika bir seçim yaptıklarını gördü. I erisi havadar, yüksek tavanlı bir mimariyle yapılmıştı, uluslararası kafeler kadar göz alıcıydı; daha da iyisi, garson onları en dibe götürerek k   deki küçük bir masaya oturttu. Buradan pek insan geçmezdi. Oliver sırtını insanlara dönmek için kafeye bakan sandalyeyi Ciara'ya teklif etti.

Yiyecek ya da kahve umurunda değildi. İsteddiği tek şey bu olaydan daha da fazla pişman olmamayı garantilemekti.

Menüyü alıp okuyor gibi yaptı.

Ciara kendi menüsünü alarak, "Kurt gibi açım," dedi.

Perşembe akşamı son olacaktı. İçmek için buluşacaklardı, sonra kaybolacaktı. Yapması gereken buydu, tam da böyle yapmaya karar vermişti.

Yaşanan bunca şey içinde yapması da çok kolay olurdu. Ciara muhtemelen aldırış etmez, ondan kesinlikle şüphelenmezdi.

Ama gecenin sonu Oliver'ın dairesinde bitmişti. Nasıl oraya vardığını anlayamadığı bir şekilde birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya başlamışlardı. Artık Ciara nerede yaşadığını öğrenmekle kalmamış, yatağında yatmış ve yarasını görmüştü.

Oliver gafil avlanınca ona Londra'da yaşarken Lucy'e anlattığı hikâyeyi anlatmıştı. Bunun gelecekte yaşanacakların işareti olmadığını umuyordu.

Bir kısmı olanlara inanamıyordu, daha büyük bir kısmıysa bunların olmasını istediği için olduğunu biliyordu.

Çünkü Ciara'dan hoşlanıyordu.

Ondan hoşlanıyordu ve her şey berbat olacaktı.

Yine.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu Ciara. "Ben pişmiş yumurta alabilirim."

Oliver ateşle oynadığının farkındaydı. Derisini gıcıklayan alevleri görebiliyordu. Geçmişteki deneyimleri ona alevin her an derisinin üst tabakasını yakıp geçebileceğini, sinir uçlarına ulaşacağını ve çığlıklarla, acıyla dolu bir dünyaya çekeceğini söylüyordu.

Başka bir şeyin olması mümkün değildi, bunun farkındaydı.

Ama elini ateşten geri çekemiyordu.

Sıcaklık hoşuna gidiyordu.

“Güzel görünüyor, ben de ondan alacağım.”

Menüleri kapatıp etrafa baktığında Oliver kafenin bu tarafında garson göremiyordu ama muhtemelen bir tane gelecekti.

“Hemen bakma,” diye fısıldadı Ciara, “sağ tarafındaki köşede.”

Sonra çenesini kaldırarak ona *bakmasını* işaret etti.

Müşterilerden biri sandalyesinin üzerinde ayakta durarak yavru köpek boyundaki kamerasını zevkli bir şekilde dizilmiş içecek ve yiyeceklerle dolu masaya doğrultuyordu. Kameranın ekranında fotoğrafı inceledikten sonra eğildi ve kahve fincanını birkaç santim sola kaydırды, altındaki ahşap sandalye sallanınca birazcık sarsıldı.

Toplum içinde bu kadar dikkat çekecek bir şey yapmak ve umursamamak Oliver’a o kadar yabancı geliyordu ki bunun bir tür kişilik bozukluğu olduğunu düşünüyordu.

“Yeter ki Instagram için malzeme çıksın,” diye mırıldandı Ciara.

Sabah aynı yatakta uyanmışlardı ama o zamandan beri birlikte değillerdi. Oliver kahvaltı için şehir merkezine yürümeyi teklif ettiğinde Ciara şehir merkezinde buluşmalarını önermiş, evinde hazırlanması gerektiğini söylemişti. Giysilerini değiştirip makyaj yapmak gibi kadınlara özgü bir hazırlık yapacağını düşünmüştü. Böylece Oliver evde bir saat yalnız kalmıştı, bu vaktini sosyal medyada onu arayarak kullandı. Bu sefer daha derinlemesine araştırıp edindiği tüm bilgileri kullandı fakat yine sonuç alamadı.

Aklına gelen tüm olasılıkları sırasıyla aramasına rağmen Twitter, Facebook ve Instagram’da ona benzeyen hiçbir profil bulamadı. Tam adını yazarak, isminin yanına Dublin ya da Cork ekleyerek bütün olasılıkları denedi. Hepsini soyadı ve adının ilk harfiyle de tekrar arattı.

Kullanıcı ismi rastgele sayılardan ya da başka bir şeyden oluşuyorsa diye konuştuklarından edindiği bazı bilgileri etiket olarak yazıp çıkan tüm gönderileri inceledi.

Hiçbir şey bulamadı.

Ciara *olabilecek* gizli bir hesap bile bulamadı. Başka hesaplarda etiketlendiği eski gönderiler de yoktu.

Sosyal medyada yoktu.

Sadece sosyal medya da değil, genel anlamda internette yoktu.

Tanıştıkları gün bulduğu LinkedIn profili dışında Google'da kendisiyle ilgili tek bir sonuç bile çıkmıyordu. İnternette *o kadar* yoktu ki bu durum onu daha da şüphelendirmişti.

İnsanın isminin internette görünmemesi için özel bir çaba sarf etmesi gerekirdi.

Yoksa çabalamadan da olur muydu?

Belki de normal bir insan için zor değildi.

Ciara sosyal medya *kullanmıyor* olabilirdi. Görülmemiş bir şey değildi. Sonuçta dijital detoks çok moda olmamış mıydı? Birlikte geçirdikleri zaman boyunca Ciara'nın telefonuyla tek bir fotoğraf çektiğini bile görmemişti. Ne zaman ekranını görse e-postalarına bakıyor ya da haber manşetlerini okuyordu.

Şimdi konuyu kendisi açıtsa Oliver bu fırsatı kaçıramazdı.

"Sen Instagram kullanmıyor musun yani?" diye sordu.

Ciara başını salladı. "Hayır."

"Hesabını mı dondurdun yoksa hiç hesap açmadın mı?"

"Birkaç sene önce beş dakikalığına hesap açmıştım ama hiçbir şey paylaşmadım. Neden sordun? *Sen* kullanıyor musun?"

Oliver, "Oo, demek beni sosyal medyada aramamış gibi yapacaksın, öyle mi?" diyerek sırtıttı.

"Aramadım! Yemin ederim... Aslında aklıma bile gelmemişti."

"Gerçekten mi?"

“Gerçekten.”

“Yanı havalı insanların yaptığını yapmıyorsun, öyle mi?”

“Galiba,” dedi Ciara, “havalı insanlar diyerek kendini gruptan çıkarmış oluyorsun...”

“Haklısın. Ayrıca sorunun cevabı hayır, Instagram kullanmıyorum.”

“Yazık. *O kadar* popüler olurdun ki...”

“Öyle mi?”

“*Bu* suratla nasıl olmazsın?” dedi Ciara. “Tabii ki olurdun. Ayrıca mimarsın, yapma yani...”

“Tam değilim.”

“Sosyal medyada olurdun. Bu tür nüansların var olduğu bir yer değil. Bina falan yapıyorum olayını olabildiğince kullanman gerek.”

“Üniversitede okuduğum bölümün adı da aynı buydu: Bina Falan Yapma Ana Bilim Dalı.”

Ciara gülerek, “Peki *neden* sosyal medya kullanmıyorsun?” diye ekledi.

Oliver, “Dürüst olmak gerekirse...” diyerek soluklanıp zaman kazanmaya çalışıyordu. Yarayı açıklarken anlattığı hikâyeden daha iyi bir şey anlatması gerekiyordu. *Basit bir şey*. “Nasıl söylesem, sosyal medyayı *anlamıyorum*. Karşıyım diyemem ama girsem ne yapacağımı bilemem,” diyerek duraksadı. “Sen *neden* kullanmıyorsun?”

“Çünkü buzdağının görünmeyen yüzünü gördüm.”

“Kulağa çok gizemli geliyor.”

“Öyle gelmesini tercih ediyorum diyelim.” Ciara dirseklerini masaya koyup öne doğru eğildi. “Her şeyin bedeli var, biliyorsun değil mi? Bu uygulamalara verilerimizle para kazandırıyoruz. Kimsenin okumadığı o anlaşmalarda bu yazıyor. Endişelendirici kısım teknoloji devlerinin hakkımızda bilgi topluyor olması değil, o bilgilerle ne *yaptıkları*. Sana

birkaç belgesel önerebilirim -gerçi korku filmi demek daha doğru- ama özetlemek gerekirse bu bilgileri yapay zekâlara yükleyerek özgür irade kavramını yok etmeye çalışıyorlar. Bunu durduramam -kimsenin de durdurabileceğini sanmıyorum, artık çok geç- ama ilerlemesine yardımcı olmama da gerek yok. Bu yüzden sadece LinkedIn kullanıyorum çünkü orada olmamak dünyada var olmamak gibi bir şey. Her halükârda robotlara hizmet edeceğiz ama onlara yol yapmak da istemiyorum.”

Oliver bir anlığına bunlara inandı, söyledikleri gerçekten doğru olsa, Ciara gerçekten sosyal medya kullanmıyorsa bunun ne anlama geleceğini düşündü. Hayal etmeye çalıştı. Peki ya onun aracılığıyla adının ve yüzünün internete sızması, kunnunsuz bir Twitter çetesinin ellerinde meşaleler ve dirgenlerle sokağa dökülmesi ve magazin medyasının dikkatini çekmesi tehlikesi olmasaydı?

Onunla görüşmeye devam edebilirdi. En azından bir süre daha.

Ciara onun anlattıklarına inandığı sürece tabii.

Günümüz

Lobideki koku öncekinden daha kötüydü. Lee karşısındaki cam kapılardan komşu dairelerde-
kilerin zekice davranıp teraslarına çıktıklarını görebiliyordu. Şimdilik acil durum olmadığı sürece evden çıkmaları yasaktı, küresel pandemi de acil durumların çoğunu geçersiz kılmıştı. Normalde komşular bir otele yerleştirilirdi fakat bu durumda böyle bir seçenek pek mümkün değildi. Olay yeri inceleme işini hallettikten, patologlar gelip gittikten sonra ceset götürülecek ve daire temizlenecekti. O zamana kadar havanın biraz temizleneceğini umuyordu.

Maskesini takıp ağzından nefes almaya çalışarak memurlardan birinin dört numaralı dairedeki kadından aldığı anahtarla bir numaranın posta kutusunu açtı. Tüm posta kutularının anahtarı aynıydı, apartman sakinlerinin bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Biliyorlarsa ne düşünüyorlardı acaba? Eldivenli eliyle posta kutusunun içindekileri aldı. Memur anahtarı bırakmak için aceleyle döndüğü sırada Lee bulduklarını alıp dışarı çıktı, böylece kokudan da uzaklaşmış oldu.

Karl arabanın yanında bekliyordu, iki kahve almayı başardığı için gereğinden fazla neşeli görünüyordu.

Arabanın içinde oturdular fakat birine yardım etmek gerekir diye kapıları açık bıraktılar.

Karl kahve bardaklarını konsolun üstüne bırakıp torpidonun gözünden şeffaf bir kanıt torbası çıkardı, Lee zarfı içine bıraksın diye torbanın ağzını açtı.

Zarf krem renginde, ince ve sertti, birinci kalite kâğıttan yapılmıştı. Düğün davetiyesi göndermek için kullanılan zarflara benziyordu.

Üstünde mavi mürekkeple yazılmış isim dışında bir şey yoktu.

Oliver St. Ledger.

Bu isim Lee'ye bir yerden tanıdık geliyordu ama nedenini anlayamamıştı. Bir anlam ifade etmiyordu. Nerede duymuştu, hangi bağlamda duymuştu hatırlamıyordu.

"Şu ne?" diye sordu Karl parmağıyla işaret ederek.

Lee zarfı ters çevirdiğinde arka tarafında, kapağın hemen altında bir şey yazdığını gördü.

Endişelendiğin konuyla ilgili değil.

"Kesinlikle endişelendiği konuyla ilgilidir," dedi Karl.

Zarfı açamazlardı, bunu olay mahalli memurları yapacaktı. Ne olur ne olmaz. Lee şimdilik zarfı isimli kısım yukarı gelecek şekilde konsolun üzerine bıraktı.

İkisi de arkasına yaslanıp kahvelerini yudumlayarak zarfa baktı.

Lee somurttu. "Şeker mi koydun?"

"Üç tane," dedi Karl. "Tadı gelmiyor deme sakın," diyerek kafasını salladı. "Yoksa *cidden* kanına baktırmak gerekir."

"Kahvaltı olarak bir şişe Red Bull içip üstüne iki sigara yakan ben değilim."

"Sen ne yedin? Yumurta beyazından omletle buğday çimeni suyu mu?"

"Bir şey yemedim," dedi Lee. "Oruç tutuyorum."

"Kesin öyledir."

"İsim tanıdık geldi mi?" diyen Lee çenesiyle konsol üstündeki zarfı işaret etti. "Oliver St. Ledger?"

"Gelmeli mi?"

"Bilmiyorum. Bana tanıdık geldi ve St Ledger buralarda duyulacak türden bir isim değil. Öyle biriyle tanıştığımı da düşünmüyorum."

"Belki aklına oyuncu falan geliyordur."

Lee telefonunu çıkardı, tek eliyle zorlanarak internet tarayıcısını açtı ve Google arama çubuğuna *Oliver St. Ledger* yazdı. Sonuçlar tipik internet çorbasıydı: sosyal medya profilleri, ölüm ilanları, bir üniversite sitesinde çalışan kaydı.

Ama birkaç tane birebir eşleşme vardı. Hiçbirinin Dublin ile ilgisi yoktu ve bu ismin neden tanıdık geldiğini açıklayamıyorlardı.

"Pul yok," dedi Karl. "Elden teslim edilmiş."

"Fark ettiğine şaşırdım."

"Kafein etkisini göstermeye başlıyor herhâlde."

Lee plastik torbaya uzanıp zarfın arka tarafını çevirdi ve arkadaki mesaja baktılar.

"Endişelendiğin konuyla ilgili değil," diye yüksek sesle okudu Karl. "Bu *ne demek* oluyor?"

"Ben de senin kadar biliyorum."

"Bence ya kötü bir ayrılık yaşamış ya velayet davası söz konusu ya da tavşan katili⁷ manyak bir kaşar."

"Sözümü geri aldım. Unutturma da seni duyarlılık eğitime göndereyim, tamam mı Karl?"

7 Yazar, 1987 yapımı *Öldüren Cazibe* filmindeki bir sahneye gönderme yapmıştır. -e.n.

“O rol yapma şeyi mi? Gittim zaten.”

“Herhâlde işe yaramamış.”

“Peki sence ne demek?”

“Yani...” Lee iç geçirdi. “Bence içinde iki haftadır çürüyen bir cesedin bulunduğu dairenin posta kutusundan çıktı diye ön yargılı yaklaşıyoruz. Önemli bir şey olmayabilir, hatra *güzel* bir şey bile olabilir. Mesela... bir davetiye.”

“Anladık, Pollyanna.”

“Şu mimarlar seni aradı mı?”

“Hayır. Yine arayayım.” Karl telefonunu çıkarıp baş parmağıyla kilidi açtığı sırada kot pantolonunun bacağına birkaç damla kahve döktü. “Bakalım Ollie adında çalışanları var mı.”

Ollie.

Ollie St Ledger.

Bu ismin ifade ettiği her şey bir anda Lee’nin beynine hücum etmiş gibiydi.

Aniden bu ismi nereden bildiğini hatırladı ve bu bilgi, göğsünün tam ortasına soğuk bir taş inmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Telefonu kulağına dayamış Karl’a dönüp, “Bir dakika,” dedi.

Arabadan inip kahvesini arabanın tavanına bıraktı. Birkaç adım uzaklaştı, Sundrive Caddesi’ndeki resepsiyonu aradı ve emekli Dedektif Müfettiş Bill O’Leary’nin numarasını sordu. Numarasının olduğu birini tanıyorlardı, onu ararlarken bekledi.

Ollie St Ledger.

Yüce Tanrım, içerideki ceset o ise...

Dışarıdan yemek söyleyip televizyon izleme işi *haftaya kalsa* sevinçten uçacak hâle gelirdi.

Hâlâ beklemede olan Lee kahvesini alıp Garda kordonunun dış hattı önünde volta atarak kahvesini yudumladı.

Arabanın arka camından Karl'ın telefonunu kapatmış olduğunu ve kendisine sorgulayıcı bakışlar attığını görebiliyordu.

Ona sırtını döndü.

Emin olana kadar hiçbir şey söylemeyecekti.

Ollie St Ledger. Bu ismi hâlâ kullanıyor olamazdı. *Olamazdı*, değil mi? Değiştirmiş olmalıydı. Bu tür davalarda genellikle annenin ilk soyadını alıyorlardı. Genellikle böyle oluyordu.

Gerçi bunun gibi davaya pek rastlanmıyordu.

Hattın diğer ucundaki ses Bill'in numarasını bulduklarını, numarayı mesajla göndereceklerini söyledi.

Lee volta atmayı bırakıp telefonuna bakarak mesajın gelmesini bekledi, gönderenin daha hızlı olması için yalvardı.

Oliver gerçek ismini kullanmıyorsa -ki kullanmadığı neredeyse kesindi- bu zarfı bırakan kişi gerçek kimliğini biliyor demekti.

Ya da bildiğini *sanıyor* demekti çünkü yanıılıyorlarsa ve bu zarf şu anda tuvalet zemininde ölü yatıyor olmasıyla ilgiliyse çok, çok daha kötü bir durumla karşı karşıyalar demekti.

Ding.

Lee mesajdaki numaraya basarak aradı.

Telefon acı verici bir süre çaldıktan sonra yaşlı bir adam telefonu açıp homurdanarak, "Evet?" dedi.

"Bill, ben Lee Riordan. Nasılsın?"

Adam bir saniye bekledikten sonra cevap verdi, "Hatır sormak için aramadın diye endişeliyim."

Doğrudan söze giriyordu, on beş yıl önce birlikte çalıştıklarından beri değişmemişti. O zamanlar Lee, Templemore'dan yeni mezun olmuş üniformalı bir memurdu. Bill ise çoktan yaşlı bilge olarak görülüyordu, ünlü vakalardaki katkıları sayesinde karakol dışında bile tanınıyordu.

“Hatır sormak için aramadım,” dedi Lee. “Maalesef.” Arabadan, kordondan ve diğer insanlardan uzaklaşmak için bir adım daha atıp sesini alçalttı. “Bill, Harold’s Cross’da bir olay mahallindeyim ve hassas bir konuda yardımın lazım. Elimde bir isim var. Sana bir şey hatırlatıyor mu bilmek istiyorum o kadar. Gerçekten *bu kadar*. Şimdilik hayır ya da evet demen ikimiz için de yeterli olacaktır. Tamam mı?”

“Tamam...”

Lee derin bir nefes aldı. “Ollie St Ledger.”

Sonrasında yaşanan duraksama o kadar uzundu ki Lee telefonu kulağından çekerek hat kesildi mi diye kontrol etti.

Bill cevap verdi, “Hatırlatıyorum, evet.”

“Teşekkür ederim. Ben de hatırlatır diye düşünmüştüm ama emin olmak istedim.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Olabilir. En sık kullandığın numara bu mu?”

“Telefonu duyduğum sürece evet. Kulaklarım eskisi gibi duymuyor. Ama ben duymasam da eşim duyar.”

Lee tereddüt etti. Konuyu burada kapatmalıydı ama...

Yardıma için ona bir karşılık sunmak zorunda olduğunu hissediyordu. “Ölmüş olabilir,” diye ekledi.

Uzun bir duraksamadan sonra nihayet cevap geldi.

“İyi.”

Klik.

Lee arabaya dönüp koltuğa oturdu.

“KB Stüdyoları’nda Oliver adında bir çalışan varmış,” dedi Karl, “ama soyadı Kennedy. Konuştuğum adam şirketin burada dairesi olduğunu söyledi, Kennedy kalıyor olabilir mi ama emin değil. Şirket sloganları emin değilim herhâlde.” Televizyon reklamlarında dış sesin taklidini yaptı: “*KB Stüdyoları: Asla Emin Olmadığımız Yer*. Unutturma da bina tasarlattıracağım zaman onları tutmayayım. İnternet si-

tesinde ya da sosyal medyada fotoğraf bulamadım ama adam Kennedy'nin yirmili yaşlarının sonunda olduğunu söyledi; bir seksen boylarında, kumral, yakışıklı bir adammış. Ama kulakları büyükmüş ve çenesi sivriymiş yani... Cesedin çok çürümüş olduğunu *ayrıca* yüzükoyun olduğunu biliyorum ama içerideki kişi o mu sence?"

"İçerideki şey," dedi Lee, "kelimenin tam anlamıyla felaket. Potansiyel bir felaket."

Karl, "Öyle mi?" diyerek somurttu. "Kiminle konuşuyordun?"

"Şimdilik bunu kimseyle paylaşmamamız lazım."

"Gerilimi çok severim, Lee ama..."

"En azından emin olana kadar," diye iç geçirdi Lee. "Dışarıdan yemek söylemeyi *gerçekten* çok istiyordum."

"Tanrı aşkına ne diyeceksen..."

Lee dönüp ona baktı. "Mill River davasını hatırlıyormusun?" diye sordu.

32 Gün  nce

Pazar akşamının ılık ışığından sonra pazartesi, gerçekliğin soğuk, keskin darbesi gibiydi.

Ciara gözlerini açtığında önce karanlıktan başka bir Şey göremedi ama birkaç saniye sonra panjurların kenarlarından içeri girmeye çalışan zayıf gri ışığı seçmeye başladı. Oliver her zaman olduğu gibi sırtını ona dönmüş yatıyordu. Derin uykudaydı, hafifçe horluyordu. Ciara  nceki gece elbiselerini yatağın artık kendine ait tarafında katlı bırakmıştı. Puantiyeli bir pijama altı ve pijama yerine kullanılan eski, deterjan lekeli bir tişört. Elbiseleri alıp parmak ucunda odadan çıktı, kapıyı arkasından hafifçe kapattı, sonra da salonun kasvetli ışığında giyindi.

Süslü kahve makinesi traktör motoru gibi ses çıkardığı için su ısıtıcısını açtı, su kaynayıp tıslamaya başlamadan düğmeyi kapattı. Son olarak da Kıyamete Hazırlık erzağından aldığı hazır kahve tozunu suyla karıştırdı.

Tadı çok umurunda değildi, sabahları kokusuna ihtiya ı oluyordu.

Korkulukla çevrili terasın kapısı hafif bir *klik* sesiyle açıldı. Ma kapıyı çektiğinde daha yüksek bir *tıkırtı* duyuldu. Ma-

sanın üstündeki örtü hâlâ duruyordu, ışıklar da hâlâ korkuluğun etrafına sarılmıştı. Oliver'ın çantada şeytani bir şey sakladığından şüphelendiğini hatırlayan Ciara kendini aptal gibi hissetti.

İçinde ne olacağını düşünüyordu sanki?

Sürprizden sonra Oliver'ın yüzünü hatırladı, romantik malzemelerini Tesco'dan almak zorunda olduğu için özür dilerken yüzündeki ifadeyi düşündü. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı, gergin bir şekilde gülümsüyordu. Çok daha uzun olmasına rağmen kafasını o kadar eğmişti ki Ciara'ya aşağıdan bakıyor gibiydi.

Ciara bunları hatırlayınca gülümsedi.

Bahçeyi gören sandalyeye oturup etrafındaki diğer dairelere bakarak kahvesini iki eli arasına aldı.

Gökyüzü her geçen dakika daha da aydınlanıyordu. Etraftaki çarpıcı bir sessizlik vardı. Ama bu *huzursuz* bir sessizlikti. Şehir ne kadar süredir bu hâldeydi? İki hafta mı olmuştu? Ama hafta sonundan itibaren her şey durmuştu. Trafik seslerinin yokluğu -motor, korna ve asfalt üzerindeki tekerlek sesleri- en büyük ve en rahatsız edici değişiklikti. Nehrin güney tarafında kalan şehir merkezine on dakikalık yürüme mesafesindeydi ama uzaktan gelen kuş sesleri ve bahçedeki ağaçların rüzgârda savrulan yaprakları dışında hiçbir şey duyamıyordu.

Belki de dünyadaki son insanım ama haberim yok, diye düşündü.

Sonra da dünyadaki son insan olsa kimsenin burada olduğunu bilmeyeceğini düşündü.

Bir hareket hissetti.

Bir saniyelğine açık pembe tayı gördü ve tayı altındaki bacakların tuhaf olduğunu düşünerek sersemledi, sonra gözlerini kırptırıp ve ne gördüğünü anladı. Gördüğü kadın

havada uçmuyordu, taytının rengi diz altından itibaren griydi balkonunda yoga yapıyordu.

Oliver binanın bir kısmında spor salonu olduğunu söylemişti fakat geçen hafta yasaklar gelmeden kapanmıştı ve karantinadayken uzun bir süre daha kapalı kalacaktı. Oliver tekrar koşuya başlayacağını söylemişti. Ciara ise, "Sana iyi eğlenceler," demiş ve ancak kovalanırsa koşmayı kural edindiğini anlatmıştı. Ama yürüyüşe çıkmayı seviyordu. Etraf çok güzeldi, her yer yemyeşildi ve kanala yakındı. Ayrıca şehrin bir kısmı iki kilometrelik sınırları içindeydi. Şehri bomboşken görmek ilginç olabilirdi. Hem yürüyüş yaparak düşünme fırsatı da bulabilirdi.

Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Yoga Kadını bacaklarını germeye başlamıştı. Sarışın ve atletikti. Ciara bu mesafeden bile -kadın binanın karşı tarafında, bir kat yukarıdaydı- kıyafetlerin vücuduna nasıl yapıştığını, kadının vücut hatlarına ne kadar yakıştığını görebiliyordu. Muhtemelen *balkonunda*, tüm komşularının onu görebileceği bir yerde egzersiz yapacak öz güveni buradan buluyordu. Kadının insanların onu izlemesini isteyip istemediğini merak etti. Acaba sabahları iyi hissetmesini sağlayan şey yoga mıydı yoksa gördüğü ilgi miydi?

Kadın Ciara'nın aklını okumuş gibi ayağa kalktı, cam korkuluğa yaklaşp ellerini dayadı.

Ve başını çevirip doğrudan Ciara'ya baktı.

En azından Ciara öyle hissetmişti. Bu kadar uzaktan emin olamıyordu. Ayrıca aralarında avludaki ağaçların yaprakları vardı. Yine de izlendiğini hisseden Ciara'nın tüyleri diken diken oldu.

Kadına ona *bakmadığı* mesajını vermek için abartılı bir şekilde kafasını eğerek kahvesine baktı.

"Tanrı aşkına."

Oliver'ın sesini tam arkasında duyan Ciara korkudan ayağa fırladı, kupanın kenarından birkaç damla kahve bacaklarına döküldü. Arkasını döndüğünde Oliver'ın kapının önünde durduğunu gördü. Elinde iki fincan vardı, bir tanesini ona uzatıyordu.

"Ver onu," dedi Oliver. "Bunu iç."

"O ne?"

"Kahve. İçtiğinin kahve *olmadığını* biliyorum, tezgâhtaki kutuyu gördüm. O kutu dünyanın sonunun *The Road* filmindeki seviyeye ulaştığı zamanlar için. O zamana kadar kendine işkence etmeye gerek yok."

Ciara iyi niyetli bir şekilde gözlerini devirdi, sonra söyleneni yaparak kupasını bırakıp diğerine uzandı.

"Neden makineyi kullanmadın?"

"Nasıl kullanıldığını unuttum," diye yalan söyledi Ciara. Yeni, gerçek kahvesinden bir yudum aldı. Tadı gerçekten daha iyiydi. Makine düşündüğü kadar gürültülü değildi demek.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ve günaydın."

"Sana da günaydın," dedi Oliver. Terasa çıktı, çıplak ayaklarıyla betona basarak eğildi ve Ciara'nın alnına bir öpücük kondurdu. Sonra karşısındaki sandalyeye oturdu, kahvesini dökmek için çok dikkatli bir şekilde hareket etti. "Hafta içi hep bu kadar erken mi kalkıyorsun?"

"Saat kaç ki?"

"Biraz önce yedi oldu."

"O zaman... evet, galiba. Aşağı yukarı bu saatlerde kalkıyorum."

Oliver bahçeye göz gezdirdi. "Tanrım," dedi, "etraf çok sessiz."

"Trafik yok. Bence bugünkü en büyük değişiklik o."

"Hiçbir şey yok. Peki... Ne yapacağız?"

“Benim dokuza kadar şirketin sistemine girmiş olmam lazım,” dedi Ciara. “Öğle yemeğinden sonra küçük yatak odasına geçsem sorun olur mu? Birkaç arama yapmam lazım da o yüzden.” Hafta sonunda yemek masasını küçük yatak odasına çekip çalışma masası hâline getirmişlerdi. Eğreti ofisi sabah ve öğlen olarak paylaşıyorlardı. Ofisi kullanmayan kişi koltukta uzanabiliyor, sehpa da ya da kahvaltı barında, hatta isterse yatakta bile çalışabiliyordu. “Sabah sadece e-postalarla ilgileneceğim. Onu koltuktan yapabilirim.”

“Bana uyar.”

“Öğleye doğru yürüyüşe çıkacağım. Her gün düzenli yapmaya bile başlayabilirim, sana söylüyorum ki *gerçekten* yapayım. Sorumluluk falan filan işte.”

“O zaman şöyle yapalım,” dedi Oliver öne eğilerek. “Günün ilk yarısı yatak odasına ben geçerim, sen de koltukta olursun. Sen yürüyüşe çıktığında ben öğlen yemeği hazırlarım. Sonra ben saat beş gibi koşuya çıktığımda sen de akşam yemeğini hazırlarsın?”

Ciara somurttu.

“Tamam,” dedi Oliver. “Akşam yemeğini hazırlamaya *başlarsın*. Fırını falan ısıtırsın işte.”

“Olur. Ama fırını öğretmen gerekebilir.”

“Sonra da akşam *From the Earth to the Moon*’u izlemeye başlarız?”

Oliver son zamanlarda bu diziyi öve öve bitiremiyordu. Aya gönderilen astronotlarla ilgili bir şeydi.

Ciara gülümsedi. “Anlaştık.”

Oliver tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı.

Ciara Oliver’ın bu özelliğini fark etmişti. Plan yapmaya ihtiyacı vardı, plan yoksa da illaki bir şeyler buluyordu. Şimdi, sonrasında ve gelecekte olacakları bilmesi gerekiyordu. Ayrıca olacak şeylerin bir düzeni olmalıydı. Boş cumartesi ya da

tembellik ettikleri pazar günleri için mantıklıydı ama büyük oranda iş ile geçecek hafta içi günlerde bunu yapması abartı gibiydi.

Yine de karantina içinde geçirdikleri bu zamanlarda düzenli olmanın iyi geleceğini düşünüyordu.

Ciara Yoga Kadını'nın balkonuna bir bakış atma riskini aldı.

Balkon boştu.

Kadın gitmişti.

Ciara, Harcourt Sokağı'nın sonuna geldiğinde Stephen's Green parkının kapılarının kapalı olduğunu gördü. Korkuluklara zincirlenmiş neon sarısı tabelayı okumak için yolun karşısına geçip kapının önüne gitmesi gerekti. Gerçi stil o kadar tanıdıktı ki daha okumadan ne yazdığını tahmin etmişti. COVID-19 nedeniyle parkı kapatmışlardı.

Aklı almıyordu, burası *park* değil miydi? Ancak şikâyet edebileceği kimse yoktu. Bunun yerine parkı çevreleyen korkuluk boyunca yürümeye başladı, arada sırada korkuluğun arkasında bomboş uzanan yeşil, yapraklı alanları görüyordu. Görüntü çok huzurluydu ama içeriden gelen sesler öyle değildi, sonu birmeyen kuş ciyaklamaları duyuluyordu. Anlaşılan normalde Grafton Sokağı'nda alışveriş yapanları taciz eden martılar parkı ele geçirmişti.

Yoldan bir Luas tramvayı geçti, içinde sadece üç yolcu vardı. İki üniformalı Garda memuru bisikletleriyle geçtiler. Neredeyse Ciara'nın yürüme hızında ilerliyorlardı, yolda birbirlerine makas atıp öylesine gezintiye çıkmış gibi sohbet ediyorlardı. Ciara sokaktaki az sayıda insandan biriydi.

Ayrıca nereden geldiğini anlayamadığı uğursuz bir vızıltı duyuyordu. Başta kısıktı ama gittikçe yükseliyordu. Alarm çaldığını düşünüyordu ki on metre ötede duran bir adam gördü, elindeki kontrol ünitesiyle oynayıp yukarı bakıyordu. Adamın bakışlarını takip etti ve öğlen güneşi altında uçan bir dron gördü. Çatıların hemen üstünde uçan dron, neredeyse bomboş olan şehrin kuş bakışı çekimini yapıyordu.

Ciara kahve alıp parktaki ördek havuzu önündeki bankta içmeyi planlamıştı fakat ne kadar saflık ettiğinin farkına vardı. Park kapalıydı, kahve alacak bir yer de yoktu. Grafton Sokağı'nın başındaki küçük market bile kahve satmıyordu. Kilit işletme olduğu için hâlâ açıktı ama self-servis kahve makinesinin üstünde ARIZALIDIR yazıyordu.

Her gün yapacak başka bir şey düşünmesi, oturup düşünerek başka bir yer bulması gerekecekti. Çünkü düşüncelerini sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Günün yirmi dört saati başka biriyle birlikte olmaya alışık değildi ve her şey çok hızlı gelişmişti.

Hayatın bir anda elinde patladığını hissediyordu. Dublin'e gelmişti. Oliver ile tanışmıştı. Olağan dışı bir küresel pandemi ortaya çıkmıştı. Oliver'in yanına taşınmıştı.

Ve bunların hepsi geçen ay yaşanmıştı.

Önceki gece Oliver uyuduktan ve ona sırtını döndükten sonra karanlıkta bir süre öylece uzanmıştı, düşüncelerle dolup taşan zihnini susturamamıştı. Olmak istemediği bir yerde değildi, hatta tam tersine *tam da* olmak istediği yerdeydi. Hayatı beklediğinden daha iyi ilerliyordu, hem de büyük bir hızla.

Ama sorun da bu hızdı zaten. Görünmez bir kuvvet onu dirseklerinden tutup çekiyordu sanki. Tıpkı haberlerde çevik kuvvet tarafından havaya kaldırılan, ayakları yere bile değmeden götürülen protestocular gibi. Gerçi istemediği bir yere doğru çekilmiyordu ama yine de...

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki.

Her gün kendine birkaç saat ayırabilirse bu saatlerin tümsek görevi görüp her şeyi yavaşlatacağını düşünüyordu.

Böylece kontrol yine kendisindeymiş gibi hissedebilirdi.

Ama bugünlük yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ciara Stephen's Green'in etrafında bir tur daha dönüp daireye doğru yola çıktı.

Anahtarı daha deliğe sokmadan sesi duymaya başladı.

Öfkeli bir erkek sesiydi, hoparlörden gelen seslere özgü gürleyen, mekanik bir havası vardı. Ciara kelimeleri seçemiyordu ama duyguyu kesinlikle anlamıştı: hüsrân.

Hatta belki de öfkeydi.

Geldiğini belli etmek için anahtarları salladı ve kapıyı arkasından sertçe kapatarak ses çıkardı fakat konuşma aynı şekilde devam etti.

Oliver küçük yatak odasında görüntülü konuşma yapıyor olmalıydı. Küçük yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü. Oliver muhtemelen bu kadar erken dönmesini beklemiyordu. Karşıdaki ses daha yaşlı bir erkeğe aitti, Ciara koridorda ilerlediği sırada ses, "Artık benden bir şey saklamayacaksın sanıyordum," dedi.

Kapıyı kapatmak için yaklaştı, Oliver'a bir nebze mahremiyeti olduğu izlenimini vermek istiyordu. Ama o geldiğini fark etmemiş gibiydi. Eğreti ofis masasında oturuyordu, sırtı Ciara'ya dönüktü. Dizüstü bilgisayarın ekranındaki grimsi beyaz saçlı, bronz, kırışık yüzlü adamı görebiliyordu. Adamın kamerası kötü bir açıda duruyordu, çene altından burnun içini gösteren o çirkin açığa ayarlanmıştı.

Adam duyduklarına inanmamış gibi kafasını sallıyordu ve Oliver'ın duruşu -omuzları çökmüştü, başını eğmişti- bir çeşit utanç ya da yenilgi yaşadığını gösteriyordu.

"Bu şekilde..." diye konuşmaya başladı ekrandaki adam sonra durup Oliver'ın arkasındaki bir şeye somurttu.

Ciara kendisine somurttuğunu biraz geç fark etti.

Arkasını döndüğünde yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı.

Ciara sadece dudaklarını oynatıp, *pardon*, dedi ve kapıyı hızla kapattı.

Başka ses duymadı.

Oliver on beş dakika boyunca odadan çıkmadı.

O zamana kadar Ciara öğle yemeğini yapmaya başlama kararı aldı ve yemek yapma becerisini de göz önünde bulundurarak tavuklu peynirli tost yaptı, yanına cuma gününden beri buzdolabında duran hazır salatadan kalanları hazırladı. Ama başka bir konuda özen göstermişti. Kahvaltı barına iki tabak ayarladı, yanlarına özenle katlanmış kâğıt peçeteler koydu, buzlu su dolu bardaklar içinse çekmecede bulduğu eş olmayan altlıkları kullandı.

"Kusura bakma," dedi Oliver odadan çıktığında. Mahcup görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz, hayır," dedi ve kahvaltı barındaki hazırlığı gördü. "Bu nedir?"

"İlk gün heyecanı."

Oliver zayıfça gülümsedi. "Sence ne zaman tezgâhın başında boş boş durup mısır gevreğini direkt kutudan yemeye başlarız?"

"Bence bu cuma."

Ciara sandviçleri alıp fırın tepsisine koyup ısıtmaya başladı.

"Yürüyüş nasıldı?"

“Nedense Stephen’s Green parkını kapatmışlar, sinir oldum,” diyerek ona doğru dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne konuşuyordun? Kimdi o adam?”

Oliver elini saçlarına götürdü.

“Patronum,” dedi mutfak zeminine bakarak. “Şey hakkında konuştuk...”

Ciara onun iş yerinde bir şeyleri batırdığını tahmin ediyordu. Bu konuda pek konuşmuyordu ama birkaç kez Silicon Dock civarında büyük bir proje olduğunu söylemişti. Ciara bunun nehir ile liman girişindeki tünel arasında inşa edilen modern cam binalarla ilgili olduğunu düşünüyordu. Gösterişli Amerikan teknoloji şirketlerinin Avrupa merkezleri oradaydı ve artık hepsi boştu çünkü binlerce çalışanlarını evden çalışmaları için göndermişlerdi.

Ama Oliver başka bir şey söyledi. “*Senin* hakkında.”

Ciara ne demek istediğini anlamamıştı.

“*Ben* mi?”

“Bu evin iş yerine ait olduğunu söylemiştim ya? Sadece çalışanlar için. Benim evim değil,” yavaşça başını kaldırıp Ciara’nın gözlerine baktı. “Yani teknik olarak burada tek başıma kalmam gerekiyor.”

Ciara’nın anlaması bir saniye kadar sürdü.

“Ve patronun beni gördü,” dedi yüksek sesle düşünerek. “Karantina sırasında burada olduğumu gördü. Ziyarete gelmediğimi anladı.”

“Seni tam olarak görmedi ama birinin olduğunu anladı. Sorduğunda, ben de yalan söylemedim. Yalan söylemem gerekmez diye düşündüm ama...” Oliver olduğu yerde kıpırdadı. “Böyle bir şeye karantinada bile izin olmadığını söyledi. Sonra apartmandaki tek dairelerinin bu olmadığını söyledi. İki tane varmış. Diğesinde de büyük ortaklardan biri oturuyormuş

ve söylediğine göre benim terasımı görebiliyormuş. Çok özür dilerim Ciara ama..."

O anda Ciara'nın aklına iki şey geldi.

İlk düşüncesi Oliver'ın ona nadiren ismiyle hitap ettiğiydi. gerçi kendisi onun ismini ne kadar kullanıyordu ki? İsmi'nin onun ağzından, onun sesiyle duymanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Göğsünde yayılan bir sıcaklık hissetti.

Ki bu çok şaşırtıcıydı.

Aklına gelen ikinci şey ise gitmesi gerektiğiydi.

Gitmesi gerekiyordu.

Ve bu düşünce üstüne tüm bedeni ısındı, paniğin beraberinde getirdiği türden bir ısıydı bu.

Arkasında bir yerden hafif bir yanık ekmek kokusu yayılmaya başladı.

"Şimdi mi gideyim?" diye sordu.

Oliver somurttu.

"Hayır. Hayır. Öyle demek istemedim..." diyerek yaklaştı ve Ciara'nın ellerini tuttu. "Bir yere gitmiyorsun. Saçmalıyorlar. Tamamen saçmalık. Demek istediğim artık dışarıda oturamayız çünkü o şerefsiz hangi dairede bilmiyorum ama bizim terasımızı görebiliyor. Kenneth'e bugün evine döneceğini söyledim."

"Ah." Ciara'nın omuzları rahatladı, gerginliği yok oldu. Durumu yanlış anladığı için utanmıştı. Gülmeye başladı. "Ah."

Oliver da güldü. "*Doğrudan* en kötü senaryoyu mu düşündün?" diyerek onu kendine çekip nazikçe öptü. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ama galiba yangın alarmını çalıştıracaksın."

"Siktir!"

Sandviçleri kurtarmak mümkün değildi, üstleri kapkara olmuştu. Durumu çok komik bulan Oliver bugün öğle yemeği yapma sırasının onda olduğunu, kendisi yapsa *daha*

iyi olacağını söyledi. Ciara gönülsüzce karşı çıktıktan sonra teklifi kabul etti.

Öğleden sonrası için dizüstü bilgisayarını ofise taşıdığı sırada aklına bir şey geldi, zamanlama uymuyordu.

Odanın kapısını kapatmaya geldiğinde patronunun onu gördüğünü ve evde başka birinin olup olmadığını sorduğunu söylemişti. Çalışan konaklaması ve büyük ortak konusu o zaman açılmıştı.

Ama Ciara koridora girmeden ve daha kapıyı açmadan önce diğer adam öfkeli konuşuyordu.

Artık benden bir şey saklamayacaksın sanıyordum.

Bu şekilde...

O sırada ne konuşuyorlardı? Oliver o adamdan ne saklıyordu?

Ve artık *kendisinden* ne saklıyordu?

35 Gün Önce

Duştan yeni çıkan Oliver, havlusuyla koltuğa oturup Başbakan'ın canlı konuşmasını izlemeye başladı.

Bu gece yarısından itibaren, dedi Leo'nun televizyondan yükselen ölçülü sesi -aynı ses muhtemelen ülkedeki tüm televizyonlardan yükseliyordu- iki haftalık bir süre boyunca, Paskalya bayramının pazar gününe yani 12 Nisan'a kadar herkes evinde kalmalıdır. Yalnızca şu koşullarda dışarı çıkmak serbesttir: Evden yapılamayacak sağlık, sosyal bakım ya da diğer kilit işlerde çalışanlar işe gidip gelebilir, iş amaçlı dışarı çıkabilir. Yiyecek, günlük ürün ihtiyaçları için alışveriş yapmak, dışarıdan yemek almak için çıkmak serbesttir. Tıbbi randevulara gitmek, ilaç ya da diğer sağlık ürünleri almak için çıkmak serbesttir. Çocuklara, yaşlılara ya da ihtiyaç sahibi insanlara bakmak gibi gerekli ailevi nedenlerle çıkmak serbesttir. Evin çevresinde iki kilometrelik sınırla kısa süreli egzersiz yapmak serbesttir, egzersiz tek başına yapılmalıdır. Tek bir ev ya da yerleşkede yaşamayan insanların toplu ya da özel olarak yapacağı her türlü toplantı yasaklanmıştır. Toplu taşıma yalnızca kilit çalışanlara hizmet verecektir. Sözü geçen aktivisteler dışında hiçbir neden için evinizden iki kilometreden fazla uzaklaşmayın.

Başbakan'ın konuşmasında *karantina* kelimesi geçmiyordu fakat karantina olduğu barizdi. Özet geçmek gerekirse herkesin iki hafta boyunca evde kalması gerekiyordu.

Kendi evinde.

Kendileriyle yaşamayan kimseyle görüşemezlerdi ne içerde ne de dışarıda.

Oliver televizyona şaşkınlıkla bakarak başını salladı.

Bu o kadar mükemmeldi ki neredeyse inanılacak gibi değildi. İşine yarayacak bir durum *yaratacak* gücü olsa bu kadar iyisini yaratamazdı.

Ciara'dan yanına taşınmasını istemesi gerekecekti.

Ya da birkaç hafta boyunca onunla kalmasını... Öyle diyeyim, diye düşündü, böylece korkutmamış olurum.

Kurallara göre görüşmeye devam etmelerinin tek yolu buydu. Bu hâlde devam ederlerse iki farklı evde yaşayan iki birey olacaklardı ve görüşemeyeceklerdi.

Bu yasal bir kural mıydı yoksa tavsiye miydi bilmiyordu ama Oliver'ın kuralları çiğnemeye niyeti yoktu. Garda memurlarından birinin ona bakmasına neden olacak hiçbir şey yapmaya niyetli değildi. Ayrıca farklı, çok daha kötü cezalar da vardı. İnternette başkalarının, yasakları çiğnediklerini düşündükleri insanları çektiği videolar görmüştü ve hepsinin yüzü apaçık görünüyordu. Bu riski alamazdı.

Ciara'ya risk alamayacağını çünkü astımı olduğunu söyleyecekti ama astımı falan yoktu. Kuralların haklı nedenlerle konduğunu, kuralları çiğnemek istemediğini de söylerdi.

Aklına onunla yaşamak istememesi için bir neden gelmiyordu, zaten evden çalışıyordu. Henüz onun evini görmemişti ama akşam görecekti. Ciara'nın anlattıklarına ve sitesindeki ev ilanlarına bakılırsa kendi evi onunkinden iki kat büyüktü, ayrıca Ciara'nın balkonu ya da kendine ait bir dış mekânı olduğunu düşünmüyordu.

Tabii, Ciara onunla yaşamak *istemiyor* olabilirdi. Onu yanlış anlamış da olabilirdi, belki de işler düşündüğü gibi gitmiyordu, Ciara eylemlerinin işaret ettiği şekilde düşünmüyordu.

Ama Oliver bundan şüpheliydi.

Yani, teknik olarak iki hafta boyunca sürekli birlikte olabiliyorlardı.

Baş başa.

Başka kimseyle görüşmeyeceklerdi. Ne iş arkadaşlarıyla ne arkadaşlarıyla ne de aileleriyle... Çünkü görüşmeleri *yasak* olacaktı. Ciara, Dublin'e *yeni* taşındığını söylediği için kendini güvende hissediyordu çünkü iş arkadaşlarıyla tanışma fırsatı olmadan evden çalışma zorunluluğu gelmişti ama birlikte yaşarlarsa çok daha güvende olurdu.

Onu kimseyle tanıştıramazdı, *kendisini* de başkalarıyla tanıştırtmasını bekleyemezdi. Arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla, ailesiyle ya da onu tanıyan kimseyle tanışmıyor olması tuhaf durmayacaktı.

Ciara'nın sosyal medya kullanmadığını da biliyordu, yani dairesinde fotoğraf çekip konum etiketlemesi de mümkün değildi.

Belki onu bu duruma kimseden bahsetmemeye, gizli tutmaya yüreklendirme fırsatı bile olabilirdi. Sonuçta yeni tanıştığı bir adamın evine taşınmak biraz deliceydi, değil mi?

Ne de olsa birkaç haftalığına geliyordu o kadar, karantina bitene kadardı. Kimseye haber vermesine gerek yoktu.

Aradığı fırsat bu olabilirdi. O da bunu bekliyordu.

Kaderin mahkûmu değiliz, diye kükredi televizyon ekranındaki Varadkar. *İnsan kaderini kendi yaratır.*

Ülke liderinin ölümcül bir virüs salgınına engellemek için alınan önlemleri açıklarken *Terminator* filminden alıntı

yaptığına inanamadı. Zekice bir hamle miydi? Bu bir kenarda dursun, Oliver ilk defa bu söze katıldığını fark etti.

Artık kaderinin kurbanı olmayabilirdi. Küresel pandemi onu bu durumdan kurtarabilirdi.

Bundan sonra yaşayacaklarımız bizlere kalmış.

İki hafta, diye düşündü Oliver. Ciara'yı onunla kalmaya ikna edebilirse iki haftası olacaktı.

Bu süre boyunca kimse söylediklerine karşı çıkamayacaktı.

Bu süre boyunca sürekli onun yanında olabilecek ve onunla istediği kişi olabilecekti. *Ciara'nın* birlikte olmak istediği, Oliver'ın olduğunu sandığı kişi olabilecekti.

Oliver sonunda o kişiye dönüşebilecek ve diğer benliklerini -diğer isimleri ve karanlık yanlarını- geçmişinde bırakabilecekti.

29 Gün  nce

Ciara bir saniye r yasız, derin bir uykundaydı, bir saniye sonra ise uyanıktı ve her yer yanıyordu.

Siren sesi duyuluyordu.

Ses o kadar yüksekti ki ne zaman zirve yapsa bir şey kulak deliğine girip kafatasının merkezindeki şeyleri çim-dikliyor mu  gibi hissediyordu.

Ve bu sonu gelmeyen ses *olduğu yerden* yükseliyordu.

Kapkaranlık odanın içinde, onun yanındaydı.

Döndüğünde her nedense Oliver'ın yanında olmadığını gördü.

Ciara'nın beyninin bu  oku sindirip parçaları birleştirmesi bir saniye sürdü. Binanın yangın alarmı gecenin bir yarısı çalmaya ba lamı tı ve Oliver yanında değildi. Yorganın onun tarafında olan kısmı açılıp ikiye katlanmıştı, Ciara  ar afa dokunduğunda sıcaklık hissedemedi.

Ama siren düşüncelerinden daha yüksekti, bunu d   necek zamanı yoktu. Hiçbir şey d   nemiuyordu. Tek bir amacı vardı, o da bu işkence gibi sesi duyamayacağı bir yere gitmekti.

Yorganı a ıttı sırada yatak odasının kapısı açıldı, koridor-daki lo  ışık odadaki karanlığın büyük çoğunluğunu anında

yok etti. Oliver kapı eşiğinde duruyordu, koridordan gelen ışık onu gölgeden bir adama çevirmişti.

Onun giyinik olduğunu görebiliyordu. Üstünde eşofman altı ve tişört vardı, sabah uyandığında gerçekten giyinmeden önce de bunları giyiyordu. Yalnızca iç çamaşırıyla yattığı için tuvalete kalkmadığı kesindi.

Ne yapıyordu?

Yatak odasının kapısı açılınca sirenin sesi iyice yükseldi, alarm koridorda olmalıydı. Ciara önceki gün giyip sandalyenin arkasına astığı kot pantolonuna uzanıp ayaklarını yere özenle koyduğu ayakkabılarına soktu.

Bu sırada Oliver'ın hareket etmediğini fark etti. Kapı eşiğinde durmaya devam ediyordu, yüz ifadesi karanlıktan görünmüyordu. Ciara'nın beynini delen sestten de etkilenmiyor gibiydi.

Ciara onun yanına geldiği sırada kıpırdamadı, önünden çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Oliver'a seslendiğinde hiç tepki vermedi. Uyurgezer olabileceğini düşündü ama gözleri karanlığa alıştığında uyanık olduğunu fark etti.

Uyanıktı, olanların farkındaydı ve yatak odasından çıkmasını engelliyordu.

"Oliver," dedi bir kez daha.

Oliver uykudan uyanır gibi kafasını sallayıp önünden çekildi.

Ciara onu itip koridora çıktı ve kapının yanındaki askıdan mantosunu aldı. Anahtarları koridordaki masada duruyordu, onları da cebine koydu. Sonra *telefonum*, diye düşündü. Gerçekten yangın çıkmış olabilirdi, dışarıda ne kadar kalacağını bilemezdi. Telefonunu da almalıydı. *Neredeydi?* Telefonunu normalde yatak odasına sokmuyordu. Bu yüzden salona koştu -ışıklar yanıyordu- ve etrafı aradı.

Sehpanın üzerinde duruyordu, Oliver'ın telefonu da yanındaydı.

Tam o sırada Oliver'ın telefonunun ekranında bir bildirim belirdi.

Ciara kendi telefonunu alırken onun telefonuna pek bakmamıştı ama mesaj bildirimi gibi duruyordu.

Kendi telefonunun ekranına dokunup açtığı anda saat göründü. Sabah 04.01.

Oliver neden sabahın dördünde mesaj alıyordu?

Ciara arkasına döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Oliver uğultuyu bastırmak için.

Ciara kapıyı işaret etti. "Dışarı!"

Tüm dünya gürültüden oluşuyor gibi hissetmeye başlamıştı, daha fazla dayanamayacaktı. Bu alarmı kim tasarladıysa işinde çok başarılıydı. Uzaklaşması, dışarı çıkması gerekiyordu. Tam koridorda yürümeye başlamıştı ki kolunda bir ağırlık hissetti ve büyük bir kuvvet onu çekip geri döndürdü.

Oliver onu tuvalete çekip kapıyı kapattı.

Neyse ki siren birkaç desibel kısılmıştı. Oliver'ın söylediklerini duyabiliyordu fakat uzaktan gelen vızıltı kulaklarının içinden yükseliyor gibiydi.

"Birazdan susar," diyerek elini Ciara'nın omzuna koydu. "Yanlış alarm. Hep oluyor. Ne zaman biri yemeğin altını yaksa çalıyor. Sakin ol."

Ama dokunuşu söylediklerine uymuyordu. Farklı bir dokunuştı.

Rahatlatıcı değil, Ciara'yı olduğu yerde tutan bir dokunuştı.

"Kim sabahın dördünde yemek yapar ki?"

"Belki de eve sarhoş gelip asansörde sigara içen biridir."

"Nereden gelen? Karantinadayız."

Oliver omuzlarını silkerek cevap verdi. Sırtını kapıya dayamıştı.

“Oliver,” dedi Ciara ölçülü bir sesle, “yangın çıkmış olabilir. Dışarı çıkmak istiyorum.”

“Ama gerek yok.”

“Oliver,” dedi tekrar, bu sefer sesi gergin bir kahkaha gibi çıkmıştı çünkü bu durum absürt olmakla kalmıyor, gittikçe rahatsız edici olmaya başlıyordu.

Oliver ne yapmaya çalışıyordu?

Aklına karanlık düşünceler geldi. Oliver ondan on santimetre uzundu, güçlüydü ve gece yarısı çıkmış olası bir yangın sırasında onu küçücük bir odaya kapatmıştı. Hareket etmesini engelliyordu. Telefonu yanındaydı ama...

Telefonunu elinden alıp fayanslara fırlattığını hayal etti. Dairedeki en küçük odadaydılar, koridorun sonunda duruyorlardı ve sağır edici bir siren çalıyordu. Çığlık atsa bile...

Ciara geri çekildi. *Hayır*. Abartıyordu.

Oliver abarttığı için abartıyordu.

“Bu sesten uzaklaşmam lazım,” dedi geri çekilip koluyla kapıya uzanmaya çalışarak.

“Birazdan susar,” Oliver önüne geçip tekrar yolunu kesti.

“Nereden biliyorsun ki?”

“Biliyorum. Hep oluyor.”

“Daha yeni taşındın.”

“Taşındığımdan beri sürekli oluyor.”

“Tamam, sustuğunda dönerim...”

Ciara tekrar uzandı, biraz eğilerek kapı kolunu tutmayı başardığında Oliver bileğini kavradı.

Başını eğip derisini kavrayan parmaklarına baktı, sonra çok yavaşça başını kaldırıp yüzüne baktı.

“Ne yapıyorsun?”

Gerginlik dolu bir saniye yaşandıktan sonra Oliver ~~bir~~ çekti.

“Büyük ortak,” dedi. “KB Stüdyoları’ndaki. O da ~~din~~ rıda olacak.” Ses tonu çaresizlik doluydu, gözleri ~~ağlamak~~ üzereymiş gibi parlıyordu. “Ve saat sabahın dördü. ~~Sabahın~~ dördünde buradaysan ziyarete gelmiş olamazsın.”

Bunun üstüne Ciara’nın dilinin ucuna bir sürü cevap geldi. Hava karanlık olacak, ondan uzakta dururuz, ayrılırsız nasılsa beni tanımaz... Alternatifleri bu sestten delirmek ya da *yangında ölmekken* daha mı önemliydi? Yine de konuşmak yerine kolunu çekip kurtardı, arkasını dönüp ilaç dolabının önüne geçti.

İlaç dolabının kapağını açtı ve Oliver’ın birkaç gün önce eve getirdiği maske paketini çıkardı. Paketi o kadar umursamazca çekip aldı ki başka şeyler de düştü -tırış köpüğü, yara bandı kutusu- onların yere düşmesine izin verdi.

Paketin içinden çekip aldığı maske dışında diğer maskeler de yere döküldü. Elastik bantları kulağına geçirdi, maske yüzüne rahatça otursun diye kabaca çekti, sonra da ilaç dolabının kapısını çarparak kapattı.

Ellerinin titrediğini fark etti.

“İyi fikir,” dedi Oliver, “ama dışarı çıkmaya *gerek yok...*”

“Bırak beni.”

Kulağa bir mahkûmun gardiyana yalvarışı gibi gelmişti, Ciara’nın niyeti de buydu.

Bu kelimeler Oliver’ın üstünde ani bir etki yarattı. Bir şeyler değişmişti, başını eğip Ciara kapıya ulaşabilsin diye kenara çekildi.

Ciara hiç zaman kaybetmeden kapıyı açtı. Siren tekrar tüm gücüyle ötüyor, sanki beynini yakıyordu. Koridorda koşarak ön kapıya yöneldi.

Oliver onu takip ediyor mu diye dönüp bakmadı bile.

Umurunda değildi.

Dairenin dışına çıktığında ses daha da kötüleşti, her hoparlörden yükselen ses birleşerek koridordakilere saldırıyordu sanki. Ciara bu duysal işkence tünelinden olabildiğince hızlı çıkmak istiyordu. Bahçeye açılan çift kanatlı kapıdan hızla çıkarak geceye karıştı.

Apartman sakinleri bahçede küçük bir kalabalık oluşturmuştu. Kollarını bağlamış hâlde birbirlerinden uzakta durarak sabırsızca bekliyorlardı. Herkesin yüzü şiş ve solgundu, derin uykudan uyandıkları belliydi. Üstlerinde pijama ve manto kombinasyonları vardı, birbirlerine gizli bakışlar atıyorlardı. Hepsi bir süredir karantinadaydı ama hiç böyle yakınlaşıp toplanmamışlardı. Bazı apartman sakinleri balkonlarında duruyor, kısa kollu tişörtlerinin içinde titrerken öfkeyle etraflarına bakıyorlardı.

Başka kimsede maske yoktu. Ciara maskesini hızla çıkarıp mantosunun cebine koydu. Maske takarsa *daha fazla* dikkat çekecekti.

Siren burada da çalıyordu ama dayanması çok daha kolaydı. Görünürde yangın ya da duman yoktu. Tüm balkon kapılarının önünde kırmızı, zile benzer üniteler olduğunu gördü. Hepsinin üstünde yanıp sönen mavi bir ışık vardı. Etrafta yaşıyan insanlara üzüldü.

Bir kadın bahçedeki bankların önünde volta atıyor, telefonuna bağırarak *yine olduğunu, bu huzursuzluğun kesinlikle kabul edilemez olduğunu ve her yanlış alarmin gerçek bir yangında alarmı ciddiye alma ihtimallerini azalttığını* anlatıyordu.

Diğer apartman sakinleri büyük oranda sessizdi, birbirleriyle bile konuşmuyorlardı. Bazıları gözlerini ovuyordu, bazılarıysa gözlerini deviriyordu. Bir tanesi sigara yaktı.

Ciara Oliver'ın korktuğu mimarlık şirketi ortağına benzeyen kimseyi göremedi, apartman sakinleri de ona gereğinden fazla ilgi göstermiyordu.

Telefondaki kadın telefonunu boynuna bastırarak ortalığa konuştu. "Ben kapatamazmışım. İtfaiyeyi beklememiz gerekiyormuş."

Apartman sakinlerinden homurtular ve iç çekmeler yükseldi.

"*Sonsuza kadar* burada kalacağız," diye inledi birisi.

Ciara'nın sağ şakağında bir ağrı başladı, sirenin ritminden bağımsız bir şekilde sızlıyordu. Soğukta beklerken ağrının alnına, sonra da sağ gözünün üstüne yayıldığını hissetti ama ağrı gerçekten artıyor muydu yoksa üstüne düşündüğü için mi öyle hissediyordu bilemedi.

Bir ağrı kesici alıp karanlıkta yatmak istiyordu. Bu lanet sesi duymamak istiyordu. İkisinden birine bile razı olacak durumdaydı.

Lobiye açılan çift kapılardan geçip hemen karşıdaki kapılara, sokağa doğru yöneldi.

Binanın bu tarafında her şey gecenin durgunluğuna teslim olmuştu. Yollar bomboştı, gökyüzüyse yıldızsız, bulut dolu bir karmaşaya dönmüştü. Karşıda ışıksız parkın dar şeridinde teraslı evler sıralanmıştı. Ciara sekiz pencere saydı, hiçbirinde hayat belirtisi yoktu. Gecenin bu saatinde hayat belirtisi olmaması normaldi ama bu durgunluğun daha büyük bir derinliği vardı, daha önce hiç yaşamadığı, konsantre olmuş bir şeydi. Sanki şehir cansız nesnelerden ibaretti. Tuğla, çelik ve camdan oluşuyordu. Normalde şehirde akan insanların sayısı o kadar azalmıştı ki gece olduğundan iz bile bırakmıyorlardı.

Etraf *boştu*, en doğru açıklama buydu.

Sirenin sesini hâlâ duyuyordu ama artık iyice kısılmıştı.

Sonra bir ses duydu, "Tanrım, burası çok daha iyi değil mi?" Ciara dönünce Yoga Kadını ile yan yana olduğunu gördü.

En azından o olduğunu düşünüyordu. Önündeki kadının görüntüsü, uzaktan gördüğü kadınla uyuşuyordu. Sarışın, otuzlarının sonunda veya kırklarının başındaydı, yalnızca spor salonuna giderek koruyabileceği bir fiziği vardı. Ciara'nın tersine düzgün giysiler giymişti; kot pantolon, çorap, spor ayakkabı ve büyük bir ceket. Ayrıca yüzünde uykudan eser yoktu.

Başta gülümsüyordu ama sonra gülümsemesi yok oldu ve Ciara kadına hiçbir cevap vermediğini, ona öylece baktığını fark etti. Arık konuşması lazımdı.

"Pardon," dedi Ciara aniden. "Dalmışım, galiba hâlâ uyanamadım. Haklısın, içerisi o kadar gürültülüydü ki kendimi duyamadım."

"Ben Laura."

"Ciara."

"Elini sıkmak isterdim ama... Dirsek değdirebiliriz."

Kadının şaka yaptığını düşünüyordu ki dirseğini kaldırıp ona uzattığını gördü.

"Yeni mi taşındın?" diye sordu Laura.

"Şey, ben... Burada yaşamıyorum, şimdilik arkadaşım ile kalıyorum. Bu durum bitene kadar."

"Karantina dostu gibi bir şey mi?"

Sorusunda cinsel bir gönderme yapıp yapmadığından emin olamadı ama Laura'nın yaramaz gülümsemesi gönderme *yaptığını* ima ediyordu. Bu yüzden mırıldandı. "Öyle de denebilir."

"Keşke ben de birini bulsaydım. Tek başıma kalıyorum ve biraz delirmeye başladım." Laura binaya baktı, en yakın sokak lambasına doğru döndü. Lamba yüzünü aydınlattığında

boğazının alt kısmında ince beyaz bir yara olduğunu gördü. Laura biraz somurttu. "Arkadaşın çok derin uyuyor olmalı."

Ciara onunla konuşması, oraya dönmesi gerektiğini düşününce içi dehşetle doldu. *Olanlardan sonra onunla kalmaktan* korkuyordu.

Onu tuvalete çekmiş ve dışarı çıkmasına engel olmuştu.

Yoksa derdini anlatmak konusunda çok başarısız bir girişimde mi bulunmuştu?

Ayrıca sabahın dördünde kimden mesaj geliyordu?

Ciara Laura'nın omzunun üzerinden bir ışık parıltısı gördü. Açılan cam kapılardan birinden ışık yansıyordu.

Oliver sokağa çıkıp etrafına dikkatlice baktı, gözleriyle her yeri iyice tarayarak onu arıyordu.

Sonunda onu gördüğünde aniden dönüp binaya girdi.

Ne yapıyordu?

Laura arkasına dönüp Ciara'nın baktığı yöne baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," diye hiç düşünmeden cevap verdi.

"Diyordum ki..." dedi Laura ama tam o sırada siren sustu. "Ah," diye gülümsedi. "Kurtulduk işte. Şükürler olsun."

"Sonunda," dedi Ciara kapıya doğru ilerlerken. "Başım çok ağrıyor. Daha fazla dayanamazdım."

"İstersen bende ağrı kesici var..."

"Hayır. Teşekkür ederim," Ciara arkasını dönüp minnetle gülümsedi. "Bende bir şeyler var."

"Emin misin? Bendekiler işe yarıyor."

"Hayır, hayır, gerçekten. Ama teşekkür ederim."

"Oliver mı?"

Ciara aniden durdu, Laura'yı yanlış duymuş olmalıydı.

"Pardon?"

"Ollie mi?" diye sordu Laura. "Onunla mı kalıyorsun?"

İki kadın da durdukları yerden hareket etmişti. Laura gölgeler içinde kalmıştı, Ciara ise sokak lambası altında apa-
çık göründüğünün o kadar farkındaydı ki canı yanıyordu.

Yüz ifadesini nötr tutmaya çalışırken ne söylemesi ge-
rektiğini düşünüyordu.

Kimdi bu kadın?

Ve Oliver'ı nereden tanıyordu?

"Yardıma ihtiyacın olursa," dedi Laura, "on dört num-
radayım. Saat kaç olursa olsun kapıyı çalabilirsin ya da zile
bas. Tamam mı?"

Ciara karşısındaki kadına bakıp gözlerini kırıştırdı,
kafası karışmıştı.

Laura ona ciddi ciddi bakarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa,"
dedi. Dile getiremediği bir mesaj iletmeye çalışıyor gibiydi.
"Ne olursa olsun."

Konuşmaları iki tuhaf olayla bitti.

Laura, onunla apartmana girmek yerine olduğu yerde
kalıp ona iyi geceler diledi.

Ciara uzaklaşırken kadının bakışlarını sırtında hissed-
yordu. Bir şey daha *seziyordu*, ters bir şeyler vardı.

Artık başka bir alarm ötmeye başlamıştı, sessiz bir alarmdı
ve Ciara neden ötmeye başladığını, onu nasıl susturacağını
bilmiyordu.

Yangın alarmı ötmeye başlamadan önce Oliver salondaki
koltukta oturuyor, telefonunda okuduğu kitabın sayfalarını
çeviriyordu. Sürekli metni unutuyordu, dönüp önceki sayfayı
ya da paragrafı okumak zorunda kalıyordu, birkaç satır sonra
yine aynısı oluyordu.

Kitaba dikkatini veremiyordu.

Aklı başka yerdeydi.

Telefon elinde titredi ve beklediği mesaj ekranda belirdi ama mesaj beklediğinin tersini söylüyordu.

Gönderen: RICH

Artık başka yolu kalmadı. Çok tehlikeli. Kaç oradan.

Oliver mesaja bakıyordu ki her yönden sağır edici bir ses yükseldi, yangın alarmı çalıyordu.

Bu da demek oluyordu ki...

Panikleyerek telefonu sehpaaya bırakıp koridora çıktı. Yatak odasının kapısı açıktı. Ciara'nın uyanık olduğunu fark ettiğinde yataktan kalkmış, üstünü giyip spor ayakkabılarını ayağına geçiriyordu.

Hareket etmeden orada öylece dururken ne yapacağını bilemiyordu, aklı çalışmıyordu.

Rich'in söyledikleri üstünde felç etkisi yaratmıştı sanki, sözlü bir şok tabancası gibiydi.

Artık başka yolu kalmadı. Çok tehlikeli. Kaç oradan.

Rich'in yanıldığına emindi.

Ama Rich'i buna asla ikna edemeyeceğinden de bir o kadar emindi.

Ciara onu itip aceleyle salona geçerken sersemliğinden sıyrıldı. Bir anda paniğe kapılıp peşinden gitti. Ciara korkmuş görünüyordu, gözleri kocaman açılmış, etrafta bir şey arıyordu.

Sehpadan yan yana duran telefonlarını fark etti.

Ciara telefonunu almak için uzandığı sırada imkânsız bir şey gerçekleşti; Oliver'ın telefonunun ekranı açıldı ve Rich'ten gelen mesaj ekranda tekrar görüldü, mesajı açmadığı için telefon bir kez daha titreyerek hatırlatma yapıyordu.

Oliver nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Ama Ciara telefonunu kapıp dış kapıya doğru ilerlemeye başladı. Mesajı görmemiş gibiydi.

Oliver alarmin uğultusunu bastırmak için, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Kapıyı işaret ederek, "Dışarı!" diye karşılık verdikten sonra onu bir kez daha itip koridora çıkı.

Oliver taşındığından beri çalan üçüncü yangın alarmıydı ve bunların ikisi gecenin bir yarısı çalmıştı. İlk seferinde yapması gerekeni yapıp dışarı çıkmıştı. Diğer apartman sakinleri de aynısını yapmıştı ve bahçe insan dolmuştu. Oliver gölgelerde beklemiş, kafasını eğip telefonu onu büyülemiş gibi davranmıştı. Kibar sohbet davetlerini reddetmiş, komşularıyla etkileşime girme fırsatlarını görmezden gelmişti. Hiçbiriyle tanışmak istemiyordu, hiç kimsenin de *kendisini* tanınmasını istemiyordu.

Kırk beş dakika geçmişti. Yanlış alarmdı.

İkinci kez alarm gün ortasında çalmıştı. Bu yüzden dışarı çıkmaya çekinmişti. Dairesinin hemen yanında sokağa açılan bir yangın çıkışı vardı, yangın kendi dairesinde çıkmadığı sürece tehlikede değildi. Muhtemelen yangın olmadığını düşündü, haklıydı da. Yine yanlış alarmdı. Perdelerin arkasından alarm sesine dayanamayıp bahçeye çıkan apartman sakinlerinin gözlerini devirip kollarını bağlayarak içeri girdiğini gördü. Bazıları telefonlarını kulağına dayamıştı. Muhtemelen ortalıkta görünmeyen yönetim şirketini arıyorlardı. Sonra sirenin sesinin o kadar yüksek olmadığı tuvalete gidip kulaklık takarak susmasını beklemişti.

Bir risk daha almasına gerek yoktu.

Ama Ciara'nın mahremiyetini korumak, yüzünü saklamak gibi bir derdi yoktu. Birlikte dışarı çıkarlarsa Ciara birileriyle sohbet edebilirdi. *Herkesle* sohbet edebilirdi. Ağzından bir şey

kaçırabilirdi. Onu gösterebilir, yanına çağırabilir, insanlarla tanıştıırabilirdi.

Buna izin veremezdi.

Ciara gittikten sonra dört dakika bekledi. Beş. Altı.

Siren acımasızca çalmaya devam ediyordu.

Salon perdesini araladı ama bahçede diğer apartman sakinlerinden başkasını göremiyordu. Kapıyı açıp kafasını dışarı uzattı. Duman kokusu almıyordu, yangın olduğuna dair bir işaret de yoktu. Yakındakilerin yüzlerini inceledi fakat sinir bozukluğu dışında bir şey göremedi.

Tıpkı düşündüğü gibi yine yanlış alarmdı.

Tekrar içeri girdi.

Telefonu hâlâ sehpa da duruyordu. Rich'ten gelen mesajı sildi, sırf o mesajı değil, tüm konuşmayı sildiğini iki kez kontrol etti. Gecenin bu saatinde güvende olduğunu düşünmüştü ama yangın alarmının çalabileceği aklına gelmemişti.

Ciara'nın mesajı gördüğünü sanmıyordu ama emin değildi. Döndüğünde mesajı sorarsa ne yapacaktı?

Artık başka yolu kalmadı. Çok tehlikeli. Kaç oradan.

Buna nasıl bahane bulabilirdi?

O anda Ciara'yı dışarıda göremediğini fark etti. Terasa çıktı, bu sefer korkuluğa kadar ilerleyip onu aradı ama Ciara'dan eser yoktu.

Nereye gitmişti?

Tekrar içeri kaçtı, alarm bağırırmaya devam ediyordu. Tamamen psikolojik olduğunu biliyordu ama ses şimdi daha da yükselmiş gibi geliyordu.

Bahçeye çıkmadıysa nereye gitmişti?

Belki de diğer insanlardan uzakta duruyordu, köşeye bir yere geçmişti.

Belki de komşularından biriyle sohbet etmeye başlamıştı ve Oliver'ı anlatıyordu.

Koridorda volta atmaya başladı, lanet alarmin susması için dualar ediyordu. Alarm sussa Ciara dönecekti ve Oliver'ın boka batan bu geceyi kurtarmaya çalışacak fırsatı olacaktı.

Ama alarmin çığlıkları aynı şekilde devam ediyordu.

Sonunda tuvalet zemininden bir maske aldı, koridordaki sehpadan anahtarlarını alıp dışarı çıktı. Alarm sesi bir tık yükseldi. Oliver aceleyle lobiye ilerledi, cam kapıdan geçerek apartman sakinlerinin küçük gruplar hâlinde toplandığını gördü. Birbirlerinden çeşitli uzaklıklarda duruyorlar, kollarını bağlayıp sabırsızca bekliyorlardı. Herkesin yüzü şiş ve solgundu, derin uykudan uyandıkları belliydi. Üstlerinde pijama ve manto kombinleri vardı ve birbirlerine gizlice inceliyorlardı.

Hiç kimse maske takmıyordu.

İnsanlar ona bakmadan maskesini çıkarıp hızla cebine soktu. Kimse maske takmazken maskeli olmak dikkat çekerd, görünmemesi gerekirken göz önünde olmak iyi değildi.

Ciara bahçede değildi.

Dönüp sokağa açılan kapılara baktı. Dışarı çıkmış olabilir miydi? Ona cidden inandıysa, büyük ortağa görünmenin tehlikeli olduğunu düşündüyse çıkmış olabilirdi.

Kapılar açıldı, dışarı çıktı ve...

Onu gördü, sokağın biraz ilerisindeydi.

Önce rahatladı.

Sonra gölgelerde duran *diğer* figürü gördü, belirsiz bir siluet halindeydi. Bir kadın silueti... Ciara bir kadınla konuşuyordu. Üstünde günlük giysiler vardı ama alarmin amansız uğultusundan kaçmaya çalışan bir apartman sakini olmalıydı.

Ciara kadının omzunun üzerinden onu gördü.

O sırada kadın dönüp Ciara'nın baktığı tarafa bakınca bu hareketi yüzünün sokak lambası altında aydınlanmasına neden oldu.

Oliver aniden dönüp kapı eşiğinin gölgesine saklandı.

Yok artık!

Gerçek olamazdı.

Bu kadarı da inanılmaz bir tesadüftü.

Gerçi hava karanlıktı, gecenin bir yarısıydı, Oliver stresliydi ve kadını sadece bir saniyeliğine görmüştü.

Ama parlak ışık altında görmüştü, ayrıca birkaç saattir uyanıktı. Belki de tesadüf değildi.

Yarası olan, ona sigara teklif eden kadındı. Oliver'ın The Westbury'nin arka kapısı önünde istemeden korkuttuğu kadın. Üç hafta önce Ciara'yı kokteyl içmek için götürdüğü zaman gördüğü kadındı.

Sabahın dördünde, binasının önünde Ciara ile konuşan kişi oydu.

Görüşümüz

“*M*ill River,” diye tekrarladı Karl. “Siktir. Sence *onlardan* biri mi?”

Lee elini kaldırıp *dur* dedi.

“Ağır ol, Karly. Elimizde kimlik yok. Söylemek istediğim şey zarftaki ismin o çocuklardan birine ait olduğu ki isimleri kamuoyuna açıklanmamıştı. Koruma altındaydılar, hâlâ öyleler. Olay ne zaman olmuştu, 2003 mü? Twitter ve Facebook’tan önce... İnsanlar evde oturup telefonlarıyla mahkeme kararlarını çiğnemeye başlamadan önce. Yani arkadaşları, ailesi, okuldakiler ve çevredeki birkaç insan dışında kimse adını bilmiyordu. *Benim* bilme nedenim de cenazede trafiği yönetmemdi, aslında benim de *bilmemem* lazım. Resmî olarak hâlâ da bilmiyorum.”

“Kimi aradın?”

“O zaman davaya bakan dedektifi.”

“Onayladı mı?”

“Evet.”

“Siktir,” dedi Karl bir kez daha. “Tesadüf olabilir mi?”

“Tabii ki olabilir. Ama yirmili yaşlarda bir İrlandalı’da sık görebileceğin bir isim değil.”

Karl olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı.

“Peki bu bilgiyle ne yapacağız?”

“Çok ama çok dikkatli olacağız,” dedi Lee. “Ne kadar insana söylersek sızma ihtimali o kadar artar. İçeridekinin o olduğunu saklamak yetmez, *ismin kendisini* de korumamız lazım. Kamuoyunun bu ismi öğrenmesinden sorumlu olmam,” dedi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. “Şimdilik bekleyelim. Fırsat olunca Başkomisere yüz yüze söylerim.”

“Hangisiydi peki? A mı B mi?”

“*Zarftaki isim*,” dedi Lee manalı bir şekilde, “B’nin ismi.”

“Peki A nerede? Acaba...”

“Hapishanede intihar etti.”

“Nasıl oluyor da bu adam...” dedi Karl, sonra durup tekrarladı. “Nasıl oluyor da *zarftaki isim* hâlâ içeride değil.”

“Onun cezası daha hafifti. On sekizine basınca çıktı.”

“Öyle bir şey duymadım.”

Lee omuzlarını silkti. “Duyman gerekmiyordu.”

“Ama evi güzel, hem de güzel bir mahallede. Yani, öyle bir yer için ayda iki bin kira falan ödemiyor mudur? Ayrıca adam *mimar*.”

“*Lütfen* katile benzemiyor deme.”

“Ama...”

“Çoğu insan körü şeyler yapıyor çünkü yaşadıkları olay zinciri onları bu duruma sürüklüyor, eyleme geçmek zorunda kalıyorlar ve karakterlerine uymayan bir şey yapıyorlar. Kaç kez, asla yapmaz, sineği bile incitmez, yanlış kişiyi yakalamışsınız, onun katil olmadığına eminim gibi şeyler duyduk? Evet, sineği bile incitemiyordu ve katil değildi. Ta ki *can yakana* ve *katil olana* kadar. Uygun koşullar altında neler yapabileceğimizi hiçbirimiz bilmiyoruz. Ya da yanlış koşullar altında.”

Karl tek kaşını kaldırdı. “Yani birini öldürebilirim mi diyorsun?”

“Öyle bir *planım yok...*”

“Çok rahatladım.”

“...ama gelecekte ne olacağını bilmiyorum. Hayal et mesela. Bir gün evinden çıkıyorsun, arabaya biniyorsun ve -mesela- annen de yolcu koltuğuna binmek için arabanın diğer tarafına yürüyor.”

“Hayal edemiyorum,” dedi Karl. “Biliyorsun ki Nora arabayı sürmek için ısrar eder.”

“Ama kapıyı açamadan çalıntı arabayla gezen, sarhoş bir genç ona çarpıyor, gözlerinin önünde arabayla eziyor. Sonra da gülmeye başlıyor, çok komik olduğunu düşünüyor, hiçbir şey umurunda değil. Gülmekten altına işediğini görüyorsun. Hayal et. Ciddiyim. Öfkeyi, siniri, *kahkahaları* hayal et. Tabancan da yanında, etrafta kimse yok, üstünüze sürerken onu durdurmaya çalışmak için ateş etmiş süsü verebileceğini biliyorsun. Ne yapardın? Tamam, belki onu *öldürmek* istemezsin ama taşaklarına birkaç el sıkamaz mısın? Sana yaşattığı acıyı onun yüzünde görmek istemez misin? *Kahkahalarını* susturmak istemez misin?”

Sessizlik.

Sonra Karl konuştu, “Çok *karanlık* bir senaryo, Lee. Tanrı aşkına.”

“Demek istediğim, çocuk katiller büyüyünce mimar olup iyi evlerde yaşayabilir.”

“Nora sana ne yaptı?”

“İnsanları iyi ve kötü olarak sınıflandırmak tembellikten başka bir şey değil.”

“Sana *cidden* ev arkadaşı lazım.”

“Dedektif Müfettiş?” Ses arabanın dışından geliyordu. Lee döndüğünde Garda Claire O’Herlihy’i gördü, kapı kapı gezip

ifade alan memurlardan biriydi. Birkaç metre ötede durmuş, göz teması kurabilmek için eğilmişti. “Zamanınız var mı?”

“Tabii,” dedi Lee ve arabadan indi. Karl da onunla inip arabanın etrafında dolaşarak yanlarına geldi. “Ne oldu?”

“Sizinle konuşmak isteyen bir apartman sakini var,” dedi Claire. “Sadece sizinle konuşmak istiyor. ‘Yetkili polis’ dedi. Deli olabilir ama ben öyle bir hava almadım. Bir numaralı dairedeki kişi hakkında hassas bilgilere sahip olduğunu söyledi, sadece en yüksek rütbeli memurla konuşmuş. Biraz evhamlı ve gergin görünüyor. On dört numarada.”

Lee Karl ile bakıştı.

“Siz konuştunuz mu?” diye sordu Lee.

“Hiçbir soruya cevap vermedi. Önce sizinle konuşması lazımmış.”

Lee böyle bir durumda başka birini gönderip yetkili *numarası yapmasını* söylerdi -ne de olsa bu müdürle konuşmak istemekten farksızdı- ama zarfın üstündeki ismi düşününce...”

“Tamam,” dedi Claire’e. “Gidiyorum.” Sonra Karl’a döndü. “Zarfı olay yeri incelemeye teslim edip acil durum odasını kontrol et, olur mu? Patologlar işlerini bitirip gittikten sonra herkesin orada toplanmasını ve kanıtları incelemesini istiyorum, harekete geçmeye hazır olalım. Ayrıca televizyon kayıtlarında adamı arayın. Bir de şu KB Stüdyoları’ndan neler olduğunu bilen birini bulun. Bilgilendirmemiz gereken bir aile var ve henüz hangi aile olduğundan emin değiliz.”

Karl kafasını salladı. “Tamamdır.”

“Ve bahsettiğimiz konuda sakın...”

“Biliyorum, biliyorum.”

Lee Claire’e yolu göstermesini işaret etti ve birlikte kordondan geçip maskelerini taktılar.

On dört numaralı daire olay mahallinin karşı tarafında ve bir kat üstündeydi. Asansörün üstünde A4 kâğıdına ya-

zılmış bir uyarı vardı, aynı anda birden fazla daire sakininin kullanmasının yasak olduğu yazıyordu.

Kapılar açıldı ve birinci kat koridoruna çıkan Lee, nahoş koku almayınca sevindi. Claire'e asansörlerin başında beklemesini söyledi, sonra on dört numaralı dairenin kapısını çaldı.

Kapı o kadar hızlı açıldı ki kapıyı açan kadın kapının önünde bekliyor olmalıydı.

Sarışın, zayıf bir kadındı, görünüşe göre vücut yağ oranını biliyor ve azaltmak için var gücüyle çalışıyordu. Otuzlarının sonunda gibiydi. Üstünde bol bir eşofman altı ve omuzlarında küçük delikler olan eski bir tişört vardı. Lee tişörtün yakası üstünde ince beyaz bir yara görmüştü ki kadın elini oraya götürdü, koridoru incelerken boynunu kaşıdı. Birisi onları duyacak diye endişeleniyor gibiydi. Koridorun önce sağına, sonra da soluna baktı.

"Günaydın, ben Dedektif Müfettiş Leah Riordan," diyerek kimlik kartını gösterdi. "Meslektaşım benimle bilgi paylaşmak istediğinizi söyledi."

"İçeri girebilir misiniz? Burada konuşmak istemiyorum," dedi kadın ve geri çekilerek kapıyı sonuna kadar açtı. Kapının arkasındaki koridor bir numaralı daireyle birebir aynıydı. "Evde tek yaşıyorum. Salonun iki ucunda durabiliriz. Pencereleleri de açarım."

Lee tereddüt etti. "Balkonunuz var mı?"

Kadın kafasını evet anlamında salladı.

"O zaman orada alçak sesle konuşuruz."

Kadın arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı. Lee içeri girerek kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Kapının kilitlenmediğine dikkat etti, mekanizma kilitlenerek *klik* sesi çıkarmamıştı. Bir numaralı daireye de aynısı olmuş olabilir. Kasten açık bırakılmış olması gerekmiyordu. Kapalı sanıp kilitlenmediğini fark etmemiş olmaları mümkündü.

Dairenin içi olay mahalli ile tıpatıp aynıydı, salon hemen koridorun sonundaydı. Kadın aceleyle salonun sonuna ilerleyip balkon kapısını açtığı sırada Lee etrafa hızlıca bir göz attı. Her şey aynıydı. Aynı parlak, tıbbi mutfak. Aynı kahverengi deri koltuk. Duvardaki soyut resim bile aynıydı.

Tuhaf olan *başka bir şeyin* de aynı olmasıydı: boş, kişisiz atmosfer. Tıpkı olay mahalli gibi burası da insanların birkaç günlüğüne kaldığı bir eve benziyordu. Mutfak tezgâhları üstünde neredeyse hiçbir şey yoktu, kişisel eşya yoktu, evde zaten var olan şeyler dışında hiçbir dekorasyon yoktu.

Bu evde pahalı ve havalı kahve makinesi bile yoktu.

“Burada mı yaşıyorsunuz?” Lee dışarı çıkarken sordu.

Balkon bomboştı. Güzel bir bahçe manzarasına bakıyordu, yan dairenin balkonuyla arasında buzlu cam vardı. Gür yapraklı bir ağaç bir numaralı dairenin terasını kapatıyordu ama Lee biraz eğildiğinde görüş alanı açıldı. Yerde oturan biri bir numaralı daireyi kolaylıkla görebilirdi.

“Burası, şirketin dairesi gibi bir şey,” dedi sarışın kadın. Balkonun en ucunda durarak aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açtı. “Birkaç haftalığına burada kalacağım.”

Lee maskesini indirdi. “Normalde nerede kalıyorsunuz?”

“Şey...” dedi kadın olduğu yerde rahatsızca kıpırdayarak. “Dundrum.”

Arabayla yarım saatlik mesafe bile değildi.

“O zaman neden?..”

“Konuşmak istememin bir nedeni de bu.”

“Peki,” dedi Lee. Cebinden not defteriyle tükenmez kalemini çıkarıp not almak için hazırlandı. “İsminizle başlasak?”

“Laura Mannix. İki n ile, sonda da i-x var.”

Kadın arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı, telefon kabının arkasında kredi kartı boyutunda ceplerden vardı.

İçinden küçük, sarı bir kart çıkarıp Lee üstünü okuyabilsin diye ona doğru tuttu.

Lee kadının tırnaklarının yendiğini gördü, kırmızı ojesi soyulmaya başlamıştı.

Ve sonra...

UGB.

Ulusal Gazeteciler Birliği.

Basın kartıydı.

Lee defterini kapattı.

"Tüm soruların Basın Ofisi'ne yönlendirilmesi gerekiyor," dedi. "Bildiğiniz gibi."

Gitmek için arkasını döndü.

Gerizekalı fırsatçı.

"Hayır, hayır, bekleyin," diye karşı çıktı Laura. "Lütfen! Konu o değil." Çenesi titriyordu, ağlayacak gibi bir hâli vardı. "Ben bir şey yapmadım, tamam mı? *Yemin ederim.* Ama galiba orada olanlar... Benim yüzümden oldu."

28 Gün  nce

Oliver ertesi sabah uyandıĒında yataĒın diĒer yanının boş ve soĒuk olduĒunu fark etti. Aslında bu sıra dışı deĒildi, Ciara hafta içi ondan erken uyanıyordu. Ama  n-
ceki gece yaşadıkları taramalı tüfekten saçılan mermiler gibi üstüne yaĒdı; art arda, yüksek hızda atılan mermilerin her biri öncekinin acısını artırıyordu. Yangın alarmı çalmıştı. Ciara Rich'ten gelen mesajı görmüş olabilir. Oliver onu evde tutmaya çalışmıştı. Ciara The Westbury'deki kadınla konuşmuştu.

Ciara geri d nd Ē nde onunla hiç konuşmadan sadece k  k yatak odasında uyuyacaĒını söylemişti.

Bir saniye sonra kapıdan yükselen kilit sesi, Oliver'ın canını neredeyse yıllar önce derisine saplanan kırık cam parçası kadar yakmıştı.

Ama bunu düşünemezdi çünkü birkaç hafta önce bir otel kapısı önünde konuřtuĒu rastgele kadının yarım milyonluk bir şehirde aniden onun apartmanında belirmesi ve bu konu hakkındaki olasılıklar zihnini ele geçirmişti.

Problemleri tek tek ele almalıydı.

Şimdi de önceki gece Ciara'yla konuşmaya çalışmamasının, derdini açıklamamasının hata olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ciara bu sabah uyanıp gitmiş olabilirdi, sırf apartmanı değil onu da terk etmiş olabilirdi.

O anda salondan porselene çarpan çelik sesi yükselince rahatlayıp gevşedi.

Hâlâ buradaydı.

Ciara'yı sürgülü kapının yakınında koltukta otururken buldu; kapı birkaç santim açılmıştı, içeriye taze, serin hava ve kuş sesleri giriyordu. Bacaklarını vücudunun altına almıştı, kucağında bir fincan kahve vardı. Telefonu koltuğun kolunda duruyordu, kolayca uzanabilirdi.

"Günaydın," dedi Oliver.

Ciara dönüp ona baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Günaydın."

Oliver koltuğun diğer ucuna oturdu.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Sekiz civarı olması lazım."

"Bak," diye söze girdi Oliver, "dün gece..."

"Belki de hata ettik."

Ciara'nın sesinde öfke ya da üzüntü yoktu, duygusuz ve yorgun bir şekilde konuşuyordu.

Ama Oliver sesinde bir davet seziyor gibiydi, sanki hata olduğunu belirtmek yerine bunu konuşmaya davet ediyordu.

Ya da öyle olduğunu düşünmek istiyordu.

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ciara. "Sadece şimdiki zamanını biliyorum. Ne sevdiğini... Nasıl olduğunu... Benimleyken, bana karşı nasıl davrandığını... Normal koşullarda bu bilgi yeterli olabilirdi. Sonuçta tanışalı ne kadar oldu? Bir ay mı? Ama bunun normal bir yanı yok. Aynı evde birliktelik yaşıyoruz, hem de yirmi dört saat dip dibeyiz. Seni

tanıyan kimseyi görmedim. Ne aileni ne arkadaşlarını ne de iş arkadaşlarını. Düşündüm de kimliğini kanıtlamam gerekse..."

"Neden öyle bir şey yapasın ki?"

"...elimde ne kanıt olur? Bir yandan gizemli birisin, diğer yandan da şu anda dünyada bana en yakın olan kişisin. Sanki iki şeritli bir yoldayız, ikisi de aynı yöne gidiyor ama biri her şeyi hızlandırıyor, diğeri ise her şeyi yavaşlatıyor. Benim de iki şeritte de bir tekerleğim var ve olduğum yerde kalıyorum. Dün gece... Beni korkuttun Oliver. *Korktum,*" diyerek dudağını ısırıldı. "Senden korktum."

Bu sözleri duyan Oliver'ın göğsü acıyla sızlamaya başladı.

"Amacım o değildi," dedi Oliver. "Düşünemedim... Hayır, *düşündüm* ama Kenneth'a evine döndüğünü söylediğimi ve yalan söylediğimi anlarsa neler olacağını düşündüm sadece... Ayrıca haklıymışım değil mi? Yanlış alarmdı."

"Sakin," dedi Ciara. Ses tonu o kadar sertti ki Oliver anında sustu.

Kısa süreli sessizlikten sonra Oliver, "Özür dilerim," dedi. "Ama yaptığımı geri alamam. Bahane bulmaya çalışmayacağım. Yalnızca o sırada aklımdan geçenleri açıklayıp bir daha olmayacağına söz verebilirim, elimden başka bir şey gelmez." Oliver derin bir nefes aldı. "Peki şimdi ne olacak?"

Ciara başını sürgülü kapıya doğru çevirdi.

"Aslında aynısı senin için de geçerli," dedi Oliver çekinerek. "Ben de senin *şimdiki* zamanını biliyorum."

"Ama aradaki fark şu ki ben daha fazlasını bilmek *istiyorum.*" diyen Ciara, kahve fincanını sehpaaya bırakıp arkasına yaslanıp kollarını bağladı. Savunma pozisyonuna geçmişti. "Sen benimle pek ilgileniyorsun gibime gelmiyor. Gerçi çok ilgi çekici ya da heyecan verici bir yanımla yok ama... Bazen keşke *sorsa* diyorum."

Tabii ki Oliver neden onun hakkında bir şeyler sormadığını söyleyemezdi çünkü kendisi hakkında gerçekleri açıklayamazdı. Ciara hayatını paylaştıkça Oliver'ın da aynısını yapması gerekecekti ve bu borcu ödemek için daha fazla yalan söylemesi gerekecekti.

Ciara ailesinden bahsederse Oliver neden ailesinden sadece bir kişiyle görüştüğünü açıklamak zorunda kalacaktı. Ciara gençliğinde yaşadığı maceraları anlatırsa Oliver'ın gençliğini yaşayamadığı gerçeğini gizlemesi gerekecekti. Ciara hayallerini anlatırsa Oliver neden hayal kurmaya cesaret edemediğini açıklamak için bir bahane bulmak zorunda kalacaktı.

Yalanlar zayıf, tuhaf şeylerdi. Bedendeki sinir uçları gibi narin dokuları vardı. Kıvrırması kolay, kontrol etmesi zor, elde tutması imkânsızdı.

Başka çaresi olmadıkça yalan söylemekten kaçınıyordu.

Oliver, "Ne sormamı istiyorsun?" diye sordu.

"Şey..." Ciara'nın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bunu gören Oliver'ın içinde bir şey rahatladı, göğsündeki basınçtan biraz korku eksildi. "Annemin dünyadaki en kötü insan olduğu konusunda söylenmek için fırsat bekliyordum. Bir de en iyi arkadaşımın bir anda Avustralya'ya gitmesinden bahsetmek istiyordum. Beni burada bırakıp orada *harika* vakit geçiriyor ve beni çağırmadığı için kızgınım, gerçi kabul etmeyeceğimi de biliyorum. *Ne istediğimi* bilmiyorum. Tutkulu olduğum konu nedir bilmiyorum, ya yoksa diye endişeleniyorum," dedi ve duraksadı. "Tamam, şimdi de bana soru *sormaman* için bahane sunuyorum."

"Hayır, hayır," diye gülümsedi Oliver. "Hepsi çok ilginç. Detayları öğrenmeye can atıyorum."

"İlgiliymiş gibi yapacaksan *çok daha iyi* numara yapman gerekiyor."

"*Gerçekten* ilgileniyorum."

Ciara'nın yüzü tekrar ciddileşti. "O zaman neden *sor-muyorsun?*"

Gerçeğin başka bir versiyonunu sunmak her zaman en güvenli seçenektir.

"Şu anda bunları bilmeme gerek yok gibi hissediyorum," dedi Oliver. "Geçmişimizin olmaması hoşuma gidiyor. Dert yok. Bize yük olan bir şey yok. Kendimize ve başkalarına anlattığımız *bizimle ilgili* hikâyeler, geçmişte olanlar, yaptıklarımız ya da verdiğimiz kararlar dile dökülünce sanki geleceğimizin bir parçası oluyor. Sanki..."

"Kendi kendini gerçekleştiren kehanet gibi mi?" diye yardım etti Ciara.

"Evet. Her şeyin farklı olmasını istiyoruz ama karşımızdakine olanları anlatarak başlıyoruz ve bu da bizi yine o insan olmakla *kısıtlıyor* sanki. Yani demek istediğim, hayatımda ilk defa temiz bir sayfa açmak istiyorum. İlişkimizin gideceği yönü, olabileceğimiz kişileri engelleyen hikâyeler olmadan."

"Tam anlamadım," dedi Ciara somurtarak.

"Mesela sen bana utangaç biri olduğunu söylersen, şimdiye kadarki davranışlarından öyle biri olduğunu düşünmedim ama sen öyle olduğunu söylediğin için artık öyle düşünüyorum ve sana farklı davranıyorum. Belki normalde gideceğimiz yerlere gitmiyoruz çünkü senin utangaç olduğunu bildiğim için rahatsız olacağından korkuyorum. Ama ya aslında utangaç değilsen? Belki de kendin hakkında yanlış düşünüyorsun ya da başka biri böyle düşünmene neden oldu, onun yanılışına ortak oldun? Bunları bilmesem, bana anlatmasan daha iyi değil mi?"

Tek istediğim yaptıklarımı öğrenmeden, iddia ettikleri kişi olduğumu duymadan seni ikna edebilmek.

"Çalıştığın zaman," dedi Ciara salonu göstererek, "gerçekten çalışıyor musun yoksa eski *Oprah* bölümlerini mi izliyorsun?"

Oliver sırtı "Saatlerce izliyorum."

"Tahmin ettim."

"Ciara" Oliver derin bir nefes aldı. "Aslında burada tanışacağın biri yok. En azından Dublin'de yok. Ailem burada değil, istekti herkes de benden büyük, evli, çocuklu tipler, çok sıkıcılar. Başkasıyla tanışma fırsatım da olmadı. Buraya geleli birkaç hafta oldu. Ayrıca okul ya da iş olmadan insanlarla nasıl tanışılır ki? Üniversiteyi burada okumadım, spor da yapmıyorum, *artık* bir yere gidip bir şey de yapmak mümkün değil."

Ciara gülümsedi. "Benimle tanıştığın için çok şanslısın."

"Öyleyim."

"Ben de aynı durumdayım," dedi Ciara, "birçok açıdan. Burada tanıdığım tek kişi sensin. O yüzden söylediğini anlayabiliyorum. Ama... Yani, bilmek *istediğim* şeyler var, bana anlatmanı istiyorum."

"Ne gibi?" Oliver nefesini tuttu.

"Sabahın dördünde kimden mesaj geldiği gibi?"

"Kardeşim," dedi Oliver. "Richard. Rich."

Ciara anlayışla başını salladı. "Avustralya'da yaşayan. Saat farkından."

"Orada öğlen saatiydi."

"Tamam ama gecenin bir yarısı neden uyandın? Mesaj o kadar önemli mi? Ayrıca üstün giyinikti, mesaj sesini duyduğun için yarıktan kalkmadığın belliydi."

Oliver ona *bir şeyler* açıklamak zorunda olduğunu düşündü.

"Mesaja uyanmadım, zaten uyanıktım. O saatlerde genelde uyanık oluyorum. Geceleri pek uyumuyorum," dedi. Bunu itiraf etmek ona iklim değişikliğini anlatan belgesellerden birini hatırlatmıştı. Devasa bir buzdağı çatlıyordu ve büyük bir parçası aşağı kayarak denize düşüp kayboluyordu. Hafif-

lemiş hissediyordu ama korkunç bir şey olmuştu, sırlarından birini itiraf etmişti. “Bende insomnia hastalığı var.”

Ciara kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki ifade şüpheden çok endişe gibiydi ama Oliver emin olamadı.

“İyi geceme denk gelirse,” dedi Oliver, “iki saat kadar uyuyorum. Yatıp uyuyorum ama kısa süre sonra uyanıyorum, uyandığım andan sonra da ne yaparsa yapayım tekrar uyuyamıyorum. Genellikle sabahın beşi ya da altısında -hangi ayda olduğumuza bağlı, sanırım dışarıdan gelen ışıkla alakası var- bir iki saat daha uyukluyorum. O da şanslıysam... Tabii o zaman da derin, dinlendirici bir uyku uyuduğum söylene-
mez. Kalktıktan sonra tüm gün bok gibi hissediyorum. Gece olduğunda döngü yine başa sarıyor.”

“Her gece uyanıyor musun?”

“Çoğunlukla evet. Sen buraya gelmeden önce ışıkları açıyor, kitap okumaya ya da telefonda bir şeyler izlemeye çalışıyordum ama seni rahatsız etmek istemediğim için...”

“Ama bu kadar az uykuyla hayatını nasıl sürdürebiliyorsun?”

Oliver omuzlarını silkti. “Alışıyorsun.”

“Bir şeyler alsan olmaz mı? Uyku ilacı falan?”

“Bazen sakinleştirici kullanıyorum. Ama çok güçlüler, resmen bayılıp kalıyorsun. Aldığım zaman çok iyi uyusam da sonraki günlerde kendime gelemiyorum. O yüzden sık sık içmiyorum, halüsinasyon falan görecektir seviyeye gelmeden olabildiğince kullanmamaya çalışıyorum. Genellikle cuma akşamları alıyorum. Böylece hafta sonunu ot gibi geçirip pazartesi günü çalışmaya hazır oluyorum. Başka hiçbir şey işe yaramıyor, diğer tüm ilaçlar şeker gibi geliyor.”

“En son ne zaman sakinleştirici aldın?”

“Tanıştığımızdan sonraki hafta sonu. Bu aralar sanrılar başlarsa tekrar almam gerekecek.”

“Neden anlatmadın?”

"Galiba utandım."

"Neden?"

"Çünkü tuhaf bir şey."

"Hastalık bu."

Oliver iç geçirdi. "Yine de..."

"Bana anlatmaya utandığın başka şeyler var mı?"

Oliver biraz düşündükten sonra cevap verdi, "Şey... Hastalanmak istemiyorum."

Ciara sözüne devam etmesini bekledi ama bir şey söyleyemeyince, "Oliver, kimse hastalanmak istemez," dedi.

"Hayır, ben *gerçekten* istemiyorum. Hastanelerden nefret ediyorum. Rich küçükken sağlık problemleri yaşadı." -yalan söylüyordu- "Bilmiyorum, hastanedeki o koku... Kan testi için bile gitmek istemiyorum. Yani hastaneye gitmemek için elimden gelen her şeyi yaparım, buna süt şişelerini antibakteriyel mendille silip mesafe kurallarına uymak da dâhil. Paranoyak değilim, mikrop fobim falan da yok, hastaneye gitmeyi *hiç istemiyorum* o kadar. Yani huysuzluk yapmak istemiyorum ama söylemeye utandığım şey şu: Benimle yaşayacaksan sen hastalandığında ben de hastalanırım. O yüzden senin de benim kadar dikkatli olman gerekiyor."

"Dikkat ediyorum zaten," dedi Ciara ikna edici bir şekilde. "Gerçekten. Astımın var ya..."

Oliver astımı olduğunu söylediğini tamamen unutmuştu.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "O da var. Büyük oranda üstümden attım ama sonuçta solunum yoluyla ilgili bir şey."

"Aslında," dedi Ciara, "aklıma geldi de buradan çıktığımızda maske taksam iyi olabilir. Yani binanın içindeyken dışarıya çıkana kadar. Şirketindeki adam görmesin diye böyle şeytani bir plan yapmıştım, aynı zamanda daha dikkatli olmuş oluruz."

Ne kadar da mükemmeldi.

En güzeli de bu teklifi Ciara'nın yapmış olmasıydı.

"Harika fikir," dedi Oliver.

Ciara, "Hastane konusu açılmışken..." diyerek iç çekti. "Oliver dün gece gerçekten yangın çıkmış olabilirdi."

"Ama..."

"Gerçekten yangın çıkmış olabilirdi. Elli gece arka arkaya çalmış olsa da umurumda değil, yangın olmadığını bilemezsin. Evde kalıp hayatını riske atmak istiyorsan o senin kararın ama *benim* çıkmama engel olmaya çalıştın."

"Yapmamalıydım."

"Aynen öyle"

"Dışarı çıkarsak şirket ortağının orada olacağını düşündüm ve... İşe yeni başladım; hatta bu işi tamamen şansa aldım, patronum kardeşimin en iyi arkadaşının babası. Kimseyi mahcup etmek istemiyorum çünkü işi iyilik olsun diye verdiler."

Durumu farklı anlatmış olmayı dilerdi ama Ciara altında herhangi bir anlam arıyormuş gibi bir hâlde değildi, iş bulmak için neden tanıdığa ihtiyacı olduğunu sormadı.

"Bu ortak nasıl biri?" diye sordu Ciara. "Tarif edebilir misin?"

Oliver ofisteki yaşlı adamları düşündü, rastgele birini seçip tasvir etmek için elinden geleni yaptı.

"Dışarıda öyle birini görmedim..."

"Belki de bahçedeydi?"

"Belki."

"Neden sokağa çıktın?"

"Sen neden içeri girdin?"

İyi soru, diye düşündü Oliver.

"Rahatsız etmek istemedim." Kötü bir bahaneydi ve bunun farkındaydı. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Buz gibi olmuş, yarısı içilmiş kahve fincanını aldı. "Tazeleyeyim mi?"

“Olur.”

Oliver kalkıp mutfağa doğru ilerledi, sıradaki sorusunu olabildiğince rahat bir şekilde sormaya çalıştı. Sonradan aklına gelmiş, *meraktan* soruyormuş gibi...

“Konuştuğun kadın kimdi?”

“Komşularından biri.”

“Hangi dairede oturuyormuş?”

“Bilmiyorum.”

“Ne konuştunuz?”

“Gürültüden konuştuk,” dedi Ciara. “Neden?”

Oliver, “Merak ettim,” diyerek boğazını temizledi. “İsmini öğrendin mi?”

Mutfağa geçmiş, sırtını Ciara’ya dönmüştü. Karşısında oturup yüzünü görmek, tepkilerini gözlemek istiyordu. Yine de niyetini açık etmek istemediği için kahve makinesinin kapağını açarken kısa bir bakış atmakla yetindi.

Ciara pencereye doğru döndüğünden Oliver yüzünü göremiyordu.

“Hayır,” dedi Ciara. “Hayır, adını bilmiyorum.”

Yürüyüş zamanı gelince Ciara daireden çıkmadan önce tek kullanımlık maskesini taktı. Oliver’ın kapısından The Crossings’in girişine gelene kadar kafasını eğerek yürüdü, saçlarıyla yüzünü yarı yarıya perdeledi. Sokağa ulaşıp etrafta kimsenin olmadığını görünce maskeyi cebine koydu.

Laura denen o kadınla bir daha görüşme riskini almak istemiyordu.

Ne yapacağına karar verene kadar görüşemezdi.

Her zamanki rotasını izleyerek kanalın yönünde ilerledi. Kanalı geçip düz devam ederse Stephen’s Green parkına va-

rıyordu, kapı kapalı olduğu için parkın etrafında tur atmaya karar vermişti.

Ama bu sefer kanalın diğer tarafına geçmedi. Dönüp kanal boyunca yürüyerek evine gitti.

İçerisi sıcak ve havasızdı, herkes evde kapalı olduğu hâlde dalga geçer gibi sürekli parlayan güneş içeriye ısıtmıştı. Hafif ekşi bir koku da vardı, çöp kutusunda bir şey unutmuş ya da buzdolabına süt dökmüş olabilirdi.

Ciara pencereleri ardına kadar açtıktan sonra kokunun kaynağını aramaya başladı. Sonunda mutfaktaki çöp kutusunun plastik kapağı altına sıkışmış, çürümekte olan bir muz kabuğu gördü. Muz kabuğunu çöpün içine koydu, üstünü düğümledi ve kokuyu maskelemek için mutfak tezgâhlarını çiçek kokulu spreyle temizledi.

Telefonunu -diğer telefonunu- çekmecedan aldı, şarja takıp kız kardeşini aradı.

Siobhán o kadar hızlı açmıştı ki telefon zaten elinde olmalıydı.

“Ciara,” dedi nefes vererek. “Endişelenmeye başlamıştım.”

“Sadece birkaç gün oldu.”

“Ben beş saydım.”

“Fırsatım olduğunda arayacağım dedim. İşler çok yoğun ve işim bittiğinde kolumu kaldıracak hâlim olmuyor. Sürekli konuşacak enerjim olduğunda Shiv’i arayacağım diyorum...”

Kısa süreli bir sessizlik oldu, Ciara bunun nedenini biliyordu. Ablası bu utanç verici derecede zayıf bahaneyi umursamayıp onu cevap vermeye zorlamanın avantaj ve dezavantajlarını düşünüyordu. Bunu yaparsa konuşmayı başlamadan bitirme riskini almış olacaktı.

Siobhán sonunda inanmış gibi yapmaya, görmezden gelmeye karar verdi. Her zaman yaptığı gibi.

“Büyük şehir nasıl?” diye sordu.

"Pek farklı değil. Çalışıyorum, sonra da Netflix karşısında uyuyakalıyorum. Herkes öyle sanırım."

"Dublin nasıl?"

"Şu anda kıyamet sonrası filmlere benziyor. 28 Gün Sonra filminde Cillian Murphy uyanıp Londra'da tek başına kaldığını fark ediyordu ya? Aynısını yaşıyoruz işte. Senin orada durumlar nasıl?"

"Bilmiyorum. Evden hiç çıkmıyoruz, yemek alışverişini Pat yapıyor. Dışarıda zombi olsa haberim olmaz," dedi ve durdu. "Peki işin nasıl? Beğendin mi?"

"Şimdilik memnunum."

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum?" dedi Ciara somurtarak. "Neden öyle bir şey soruyorsun?"

"Neden cevap vermiyorsun?"

Numara yapma ya da zorlama sırası ona gelmişti, Ciara da numara yapmayı seçti.

"Şimdilik büyük oranda listeler yapıp tablo düzenliyorum."

"Sıkıcıymış," dedi Siobhán.

Ciara ablasının onu kızdırmaya çalıştığını bildiğinden tuzağa düşmedi.

"Evet, biraz öyle," diyerek onu onayladı.

"O zaman Dublin'e kaçmana gerek var mıydı?"

"Kaçtığımı iyi olmadı mı? Evde kalsam işim bile olmazdı, otel kapalı."

"Acil durum pandemi ödemesi mi nedir, ondan alırdın."

"Burada olmayı tercih ederim."

"Anlatmadığın bir şey var gibi hissediyorum ama?"

"Çünkü hep öyle hissediyorsun, çünkü paranokyksın." Ciara yine kavga etmek istemiyordu. "Neyse... Annem nasıl?"

"Aynı. Yani öyle duydum, artık ziyaretine gidemiyoruz. FaceTime yapalım diye iPad almaya çalışıyorlar."

“Olanların farkında mı?”

Siobhán uzun bir süre cevap vermedi.

“İyi günleri de oluyor, kötü günleri de.”

“Peki...” Ciara bu konuda konuşmak istemiyordu, *kelimeyi* telaffuz etmekte zorlanıyordu. “Acı çekiyor mu?”

“Rahatlatıyorlar. Bol bol uyuyor.”

“Peki zaman konusunda bir şey söylediler mi? Ne kadar?”

“Hayır.”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Benden ne saklıyorsun?” diye sordu Siobhán.

Burada bir şeylere bulaşmış olabileceğimi...

“Hiçbir şey.”

“Her şey yolunda mı?”

Yolunda olmaktan hiç bu kadar uzak olmamıştı. İkimiz de bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyoruz.

“Evet, iyiyim.”

“Emin misin?”

Hiçbir şey hakkında bu kadar kararsız olmadım. Çünkü bildiğimi sandığım her şeyin üstüne benzin döken bir adamla tanıştım, ben de elimde kibritle yanında duruyorum.

Ve alev parmaklarıma değmek üzere.

“Aslında,” dedi Siobhán, “bence hayatında yalan söylemediğin bir kişi olmalı. Ben olmak zorunda değilim ama...”

Ciara ablasının onu göremediğini unutup onaylar gibi başını salladı.

“Shiv, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sordun bile.”

Ab lasının bunu söylerken gülümsediğini sesinde duyabiliyordu. Aralarında bir şakaydı, yıllar önce Cork’taki Patrick Sokağı’nda doğmuştu. Soğuk, yağmurlu bir Noel arifesinde o iğrenç -sözde- hayır kurumu çalışanlarından biri önlerini kesmişti ve “Size bir şey sorabilir miyim?” demişti. Siobhán

hiç vakit kaybetmeden, "Sordun bile," diye cevap verdiğinde adamın kafası karışınca kaçmayı başarmışlardı.

"Sence insanlar değişebilir mi, Shiv? Yani *gerçekten* değişebilirler mi? Kökten?"

Ablası o kadar güçlü bir şekilde iç çekti ki hattın diğer ucunda fırtına kopmuş gibi duyuldu.

"Kökten ne demek? İnsanın değişimi tam olarak *nasıl* bir şey? Değişirlerse nereden anlayacaksın?"

"Farklı hareket ederler. Beklediğinden farklı şeyler yaparlar."

"Beklentin neye göre oluşuyor?"

"Geçmişte yaptıklarına göre."

"Bence insanlar alışkanlıklarını ve davranışlarını değiştirebilir," dedi Siobhán duruşmadaymış gibi dikkatli bir şekilde. Zekice sorular sorarak onu hata yapmaya zorlayan başarılı bir avukata karşı savunma yapıyormuş gibi bir hâli vardı. "Bazen düşüncelerini ve inançlarını da değiştirebilirler. Yaşlanınca daha bilge olup daha fazla deneyimleri olabilir. Bu da onların... İşletim sistemini güncelleyebilir. Çünkü yaptıkları her şey öğrenilmiş davranışlar, değil mi? Kimse X, Y ya da Z olarak doğmuyor. Ayrıca teknik olarak, belli bir davranışı öğreniyorsan bunu *yapmamayı* da öğrenebilirsin. Diğer yandan, geçmişini söylemezsin. Bir sandığa kilitleyip sandığı saklayabilirsin ama yok edemezsin," diyerek duraksadı. "Seninle mi ilgili konuşuyoruz? Çünkü bence kesinlikle değişebilirsin. Senin problemin değişmek *istememen*."

Ciara bıkkınlıkla gözlerini devirdi, yine aynı konu açılmıştı ve bunu dinlemekten çok sıkılmıştı.

"İşim var, Shiv. Molam bitti, artık çalışmaya dönmem lazım."

"Kendine iyi bak, tamam mı? İhtiyacın olursa bir telefon etmen yeter, hemen arabaya atlar gelirim."

"*Gelemezsin.*"

“Beni durduramazlar.”

Ciara Siobhán’ın oroyoldaki Garda barikatını kırıp ~~gç~~ tiğini hayal edip gülümsedi. *Thelma ve Louise* gibi...

“Birkaç gün içinde yine ararım,” dedi ablasına.

“Sakın unutma.”

26 Gün  nce

Ciara piknik yapmak için Merrion Meydan Parkı'na gitmeyi  nerince Oliver, Google Haritalar'a göre parkın    kilometre mesafede olduğunu söyledi.

Ama sadece Ciara'ya sataşıyordu, sonuçta Garda memurları yayalarla u raşmazdı. Ayrıca kendisi de gitmek istiyordu. Çok güzel bir pazar günüydü, gökyüzü masmaviydi ve hava gittikçe ısınıyordu. Geçen sene olsa bunu isterdi, yaz erken gelmeye karar vermiş, baharın ortasında başlamıştı. İnsanın canı yeni kesilmiş çimenlerin üstünde, açık havada oturup yüzünü güneşe çevirmek istiyordu.

The Crossings'i Portobello Köprüsü'ne ba layan yollarda hayat yoktu ama kanala geldiklerinde başka bir dünyaya girdiklerini hissettiler. Kanalin yanındaki yollar yürüyen insanlar ve evcil hayvanlarla doluydu,  imenliklerde oturacak yer kalmamıştı. İnsanlar kış boyunca güneş görmemiş bacaklarını suya sallandırmış kahkahalarla gülerken etraflarında yiyecek torbaları ve ambalajları birikmişti. Kanala bakan evlerin  n kapıları açık dururken içeriden radyonun tiz sesi yükseliyordu. Komşular çimenlerin üstüne kamp sandalyeleri koymuş, duvarlar ve çitler üzerinden birbirleriyle sohbet ediyordu. Bir evin

dışında iki küçük çocuk fısکیye etrafında çok eğleniyordu. İnce, yukarı fışkıran suların içinden tekrar tekrar koşarak zevkle kıkırdıyorlardı. Başka bir evde ise kullan at barbekü ile ziyafet düzenleniyordu.

Sanki herkes hava durumunu görüp sosyal mesafeli bir mahalle partisi düzenlemişti.

Nereye bakacağını bilmeyen yabancı biri ters bir şey olmadığını düşünebilirdi ama kanıtlar ortadaydı. Herkes küçük, kısıtlı bölgelerde dolaşıyordu. İki sokak lambasından birinde COVID-19'UN YAYILMASINA ENGEL OLUN diye yalvaran tabelalar vardı. Ciara ile Oliver ters yöne giden birileriyle karşılaştıklarında bir, bazen iki taraf kenara çekiliyor, çimenlere çıkıyor ya da yola iniyorlardı, fiziksel olarak olabildiğince uzaklaşırken kibarca gülümsüyorlardı.

Leeson Sokağı'na döndüler. Normalde ofis binaları ve okullarla dolu olan bu bölge pazar günleri sessiz olurdu fakat şu anki ıssızlığında sıra dışı bir sertlik vardı. Sokağın sonundaki Stephen's Green parkının kapıları kapalıydı. Parkın diğer tarafındaki taksi durağı boştu. Üstü açık tur otobüsleri ve kuzeybatı tarafında güneşli bahar günlerinde aptal turistleri bekleyen faytonlar yok olmuştu. Normalde siyah camlı cipler ve içlerinden inen şık giyimli müşterilere yardım eden üniformalı çalışanlarla dolu olan The Shelbourne Hotel'in kapısı kilitliydi, içeride hiç ışık yoktu. Dünyanın en işlek alışveriş merkezlerinden biri olan Grafton Sokağı genelde diğer insanların sallanan alışveriş torbaları, dirsek ve omuzlardan oluşan bir labirentken şimdi bomboştu. Özellikle böyle görünmesi insanların kendi isteğiyle olmadığından çok rahatsız edici bir manzaraydı. Tıpkı gecenin sonunda ışıkları açılan bir gece kulübüne benziyordu.

Fakat hepsinden daha tuhaf olanı Oliver'ın tüm bunları Ciara'yla birlikteyken görüyor olmasıydı.

Arada sırada ona bakıyor, elini sıkıyor ya da tuttuğu elini kaldırıp hafifçe öpüyordu. Sırf Ciara'nın yanında olduğunu kendine kanıtlamak için...

Her şeye rağmen hâlâ orada olduğunu görmek için...
Ama bu daha ne kadar sürecekti?

Oliver'ın evinde piknik sepetine benzer bir şey yoktu, gerçi yolu uzatmaya razı olsalar bile onun evinde de yoktu. Bu yüzden parkta beyaz bir çarşafın üstüne oturdular. Ciara çarşaftaki lekelerin asla çıkmayacağından endişeliydi. Güneş gözlüğü olmadığından sert ışıktan gözlerini korumak için kolunu siper etti. Evindeki yan sanayi güneş kreminin faktörü hakkında yalan söylemediğini umuyordu çünkü başka güneş kremi yoktu. Karantina başladığında parkta güneşlenmek için bir şeylere ihtiyacı olabileceğini düşünmemişti ama geldiği nokta buydu.

Uzaktan gelen kahkahalara ve heyecanlı çocuk seslerine karışan Oliver'ın hafif horultuları dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Grafton Sokağı'ndaki neredeyse bomboş M&S dükkânından aldıkları şekerli karbonhidrat ve gazlı alkolden oluşan öğle yemekleri bitmişti. Parkın güneybatı köşesinde, parmaklıkların yanında oturacak bir yer bulmuşlardı. Yola yakındı ama hiç araç geçmediği için trafik gürültüsü yoktu. Şehrin göbeğinde olmalarına rağmen kırsal bölgedeymiş gibi huzurlu, sakin bir ortam vardı.

"Karantinanın avantajları da var," diye fısıldadı Ciara.

Oliver kıpırdadı, dirsekleri üstüne kalkarak parka baktı. Ciara, alnının biraz kızarmış olduğunu gördü. Öğle yemeğinden kalanların arasında su şişesini bulup doğrularak uzun bir yudum aldı.

Ciara da doğruldu.

Etraflarındaki çimen ilk bakışta keyif çatan bedenlerle dolu gibi görünüyordu ama daha dikkatli bakıldığında bu bedenlerin küçük gruplar hâlinde durduğu ve aralarında uzun mesafeler olduğu görülebiliyordu. Tek ev kuralını çiğneyenler olduğu kesindi, evin her köşesi ranzalarla dolu değilse o kadar insanın bir arada yaşaması mümkün değildi. Yine de hepsi dışarıdayken buna kızmak zordu. Hem de dışarısı bu hâldeyken... Gökyüzü masmaviydi, güneş neredeyse tam tepelerinde ışıldıyordu.

Oliver, "Tuhaf, değil mi?" diyerek sessizliği böldü. "Çok normal gibi ama aynı zamanda *değil de*. Sanki *Black Mirror* dizisindeyiz, bir teknoloji firması dünyanın simülasyonunu yapmış ama her şey biraz sıra dışı."

"Ben *Black Mirror*'ı hiç izlemedim."

"Ah, kesinlikle onu da listemize ekliyoruz o zaman."

"Ama o dizi distopik değil mi? Dünyanın yanlış yöne gittiğini anlatıyor falan. Şu anda öyle bir şey izlemesek daha iyi gibi."

"Haklısın. Daha sonra izlenecekler listesine ekleriz."

Daha sonra izlenecekler listesi.

Geleceğe dair bu söz konuşmaya öylece eklenmişti. Ciara bunu alıp bir süre elinde tuttuktan sonra koleksiyonuna ekledi; Oliver'ın Ranelagh'ın *yaşayabilecekleri* bir yer olduğunu söylemesinin ve Avustralya'dan döndüklerinde kardeşinin eşi Nicki'yi çok seveceğini anlatışının yanına koydu.

Gerçi bu tür şeyleri toplamamalıydı.

Elinde olanları yok etmeliydi çünkü sonunda varacağı noktayı biliyordu, iş oraya geleceği hâlde başka bir yolu varmış gibi kendine işkence etmenin anlamı var mıydı?

Geçmişî silemezsin. Bir sandığa kilitleyip sandığı saklayabilirsin ama yok edemezsin.

Sandık oradaydı, çimenlerin üstünde, ikisinin arasında duruyordu.

Ama Oliver varlığından haberdar değildi, Ciara da inatla sandık yokmuş gibi davranıyordu.

“Oliver, bunlar olmasa neler yapardık diye düşünüyor musun?” diyerek düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. “Pandemi olmasa yani?”

“Hayır.”

Ciara doğruyu söylüyordu. Bu durum birçok açıdan tehlikeli derecede kusursuzdu. Bu yüzden yaşanmasıydı ne yapardı düşünmek istemiyordu.

Olması gereken şeyleri düşünmek istemiyordu.

“Gerçekten mi?”

“Hayır, düşünmüyorum,” diyerek kafasını salladı. “Neden, sen düşünüyor musun?”

“Sürekli. Hatta...” Oliver telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu, sonra da Ciara’ya uzattı. “Düşünmekle de kalmıyorum.”

Ciara güneş ışığından ekranı göremediği için telefona bir eliyle gölge yaparak ekrana baktı. Görünüşe göre Oliver Notlar uygulamasında liste yapmıştı.

“Nedir bu?”

“Daha sonra seni götüreceğim yerler ve yapmak istediğim şeyler,” deyip duraksadı. “Seninle yapmak istediğim şeyler.”

Ciara listedeki ilk birkaç şeyi okuduktan sonra kelimeler bulanıklaşmaya başladı.

Stella Sineması’nda film izlemek.

Killiney Hill’de manzarayı seyretmek.

Chapter One’da güzel bir akşam yemeği yemek.

İrlanda Ulusal Galerisi’ni gezmek.

Dublin Trinity Üniversitesi Kütüphanesi’ndeki Long Room’u görmek ve bir etkinliğe katılmak.

Sandycove’da güneşin doğuşunu izlemek. (Belki yüzebiliriz de.)

Ciara ne hissedeceğini ya da ne diyeceğini bilemiyordu.

Böyle bir liste yapması, bunu ona itiraf etmesi ve göstermesi Ciara'yı hem çok şaşırtmış hem de çok etkilemişti. Listedeki çoğu şeyin bilindik turist turlarıyla aynı olması komikti; Dublin'e ilk defa gelip etrafı görmek isteyen ama nereye gideceğini bilmeyen insanlar için hazırlanmış bir liste gibiydi. Tüm bunları onunla yapmak istemesi onu korkutuyordu. Hayat normale döndükten sonra, korkacak bir şey kalmadıktan sonra bugün yaptıkları gibi sokaklarda el ele gezdiklerini gözünde canlandırabiliyor olmak onu ürkütüyordu.

Bir de asla unutmayacağı şey vardı.

Ciara yanaklarında ani bir sıcaklık hissetti. Oliver'ın yüzüyle kendisinininkinin arasında çok az bir mesafe vardı, tepkisini saklaması mümkün değildi. İfadesini belli etmemeye çalıştı ama içindeki heyecan ona dalga dalda çarpıyor, içine çekip sonra tekrar yüzeye atıyordu. Başı dönüyordu, boğazı kurumuş ve sersemlemiş bir hâldeydi.

"Listede yok ama," dedi Oliver, "Killarney'de bir otel var. Uyandığında gölleri, ardındaki dağları görüyorsun. Her yer göz alabildiğine yeşil ve mavi renklere boyanmış gibi. Seyahat etmek serbest olduğunda oraya gideriz diye düşündüm. Bir süre şehirden kaçmış oluruz."

Bu işin bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu.

Ama artık gitmişti ve Ciara geri dönmek istemiyordu.

Ne olacağını sanmıştı acaba? En başından beri ödeyeceği bedele rağmen istediği bu değil miydi? *Ona* yalan söylediği kadar kendine de yalan söylemiyor muydu?

"Ben de bunları yapmak isterim," dedi. "Seninle."

Bu kez gerçeği söylüyordu.

Oliver parmağını kolunda gezdirip çilleri arasında görünmeyen bir çizgi çizdi.

"Yüzme kısmı dışında," diye ekledi Ciara. "Çünkü *keşke* boğulurum."

"Ben seni kurtarırım."

Ciara başını hayır anlamında salladı. "Kesin seni de tehlikeye atarım."

"Yüzme bilmiyor musun?"

"Çok başarılı bir boğulma uzmanıyım demeyi tercih ediyorum."

Oliver güldü.

"Gerçi yüzmeyi özlüyorum," dedi Ciara. "Daha doğrusu Cork'taki evimden yüzen insanları izlemeyi. Evimizin liman manzarası vardı. Liman mı haliç mi deniyor tam bilemiyorum. Neyse, taşınana kadar o manzarayı izlemeyi ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Burada deniz özlemi çekiyorum."

Yine doğru söylüyordu.

"Kızma ama şu an deniz kıyısındayız."

Ciara Oliver'ın koluna oyunbaz bir tokat attı. "*Nehir* kıyısındayız. Ben göz alabildiğine, sonsuz ufka kadar su görmekten bahsediyorum. Kumsallar iki kilometre yasağımızın çok ötesinde."

"Daha yakın bir yer olabilir. Gel hadi," dedi Oliver kal-karak. "Gidelim."

Merrion Meydan'ında yeşilliklerin ve Georgia tarzı kırmızı evlerin arasından yürüyerek on beş dakikadan kısa bir süre içinde gri ve mavinin hâkim olduğu endüstriyel, fütüristik bir bölgeye geldiler: Grand Canal Dock. Ciara adını duymuş olsa da buraya daha önce hiç gelmemişti. Ne beklediğinden emin değildi ama düşündüğünden daha büyüleyici bir yerle karşılaşmıştı.

Denize doğru uzanan nehrin suları pırıl pırıl parlıyordu. Nehrin kıyısında tamamı betondan, camdan ya da çelikten

yapılmış modern binalar ve ofis kuleleri yükseliyordu. Her şey pürüzsüz ve yepyenydi. Liffey Nehri'nin bittiği yerde uzanan deniz manzarası binaların arkasında kalmıştı ama Ciara Poolbeg'teki bacaların gökyüzüne yükseldiğini görebiliyordu. Ruhunu rahatlatacak kadar çok su vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Oliver'a. "Bu çok iyi geldi."

Oliver sırtıttı. "Bunun için getirmedim."

Oliver onu suyun yanından geçirip dar bir sokağa soktu, cam ve çelikten yapılmış kutuların arasına girmiş gibiydiler. Kapalı restoranların önünden geçtiler, karanlığa gömülmüş masalarla dolu bir bankayı geride bıraktılar. Zaman zaman normal manzaralarla da karşılaştılar; mayolu bir genç neşeyle suya dalıyordu, kaykaycılar meydanın pürüzsüz betonu üstünde zikzak çiziyordu, bir çift marketten ellerinde kahveyle çıkıyordu.

Ciara Oliver'ın onu nereye götürdüğünü henüz anlayamamıştı. Ta ki yolun sonuna gelene kadar...

Oliver onu nehrin hiç görmediği bir kısmına getirmişti.

Sol tarafında Samuel Beckett Köprüsü'nün nazik, beyaz kıvrımları kanatlarını açmış bir kuş gibi gökyüzüne yükseliyordu. Köprünün halatları arasından Dublin'in ünlü binaları görünüyordu. Custom House, Spire'in gökyüzünü delen ucu... Birkaç metre ötede parlak turuncu bir duba vardı, üstündeki yazı öyle diyordu. Üstünde yazmasa ne olduğunu asla tahmin edemezdi.

Ciara kendisini izleyen Oliver'a döndü. "Bu..."

"*Hâlâ* gelmedik. Biraz daha dayanabilirsen..."

Oliver elini hafifçe çekiştirip yürümeye devam edince ikisi birlikte sağa döndü ve aynı anda karşılaştıkları manzara ile donup kaldılar.

Birkaç metre ötede demir atmış bir donanma gemisi vardı ve güvertesinde baştan aşağı biyolojik tehlikeye karşı koruyucu kıyafetlerle -tulum, eldiven, özel botlar, koruyucu plastik

gözlükler ve gaz maskeleriyle- donanmış üç kişi sırtlarındaki aletlerle yüzeyleri dezenfekte ediyordu. Geminin yanında kocaman deniz yeşili bir çadır vardı, etrafı metal parmaklıklarla çevrelenmişti. Tabela SEVK EDİLEN HASTA TEST MERKEZİ yazıyordu ve giriş tabelasının yanında YALNIZCA SEVK EDİLEN HASTALAR yazan bir uyarı asılıydı. Parmaklıkların iç kısımlarına siyah plastik muşambalar bağlayarak eğreti mahremiyet perdeleri yaratmışlardı. Gemiye kıyıya bağlayan sürme iskelenin üstünde *LÉ SAMUEL BECKETT* yazıyordu.

İkisi de gördükleri manzara karşısında şaşkınlıkla bakakaldılar, oldukları yere çivilenmiş gibiydiler.

Ciara, karantina başladığından beri haberleri izliyordu. Haberler Oliver'ın koşuya çıktığı saatte olduğu için çoğunlukla tek başına oluyordu. Genellikle günlük rakamları vererek başlıyorlardı ve bu rakamlar hiçbir zaman iyi değildi. Ama en kötü kısmı rakamlar değildi çünkü bunlar rakamdan ibaretti. Onları temsil ettikleri acıyla eşleştirmek çok zordu. En kötü kısmı manşetlerin ardından gelen detaylardı, bir araya getirildiğinde hiç anlam ifade etmeyen, boğazına takılıp kalan kelimelerdi.

Mesela New York'un ortasındaki kongre merkezlerinden birinin bin iki yüz yataklı bir hastaneye çevrilmesi ve planlanan Dünya Çiçek Fuarı nedeniyle her yatağın yanında çiçekler olması... Ya da İrlanda Hastanesi'nde hastalıktan ölenlerin üstündeki giysilerle bırakılıp nefes almadıkları hâlde yüzlerine maske takılması, bir değil *iki* ceset torbasına konulması ve bu torbaların bir daha açılmaması. Cork'ta demir atmış bir geminin gerekirse morga dönüştürülmek için bekletilmesi.

Ama bunların hepsi televizyondaydı, ekranın diğer tarafından ona zarar veremezlerdi. Akşamları Oliver'la koltukta sarılıp tüm bunlar gerçekte olmuyormuş gibi bir anlığına unutarak dizilerini izliyorlardı ve bu sıkıca kapatılmış zaman kapsülü içinde güvendeydi, aslında *hoşuna bile gidiyordu*. Dışarıya

çıkıp olanları kendi gözleriyle, bizzat yerinde görmek **bam** başka bir şeydi. Biyolojik tehlike tulumlarıyla gezen **kimliksiz** insanlara baktı ve sıktıkları kimyasal spreyle günün **bütün** güzel anılarını silip süpürdüklerini hissetti.

“Buraya böyle bir şey kurduklarını bilmiyordum,” dedi Oliver. “Olmasaydı buradan liman görünüyordu, hatta **nehir**in ağzını görebiliyordun. Tıpkı senin dediğin gibi ufka kadar **göz** alabildiğine su oluyordu. Belki biraz daha aşağı yürürsek...”

“Ben eve gitmek istiyorum.”

Oliver karşı çıkmadı. Elini sıktı ve geldikleri yöne dönüp sessizlik içinde yürümeye başladılar. Ta ki kanala dönene, yanılısma gibi manzarayı tekrar görene kadar...

İnsanlar hâlâ öğleden sonra güneşiyle parıldayan suyun kenarında güneşleniyordu. Açık pencerelerden müzik sesleri yükseliyordu. Kiraz ağaçlarının patlamış mısıra benzer filizleri esintide nazıkçe sallanıyordu.

Ama artık hepsi hayal gibi geliyordu.

The Crossings’e döndüklerinde Ciara’nın dikkatini posta kutuları çekti, bir numaralı dairenin kutusunda ince, krem rengi bir zarf vardı.

“Oliver,” dedi kutuyu işaret ederek. “Bak.”

Oliver gösterdiği yere bakıp somurttu.

“Muhtemelen reklamdır,” dedi. “Ya da restoran menüsü falan.”

Oliver zarfı kutudan alıp bir saniye baktı, gözlerini hızla kırıştırdı. Ön tarafta tam okuyamasa da birinin adı soyadı olduğu belli olan bir yazı vardı ama Ciara yaklaşıncı Oliver aniden arkasını dönüp zarfı kendi posta kutusunun yanındaki iki numaralı dairenin kutusuna soktu.

“Ne yazıyordu?”

Oliver’ın cevabı, “Bana gelmemiş,” oldu ve Ciara düşününce soruya cevap vermediğini fark etti.

Günümüz

Lee kahvaltı barının diğer tarafında duruyordu. Defteri önüne koymuş, kalemını elinde döndürüyordu. Karl salonu koridora bağlayan kapı eşiğinde kollarını bağlamış dururken ağırlığını duvara vermişti. Laura Mannix ise koltuğun en ucunda oturuyor, hafifçe ileri geri sallanıyor, kafasını eğmiş ellerini ovuşturuyordu.

Balkon kapısı sonuna kadar açık olduğu hâlde Lee'yle Karl maske takmıştı. İdeal bir durum değildi ama başkasının duyabileceği bir yerde konuşmaları mümkün değildi.

Lee Laura'ya bakarak, "Evet, bana anlattıklarını tekrarla," dedi.

Kadının ne derece iş birliği yapacağını bilemiyordu. Garda Claire O'Herlihy'nin Karl'ı bulup getirdiği on dakika boyunca Laura öz güvenli bir öfke ile narin bir gerginlik arasında gidip gelmişti.

Konuşmaya başladığında ses tonu ikisinin ortasında bir yerdeydi.

"Ben gazeteciyim. Şu anda *The Jason Dineen Show*'un baş yapımcısıyım. Önceden *The Piper*'da editörlük yaptım."

Karl bu cümleye başını sallayarak cevap verdi. Lee ona iyi tanıyordu, öfkeli olmadığını, hayal kırıklığına uğradığını söylemek istiyordu.

“Neden burada olduğunu anlat,” dedi Lee. “Dundrum’da evin varken...”

Laura ellerine bakıp bir şeyler mırıldandı.

“Duyulabilir bir seviyede konuşmaya çalış.”

“Dedim ki...” -Laura’nın öfkesi ağır basmıştı- “Mill River davası için buradayım.”

Lee ile Karl bakiştılar.

Karl, “Açıkla lütfen,” dedi.

“Uzun hikâye.”

“Pardon, randevun mu var? Çok özür dilerim ama alt katta çürümüş bir ceset var, birkaç dakikanı ayırabilirsen çok seviniriz.”

Laura ona ters bir bakış attı. “O zamanlar *Tribune*’da çalışıyordum. O olaylar yaşandığında yani... Hepimiz isimlerini biliyorduk, bu artık herkes tarafından bilinen bir sırdı. Birkaç ay önce iş arkadaşlarımla içmeye gittiğimde biri konusunu açtı. Suç muhabirlerimizden biri St Ledger’ın Londra’da hayatını yaşadığını söyledi. Sevgilisi varmış, iyi bir işi varmış, keyif yapıyormuş. Ben de *izleyicilerimiz bu adaletsizliği bilmek ister dedim.*”

Karl, “Gereksiz yere öfkelenirler demek istiyorsun,” diye mırıldandı.

“Ben de araştırma yapmaya başladım. Elle tutulur bir şey bulabilirsem programda kullanıp manşet yapabilirim diye düşündüm.” Duraksama oldu. “Ayrıca *gereksiz* demeniz hiç hoş değil, Dedektif. Adam hüküm giymiş bir katil.”

“Cezasını da çekmiş biri. Ayrıca ben Dedektif Çavuş’um.”

Lee biliyordu ki Karl’ın rütbesini düzeltmesi konuştuğu insandan *hiç* hoşlanmadığı anlamına geliyordu.

“İsmi ni açıklayamazsın,” diye devam etti Karl. “Kimliğini ortaya çıkarma riskini de alamazsın. O zaman bunlara ne gerek var?”

“Kimliğini açığa çıkaran detayları değiştirebilirim. Ayrıca yazılabilecek çok şey var. Geçen seneki iki genç davasını hatırlamıyor musunuz? İsimlerinin açıklanması yasaktı ama yine de gazete haberleri yapıldı, değil mi?”

Haftalarca gazetelerde, manşetlerde yer bulmuşlardı... Lee o sırada zanlılara -artık hüküm giymiş katil olmuşlardı- Çocuk A ve Çocuk B demenin kamuoyunun ilgisini *artırdığını* söylemişti çünkü isimleri ve yüzleri açıklanmadan; günlük hayatları, hobileri ya da aileleri hakkında bilgi verilmeden, *sıradanlıkları* olmadan normallikten ayrılmışlar, doğrudan Şeytani Psikopat Katiller listesine girmişlerdi.

Tıpkı geçen sene yüzü olmayan, yirmi yıldır terör estiren Hayalet Adam'ın isminin -Jim- açıklanmasıyla bir anda yok olması gibi.

“Kaynaklarıma göre,” dedi Laura, “Londra’da bir şeyler olmuştu, bir şeyler ters gitmişti ve St Ledger Dublin’e taşınma kararı almıştı, aile dostunun şirketinde çalışacaktı. Şirketin ismi dışında bir şey bilmiyordum ama onu bulmak için yeter de artardı.”

Laura balkonda bunları anlattığından beri Lee dilinin ucundaki soruyu sormak için ilk defa sözünü kesti. “Nasıl?”

Laura omuzlarını silkti. “Yöntemlerim var.”

İkisi de hiçbir şey söylemeden pes edene kadar beklediler.

“*Tamam.* Wayback Machine kullandım.”

Karl, “Ne bokumu kullandın?” diye çıkıştı.

“*Wayback Machine,*” dedi Laura her heceyi bastıra bastıra söyleyerek. “İnternet arşivi, internet sitelerinin resimlerini çekip saklıyor. Herhangi bir sitenin linkini girip mesela 12 Ocak 1999 ya da Eylül 2012’de nasıl görüldüğünü görebiliyorsun.

Tabii arşivde resmi varsa... Zamanda geri gittikçe daha az şey bulunuyor. Ayrıca *çok* geri gidebileceğiniz siteler genellikle büyük şirketlere ait olanlar. Ama KB Stüdyoları'nın 'Ekibimizle Tanışın' sayfasının birkaç ay önceki hâlini bulmak zor olmadı, ben de güncel sayfa ile karşılaştırıp işe yeni alınanları buldum. İki kişi vardı. Resimleri ya da öz geçmişleri yoktu ama birinin İsveç ismi vardı, Dubai'den gelmişti. Diğerinin ismiyse Oliver Kennedy'ydi ve Londra'dan gelmişti. Anlamak için bilim insanı olmaya gerek yok."

"Ama o olduğunu nasıl anladın? *Senin* Oliver'ın olduğunu nereden bildin?"

"Sonraki işim oydu. Dediğim gibi şirketin sitesinde fotoğrafı yoktu, sosyal medya hesabı yoktu ki bunların teorimi desteklediğini düşündüm. Onu bizzat görmem gerekiyordu. Birkaç şey denedim ama sonunda sabretmek işe yaradı. İş yerinin karşısındaki kafede oturup binaya girip çıkanları izledim. Üç gün sonra St Ledger olabileceğini düşündüğüm birini gördüm; yaşı tutuyordu, saçları aynı renkti. KB Stüdyoları'nın yönetim müdürüyle dışarı çıktı, onu sitedeki fotoğraftan tanıdım. Yakından bakınca da o olduğunu anladım; kesinlikle oydu, hiç şüphem kalmamıştı.

"Nasıl emin oluyor..."

"Kulaklar," dedi Laura. "Kulaklar hiçbir zaman değişmiyor, onlara bakarak insanları ayırt etmek çok kolay. Ayrıca ismi Oliver Kennedy'ydi. St. Ledger'ın annesinin ilk soyadıydı. Yani, *resmen* onu bulmamı istiyor gibiydi."

Karl mırıldanarak küfretti.

"Kulaklarının şeklini nereden biliyordun ki?" diye sordu Lee. "Ne ile karşılaştırdın?"

"Fotoğraflarıyla. İlkokul gazetesinde çıkan fotoğraflarıyla."

"Peki onu nereden buldun?"

"Haber aldığım kaynağımdan diyelim."

"Neymiş bu kaynak?"

"Kaynaklarımı açıklayamam. Açıklamayacağım."

"Buna sonra döneriz," dedi Lee, sesini sakın tutmakta zorlanıyordu, sabrı tükenmek üzereydi. "Yani kaynaklarından Oliver St. Ledger'ın Dublin'e gelip KB Stüdyoları'nda çalışacağını duydun. Kısa bir süre sonra aynı yaşlarda bir adamın Oliver Kennedy ismiyle, yani annesinin ilk soyadıyla KB Stüdyoları'nda çalışmaya başladığını keşfettin. Oliver St. Ledger'ın on yedi yıl sonraki hâline benzeyen bir adamın ofisten çıktığını gördün. Doğru mu?"

Laura başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Ama buraya nasıl geldin? Apartmanına nasıl yerleştin?"

"Takip ettim. Araba kullanmıyor, her yere yürüyor. Yani yürüyordu. Apartmanı internette aradım, satılık daire falan varsa o bahaneyle içeri girip etrafı incelerim diye düşündüm ve bu daireyi buldum. Kısa süreli kiralıktı."

"Ama *amacın* neydi?"

"Daha fazla bilgi toplamak. Belki de zamanla ona yaklaşmak."

"*Yaklaştın* mı?"

Laura başını çevirdi. "Hayır. Ama sevgilisiyle konuştum."

Lee yanlış duyduğunu düşünerek ona doğru döndüğü an Karl, "*Sevgilisi* mi?" diye sordu.

"Evet, sevgilisi. Adı Ciara."

Laura yüzündeki muzaffer ifadeyi saklayamıyordu. Onlara bilmedikleri bir şey söylemekten zevk aldığı belliydi.

"Londra'dan birlikte mi gelmişler?" diye sordu Karl.

"Bilmiyorum. Gerçi aksanı İrlandalıydı. Corklu diye düşünüyorum."

"Peki konuşmanızın özetini geçer misin?"

"*Konuşmalar*, çoğul. İki kez konuştuk."

"Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"Pek sayılmaz. Söyleseydim normal bir konuşma olmazdı."

"Peki soyadı?"

"Sormadım."

"Oliver'in geçmişinden haberi var mıydı?"

Bir duraksama oldu.

"Bilmiyorum," dedi Laura. "Bilmiyorsa onu uyarmalıyım diye düşündüm. Ama açıkça söylemedim. Kötü bir şey yaptığını bildiğimi ve soyadının aslında Kennedy olmadığını söyledim. O da dedi ki..." Yine omuzlarını silkti. "Yani, pek bir şey demedi."

Karl'ın yüzü sinirden yanmaya başlamıştı. "Pekâlâ," dedi. "Yani kısaca özetlersek, yabancıнын teki olduğun hâlde bu kadının yanına gidip, sevgilinin ne boklar yediğini ve gerçek soyadını senden gizlediğini biliyorum, dedin. Onun tepkisi de sana pek bir şey dememek oldu, öyle mi?"

"Onu koruduğunu zannetmiştim."

Lee Laura'nın anlattıkları üzerine düşünüp olanların aklını işgal etmesine izin verdi. Ya bu gizemli kız hüküm giymiş bir katille ilişki yaşıyor ve onu Laura'dan korumaya çalışıyordu ya da...

Bu Lois Lane özentisi yanlış Oliver'in peşine düşmüştü.

Karl Laura'ya kadını en son ne zaman gördüğünü sordu.

"Herhâlde... Üç hafta önceydi."

"Birlikte mi yaşıyorlardı?"

"Olabilir."

"Yani," dedi Lee, "Oliver ile hiç konuşmadın ama Ciara denen bu kadının konuşmalarınızı ona aktardığını düşünebiliriz..."

"Ona not gönderdim. Posta kutusuna bıraktım. Onu açığa çıkarma peşinde olmadığımı söyledim."

Karl homurdandı.

"Ama konuşmak istiyordum. Olayı onun ağzından dinlemek istiyordum. Geri dönmedi," diyerek kollarını bağladı ve çenesini kaldırdı. "Bakın, yanlışladığımı biliyorum. Doğru kişi olduğumu *biliyorum*. Ve yanlış bir şey yapmadım. Onları taciz etmedim."

"Evet, *tabii*," diye mırıldandı Karl.

"Ve ismini, yaşadığı yeri açıklamam kanunen yasaktı. Belki de ortaya çıkacağını *düşündüğü* için... Belki de onların nedeni buydu."

"Çok incinmiş gibisin," diye saldırdı Karl.

Laura ona ters ters baktı. "Ben yanlış bir şey yapmadım. O yaptı. Dayanamamış olması *benim* suçum değil."

"Bir zarf bulduk," dedi Lee, "bir numaralı dairenin posta kutusunda, Oliver St. Ledger'a gönderilmiş. Sen mi gönderdin?"

Laura başını evet anlamında salladı.

"Zarfin içinde ne var?"

"Kimliğini açıklamaya çalışmadığımı, sadece konuşmak istediğimi anlatan bir mektup..." Laura'nın gözleri büyüdü. "Mektup ona ulaşmadı mı diyorsunuz?"

"Meslektaşım gelmeden önceki konuşmamızda bir numaralı daireye hiç girmediğini söyledin."

"Neden gireyim ki?"

"Yani girmedin?"

"Hayır."

Lee Laura konuşurken not alıyordu. Kalemni göstererek gösteri bıraktı. Maskesinin önünü tutup ileri çekerek içeri biraz hava girmesine izin verdi, *havayı içine çekti* ve dudaklarını nemlendirdi çünkü maskeyle çok uzun süre konuşunca çöl kumunda yüzüstü yatıyormuş gibi hissediyordu. Sonra maskeyi düzeltti ve tekrar kalemini aldı.

"Şöyle yapacağız, Laura. Çok ilginç şeyler anlattın. Hatta bazıları çok merak uyandırıcıydı. Ama senden her şeyi en baştan anlatmanı istiyorum, sadece ufak bir değişiklik yapacaksın."

Laura'nın kafası karışmış gibiydi.

"*Bu sefer,*" dedi Lee, "bize gerçeği söyleyeceksin."

26 Gün  nce

Oliver'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Ciara'nın boğazına bakarak deli gibi atan nabzını fark edebileceğinden endişeleniyordu. *Bir şeyler* görmüş olmalıydı çünkü eve girer girmez Ciara ona bakıp surat asarak iyi hissedip hissetmediğini sormuştu.

Sesi tuhaf bir şekilde mesafeliydi, su altındaymış gibi uzaktan geliyordu.

Ya da Oliver su altındaydı.

Çok fazla terlediğini söylediğinde Oliver sıcak, güneş ve içtikten sonra bu kadar yürümek hakkında bir şeyler mırıldandı. Ciara yüzüne sürmesi için nemlendirici ve var olmayan baş ağrısı için ağrı kesici getirmeye gitti.

Onun kısa süren yokluğunda Oliver kendini toparlamak için elinden geleni yaptı, yüzüne avuç avuç soğuk su vurdu, ne yapması gerektiğini düşündü.

Zarfın içinde ne olduğunu görmesi gerektiğine karar verdi. Önceliği buydu.

Ciara döndüğünde Oliver aniden, "Akşam yemeğini dışarıdan alalım," dedi ve gülümseyerek bu ani teklifi normalleştirilmeye çalıştı. "Canım yemek yapmak istemiyor."

Ciara yemek yapmayı teklif edebilirdi, yemek yapmayı çalışabilirdi. Bu sıcak havada sıcak yemek istemediğini söyleyebilirdi, Oliver çocukken annesi bunu çok söylerdi. Ama bunlar yerine Oliver'ın planına uymayan farklı bir şey yap, ve yemek sipariş uygulaması indirmelerini önerdi.

Oliver dalgın bir hâlde, "Evet," dedi, uzattığı kuruyu alıp kapağını yavaşça açarak içindeki kremi kokladı. Bu sırada neden uygulama kullanmamaları gerektiği hakkında bir neden bulmak için var gücüyle düşünüyordu. "Ama uygulamanın sorunu," dili damağı kuruduğu için bir saniye duraklayarak dudaklarını ıslattı, "blok numaram sistemlerinde görünmüyor. O yüzden hep kayboluyorlar. Birkaç kez denedim ama her seferinde telefon açıp adres tarif etmem gerekti, yemek de soğuk geldi. Georgie's'den alsam olmaz mı?" Evin yakınındaki bu restorana, yiyecek yerlerinin müşteri ağırlaması yasaklanmadan bir gün önce tesadüf eseri gitmişlerdi. "Gel al siparişlere başlamışlar. Ben gidip alırım."

Ciara bir şeylerden şüphelenmiş görünüyordu. "İyi hissetmiyorum demedin mi?"

"Sorun değil," dedi Oliver sözünü keserek. Sonra da pişman oldu. Ciara'nın tezgâha bıraktığı ağrı kesiciyi aldı. "Bunu aldıktan sonra turp gibi olurum."

İnternette menüye baktılar ve Oliver telefonla arayıp sipariş verdi. Telefon numarasını istediklerinde kendi numarasını söyledi ama son iki rakamın yerini değiştirdi, bunu alışkanlık edinmişti. Kesinlikle gerekmedikçe kişisel bilgilerini paylaşmıyordu.

Ciara'nın fark etmiş olabileceği sonradan aklına gelince endişelendi. Gerçi Ciara hiçbir şey söylememişti.

Restoran yemeğin kırk beş dakika içinde hazır olacağını söyledi.

"On beş dakika," dedi Oliver telefonu kapattıktan sonra.
"Ben gideyim bari."

"Ben de geleyim mi?"

"Hayır," dedi Oliver boğazını temizleyerek. "Yani, gerek yok. İkimizin de gitmesinin anlamı yok. Teması en aza indirmemiz lazım ya?"

"Keşke dışarıda yiyebilsek," dedi Ciara üzgün bir şekilde balkona bakarak. "Hava çok güzel."

Posta kutusundaki zarf, güvenli bir binaya bizzat teslim edilmişti ve birkaç hafta önce otelin önünde tanıştığı yabancı da burada oturuyordu. O balkona *asla* çıkmayacaklardı. Ne şimdi ne de ileride...

"Bugünlük bu kadar güzel hava yeter bence," dedi Oliver, alnını işaret ederek. Kafa derisi ısınmaya ve gerilmeye başlamıştı. Anahtarı ve cüzdanını kontrol ettikten sonra evden çıkmak için döndü. "Birazdan dönerim."

Koridora çıkmadan önce maske taktı.

Oliver The Crossings'e taşındıktan kısa bir süre sonra posta kutusunun anahtarını almadığını fark etmişti. Ertesi gün ofisteyken İdari İşler Müdürü Louise'e anahtarını sormuştu. Louise çalışanların yerleşiminden sorumluydu ve anahtarın nerede olduğunu bilmiyordu. Ama KB Stüdyoları'na ait diğer dairenin posta kutusu anahtarını o sırada kimse kullanmadığı için anahtarlardan çıkarıp ona uzatmıştı. "Galiba oradaki tüm posta kutuları aynı anahtarla açılıyor," demişti omuzlarını silkerek.

O sırada Oliver bunun hırsızlığa davetiye çıkarmak olduğunu düşünmüş, bu dairede yaşadığı sürece posta kutusunu kullanmamaya karar vermişti. Şimdi ise Louise'in haklı olduğunu, yan komşunun pazar günü öğleden sonra aniden postasını kontrol etmek istemeyeceğini umuyordu.

Oliver lobinin boş olduğunu gördü ama bahçede birkaç apartman sakini vardı, akşamüstü güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Neyse ki hiçbiri ona doğru bakmıyordu.

Arkasında asılı duran geniş açılı kameranın görüş alanında olduğunun farkındaydı, vücuduyla mümkün olduğunca görünümlüyü engelleyerek yanlış kutuyu açtığını saklamaya çalıştı.

Küçük anahtarı iki numaralı dairenin posta kutusuna sokarken nefesini tuttu ve...

Klik.

Kolayca açıldı.

Oliver kapağı açtı.

Zarf yüzüstü duruyordu, altında yakındaki bir pizza restoranının indirimli menüsü vardı.

Kendine bir saniyelik aldanma izni verdi, bir anlığına her şeyin başına yıkılmayacağını, başka bir sonun başlangıcında olmadığını düşündü.

Sonra kutuya uzanıp zarfı aldı ve arkasını çevirdi.

Oliver St. Ledger.

Mavi mürekkeple yazılmıştı. Harfler kıvrımlıydı.

Bir kadın tarafından yazılmıştı herhâlde.

Zarf masum görünüyordu, yarattığı tehdit gözle görülür değildi ama içindekilerin yaratacağı etki felaket niteliğinde olabilirdi. Nükleer patlamada reaktörden fırlamış bir kurşun parçasıydı.

Korkudan olduğu yerde donup kaldı, kendine ait olmayan bir posta kutusunun önünde, üstünde gerçek ismi yazılı bir zarfla, kısmen halka açık bir yerde dikiliyordu.

Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu.

Elindeki kâğıt titriyordu.

Zihnindeki alarmlar çok yüksek, kulak tırmalayıcı bir sesle çalmaya başladı; bir kere, iki kere ve hızlanarak art arda

ötmeye devam ederken *yine de* kıpırdamayınca kesintisiz, tiz bir çığlık attı.

Oliver zarfı kot pantolonunun cebine koydu, posta kutusunu kilitleyip binadan çıktı.

Nisan ayının başında olmalarına rağmen havada yaz geceleriyle ilişkilendirdiği bir pus vardı.

Aklına geçen temmuzda Londra'da yaşadığı bir yaz gecesi gelmişti.

Shoreditch'teki sokak lezzetleri festivalinde piknik masası etrafında toplanmışlardı, başlarının üzerinde peri ışıkları yanıyordu. Güneş gökyüzünde alçaldıkça ışıklar daha da parlıyordu.

Yanında oturan Lucy'nin rahat bir şekilde elini bacağına koyduğu ânı düşündü. Ne yaptığını fark edip elini çekmesini beklemişti ama Lucy aksine gözlerinin içine bakarak sessiz bir şekilde ne yaptığının farkında olduğunu, başka hiç kimseyi onu istediği kadar istemediğini anlatmıştı.

Oliver o anda göğsüne yayılan bir sıcaklık hissetmişti ve bu sıcaklık alıştığı türden bir şey değildi. Boğazını sıkıştırıp nefes almasını zorlaştıran alevli, tehlikeli, panik dolu sıcaklık değildi; mutluluk, aidiyet, *güvenlik* dolu hafif bir ılıkılık.

Ama o sırada her şeyin yıkılmaya başladığından haberi yoktu.

Yine aynısı oluyordu.

Sürekli böyle hissetmesini sağlayan Ciara'yla da aynısı oluyordu.

Hem de daha şiddetli bir şekilde...

Oliver pantolonunun arka cebine sakladığı zarfla Georgie's restoranına doğru yürümeye başladı. Zarfın varlığının o kadar farkındaydı ki nabızı orada atıyor gibiydi. Yolum yarısında bir otoparkta durdu, yakındaki bir kahve dükkânı boş otoparka piknik masaları koymuştu. Dükkân karantinanın başından

beri kapalıydı ve bölge tamamen gölgede kalmıştı. Oliver sokaktan en uzak masaya geçip sırtını sokağa dönerek oturdu.

Zarfı çıkarıp üstünü yırttı.

İçinde tek bir kâğıt vardı, üçe katlanmış beyaz bir A4 kâğıdı.

Derin bir nefes alıp kâğıdı açtı.

Ve şaşkınlıkla gözlerini kırptı çünkü kâğıt tamamen boştu.

Sayfayı çevirip arkasına baktı. Orada da bir şey yoktu. Zarfı alıp içine tekrar baktı, kulakçığının altını kontrol etti. Orası da boştu. Neden boş kâğıt göndermiş...

Gerçekten o olup olmadığını anlamak için, diye düşündü.

Korkunç bir hata yapmıştı.

Bu tehdidi ortadan kaldırmak çok kolay olurdu. Sık sık gördüğü bir şeydi. Diğer apartman sakinleri eski kiracılara ait bir postayı aldıklarında bu zarf ve paketleri posta kutusunun üstünde bırakıyor, üstüne ADRES YANLIŞ ya da GÖNDERENE TESLİM yazıyorlardı. Yapması gereken tek şey buydu, hatta bir şey yazmasına bile gerek yoktu. Zarfı olduğu yerde bırakmak bu kişi olmadığını, isminin o olmadığını ve mektubun sahibinin hangi dairede oturduğunu bilmediğini gösterirdi. Evet, diğer apartman sakinleri postalarını alırken ismini görürdü ama ismi kamuoyuna açıklanmamıştı. Kamuoyuna açıklanması yasa dışıydı. Yapması gereken tek şey onu bulduğunu düşünen kişiyi yanıltığına ikna etmekti.

Ama bunu yapmak yerine tuzağa düşmüştü.

Zarfı alarak gönderen kişiye aradığına ulaştığını söylemişti.

Oliver St. Ledger olduğunu, Mill River davasında Çocuk B olduğunu, ünlü çocuk katil olduğunu doğrulamıştı.

Kâğıdı buruşturup yere attı.

Başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

23 Gün Önce

Önceki sabah Oliver, Ciara'ya *kötü haber bağımlılığı* olarak tarif ettiği şeyi -telefonunda kötü haberleri okumak- yapıyordu. Yıllar önce çıkan *Salgın* ve *Tehdit* gibi filmlerin tüm dijital platformlarda birinci sıraya çıktığına dair bir haber gördü. Ciara ona *Salgın* filmini izlemediğini söyleyince Oliver ellerini birbirine vurmuş, "O zaman bu akşamın planı belli oldu," demişti. Öğlen güneşini geride bırakınca Stephen's Green alışveriş merkezinin devasa girişinden girdiğinde aklına o filmde bir sahne geldi. Alışveriş merkezini açık görünce şaşırılmıştı, bildiği kadarıyla kapalı olmaları gerekiyordu.

Buraya en son geldiğinde alışveriş merkezinin girişi, içeri giren ve dışarı çıkan insanlarla dolup taşıyordu. Şimdi ise sadece kendisi ve girişteki el dezenfektanını kullanmasını söyleyen güvenlik görevlisinden başkası yoktu. Güvenlik görevlisi ona yeni kural gereği uygulanacak tek yön uygulamasını açıkladı.

Ciara loş ışıklı girişten geçtikten sonra cam, ışık ve beyaza boyanmış demir çubuklarla dolu devasa bir hole çıktı. İki kat yüksekliğindeki alışveriş merkezinin balkonları dükkânlarla doluydu. Her köşeyi göremese de alışveriş merkezinin boş olduğu belliydi. Işıklar kapanmıştı, kepenkler indirilmişti.

Adımları linol yer karoları üstünde gıcırtilar çıkarıyordu. Görünmeyen hoparlörlerden yükselen fon müziği boşlukta yankılanıyordu.

Zemin kattaki dükkânların hepsi de kapanmıştı, yüksek katlara çıkış yasaklanmıştı, merdivenler kordonla kapatılmıştı, asansör kilitliydi. Elle yazılmış bir tabela, ziyaretçileri tuvaletin kapalı olduğu konusunda uyarıyordu. Bunu okuyunca Ciara'nın hemen tuvaleti geldi. Alışveriş merkezinin neden açık olduğunu merak ediyordu ki köşeyi döndü ve cevabı öğrendi: Dunnes Stores açıldı.

Ciara birden heyecanlandı; büyük bir mağazada gezip yiyecek olmayan şeyler alabilmek, hatta sadece *bakabilmek* -çünkü bir şey alacak parası yoktu- bile keyfinin yerine gelmesine yetmişti. İki kadın çalışanın beklediği kapıya doğru yöneldi. Kadınlar plastik maskeler takmıştı, lateks eldiven giiyorlardı ve yüzlerinde gergin ifadeler vardı. Yürüyen merdivenlerde sabırla bekleyen küçük bir sıraya işaret ettiler.

"Market alışverişi," dedi kadınlardan biri, Ciara'nın kafasının karıştığını görünce.

Yemek almaya ihtiyacı yoktu, gereksiz alışveriş yaparak başkalarıyla teması artırması Oliver'ın hoşuna gitmeyecekti. Ama zaten buradayım, diye düşündü. Etrafa baksa, biraz yürüse kim bilecekti ki?

Sıraya girdi, yere yapıştırılmış sarı uyarı işaretlerinin tam üstünde durdu. Sırada bekleyen kimsede maske yoktu. Bu yüzden cebindeki maskeyi çıkarmadı. Kapının yanında küçük bir masa vardı, müşterilere ücretsiz plastik eldiven -giymesi sıkıntılı olan şeffaf, kalitesiz eldivenler- veriliyordu ama kimse eldivenleri almıyordu.

Arkasından bir kadının, "Bayım? Bayım?" diye seslendiğini duydu.

Ciara arkasını döndüğünde kalın kışlık bir palto giymiş uzun boylu bir adamın durmadan dükkâna girdiğini gördü. Geride bıraktığı çalışanlar arkasından öfke dolu bakışlar atıyordu.

Kulaklarında ses engelleyici kulaklık vardı ve televizyonda kurşunlu boya yapan ya da tozlu alanlarda çalışan insanların taktığı maskelerden takmıştı. Vücudunun her yanından kibir ve sabırsızlık dolu bir karışım yayılıyordu. Kulaklık yüzünden kadınların seslendiğini duymamıştı herhâlde. Ama alt katta bekleyen sırayı görüp umursamazca devam etmesinin bir bahanesi yoktu.

Ciara maskeli adamın sarı işaretler üstünde, iki metre aralıkla duran sıradaki herkes tarafından nefret dolu bakışlar toplamasını izlerken bu manzaranın bir ay önce ne kadar tuhaf görüneceğini düşünmeden edemedi. Tarih 8 Nisan'dı. 8 Mart günü Oliver ile ilk randevusuna yirmi dört saat vardı, The Westbury'e gittikleri gündü.

Hangisi daha korkutucuydu bilemiyordu; kısa sürede bu kadar fazla şeyin değişmesi mi yoksa insanların bu düzene alışmasının bu kadar kısa sürmesi mi?

Kendisinin de bu kadar kolay alışması tuhaftı.

Sıra kendisine geldiğinde yürüyen merdivene binen Ciara markette tek başına gezeceği için çocukça heyecanlanmıştı.

Fakat bu hissi hızla yok oldu. Mağazanın içeriye alınan müşterilerin sayısını kontrol etmesine rağmen içeride kargaşa yaratacak kadar çok insan vardı ve tek müşteri kuralı uygulanmıyordu. Her yer çiftlerle doluydu, birkaç aile bile vardı. Çocuklarının minik ellerini tutmuş, konvoy hâlinde rafların arasında dolaşıyorlardı. Açık alanlar alışveriş arabalarıyla doluydu, kasaların başında upuzun sıralar oluşmuştu. Çalışanlardan biri hızlı kasaları her müşteriden sonra dezen-

fekte etmek için elinden geleni yapıyordu ama ekran başına düşen müşteri sayısı çalışanın uğraşlarını boşa çıkarıyordu.

Ciara asansörden yeni inmişti ki ilk huzursuzluk dalgasını hissetmeye başladı. Başta uzaktan yaklaşan bir tren gibiydi. Nabızı hızlandı, sırtında aniden soğuk ter damlaları oluştu.

Ama bunun ne demek olduğunu ve olacakların farkındaydı. Bir süredir yaşamıyor olabilirdi ama bu hissi çok iyi tanıyordu.

Panik atak geçirmek üzereydi.

Ciara derin bir nefes aldı, kendine iyi olduğunu söyleyip bu cümleyi tekrarlamaya başladı. Meyve sebze reyonuna girdi. Ne aradığından ya da nereye gittiğinden emin değildi. İçeri neden girdiğini bile hatırlamıyordu. Eve bir şey götürürse Oliver alışveriş merkezine gittiğini anlayacaktı ama hiçbir şey almadan çıkarsa hırsız olarak fişleneceğinden de korkuyordu.

Dünya bu hâldeyken kim bir şey almadan çıkardı ki? Güvenlik görevlilerin bu soruya *sadece* hırsızlar cevabını vereceğinden emindi.

Bu yüzden kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Şarap almaya karar verdi. Eve döndüğünde yakındaki bir dükkândan almış gibi yapabilirdi. Alkol reyonuna doğru, daha doğrusu olduğunu düşündüğü yöne doğru ilerlemeye başladı, göğsünde gittikçe daha hızlı çarpan kalbini fark etmiyormuş gibi yapıyordu.

Alışveriş sepeti taşıyan bir kadın tam önünde durarak onu da durmaya zorladı, sonra uzanıp yanındaki raftan bir şey aldı. Bu hareketi havaya ağır bir parfüm kokusu yayılmasına sebep olunca Ciara kokuyu almamak için kafasını çevirdiğinde onu gördü.

Reyonun sonunda duran tanıdık yüz bir anda görüş alanının dışına çıktı.

Ucuz parfümlü kadın agresif bir şekilde, "Pardon," dedi.

Ciara önünden çekildi ve farkında olmadan birinin arabasının önüne çarptı.

Dengesi bozuluyordu, kafası bedenine bağlı değil gibiydi. Dükkân daha da kalabalık görünüyordu, her yanını bedenler ve nefesler sarmıştı. İnsanların ürünlere dokunduğunu, reyonlardan birbirlerine seslendiğini, yan yana geçerken birbirlerine değdiklerini gördü.

Bir anda sadece havasız kalmış gibi değil, sıkışmış gibi de hissetti, sanki etrafında hiç boşluk kalmamıştı. Sadece mikrop saçan sıcak nefesli insanlar vardı. Etrafını saran tehlike Ciara'nın derisine yapıştıyordu ve birkaç saniye içinde buradan çıkmazsa bayılacaktı, bundan emindi.

Sağa döndü, sonra sola döndü, çaresizce çıkışı gösteren bir tabela ya da asansör aradı, onu buradan çıkarıp açık havaya kavuşturacak herhangi bir şey istiyordu.

Hiçbirini bulamadı.

Gözlerine gri bir perde inerken göğsü sıkışmaya başlıyordu.

Biri yanına yaklaşmıştı, hem de çok fazla yaklaşmıştı. Ciara onu itmek istiyordu fakat sonra dükkânın siyah üniformasını ve plastik maskeyi gördü.

Kaşları fazla koyu, ruju ise fazla kırmızı olan kadın plastiğin arkasından bakarak, "İyi misin, tatlım?" diye sordu.

İnsanlar ona bakıyordu, Ciara bunu hissedebiliyordu.

"Nasıl..." ağzı kurumuştı, dili dönmüyordu. Tekrar denedi. "Nasıl çıkabilirim?"

"Buradan, yardım edeyim."

Bu yeni bir sestir, bir kadına aitti ve sol tarafından gelmişti.

Tanıdık bir sestir.

Duyamak istemediği bir ses.

Ama Ciara'nın karşı çıkacak gücü yoktu. Tek istediği dışarı çıkmaktı. Dışarı çıktıktan sonra kaçmayı düşünürdü.

Görünmez yardımcısına teslim oldu ve ayağı altında kendiliğinden akan zemine odaklandı.

Mermer etkili linol zeminin üstü ayakkabı izleriyle doluydu
Yürüyen merdivenin soğuk çıkıntıları.

Ters olduğu için okuyamadığı harflerle dolu kaba bir paspas...

Sarhoş gibi hissediyordu, düz yürümediğini bildiği ama düz yürüyormuş gibi davrandığı türden bir sarhoşluktu. Ayakları fazla ağırdı, düz yürüdüğüne olan inancı her şeyi düzeltecek gibi hissediyordu ama aslında her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu.

Taş basamaklar. Gri çimento. Daha çok ışık...

Sonunda dışarı çıkmışlardı.

Temiz hava serin, davetkâr ve rahatlatıcıydı. Ciara gözlerini kapatıp ciğerlerini temiz havayla doldurdu.

Gözlerini tekrar açtığında King Sokağı'nın neredeyse ıssız olduğunu gördü. Sözde yardımcısı onu Gaiety Theatre önündeki banklara getirmiş ve nazikçe kolunu çekiyor, onu oturmaya davet ediyordu.

"Biraz toparlan," dedi kadın. "Derin nefesler al."

Ciara hızla normale dönüyor, iyi hissetmeye başlıyordu. Bunun peşinden yakıcı, kaşıntıdırıcı bir utanç geliyordu.

"Al," dedi kadın ve Ciara'nın yüzü önünde bir su şişesi belirdi. "Biraz içtim ama senin için fark etmezse benim için de fark etmez. Hatta dur, antibakteriyel mendil olacaktı. Ağzını sileyim."

Şişe tekrar belirince Ciara suyu içti. "Teşekkür ederim," dedi.

"Orada ne oldu öyle?"

Ciara ancak o zaman kafasını kaldırıp kadına doğrudan baktı ve şüphelenmekte haklı olduğunu gördü.

Yanında oturan kişi Laura'ydı.

Burada ne yapıyordu?

Onu *takıp mı* ediyordu?

"Ah," dedi Ciara onu yeni tanımış numarası yaparak. "Selam." Sonra aptala yatarak, "Ne yaşadım ben? Panik atak mı?" diye sordu.

"Aniden mi geldi? Nefesini kontrol edemedin ve miden mi bulandı?" Ciara kafasını evet anlamında sallayınca Laura'da aynını yaptı. "Bence öyle olmuş. Ne oldu ki?"

"Bilmiyorum... klostrofobik hissettim."

"Ben tamamen boş olmayan her yerde öyle hissediyorum. Hastalığı kapacağım korkusuyla paranoyak oldum. O gün baş ağrın geçti mi?"

Ciara bir saniye bekledikten sonra yangın alarmına verdiği fiziksel tepkiyi hatırladı.

"Aa, evet. Geçti."

"Şey..." Laura boğazını temizledi. "Sana söylemek istediğim bir şey var. O gece söyleyecektim ama..." diyerek olduğu yerde kıpırdandı. "Nasıl söyleyeceğim bilmiyorum. O yüzden doğrudan söylüyorum, tamam mı?"

Ciara kendini hazırladı.

"Oliver ile kaldığını biliyorum. O gece doğrulamamak için haklı nedenlerinin olduğunu da biliyorum. Onu korumaya çalışıyorsan anlayış gösteririm. Emin olmak istediğim şey onun kim olduğunu *biliyor musun*? Onu korumaya mı çalışıyorsun? Çünkü kim olduğunu bilmiyorsan..." Laura durdu. "Sana bulduğu zarftan bahsetti mi? Üstünde gerçek soyadı yazan zarftan?"

Ciara'nın kanı kulaklarına hücum etti, tamamen kafası karışmamış gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Soyadı Kennedy değil," diye devam etti Laura. "Ve ben gazeteciyim. Düşündüm de..."

"Gitmem lazım," dedi Ciara aniden.

Dizlerinin bedenini taşıyabileceğini düşünmüyordu ama yine de ayağa kalkmayı başardı. Şişeyi elinden bıraktı ve kot pantolonunun sağ bacağına dökülen soğuk suyu zar zor fark etti.

Üç adım attıktan sonra dönüp Laura'ya baktı.

“Ne yapıyorsun bilmiyorum,” dedi, “problem nedir onu da bilmiyorum ama Oliver ile ilkokuldan beri arkadaşsınız. Bahsettiğin olayın bizimle alakası yok.”

Dönüp hızla yürümeye başladı, neredeyse koşuyordu. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi.

Ve bu lanet kadın her şeyi mahvedecek, diye düşünüyordu.

Oliver salonda ileri geri yürüyor, konuşmaya nasıl başlayacağını pratiğini yapıyordu.

Seninle bir şey konuşmam lazım.

Kararını vermişti.

O an vermemişti, dürüst olmak gerekirse pazar akşamı, zarfı açtıktan birkaç saat sonra vermişti.

Ciara'ya gerçeği anlatacaktı.

Hepsini değil. Ama *çoğunu* anlatacaktı. Asla yüksek sesle söyleyemeyeceği, başkasının zihninde canlandırmak şöyle dursun, *kendi* zihninde canlandıramayacağı şeyler vardı.

Önemli olan genel hatlarıydı, yürüyüşünden döner dönmeyiz ona olanları anlatacaktı.

Bunu yapmak istemiyordu. Onunla birlikte olduğu her saat, her dakika Ciara onu tanıdığını sandığı kişi olarak görüyordu. Bu durum bırakması imkânsız bir uyuşturucu gibiydi ama bırakması gerekiyordu çünkü bu uyuşturucunun sonunda onu öldüreceğini biliyordu.

Bunca sır, yalan ve gizlilikle devam edemezdi.

Sürekli nefesini tutuyor, gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyor gibi hissediyordu, her şeyin ortaya çıkacağı o kaçınılmaz anı korkuyla bekliyordu ve bu hisse artık dayanamıyordu.

Ona gerçeği söylemeliydi.

Sonra... Eh, ne olacaksa olacaktı.

Tanışmalarının zamanlaması o kadar mükemmeldi ki evrenin geçmişte ondan çaldığı her şeyi telafi ettiğini düşünmüştü. Dünyayı birkaç haftada değiştiren, yüzyılda bir kez yaşanan küresel bir pandemiden birkaç gün önce tanışmışlardı. Bu durum da insanları olağan dışı kararlar vermeye zorlamıştı. Ciara'nın yeni tanıştığı sevgilisiyle görüşmeye devam edebilmek için onun evine taşınması gibi... Ayrıca Ciara sosyal medya kullanmıyordu, şehre yeni taşınmıştı ve tıpkı Oliver gibi bu durumun bulunmaz bir fırsat olduğunu düşünüyordu.

Tüm bu yaşananları, ilişkilerine ailelerini ve arkadaşlarını karıştırmadan birbirlerini tanıyarak ilerlemeleri için mükemmel bir fırsat olarak görüyorlardı.

Bu durum Oliver'ın her zaman kalbinde kalacakları ortaya dökmesi için bir fırsattı. On yedi yıl önce düşünmeden yaptığı şey ortaya çıkmadan önce...

Ciara'nın evine taşınması üstünden kırk sekiz saat geçmemişti ki ilk tehlike işareti görünmüştü. İlk pazartesi sabahı Kenneth arayıp eşinin bir arkadaşının apartmandaki KB Stüdyoları dairesine taşındığını söylemişti. Kadın hemşireydi ve ebeveynleri yaşlı olduğu için dış dünyayla temaslarını kesmeleri gerekiyordu, apartmandaki daire de boştu. Sorun Kenneth'in eşi Alison'ın, Oliver'dan nefret etmesi ve eşinin ona yardım etmesini hiç istememesiydi. Alison Oliver'ın aile şirketine çalışmaya başlaması bir yana, Dublin'e döndüğünü bile bilmiyordu. Oliver'ın şirketin parasıyla tutulmuş bir evde yaşadığından da haberi yoktu. Kenneth, eşinin bunları kesinlikle öğrenmemesi gerektiğini söylüyordu.

Ama Oliver Kenneth'in, Ciara'nın burada kaldığını öğrenmesinden de endişelenmişti.

Allison aile dostuna KB Stüdyoları'na ait diğer dairenin yerini söylemiş olabiliyordu, arkadaşı muhabbet sırasında evin balkonunda bir çift gördüğünü söyleyebilirdi. Allison da bulaşı Kenneth'a taşıyabilirdi. Bu da onca iyilik yaptıktan sonra Oliver'in iyi niyetini sulastırmal ettiğini düşünmesine neden olabiliyordu ki böyle düşünmekte sonuna kadar haklı olurdu. Oliver sevgilisinin eve geldiğini itiraf etmek zorunda kalabilir, bunun sonunda hem işsiz hem de evsiz kalabilirdi.

Kendini bu senaryodan nasıl koruyacağını düşünüyordu ki birkaç saat sonra başka bir şeyi açıklamak zorunda kalmıştı.

Londra'dan taşındığından beri psikoloğu Dan ile aylık görüşmelerini Zoom üstünden yapıyordu, Ciara yanına taşındıktan sonraki pazartesi günü seansları vardı. Onun yürüyüş saatine denk gelsin diye seans saatini öğlene aldırılmıştı. Ama Ciara beklediğinden erken dönmüş, Dan'ın Londra'daki olaylardan bu kadar kısa süre sonra yeni bir ilişkiye başladığı için Oliver'ı azarladığını duymuştu.

Başka şartlar altında Oliver çözümünün çok zekice olduğunu düşünebilirdi. Dan hakkında yalan söyleyip patronu Kenneth olduğunu anlatmıştı ve balkona çıkmamaları yalanı sayesinde tek taşla iki kuş vurmuştu. Ama midesi bulanıyordu. O gece yatakta uzanırken hayatındaki her olayın felaket niteliğinde bir olaylar zincirinin ilk halkası olmasından endişelenerek nasıl yaşayacağını düşündü. Hayal bile edemiyordu.

The Westbury'de ona sigara uzatan kadın da vardı. Aynı apartmanda yaşamakla kalmamış, Ciara ile de konuşmuştu. Pazar gününden sonra zarf olayını da listeye ekleyebilirdi.

Dayanılmazacak duruma gelmiş, artık yalan söyleme limitini doldurmuştu.

Ciara'ya yalan söylemekten kesinlikle nefret ediyordu.

O yüzden artık gerçekleri anlatacaktı.

Koridordaki anahtar sesini duyunca volta atmayı bırakıp koridora döndü, *onunla* yüzleşmeye hazırды.

Yapış yapış olmuş ellerini kalçalarına sildi, derin bir nefes aldı. Sağ bacağı inatla titriyordu.

Önce onu öperek karşılayacak, sonra sımsıkı sarılacaktı. Sadece kısa bir süreliğine daha...

Sonra her şeyi anlatacaktı.

Neredeyse her şeyi. Genel hatlarıyla tüm yaşananlardan bahsedecekti. Tabii boğazındaki düğümden konuşmayı becerebilirse.

Sana söylemem gereken bir şey var.

Böyle başlamaya karar vermişti.

Ama Ciara salona girdiğinde bu kelimeleri söyleyen *o* oldu.

Ciara, eve dönerken kararını vermişti. Oliver'a Laura'dan bahsetmesi gerekiyordu.

Yangın alarmının çaldığı gece Laura'dan bahsetmekten kaçınmıştı ama lanet kadın onlarla yüzleşmeye kararlıydı. Ona Laura ile yüzleştiğini söyleyecekti.

Oliver şimdiye kadar yalan söylediğini anladıktan sonra ne olursa olacaktı.

Ama Oliver'ın olduğunu *sandığı* kadın olarak biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden önce eve gitmesi gerekiyordu.

Daireye girdi, kapıyı arkasından kapatarak anahtarları koridordaki masanın üstüne bıraktı.

Etraf sessizdi. Küçük yatak odasının kapısı kapalıydı. Oliver'ın orada çalışmakta olduğunu farz etti.

En iyi seçenek salağa yatmak, diye düşündü. Laura'nın söylediklerini tekrarlayacaktı. Ne demek istediğini soracaktı.

Sonra *kendisinin* Laura'ya söylediğini anlatacak, onu ı-
güdüsel olarak koruduğunu, hatta onun için yalan söylediğini
belirtecek ve böylece -umuyordu ki- güvenilirliğini tekrar
kanıtlıyacaktı.

Tek problem Oliver'ın nasıl tepki vereceğini bilmemesiydi.

Gözleri anahtarlara kaydı. Ön kapı anahtarıyla kendini
savunabilir miydi?

Ne düşünüyordu böyle?

Tanrı aşkına, söz konusu Oliver'dı. Onun canını yakmazdı.

Ama sonuçta söz konusu o olunca ne yapacağı da belli
olmazdı.

Ciara üstündeki ceketı çıkarıp koridordaki kancalardan
birine astı. Bir anlığına durup kafasını ceketin yumuşak, tanıdık
kumaşına yasladı ve gözlerini kapatıp kendini sakinleştirdi.
Ona söylemek zorunda olduğu şeyleri söylemeye hazırlandı.

Zaten sadece gerçeğı söyleyecekti o kadar. Oliver'a yalan
söylemekte o kadar başarılıydı ki gerçeğı söylemek çocuk
oyuncağı olmalıydı.

Ciara salonun kapısından geçti.

Nefesi boğazında tıkanđı.

Oliver *orada durmuş*, odanın ortasında dikilirken görü-
nüşe göre onu bekliyordu, gergin ve huzursuz bir hâli vardı.

Ne olduğunu sormak istiyordu ama söylemesi gereken
kelimeleri dudaklarından dökemezse bir daha söyleyemeye-
ceğinden korkuyordu.

"Oliver, sana söylemem gereken bir şey var."

Uçurumdan bir adım ileri atmıştı ve düşünüyordu. Yönünü
-ya da fikrini- değiştirmek için artık çok geçti. Yapabileceğı
tek şey düşerken hiçbir şeye çarpmamaya çalışmak ve olabil-
diğince sağlam inmekti.

Çarpışmadan kurtulma ihtimali gülünç derecede düşük
olsa da...

"Oturalım mı?"

Oliver başını sallayıp koltuğa oturdu. Ciara da yanına geçtikten sonra Oliver'ın elini kendi ellerinin arasına aldı.

Eli soğuk ve yapış yapıştı.

Galiba Ciara'nın elleri de öyleydi.

"Evet," diye söze girdi. "Şey... sana tüm gerçekleri anlatmadım."

Oliver kaskatı kesildi, neredeyse nefes almıyordu. Gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Ciara Oliver'ın bir anda üstüne atlayıp boğazını ısırabilecek yırtıcı bir hayvana bakar gibi baktığını düşünüp endişelendi.

"Bugün bir şey oldu," dedi. "Biraz önce... Kasabada yürürken tam o sırada ben de diğer olayı anlatmalıyım diye düşünüyordum. Çünkü... Belki sen bu olanların nedenini biliyorsundur ve bana açıklarsın," diyerek Oliver'ın elini sıktı. "Öncelikle yangın alarminin çaldığı gecedен bahsetmem lazım. Dışarıda bir kadınla konuşuyordum. Bana tuhaf bir şey sordu."

Bu sefer Oliver onun elini sıktı, uçaklardan korkan ablasının kalkıştan önce elini sıktığı gibi dehşetle sıkıyordu.

"O sırada söylemedim çünkü şirketindeki adamın burada kaldığını öğrenmesinden çok korkuyordun. O gece o kadar olay yaşadık ki üstüne fazladan yük eklemek istemedim. Dü-rüst olmak gerekirse upuzun açıklamalar yapmanı dinlemek istemedim."

"Ne dedi?"

Oliver Ciara içeri girdiğinden beri ilk defa konuşmuştu.

"Şey..." Ciara güçlükle yutkundu. "Eve yeni mi taşındın?" diye sordu. Ben de burada yaşamadığımı, bir arkadaşım-la kaldığımı söyledim. O da bana, *Oliver mı?* diye sordu. Burada kimseyi tanımadığımı biliyordum, ben de kadın belki ortağın eşidir ve tek başına kalıyor numarası yapıp beni yakalamaya çalışıyordur diye düşündüm. Bu yüzden bir şey söylemedim.

Sonra, "Ollie mi?" diye sorunca benim de kafam iyice karıştı çünkü sana böyle hitap eden biri olduğundan hiç bahsetmemiştin. Sonra da dedi ki... Yardıma ihtiyacım olursa ona gidebilirmişim?"

Oliver elini o kadar sıkıyordu ki canı yanmaya başlamıştı. Konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı.

"Peki *sen* ne dedin?"

"Hiçbir şey söylemedim. Manyak falan sandım."

"Sana adını söyledi mi?"

"O akşam söylemedi," diye yalan söyledi Ciara. "Ama bugün söyledi. Laura." Duraksadı, Oliver'ın tuttuğu eline baktı. "Şey, canım yanıyor. Biraz."

Oliver, yanmış gibi elini hızla geri çekti.

"Pardon," dedi. "Yani... bu Laura ile bugün yine mi konuştun?"

Ciara başını sallayarak onayladı. "Stephen's Green'e gitmiştim" -meydanda olduğunu düşünmesine izin verdi- "ve birden yanıma geldi. Seninle kaldığımı bildiğini söyledi, bunu doğrulamamam için iyi bir nedenim olduğunu, seni korumak isteyebileceğimi söyledi. Soyadının Kennedy olmadığını söyledi. Ve kendisinin de gazeteci olduğunu..."

Oliver'ın yüzünü hiç bu kadar solgun görmemişti.

"Kim bu kadın, Oliver?" Ciara tüm gücüyle yutkundu. "Ve *sen* kimsin?"

Günümüz

"Yalan söylüyor," dedi Lee.

Karl ile koridora çıkmışlar, Laura Mannix'i dairesinde yalnız bırakmışlardı. Laura hâlâ doğruyu söylediği konusunda ısrar ediyordu. Lee'nin içgüdüleri yanılmıyorsa şu anda telefonundan olay mahallinin fotoğraflarını silmek için elinden geleni yapıyordu.

"En azından her şeyi anlatmıyor," diye devam etti Lee. "Çünkü neden adamın intihar ettiğini düşünüyor? Adamın henüz ne yaptığını bilmiyoruz ama *bir şey bilmes*e adamın kalbinden bıçaklanarak öldürüldüğünü de düşünebilirdi."

"Ya da fetiş kostümüyle tavandan sarktığını," diye ekledi Karl.

"Seks şakaların bugünlük yetti de arttı!"

"Bu cümleyi hiç duymamıştım," diye sırtarak cevap verdi.

"Karl," dedi Lee uyaran bir ses tonuyla.

Karl, "Tamam, tamam," dedi ve kollarını bağladı. "Peki ne düşünüyorsun? Sence olay mahalline girdi mi?"

"Girdiğinden eminim. Yani, süper dedektif gibi takılıp adamı evine kadar takip ettiğine inanacağız ama adam iki hafta ortada görünmeyince alt kata inmediğini mi düşüne-

ceğiz? *Bir de dairesinden lobiye yayılan kokuyu görmezden geldiğine mi inanacağız?*” diye homurdandı. “Bize anlatmadığı bir şeyler var. Bu yapbozun büyük bir parçası eksik. Radyo programı için araştırma yaptığını söylüyor, tamam, belki bir şeyler de çıkar ama bu araştırmanın parasını kim ödüyor? Kadın yarım saatlik mesafede yaşadığı hâlde onu buraya süresiz yerleştiren kim? Ve adamı iki haftadır görmediği hâlde neden *hâlâ* burada?”

Karl somurttu. “Hakikaten, *neden hâlâ* burada?”

“Olayı ön koltuktan izlemek istiyor bence. Bu yüzden bizimle konuştu. Bence olayların kalbinden anlattığı hikâyede başrol olduk, bir iki güne kitapçılarda indirim sepetine düşer.”

“Bana uyar,” dedi Karl. “*Crimecall*’a çıkmaya bir adım daha yaklaşıyorum.”

“Karly, seni asla oraya çıkarmazlar. Unut artık.”

“Ama eminim çıkarsalar kamera beni çok severdi.”

“Olay anlatmak mı istiyorsun? Çünkü düşük rütbeliler kamera görüntülerini açıklamaktan başka bir şey yapmıyor.”

“Hayal kurmak yasak mı?”

“Sorun şu...”

“*O kadar yakışıklıyım ki insanların dikkatini dağıtırım, değil mi? Güzellik gerçekten bir lanet.*”

“...kadın içeri girip fotoğraf çektiyse ne yapabiliriz? Olay mahalli resmen olay mahalli olarak ilan edilmeden önce kanıtlara müdahale etmiş olmuyor. O yüzden bir şey diyemeyiz. Haneye tecavüz de değil çünkü geçerli nedeni var, çıkarken evden bir şey almadığı sürece hırsızlıkla da suçlayamayız ama...” Lee iç geçirdi. “Belki adalete engel olmakla suçlarız. Cesetten kimseye bahsetmedi ve biraz önce bize yalan söyledi.”

“Peki tutuklamaya engel olmak?” diye önerdi Karl. “Mahkeme kararı da gerekmiyor. En sevdiğim.”

“Böyle saçmalıklar söylersen seni *Crimecall*’a asla çıkar-
mazlar, Karl. Suçlu kim? Kimi tutukluyoruz? Elimizde suç
yok, unuttun mu?”

“Peki *olursa*?”

“O zaman içeri alırsız. Ama o zamana kadar... belki
Başkomiser’i bu evi ikincil olay mahalli ilan etmeye ikna
edebilirim. O zaman en azından evi arayabiliriz.”

“Ve sinirini bozarsız.”

“İkisi de harika gerekçeler.”

“Bu arada,” dedi Karl, “sana iyi bir haberim var.”

“Ve *şimdi mi* söylüyorsun?”

“KB Stüdyoları’nın yöneticisi Kenneth Balfie ile konu-
tum. İsim nerden geliyor anlaşıldı. Neyse... Dinle! Oğlu...
onun da adı Kenneth ama Ken ismini kullanıyor, Oliver’in
abisi Richard St. Ledger ile çok iyi arkadaşmış. İlkokuldan
beri arkadaşlarmış. Aileler de birbirlerini tanıyor. Richard şu
anda Avustralya’da yaşıyormuş, Ken ise Toronto’da. Kenneth
-isimleri karıştırma- her şey biliyor, daha doğrusu bildiğini
saniyor çünkü Oliver’in ne kadar iyi biri olduğunu, hata yap-
tığını, çocuk olduğu için düşünemediğini falan filan söyledi.
‘Çocukluk işte,’ dedi. Artık nasıl hasta çocuklar gördüyse.
Neyse...”

“Yani *gerçekten* o mu?” diye araya girdi Lee. “Oliver St.
Ledger mı?”

“Alt katta oturan adam mı? Evet, o.”

“Kardeşinin...”

“Numarasını aldım, evet.”

“Mesai başında çırılçıplak ve kelepçeli olduğunu hatırladım da, vay be. Peki, büyük Balfie Dublin’de mi? Cesedin kimliğini doğrulayabilir mi?”

“Dalkey’de. Oliver’in kardeşini arayacakmış,” dedi Karl.
Lee’nin endişesi yüzüne yansımış olacaktı ki Karl hızla ekledi.

“İçerideki cesedin kimliğini bilmediğimizi açıkça belirttim, endişelenme. Öğrendiğimizde arayacağımı söyledim.”

“Kardeşin haberi başkasından almasını istemiyorum.”

“Balf’eın haberi yayacağını düşünmüyorum. Hüküm giymiş bir çocuk katile iş ve kalacak bir yer verdiğini eşi öğrenecek diye *çok* endişeliydi.”

“Bu süre boyunca Oliver’ı neden kimsenin aramadığını sordun mu?”

“Birkaç hafta önce ücretsiz izin almış. İnşaatlar durduğu için şirket masrafları azaltmak istemiş, o yüzden çalışanlara ücretsiz izin almalarını söylemişler. Bu salı işe dönecekmiş.”

“İzne çıksa da temasta değiller miymiş? Sosyal anlamda?”

“Değillermiş. Adam, çocuğunun arkadaşına iyilik yapmış o kadar. Onun dışında pek can ciğer kuzu sarması olduklarını düşünmüyorum.”

Karşı taraftaki merdivenin kapısı açıldı ve Garda Declan Casey belirdi.

“Patologlar olay mahallinin ilk incelemesini bitirdi,” dedi Lee’ye. “Cesedi çıkarmadan önce göz atmak ister misin diye soruyorlar?”

“İstiyorum,” dedi Lee. Sonra Karl’a döndü. “Lois Lane’in parmak izlerini al, tamam mı? Başka ne kadar bilgi alabilirsen al. Belki de fotoğraf çektiğini itiraf eder. Hatta belki fotoğrafları paylaşır. Daha tuhaf şeyler de gördük.”

“Biraz fikrim var,” dedi Karl, “ama Lois Lane kim bilmeli miyim?”

“Ciddi misin, Karl?” diyerek durdu Lee. “*Crimecall*’ın eski sunucusuydu.”

Declan kendini tutamayıp tuhaf bir ses çıkardığında, Lee başıyla işaret edip merdivenlerden inmesini ve espriyi mahvetmemesini ima edince Declan'ın yüzü asıldı.

Merdivenlere doğru yürüyünce Lee de peşinden gitti.

Yardımcı patolog Tom Searson lobide onu bekliyordu, yanında Lee'nin eski dostu, o dayanılmaz pis koku da vardı.

Tom tek kullanımlık beyaz tulum, eldiven ve maskeden oluşan olay yeri inceleme elbisesini giymişti. Paketi hâlâ açılmamış bir tanesini de ona uzatıyordu.

Lee bir eliyle paketi alıp diğer eliyle maskesini indirdi.

"Lee," dedi Tom sesinde bir gülümsemeyle, "Uzun zamandır görüşemedik."

Kısa boylu bir adamdı ve bira göbeği vardı. Bu yüzden tulumu göbek bölgesinde fazlaca gerildiği hâlde bol geliyordu.

"Öyle oldu. Nasıl gidiyor?"

"Eh, bildiğin gibi," dedi elini göbeğine koyup topukları üstünde sallanarak. "Şikâyetim yok."

Lee plastik paketi açıp içindekileri çıkarmaya başladı.

"Rekor sürede geldiniz," dedi. "Yakında mıydınız?"

"Donnybrook'taydık. Gerekirse bisikletle bile gelirdik," diyerek başıyla bir numaralı daireyi işaret etti. "İçeri girdin mi?"

"Evet, maalesef."

"İçerdeki manzara hiç hoş değil."

"İlk onuma girer. Kurtçukları sayarsak ilk beşime bile girebilir."

Tom arkasını dönüp posta kutuları üstündeki Vicks kutusunu aldı.

"Utanılacak bir şey yok," dedi kutuyu uzatarak. "Ben dayanmaya çalışıyorum ama ben alışığım. Senin konsantre olabilmen gerekiyor. Takviye olarak düşün."

“Clarice için yeterli olduysa...” Lee tulumu giymek için eğildi. “Sence içeride ne olmuş?”

“Bilmece sever misin, Lee?”

Lee tek kaşını kaldırdı. “*Bilmece mi?*”

“Şöyle bir tane var,” dedi Tom. “Adamın biri Fransız Alplerindeki şatosunda bir kış gecesi yatmaya gitmiş ama penceresini açık bırakmış. Ertesi sabah kalbinden bıçaklanmış hâlde bulunmuş, yanında da kanlı bir bardak su varmış. Nasıl ölmüş?”

Tom konuştuğu sırada Lee tulumun fermuarını boğazına kadar çekti, Tom’un uzattığı Vicks’i alıp dudağının üstüne bol bol sürdü. Önlem olsun diye burun deliklerine de birer nokta dokundurdu.

Burnu yanmaya başladı, gözleri sulandı. Ama derin nefes alamamasına rağmen mentol beynine kadar geçtiği her yeri rahatlatıyordu.

Dairenin içine girdiğinde de böyle hissedeceğini umuyordu.

“Herhâlde,” dedi Lee, “yatağın altında tüfek vardı ya da katil dışarıda bekliyordu...”

“Hayır, gerekli tüm detayları biliyorsun.”

Lee eldivenlerini takıp daha büyük, daha sert bir maske taktı.

“Buzul,” dedi Lee. “Pencereden aldı, kendine sapladı, sonra da suyun içine attı. Buzul eridi ve son.”

Tom’un gözleri maskesinin üstünde kırışmaya başladı, gülümsüyordu.

“Bravo!”

“Neden bilmece soruyorsun, Tom?”

“Çünkü,” dedi Tom koridoru işaret ederek, “içeride çok güzel bir tane var.”

32 Gün Önce

Oliver onu korkutmak ya da üzmek istemiyordu, gerçi ikisinin de kaçınılmaz olduğu kesindi.

Önemli olan Ciara'nın doğruyu söylemesine izin vermesi ve sonuna kadar dinlemesiydi. Fiziksel bir tehlike teşkil etmediğini göstermeliydi. Bahsedecekleri konular o kadar geçmişte kalmış, Oliver'ın şu andaki kişiliğinden o kadar uzaklaşmıştı ki başka gezegende bile olabilirlerdi. Ciara'nın buna inanma ihtimalini artırmak için koltuktan kalkıp kahvaltı barına gitti, kendiyse koltukta oturan Ciara arasında büyük mesafe bıraktı.

“Ben tanıdığın kişiyim, Ciara,” dedi. “Yemin ederim öyleyim. Ama uzun, çok uzun bir zaman önce, çok gençken, hatta çocukken bir işe karıştım... Bundan çok *ama çok* pişmanım. Yapmamam gerekirdi. O zamandan beri her ânım pişmanlıkla geçiyor.”

Ciara'nın yüzüne bakma riskini aldı; hiç kıpırdamadan duruyor, hızla gözlerini kırıştırıyordu.

“En önemlisi,” diye devam etti, “asla canını yakmayacağımanı bilmen.” Ciara'nın kaşları kalktı, Oliver şaşkınlıktan olduğunu düşündü. “Öyle bir şey *yapamam*. Öyle biri değilim. *Eskiden de* değildim ama bunu insanlara anlatmak...”

diye derin bir nefes aldı. "Anlamamı istediğim bir şey de var, o da bunun gerçek olduğu, yani sen ve ben. İlişkilerimiz gerçek," dedi. Elleri hiç bu kadar titrememişti. *Görünmemi* diye ellerini cebine soktu. "Doğrudan söyleyeceğim, tamam mı? Söylemesi hiç kolay değil."

Ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Olanlardan mı başlamalıydı yoksa insanların *söyledikleri* versiyonla mı? Rolünü mü açıklamalıydı yoksa olayların sonucunu mu?

"Hiç..." dedikten sonra durup dudaklarını yalaması gerekti, resmen dili damağı kurumuştı. "Mill River davasının duydu mu?"

Etrafı kusursuz bir sessizlik kapladı, ikisi de uzaya çıkmıştı sanki.

Sonrasında Ciara çok kısık ve yavaş bir sesle, ünlü harfleri uzatarak, "Hayır?.." dedi.

İyi, diye düşündü Oliver. *Güzel. Temiz sayfa.*

Önemli detayların akışını kontrol edebilir, onu sondaki büyük şoka hazırlayabilirdi.

"2003 yılında oldu," dedi. Ciara o sırada sekiz yaşındaydı ve Man Adası'nda yaşıyordu. "Kildare'de. Mill River yeni bir yerleşim bölgesiydi. Yüzlerce ev vardı. Ballymore'un hemen dışındaydı, inşaat yeni bitmişti. Nehrin kıyısında..."

Oliver durdu. Bunları hiç yüksek sesle söylememişi, olanları hayatında kimseye açıklamak zorunda kalmamıştı. Herkes olanları biliyordu. Ya o yüzden buluşmuş oluyorlardı. Dan gibi ya da *başka biri* anlattıktan sonra ondan cevap istiyorlardı, birkaç ay önce Londra'da Lucy ile yaşadıkları gibi. Söyleyebileceğinden emin değildi.

"Bir cinayet işlendi," dedi. "Bir çocuk öldü. On yaşında." *On.*

Kendisi yaşlandıkça bu gerçek daha da dayanılmaz oluyordu.

Gittikçe daha fazla dehşet akıtıyordu, damlalar gittikçe daha da büyüyordu.

“Ve...” Derin bir nefes daha aldı, kalbi göğüs kafesini kırıp çıkacak gibiydi. Kalp krizi geçirmek böyle bir şey mi diye merak etti, belki de geçirmek üzereydi. “On iki yaşında iki çocuk, cinayetten suçlu bulundu.”

Ona bakamıyordu.

Yere baktı.

Döktüğünün farkında olmadığı yaşlar görüşünü bulanırmaya, yanaklarına düşmeye başladı.

Asıl önemli kelimeleri söylediğinde sesinin fısıltıdan farkı yoktu.

“Ve ben... onlardan biriydim.”

78 Gün Önce

Sokakta buluşmuşlardı, Ciara daha erken gelmişti. Sarıldıktan sonra restoranın döner kapısından geçtiler ve başgarsonun önündeki sıraya girdiler. Başgarson onları pencerenin hemen önünde bir kabine götürdü. Kabin hem Emmet Place'ı yakından görüyordu hem de dışarıdaki masalardan birinde telefonunda hararetli bir şekilde konuşurken burnunu karıştıran adamı izleme fırsatı veriyordu.

“Baksana şuna,” dedi Siobhán, adamın dikkatini çekmek için pencereye vurarak. “Resmen altın arıyor. Tam yemek yemelik manzara.” Siobhán ona tiksinti dolu bir bakış atınca adam da ona karşılık verdi ama -neyse ki- burnunu karıştırmayı bıraktı.

Mantolarını çıkarıp sandalyelerine yerleştikleri sırada Ciara bekleyip ikisinin de aklında olan şeyi ilk fırsatta sorabilmek için tam anlamıyla dilini ısıırıyordu.

“Evet? Doktor ne dedi?”

Ablasının gözlerinin dolduğunu görünce biraz daha beklemiş olmayı diledi.

“Bakımevine alacaklarmış.”

Ciara bunun olacağını biliyordu -ikisi de olacağını aylardır biliyordu- ama yine de yumruk yemişe döndü.

Darbeyi sessizce yuttu.

"Annem ne dedi?"

"Yanımızda değildi. Dr. Corrigan ile birlikteydik. Ona kısa bir süreliğine olduğunu söyleyeceklermiş. *Biz de* öyle diyeceğiz, çıkmayacağını bildiğimiz hâlde."

"Neden?"

"Çünkü öyle olması gerekiyor. İnsanlara umut vermek lazım, verecek umut olmasa bile."

Sessizliğe gömüldüler.

Ciara Siobhán için çok üzülmüyordu. Annesine hep ondan yakın olmuştu. Daha büyük olduğu için annesinin *önceki* hâlini hatırlayabiliyordu. Herkesin anlattığına göre annesi eskiden tamamen farklı biriydi, sevgi dolu, komik ve eğleneliydi. Annesi vefat etse bile Ciara'nın ablası olacaktı ama Siobhán'ın büyüğü olarak kimsesi kalmayacaktı. Yardım isteyecek, güvenecek, sırtını dayayacak daha yaşlı, daha bilge bir aile ferdi olmayacaktı. Ailelerinin cümlesindeki nokta o olacaktı.

Kendi cümlesinin başındaki büyük harf de yine kendisiydi. Eşi Pat, Ciara içten içe onun ne kadar sıkıcı olduğunu düşünse de Siobhán'a delice âşıktı. Buna rağmen eşiyle çocukları Lily ve David bu kaybın acısını tamamen hafifletemeyecekti.

Ciara masanın üzerinden uzanıp ablasının elini tuttu, "Çok üzüldüm, Shiv."

Siobhán burnunu çekti, üzgünce gülümsedi. "Aynı şey senin de başına geliyor, farkındasın değil mi?"

"Evet ama... Ben senin tanıdığın kadını tanımadım. Tanıdıysam da hatırlamıyorum."

"O kadın on yedi sene önce öldü." Siobhán göz yaşlarını silerek makyajının bozulmasını engelledi. "Bu ikinci ölümü olacak. Belki de üçüncü, şeyi de sayarsak..."

Sesi kesildi.

O adamın adını söylemiyordu. İkisi de söylemiyordu.
"En azından bu sefer," dedi Siobhán, "yas tutabileceğiz."
"Ne kadar süresi varmış?"
"Bir ile altı ay arasında diye tahmin ettiler."
"Siktir."

"Evet. Bence de."

Ciara, ablasının elini sıktıktan sonra bıraktı.

Siobhán oturduğu yerde dikleşip kendini topladı ve menüye döndü. Ciara buna anlam veremiyordu çünkü buraya ayda bir geliyor ve her seferinde aynı şeyi sipariş ediyorlardı: iki soğuk sandviç ve patates kızartması, iki kola ve sonrasında iki kişilik çay. Garson gelip spesiyalleri saymaya başladığında bir ritüel daha yaşandı. Siobhán elini kaldırıp adamı susturdu. "Kararımızı verdik, teşekkürler," dedi.

Adam gittikten sonra Ciara, "Hiç düşünüyor musun, Shiv?" diye sordu.

"Neyi?"

Ciara nasıl anlatacağından emin değildi. "O zamanları. O günü," demeye karar verdi.

"Neden öyle bir şey yapayım?"

Ablası sürahiyi alıp iki bardak su koydu. Ciara bir yudum almasına izin verdi, yutmasını izledi, söylediklerinden sonra boğulmaması için suyu tamamen içtiğinden emin oldu. "Son zamanlarda Oliver St. Ledger'ı düşünüyorum," dedi.

Siobhán donup kaldı, sonra başını kaldırarak Ciara'ya zehir dolu bir bakış attı.

"O ismi duymak istemiyorum," dedi.

"Şimdi serbest..."

"Yapma dedim."

"...hayatını yaşıyor, normal bir insan gibi istediği her şeyi..."

"Normal gibi yapıyor, Ciara. Numara yapıyor."

Peki bu seni *rahatsız* etmiyor mu?”

“Üzerimde hiçbir etkisi yok çünkü o pisliğin hayatımda bir oksijen molekülü harcamasına bile izin vermiyorum. Bu yüzden bunu konuşmayacağım. Başka bir şeyden bahsedelim.”

“Sana olanları anlattılar mı?”

“*Başka* başka bir şey,” dedi Siobhán. Sonra da somurtarak ekledi, “Kim anlattı mı?”

“Annemle babam.”

“Ciddi misin? Neredeyse yirmi yıldır adını anmamış bir kadınla travmadan odamın önünde kendini asan adamdan mı bahsediyorsun? Evet. Sürekli konuştuk. Yanlış hatırlamıyorsam şöminenin önünde çok keyifli sohbetler ettik.”

“İgneleyerek dalga geçer gibi konuşmana gerek yok, Shiv.”

“Asıl bu konuyu konuşmamıza gerek yok,” dedi ablası ve arkasına yaslanarak kollarını bağladı. “Konu nedir? Ne oluyor?”

“Yani, sadece internette yazanları biliyorum, o zaman medyaya yansyanları...”

“Ee?”

“Demek istediğim kamuoyuna açıklananları biliyorum ama o benim *kardeşimdi*. Sen de haberlere çıkanlardan başka bir şey bilmiyorsan, annem bir şey söylemediyse... Soru sorma fırsatımız kaçmıyor mu sence?”

“*Anneme* soru sormak için mi? Sakın aklından geçirme.”

“Öyle demek...”

“Ne olduğunu *biliyoruz*.”

“Genel anlamda evet ama ben...” Ciara doğru kelimeyi aradı. “Detayları bilmek istiyorum.”

“*Detayları* mı?” Siobhán o kadar yüksek sesle tekrarlardı ki birkaç masa dönüp onlara baktı. “Öldü, Ciara. Bunu değiştiremeyiz. Onu geri getiremeyiz. Neden? *Derdin* ne senin?”

Ciara, ablasının omzunun üzerinden garsonun somurtarak onlara baktığını gördü.

“İnsanlar bize bakıyor, Shiv.”

“Başka haber var mı?” Siobhán dönüp en yakındaki izleyicilere -iki masa uzakta oturan orta yaşlı bir çiftte- ters bir bakış attı.

“Hatırladığım bir şey var,” dedi Ciara. “O zamandan.”

“Sadece bir tane mi? Ne şanslısın ama!”

“Annemin sürekli olayların anlattıkları gibi gelişemeyeceğini söylediğini hatırlıyorum.”

Siobhán bunun üstüne gözlerini yuvarlamaktan başka bir şey yapmadı.

“Moralini bozmaya çalışmıyorum, Shiv. Tam tersine. Anneme daha iyi hissetmesini sağlayacak bir bilgi veremez miyiz? Gitmeden önce huzura kavuşmasını sağlayacak bir şey?”

Siobhán burnunu kıvırdı. “Mesela?”

“Gerçekten ne olduğu.”

“Ne olduğunu *biliyoruz*.”

“Belki de bilmiyoruz. O günün anısı kadına yıllardır işkence ediyor. Bunca yıl geçmiş olmasına rağmen oğluna ne olduğunu hâlâ bilmiyor. Kamuoyuna anlatılan hikâye, dedektifin mahkemede söyledikleri annemin sorularını cevapsız bıraktı. Gazeteler çocukların ifadelerinin bulunanlarla çeliştiğini yazıyordu, ikisi de yaşananlar hakkında zıt ifadeler vermiş. Ama bu kadarla kaldı.”

“Çünkü kimse iki çocuğun başka bir *çocuğa* yaptığı iğrenç şeyleri dinlemek istemez. Çünkü herkes *normal*. Anlaşılan sen öyle değilsin. Annemin sorularına cevap vermek konusunda da yanılıyorsun. Problem cevap almaması değil, *hoşuna giden* cevaplar alamaması.”

Bir sessizlik oldu.

“Ne yapmak istediğini anlıyorum,” dedi Siobhán, sesi nazikleşmişti. “Gerçekten, ben de yaptım ama var olmayan bir şey arıyorsun. Evet, ifadeleri çelişkiliydi. Ama *on iki ya-*

şındaydılar. Başları o kadar beladaydı ki akılları bile almıyordu. İki hikâyenin sonu da aynıydı: cinayet. Önemli olan bu, iğrenç detaylar değil.”

“Demek istediğim...”

“Onu geri getiremezsin, Ciara. Ve senden bir şey rica edeceğim, bu olay annemle ilgiliymiş gibi yapma.”

Kolalarını getiren garson, Siobhán’ın lafının yarısını duyarak kaşlarını hafifçe kaldırdı. Adam gittikten sonra Siobhán sabah Bon Secours Hastanesi’nde tıbbi atık tesisini incelediğini söyledi -Siobhán tıbbi atık yönetimi alanında çalışıyordu- ve yemek gelmeden önce ellerini bir kez daha yıkasa iyi olacağını söyledi.

“Geri geldiğimde,” dedi, “başka bir şey konuşacağız.”

Siobhán tuvaletlere gittiği sırada Ciara dönüp pencereden dışarıya baktı.

Burnu karıştıran adam, burnunu karıştırdığı parmağıyla bahşiş bırakacağı parayı sayıyordu.

Bir ile altı ay arasında.

Buna zaman denemezdi. Mill River’da olanları ortaya çıkarmak için yeterli zaman olmadığı kesindi. On yedi yıl önce kardeşinin canını, babasının yaşama isteğini ve Siobhán’ın anlattığına göre Ciara’nın hiç tanımadığı annesini yok eden beş, belki de on dakikayı ortaya çıkarmak için yeterli değildi.

Ama denemek zorundaydı.

Siobhán haklıydı. Ciara annesi vefat etmeden önce ona bir nebze de olsa huzur vermek istiyordu ama *kendisinin de* gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Ama asıl soru şuydu: Gerçeği nasıl ortaya çıkaracaktı?

23 Gün Önce

Oliver Ciara'ya kendine bakması için meydan okuyor, gözlerini görmek istiyordu. Böylece kendi bakışlarıyla karşılık verecek, hâlâ *aynı kişi* olduğunu, hâlâ tanıdığı Oliver olduğunu anlatacaktı. Hâlâ ona baktığında kalbi göğsüne sığmayacak gibi hisseden, ona âşık olmaya başladığını düşünen, acısını gerçekten dindirebilen tek kişi olduğu için onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemeyen kişiydi.

Ama Ciara'nın bakışları kucağına dönmüştü. Mermer heykel gibi duruyordu. Yüzündeki kan çekildiği için rengi de mermer heykel gibiydi.

"Normal bir gündü..." Artık devam etmekten, Ciara gitmeden her şeyi anlatmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Tek fırsatı aniden sona ermeden önce değerlendirmeye çalışmalıydı. "Sınıf arkadaşım Shane'le eve dönüyordum. O kadar aptalca bir nedenden başladı ki... *Biz de* aptaldık. Ama birkaç dakika içinde her şey rayından çıktı."

O günü düşününce dolan gözlerini kırptırdı.

On yedi yıldır düşünmemeye çalışıyordu.

"Dördüncü sınıfta bir çocuk vardı. Bizden birkaç yaş küçüktü, o zaman biz de altıncı sınıftaydık. Çocuk Shane'in

yan komşusuydu, hepimiz Mill River'da yaşıyorduk. Bazen peşimizden geliyor, soru falan sorup aramıza girmeye çalışıyordu. Sınır bozucuydu ama... galiba bizimle takılmak istiyordu o kadar. Ailesindeki tek erkek çocuktu, siteden başka hiçbir çocukla takıldığını da görmemiştim.”

Adını söylemek zorundaydı. Söylemeden hikâyeyi anlatması mümkün değildi. Bu yüzden derin bir nefes alıp kelimeler yanaklarının içini kesen bıçak gibi gelse de sonunda dillendirmeyi başardı.

“Paul Kelleher. On... on yaşındaydı.”

Ciara'nın başı hâlâ aşağıdaydı ama omuzları titremeye başlamıştı. Şoktan, hatta belki de korkudan olmalıydı. Ondan korkuyor olması fikri göğsünün kasılmasına neden oluyordu.

Ama artık duramazdı, anlatmaya devam etmekten başka çaresi yoktu.

“Bir gün Paul her zamanki gibi bizim peşimizden geliyordu ama normalden daha sinir bozucuydu, sürekli olarak isimlerimizi söylüyordu. Sonra... neden bilmiyorum, herhâlde onu görmezden geldiğimiz için, bize taş fırlatmaya başladı. Çoğu ıskaladı ama birkaç tanesi çantalarımıza çarptı, bir tanesi de Shane'in kafasının arkasına isabet etti. Shane dönüp Paul'ün üstüne yürüdüğünde ona bağıracağını sandım ama, ‘İyi, *tamam*. Bizimle gelebilirsin. Nehre gidip taş sek-tireceğiz,’ dedi. Sonra bana... *Söylediklerimi bozma* der gibi bir bakış attı. Sonra koşmaya başladı. Paul peşinden koştu. Ben de koştum.”

Oliver ciğerleri ebediyen kapanmış gibi hissetmesine rağmen, akciğerlerinde kalan nefes bittikten sonra ölecek gibi hissetmesine rağmen derin bir nefes daha almaya çalıştı.

“Site nehrin kıyısındaydı,” diye devam etti. “İsmi oradan geliyordu. Evler suya doğru eğimli bir arazi üzerindeydi. Nehre inmek için ağaçların arasından geçmek gerekiyordu. Üçümüz

de nehir kıyısına indiğimizde ağaçların arkasında kalmıştı, kimse bizi görmüyordu. Sonra..." diyerek yutkundu. "Sonra..."

Ciara sonunda kafasını kaldırdı.

"Sonra Shane Paul'ü vahşice dövmeye başladı. Tarif etmek için başka kelime bulamıyorum. Shane bir sene sınıfta kalmıştı, o sırada neredeyse on üç yaşındaydı ve Paul yaşına göre cılız bir çocuktü. Olan her şeyi hatırlamıyorum ama Shane'in tepesinde dikildiğini ve Paul'ün ona baktığını hatırlıyorum." -sesi çatladı- "şey gibi... şey gibi..."

Hepsi odada oluyormuş gibi gözünün önüne gelmişti.

Paul'ün gözlerinde yalvarma değil, sorgulama vardı.

Neden bana böyle davranıyorsun?

Oliver hıçkırmamaya çalışıyordu ama durdurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, geri kalanını da anlatmalıydı. Sonra Ciara ile konuşup hasarı belirlemeye, durumu düzeltmeye başlayabilirdi.

Bu durumu düzeltmek için her şeyi yapardı.

Ciara'yı elinde tutmak için...

Birlikte kalabilmek için...

"Başta araya girmedim. Öylece durdum. Ama sonra Shane, *hadi*, dedi. O sırada Paul de kıvranıp kaçmaya çalışıyordu. Ağlamaya başlamıştı, ben de yanlarına gittim ve..." -sesi çatladı, bir oktav tizleşti- "araya girmek yerine Shane'e yardımcı oldum. Kollarından tutup kaçmasını engelledim. Shane devam edebilsin diye... Shane istediğini yapsın diye..."

Ciara yüzünü çevirdi, artık ona bakamıyordu ve Oliver'in onu suçlamaya hakkı yoktu.

Oliver tüm gücüyle yutkundu, boğazındaki düğümü yutup dehşet dolu olayın son kısmını anlatmaya çalıştı.

En kötü kısmı.

78 Gün Önce

Bulunmak istemeyen biri nasıl bulunurdu?

Tüm sosyal medya platformlarını, haber sitelerini ve internet arama motorlarını tüketen Ciara, bu soruyu Google'da aratmaya karar verdi.

Bulunmak istemeyen biri nasıl bulunur?

Arama sonuçlarının başında bir liste belirdi, altta linki olan makaleden bir parçaydı.

1. Tam isim, lakaplar, soyadları.
2. Doğum günü/şehri/eyaleti.
3. Doğum yeri/son bilinen/güncel şehir/eyalet.
4. Lise ve/veya üniversite isimleri.

Bulunmak istemeyen *Amerikalıları* arayan, devlet veri tabanlarına erişimi olan insanlara yönelik olduğu belliydi.

Yani onun hiçbir işine yaramazdı.

Ciara pencereyi kapatacaktı -işte masasında oturuyordu, Siobhán ile yediği soğuk sandviç midesine oturmuştu- ama listedeki diğer maddeleri görünce durdu.

5. Eski ve son zamanlardaki patronlar.

6. Arkadaşlar ve aile fertleri.

Arkadaşlar ve aile fertleri.

Oliver'in abisi vardı, değil mi? Siobhán'ın yaşlarındaydı ama... Adı neydi?

Ciara hatırlamaya çalışırken parmaklarını masaya vurdu.

Oliver ve... Oliver ve... Oliver ve...

Richard.

Richard St. Ledger. İsmi yazıp sonuna "İrlanda" ekleyerek Google arama çubuğuna tıkladı.

İlk çıkan sonuç Instagram hesabıydı.

Ciara etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra telefonunu alıp uygulamayı açtı. Bilgisayar ekranında araştırma yapmak daha zordu.

Gönderileri incelemeye başladı.

Abisi bir yana, Oliver'ı bile hayal meyal hatırlıyordu. Bu yüzden fotoğraflara bakarak doğru kişiyi bulup bulmadığını anlayamıyordu.

Bu Richard St. Ledger Avustralya'da yaşıyordu, evliydi ve iki küçük çocuğu vardı. Zamanının büyük çoğunluğunu kumsalda ya da spor salonu aynaları önünde geçiriyor gibiydi. Ama otuz birinci doğum gününden -yaşı tutuyordu- bir fotoğraf vardı ve biyografisinde İrlanda bayrağı vardı, muhtemelen İrlandalıydı. Ciara, St. Ledger adını en son on yedi yıl önce duymuştu, doğru kişiyi bulmuş olabilirdi.

Adını neden değiştirmedğini merak etti ama ne gerek vardı ki? Kendisi bir şey yapmamıştı, kardeşinin ismi ise kanun koruması altındaydı.

Yine de...

Aşağı inmeye devam etti, resimlerin hiçbirine çift basmaya özen gösteriyordu. Doğru Richard'ı bulduysa Richard

onun ismini kesinlikle tanırdı. Sonunda kendisine tanıdık gelen bir yerde çekilmiş fotoğrafı buldu. Richard beline kadar gelen cam korkuluğa yaslanmıştı, başını çevirip kamera yerine Londra manzarasına bakıyordu. Konum etiketi “Sky Garden” diyordu, Ciara bu yerin Walkie Talkie olarak bilinen gökdelenin çatısında olduğunu biliyordu.

Fotoğrafı çeken kişinin bacakları cama yansımıştı ve Ciara birkaç saniye oraya baktı, Oliver St. Ledger’in şortuna, kaslı bacaklarına ve beyaz Vans ayakkabılarına mı bakıyordu bilemedi. Ama fotoğrafa dokununca kameranın üstünde @ *balfeyboi91* etiketini gördü.

Etikete dokunarak diğer profile gitti: Ken Balfe, onun da biyografisinde İrlanda bayrağı vardı.

Ken Balfe.

Ciara telefonunu bırakıp bilgisayarına geri dönüp Facebook’u açarak arama çubuğuna Ken Balfe yazınca profili kolayca buldu.

Sitede son zamanlarda aktif değildi, sayfasındaki son gönderi neredeyse bir yıl önceydi.

Ama “Hakkında” kısmında birçok işe yarar bilgi vardı, en önemlisi Kildare, Naas’ta St. Columba ortaokuluna gittiği idi.

Ciara bilgilerini doldurduğu için Ken’e içinden teşekkür etti.

O bölgedeki ilkokullar cinsiyete göre ayrılıyordu ama ortaokullar karmaydı. Siobhán birkaç sene St. Columba’da okumuştı, Ciara da orada okuyacaktı ta ki babasının ölümünden bir ay sonra taşınana kadar. Annesi artık burada kalamayacağını, anılarında boğulduğunu, burada bir an daha geçiremeyeceğini söylemişti. Yani Ken Balfe ile Richard St. Ledger’in okul arkadaşı olması, yaşananların *öncesinden beri* birbirlerini tanıyor olmaları mümkündü.

Bu da Ken’in Oliver’ı tanıdığı anlamına gelirdi.

Yani şu anda nerede olduğunu biliyor *olabilirdi*.

Ama bu bilgi ne işine yarayacaktı? Nasıl kullanabilirdi? Mesaj gönderip arkadaşının çocuk katili kardeşi hakkında sorular sorup iletişim bilgilerini mi isteyecekti?

Bunu yapmakla Richard St. Ledger'a Instagram'dan mesaj gönderip kardeşini sormak arasında fark yoktu.

Bulunmak istemeyen biri nasıl bulunur?

Ama bu soru doğru değil, diye düşündü Ciara. Kendisine sorması gereken soru *artık yetişkin olmuş ve ismi kanunla korunan bir çocuk katili nasıl bulunur* olmalıydı.

Ciara küçük çocukların cinayetten hüküm giydiği tek bir dava biliyordu, o doğmadan uzun bir süre önce İngiltere'de gerçekleşmişti. O çocuklar artık yetişkindi ve sahte kimliklerle anonimlikleri hayat boyunca garanti altına alınıyordu çünkü isimleri kamuoyuna verilmişti ve duruşmadan hemen sonra kimliklerini değiştirmeleri gerekmişti.

Wikipedia'da duruşmanın özetini okudu, araştırmasında işine yarayacak bilgiler toplamaya çalıştı. Bu sırada keskin bıçaklar gibi saldıran dehşet dolu parçaları görmezden gelmeye çalıştı.

...gerçek kimliğini paylaşarak birçok kez kendini ortaya çıkardı...

...çocuk istismarı fotoğrafları bulunduruyordu...

...hapishaneye döndü...

Belki de hata yapıyordu.

Belki de Oliver St. Ledger'ı aramamalıydı.

Ya onu bulup konuşturmayı başardığında söyledikleri durumu *daha da kötü* hâle getirirse?

Ciara İngiliz çiftin tekrar suç işlemeyen üyesini seçti, gerçek ismini Facebook'un arama çubuğuna girdi, ne çıkacağını merak ediyordu. İsmi birebir olan birkaç profil vardı ama aynı kişi olması mümkün değildi. Çıkan bu adamlar için

sempati duydu, neden lakap falan kullanmadıklarını merak etti. Sayfada aşağı inmeye devam etti ve arama sonuçlarında bir grup olduğunu gördü.

KORUMA DEĞİL, ADALET! Grubun neredeyse sekiz bin üyesi vardı.

Ciara arkasında sessizce durup ekrana bakan biri var mı diye kontrol etmek zorunda hissetti. Küçük, bölmesiz bir ofisteydi ama kullanılan diğer masa odanın diğer tarafındaydı. Güvende olmalıydı.

Fareyi hareket ettirip tıkladı.

Birkaç saniye içinde KORUMA DEĞİL, ADALET! grubunun ne olduğunu anladı. Daha doğrusu kimin için olduğunu: klavye kahramanları. Oyunların amacı, koruma altındaki kimliklerini ortaya çıkarmaktı, grup hem yargıç hem de jüriyi oynayarak kimliklerinin ortaya çıkması gerektiğine karar vermişti.

İddia ettiklerine göre her gönderi bir ipucuydu ve yüzlerce gönderi vardı. Gönderilerin standart bir formatı vardı: Kamera hareket ettiği için bulanık çıkmış ya da detayları ayırt edemeyecek kadar uzaktan çekilmiş bir fotoğrafın altına *bu kişi şu ya da bu (Birinci dereceden cinayet, Preston, 2004) Chatham Way'deki Waitrose'da görüldü ve eşimle dün gece Cinema World'de şunu bunu yaparken Belfast'i gördük, kesinlikle oydu. Ona baktığımı anladı ama gözlerimi kaçırmadım* şeklinde yazılar yazılmışlardı. Her birinin yazarı boş profiller ve saçma sapan kullanıcı isimleri arkasına saklanan insanlardı. Her gönderinin altında düzinelerce yorum vardı, çoğu fırsatı bulsa suçluya neler yapacağını anlatan hayalpe-restlerle kanunlar hakkında cahilce saçmalayan Öfke Birliği üyeleri idi.

Pislik dolu bir yerdi ve Ciara sırf bu sayfada olduğu için midesinin bulandığını hissetti. Ayrıca gönderilerin ne-

redeyse hepsi Birleşik Krallık ile ilgiliydi, işine yarayacağını düşünmüyordu.

Ama sayfanın üstünde boş bir kutu vardı. *Bu grupta ara* diye onu aramaya davet ediyordu.

Oliver St. Ledger yazıp enter tuşuna bastı ve nefesini tuttu. Ekranı bir sonuç belirdi.

23 Gün  nce

“Bir süre böyle devam etti,” dedi Oliver. “Ne kadar s r-
düğünden emin değilim. Sonra Shane bir anda durdu,
Paul’ n hâlini ilk kez görüyor gibiydi. Sanki ne yaptığının
farkında değildi, transa falan girmişti. Paul kanlar içindeydi
ve şurasında bir kesik vardı,” diyerek parmağıyla sağ kaşının
Üstünü işaret etti. “ ok fazla kan vardı. Bir gözü komple
kapanmıştı. Görüntüsü... Dehşet vericiydi. Ama o sırada
fark edemediğimiz şey kesiğin çok küçük olduğuydu. O ka-
dar kanıyordu ki durumu olduğundan çok, çok daha kötü
görünüyordu. Panikledik. O sabah beden eğitimi dersimiz
vardı, giysilerim  antamdaydı. NASA tiş rt m  çıkarıp alnına
bastırsın diye Paul’e verdim, kanamayı durdurmaya çalıştım
ama... Akmaya devam ediyordu. Sonra Shane ile birbirimize
baktık ve o zaman... O zaman...”

Devamı hızlı, aceleci bir şekilde ağzından döküldü.

Neredeyse bitti, diye düşündü.

“Shane, kanı nehirde yıkayabileceklerini söyledi. Ola-
cakları *anlamıştım*, ne yapmak istediğini biliyorum ama...
Yani bir yanım, *iyi fikir, Shane’e yardım etmeliyim, başının
belaya girmesini engellemeliyim*, diyordu. Diğer yanımса kan-

lar içinde uysal bir şekilde Shane'in peşinden giden Paul'e bakıp hemen kaçmasını söylemek istiyordu. Ama yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Bir şey söylemek yerine peşlerinden gidip Shane'in Paul'ü nehre itmesine, kafasını suyun altına sokmasına yardım ettim."

Derin bir nefes aldı, çok az kalmıştı, sonra bitecekti.

Her nefes alışında göğsü acıyordu.

"Ta ki boğulana dek..."

Sessizlik.

Ciara bir şey söylemedi, sürgülü kapıdan dışarı bakıyordu.

Oliver bu kelimelerin havada asılı kalmasına dayanamıyordu. Bu yüzden devam etti.

"O akşam polisler evimize geldi. Shane bir hikâye uydurmuştu ve ikimizin de bunu anlatması gerektiğini tembihlemişti. Evet, eve giderken onu görmüştük ama Paul nehre doğru koşmuştu, biz yolumuza devam etmiştik. Ancak birkaç kişi bizi Paul'ün yanında görmüştü, üzerinde göze çarpan parlak kırmızı bir ceket vardı ve insanların ifadeleri bizimkiyle uyuşmuyordu. Paul'ü... Bulduklarında tişörtü de buldular."

Oliver durup farkındalığı yaşadığı o ânı hatırladı. Bu işin içinden çıkamayacağını, bir hayatı sonlandıracak kadar berbat bir şey yaptıklarını ve mecazi olarak iki hayatı -kendisinin ve Shane'in yaşayacağı- daha yok ettiklerini fark ettiği o ânı tekrar yaşadı.

"Sonrası çok hızlı gelişti. Tutuklanıp Oberstwon çocuk ıslahevine gönderildik, daha sonra da duruşma oldu. Kimliklerimizin gizli kalması gerekiyordu. Bu yüzden Çocuk A ve Çocuk B olduk. İkimiz de cinayetten suçlu bulunduk ve olayla olan ilgimize göre farklı cezalar aldık. Ben on sekiz yaşında salıverildim ve Shane... Şey, o on sekizinci doğum gününde intihar etti. Daha on beş yılı vardı."

Ciara sonunda başını kaldırdı.

Oliver hiç tereddüt etmedi, bu fırsatı kaybetme riskini göze alamazdı; yüzündeki ifadeyi yorumlamak için bile beklemedi, yıkılan yüz ifadesine bakmadan konuşmaya devam etti.

“Ben şeytan dölü falan değilim, Ciara. Psikopat bir canavar değilim. Çocuktum ve beş dakikalığına aklımı kaçırdım. Bir gün okuldan dönerken aptalca, *korkunç* bir hata yaptım; kendisinden iri arkadaşının önünde korkak gibi görünmek istemeyen bir çocuktum. *On iki* yaşındaydım. Yaptığımı geri alamayacağım için elimden gelenin en iyisini yaptım. O andan itibaren yaptığımı telafi etmeye çalıştım. Yapmam gereken *her şeyi* yaptım. Cezamı çektim. Örnek bir mahkûm oldum. Tüm terapilere girdim, her kurala uydum. Bana söyledikleri her şeyi yaptım, daha fazlasını bile yaptım. Çıktığım günden beri *yere çöp bile atmadım*. Ama yaptıklarımın hiçbir önemi yok çünkü herkesin düşündüğü, herkesin umursadığı tek şey *eskiden yaptığım şey*.”

Oliver Ciara’ya doğru yaklaştı.

Bir adım, iki adım.

“Sonra seninle tanıştım ve birbirimizden hoşlandık. Seninleyken sanki... *kendim* gibi hissediyorum. Olmam gereken Oliver gibi. *Eskiden olduğum* kişi gibi. Şu an olduğum kişi gibi. Sonunda kim olduğumu öğreneceğini, bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum ama bu hissi daha fazla yaşamak istediğim için seninle görüşmeye devam ettim. Sonrasındaysa olağan dışı bir şekilde küresel pandemi olayları patladı. Karantina kuralları devreye girdi. Bu arada senin Dublin’e yeni taşındığını, küçük bir evde oturduğunu ve hiç kimseyi tanımadığını...” -inanamayarak başını salladı- “*sosyal medya* bile kullanmadığını öğrendim. Bu yüzden iki haftayı en iyi şekilde değerlendirmeye ve bu süre boyunca sana hiçbir şey söylememeye kadar verdim. Gerçeği öğrendiğinde *tanıştığın*

kişinin ben olduğumu, karşındaki insanın sana gerçek Oliver'ı göstermeye çalıştığını anlarsın diye çaresizce umut ettim."

Oliver nefesini tutup bekledi. Ciara onu dinlemeye gönüllü olduğu sürece...

Ciara tam o anda odadan çıkıp tuvalete koştu.

Ve kusmaya başladı.

78 Gün Önce

*Haberiniz olsun Oliver (Ollie) St. Ledger İrlanda'ya döndü
-KB Stüdyoları Dublin.*

Profil fotoğrafı olmayan *Jane Smith* adında bir hesap bir hafta önce bunu KORUMA DEĞİL, ADALET! grubunda paylaşmıştı.

Yorumlar ya bunu tavsiye edilen formatta tekrar göndermesini istiyordu ya da kimsenin Oliver St. Ledger'ı tanımadığını söylüyordu. Birkaç üye vakayı anlayabilmek için kurbanın ismini ya da diğer detayları istiyordu ama *Jane* hiçbirine cevap vermemişti. Ciara grubu aradı ama bu kullanıcıdan başka bir gönderi bulamadı.

Aklına bir şey geldiğinde *Oliver (Ollie) St. Ledger Dublin* kelimelerini tüm Facebook'ta aradıktan sonra sonuçları gruplardaki gönderilerle sınırladı. *Jane Smith* aynı şeyi sekiz grupta daha paylaşmıştı, bunlar içinde kurban hakları grupları ve İrlanda suç hikâyeleriyle kafayı bozmuş bir grup da vardı.

Profili gizliydi. Gerçi Ciara profil fotoğrafı olmadığı için profilinde işe yarar bir şey olacağından da şüpheliydi. Anlaşılan bu kişi Oliver St. Ledger'ın Dublin'e sözde dönüşü hakkında bir şeyler yapılmasını *gerçekten* istiyordu fakat ken-

disi Facebook'ta anonim paylaşım yapmaktan başka bir şey yapmıyordu.

KB Srüdyoları.

Ciara bu ismi Google'da aradığında Dublin 4'te, Upper Baggot Sokağı'nda bir mimarlık şirketi olduğunu öğrendi. Sonrasında *Ekibimizle Tanışın* sayfasında Oliver Kennedy adında birinin biyografisini gördü ama fotoğrafı yoktu.

OLIVER KENNEDY

Mimarlık Teknolojileri Lisans Mezunu (Onur Öğr.)

Oliver 2013 yılında Newcastle Üniversitesi Mimarlık Teknolojileri Bölümü'nden onur öğrencisi olarak mezun oldu ve 2020 yılında Londra'daki MPQ Mühendislik'ten ayrıldı. Kendisi sürdürülebilir tasarım tutkusu, inovasyon eğilimi ve büyüklü küçüklü projelerde kazanılmış değerli tecrübelerini artık bizimle paylaşmak üzere aramıza katıldı.

Ciara'nın kanı dondu. Entelektüel anlamda bunların ciddi kanıtlar olmadığını farkındaydı. Oliver St. Ledger ile aynı yaşta olan, birkaç ay önce Richard St. Ledger'ın ziyaret ettiği şehirde yaşayan başka bir Oliver olabilir. İmkânsız değildi herhâlde?

Ama içgüdüsel olarak...

Doğru kişiyi bulduğunu hissediyordu.

Aradığı Oliver oydu.

Ciara ekranında açık olan diğer pencereye baktı, okunmamış on yedi e-posta vardı ve maillerde yazan krizleri çözmek için birkaç saat mesaisi kalmıştı.

İşinin başına dönüp çalışması gerekiyordu, şu anda yaptığı şey tamamen saçmalıktan ibaretti. İnternette anlamsız araştır-

malar yaparak eline ne geçecekti? Hayal gücüne teslim olup gerçeklerden kaçmaya çalışıyordu. Annesi ölmek üzereydi ve kısa bir süre sonra Siobhán ile yalnız başlarına kalacaklardı, hiçbir gerçek bunu değiştirmeyecekti.

Bulduğu kişi o değildi.

Ama *ya oysa*, bunu nasıl doğrulayabilirdi?

Bir e-posta daha *ping* sesi çıkararak gelen kutusuna eklendi.

Ciara saate baktığında zamanın çok hızlı geçtiğini fark etti.

Kendisine yalnızca beş dakika daha ayıracaktı. Beş dakika daha ve sonra bunun peşini bırakacaktı.

Facebook'a girip *Oliver Kennedy* ismini aradı ama çıkan profillerin hiçbirini aradığı kişi değildi. Elindeki az sayıda de-taya -Newcastle, Londra, Dublin- uymuyordu. Telefondan Instagram'a dönüp aynı şeyi yaptı ama yine sonuç alamadı.

Sonra aklına bir fikir geldi. Richard St. Ledger'ın Instagram profilini açtı ve takip ettiği insanları aramaya başladı.

Oliver Kennedy diye biri yoktu ama Kennedy soyadlı insanlar *vardı*.

Hatta birkaç tane vardı.

Rastgele birini -Maurice- seçip fotoğraflarına baktı. Kasım ayında Sydney Harbour'dan çekilmiş bir fotoğraf gördü. Altında yazı ya da etiket yoktu ama bir yorum vardı.

K. Meare: Ne ballısın! Tatil mi?

Maurice Kennedy: Aile ziyareti!

Aile.

Ciara'nın damarları adrenalinle dolmaya başladı.

Richard'ın Instagram hesabını bilgisayarında açtı ve kasım ayına dönüp iki hesabı karşılaştırmaya başladı. Maurice'in dış görünüşünü bilmiyordu ama sosyal medya becerilerine ve amatör, filtresiz fotoğraflarına bakılırsa yaşlı bir adam oldu-

ğunu tahmin ediyordu. Richard'ın fotoğraflarında böyle biri yoktu. Maurice ise insanların fotoğraflarını paylaşmıyordu. Kötü çekilmiş manzara fotoğraflarından ve loş ışık altında rastgele nesnelerden başka bir şey paylaşmamıştı.

Bir ortak nokta bulmayı umuyordu. İkisinin de aynı zamanda aynı yerde olduğunu gösteren bir şey...

Ve sonunda buldu da.

Maurice 7 Kasım günü antika arabaların olduğu bir fotoğraf paylaşmıştı, arka planda bir kumsal ve bulutlu gökyüzü görünüyordu.

Richard'sa 8 Kasım günü o arabalardan birinin yanında çekilen fotoğrafını paylaşmıştı.

Maurice'in ziyaret ettiği aile Richard'dı ve St. Ledger ailesi Kennedy ailesiyle akrabaydı. Kennedy, Oliver St. Ledger'in annesinin ilk soyadı bile olabilirdi. Bu da yeni ismini açıklardı.

Ciara KB Stüdyoları'nın sitesine dönüp Oliver Kennedy'nin biyografisine harfler bulanıklaşmaya başlayana kadar baktı.

Bu gerçekten o olabilirdi. 2003'teki o lanet günde neler olduğunu gerçekten bilen tek kişi.

Ona aradığı cevapları verme potansiyeli olan tek kişi.

Ama aklındaki soruları nasıl soracaktı?

Günümüz

"Düşünmemeye çalış," dedi Tom. Maske ve Lee'nin kulaklarını örten olay yeri inceleme tulumu sesini boğuklaştırıyordu. "Kısa nefesler al. Olay mahalline odaklan. Uzun sürmeyecek zaten. Hazır mısın?"

Lee başıyla onayladı.

"O zaman girelim."

Tom dönüp bir numaralı dairenin kapısından geçtiğinde Lee de onu takip etti.

Koridora basamak olarak metal levhalar konmuştu, akıntılı bir nehirde taşların üstünden yürür gibi dikkatle levhadan levhaya basıyorlardı.

Salondan yükselen sesler ve hışırtılar olay yeri inceleme ekiplerinin diğer odalarda hâlâ çalıştığını gösteriyordu. Tuvalette geldikleri sırada yandaki odada -küçük yatak odasında-kamera flaşı patladı.

"Önden buyur," dedi Tom elini sallayarak. "Sağ tarafındaki köşeye geçmeni rica edeceğim."

Lee banyoya girdiğinde lavabonun üstündeki aynada yansımalarını gördü. Ödünç alınmış uzay elbiseleriyle gezen iki astronota benziyorlardı, gerçek benlikleri yalnızca yüz maske-

lerinin ve tulumlarının kapüşonları arasındaki iki santimlik bölgede görünüyordu.

Olay mahallinde gezerken hastalık kapmanın mümkün olmadığı barizdi.

Lee Tom'un tarif ettiği levhaya geçti ve olduğu yerde dikkatle döndü, cesede dönene kadar ayaklarını yerde sürüdü.

Cesedin duruşu önceki ziyaretinden beri değişmemişti ama etrafındaki zeminler -fayanslar, lavabo, ayna, cam parçaları- parmak izi tozundan siyah lekelerle kaplanmıştı. Lee'nin karşında taşınabilir bir ışık duruyordu, çaprazdan vuran ışığın lambaları cesede doğru çevrilmişti, beyaz ampulleri acımasızca parlıyordu. Birisi cam kapının parçalarını toplamıştı.

Tom cesede biraz daha yaklaşarak birkaç adım ötede yerini aldı. İkisinin varlığıyla birlikte taşınabilir ışık ve diğer malzemeler odayı neredeyse tamamen dolduruyordu, başka biri içeri girmek istese cesedi ya da etrafındaki alanı bozması kaçınılmazdı.

Ayrıca Lee kat kat giydiği kıyafetlerle korkunç bir sauna-daymış gibi hissetmeye başlamıştı. Bir damla terin sırtından süzülüp kuyruk sokumunda durduğunu hissetti.

"İyi misin?" diye sordu Tom.

"Evet. Hayır," diye elini salladı Lee. "Hemen halledelim şu işi."

Tom cesede doğru döndü. "Bu aşamada tüm bilgiler başlangıç niteliğinde, biliyorsun zaten. Beyaz erkek, yirmilerinin sonunda, yaklaşık bir seksen boylarında. Muhtemelen öleli iki hafta olmuş. Sinek gelmemiş çünkü apartman dışarıya kapalıymış ki hepimiz gibi senin de buna memnun olduğuna eminim. Ceset yüzüstü yatıyor, giysilerinde ve saçlarında kırılan duş kapısının parçaları bulunduğu için kapıyı düşerken kırdığını söyleyebiliriz. Sol şakağında yara var." Tom kafasına işaret ettikten sonra banyo duvarındaki kahverengi

lekeyi gösterdi. Lekenin yanına üstünde sayı yazan bir bant yapıştırılmıştı. “Bu yara duvardaki lekeyle uyuyor, yani duş kapısını kırdıktan sonra kafasını bu noktaya çarpmış diyebiliriz.”

Koku o kadar yoğunlaşmıştı ki elle tutulur hâle gelmiş gibiydi ve piton yılanı gibi bedeniyle Lee’nin boğazını sarıp sıkıyor, nefes almasını tehlikeli derece zorlaştırıyordu.

“Kaza mı?” diye sordu Lee, pitonun ağzından içeri girmesini engellemek için olabildiğince az kelime kullanıyordu.

“Düşmesi muhtemelen kazaydı ama ölüm nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Kafa derisi kolayca soyulur ve çok kanar. O yüzden kesikler olduğundan kötü görünebilir. Genellikle estetik anlamda etki yaratırlar. Tabii ki kanıtlamak için otopsiyi beklemem lazım ama kafatası çatlağı bulursak şaşırırm. Ölümcül bir kafa yaralanması olması için çok güçlü bir şekilde düşmüş olması lazım ve...” -Tom kollarını açtı. “neredeyse duvardan duvara yetişiyorum. O kadar kuvvet biriktirecek mesafe yok, duş kapısı da hızını kesmiştir,” diyerek durdu. “Neden düştüğünü konuşalım. Önceki ziyaretinde ilaç dolabına baktın mı?”

Lee başını evet anlamında salladı. “İçinde Rohypnol vardı.”

“Muhtemelen reçetesi var. Kötüye kullanıldığı için ünlü oldu ama genellikle kronik insomnia gibi hastalıkların tedavisinde kullanılan bir yatıştırıcı. Ama kullandıysa -ki bunu doğrulamak için toksikoloji raporunu beklememiz lazım- neden giyinik dolaştığını anlamadım. Dolaptaki pakette birkaç tane eksik var, muhtemelen önceden de kullanmış. İlacı aldığı anda yatakta olması gerektiğinin farkında olmalı.”

“Yorganlar,” dedi Lee. “Bir yanı açtıktı, yani muhtemelen yaktaydı...”

“Evet, katılıyorum. Sonra bir nedenden kalktı. Gerçi üstünde pijama yok ama bu bir şeyi kanıtlamaz. Neyse...” Tom ona göz kırptı. “Bilmeceye hazır mısın?”

Kusmaya hazırım, diye düşündü Lee. O yüzden bu berbat kokudan uzaklaştığımız kısma geçmeyi tercih ederim.

Ama bunun yerine, “Evet,” dedi.

“Kan nerede? Kan görebiliyor musun? Duvardaki leke dışında.”

Lee etrafa dikkatli bakmıyordu. Tom’un sağ tarafındaki bölgenin mozaikli olduğunu hayal ediyordu, rengi kararmış cesedi, şişmiş surati, sarkan deriyi ve...

Güçlkle yutkundu ve derin bir nefes aldı, Vicks’in kalan mentol kokusunun tüm moleküllerini içine çekmeye çalıştı.

“Sen bana kan olup olmadığını söyle, ben de sana hiç sorgulamadan inanayım, olur mu?”

“Kan yok, Lee. Kafa derisinde açılan en küçük, en yüzeysel yara bile çok fazla kanamasına sebep olur. Kafa derisi kan hücreleriyle dolu. Buna rağmen duvardaki çarpma yeri dışında hiç kan yok. Yerde de yok.”

“Nereden biliyorsun? Şurada... Balçık gibi bir şey var.”

“O kan değil ve sonradan ortaya çıkmış. Kafasının ve üst gövdesinin etrafı tertemiz. Ama kafa derisinde yaralanma olduğuna göre kanama olmak *zorunda*. Peki o kadar kan nereye gitti?”

Lee düşünmeye çalışıyordu ama düşünceleri sürekli kokuya dönüp duruyordu. O kadar boğucuydu ki Vicks kutusunun kapağını açıp burun deliğine soksa kokuyu yine alırdı. Onu resmen *hissedebiliyordu*. Sadece havada asılı durmuyordu, havayı âdeta ele geçiriyordu. Etrafındaki her şeyi yaptığı gibi... Akşam eve gittiği anda üstündeki her şeyi yakacaktı. Sonra da yıkanması...”

Lee birdenbire, "Su. Kan yıkanıp temizlenmiş," diye cevap verdi.

"Evet!" Tom, bu cevaptan sonra gereğinden fazla heyecanlanmış gibiydi. "Çünkü?"

"Duş açıktı."

"Bence," Tom burada dramatik bir şekilde duraksadı, "boğularak ölmüş olabilir."

Lee cesede baktığı anda pişman oldu ve tekrar gözlerini kaçırdı.

"*Nasıl* ölmüş olabilir?"

"Boğularak ölmek için suyun içinde olmaya gerek yok. İçine çekecek, ciğerleri dolduracak kadar su olması yeterli. Yani teknik olarak, bu adam yatıştırıcı aldıktan sonra yataktan kalkıp buraya girmiş olabilir. Belki de tuvaleti gelmişti, sonra duş kapısına çarptı. Düştüğünde ağızyla burnu fayansa yapıştı ve suyun biriktiği eğik kısma denk geldi. Duş da açıktı... Yani kafasına aldığı darbeden sersemlemişti, belki de Rohypnol etkisini göstermeye başlamıştı. Belki ikisi birden oluyordu. Bu yüzden olduğu pozisyonda bilinci kapandı, yani nefes almaya devam etti ve kendi düşünde, birkaç santimlik suda boğuldu." Tom duraksadı. "Bu yüzden serbest dalış yapanları falan anlamıyorum. Ölmek *çok* kolay. Neden şansımı zorlayayım ki?"

"Duş neden açıktı peki?"

"Güzel soru. Düşerken ya da kalkmaya çalışırken yanlışlıkla açmış olabilir. Bunlar," diyerek duş kolunu işaret etti, "o kadar kolay açılıyor ki. Belki de duş almayı planlıyordu, yatıştırıcının ne kadar hızlı etki edeceğini hesaplayamadı. Ama asıl soru bu değil, Lee."

Lee kaşlarını kaldırdı. "Değil mi?"

"Asıl soru şu: Suyu kim *kapattı*?"

Lee'nin midesi düğüm düğüm oldu.

“O konuda sıkıntı olabilir,” dedi.

“Öyle mi? Neden?”

“Burada karantina başladığından beri sinirimizi bozan bir kadın var. Gürültü şikâyetleri, komşularını ispiyonlamalar falan... Bu sabah aradığında karakol yine benzer bir şey olduğunu düşünmüş. İki yeni yetmeyi göndermişler. Bir tanesi duşu kapattığını söyledi, su damlatıyormuş.”

Tom birkaç kez kafasını sallayarak bunu düşündü. “Kurbanın son bilinçli anlarında suyu kapatmadığını söyleyemem. Yine de duş kolunda kanıtsal anlamda değerli bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden ki?”

Tom ellerini birleştirip göbeğinin üzerine koydu. Lee onu seviyordu ama bu seksenler dedektif rolü sinir bozucuydu.

“Etraf temizlenmiş,” dedi, “olay yeri inceleme memurları öyle söylüyor. Dairedeki her yüzey temizlenmiş. Her detaya özen gösterilmiş. Henüz tek bir parmak izi bulamadılar. Yani *gerçek* bilmece bu. İnsan neden olay mahallini temizler? Ve burayı temizleyen kişi neden yardım çağırmadı?”

23 Gün Önce

Ciara tuvaletin kapısını kapatmamıştı ama Oliver kusarken başında beklemek istemediğinden salon kapısının yanında bekliyordu.

“Çok özür dilerim, Ciara,” dedi. “Sözden ibaret olduğunu biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Sana böyle hissettirdiğim için üzgünüm.”

Bir süre sonra Ciara ayağa kalktı, yüzüne su vurdu ve lavabonun üstündeki aynadan Oliver’ın gözlerine baktı.

Dönüp yüzüne baktığında solgun, yıkılmış görünüyordu.

“Peki Laura kim?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Muhtemelen nerede yaşadığımı öğrendi ve beni açığa çıkarmaya çalışıyor. Herhâlde hakkımda yazı yazmak istiyor.”

“Ama Çocuk A ve Çocuk B olduğunuzu söyledin. İsmi açıklayamaz.”

“Hayır ama... Yine de sorun çıkarabilir,” dedikten sonra bir an duraksadı. “Zaten çıkardı.”

Uzun bir sessizlik oldu ve Oliver sessizliği bozmaya cesaret edemedi çünkü tam olarak ne yaşandığından emin değildi.

Ciara hâlâ buradaydı. Bunu beklemiyordu.

Ayrıca soru soruyordu ki bunu nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi. Bu birkaç dakikanın nasıl ilerleyeceğini Ciara'nın belirlemesine izin verecekti. Onun hızına ayak uydurabilirdi.

Anlattıklarını sindirmenin zor olduğunu farkındaydı.

"Nasıl yaralandın?" diye sordu. "Gerçek neden neydi?"

"Oberstown'daki dinlenme odasında."

"Ne oldu?"

Ciara kollarını kendi vücuduna sarmıştı, kelimenin tam anlamıyla dağılmamaya çalışıyordu. Oliver ona uzanmak, bir arada kalmasına yardım etmek istiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Ama yapamıyordu. Her şey yoluna girecek mi onu bile bilemiyordu.

"Shane yaptı," dedi.

Ciara gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"O sırada birkaç yıldır içerideydik. Psikolojisi çok bozulmuştu, resmen aklını kaçırmıştı, daha fazla dayanamıyordu ve... Bütün olanlar için beni suçluyordu. Herhâlde hikâyeye sadık kalmadığım için..."

Ciara'nın rengi daha da solgunlaştı.

"Londra'da ne oldu?"

"Biriyle tanıştım," dedi Oliver. "Adı Lucy'ydi ve dikkatsizliği bana pahalıya patladı. Yani, ona gerçeği anlatmadığım için dikkatli olması gerektiğini *bilmiyordu* ama... Muhabirlerin ismini açıklaması ya da yüzümü göstermesi yasak olsa da bazı insanlar beni tanıyabilir, Facebook veya Twitter'a koşup dış görünüşümü tasvir edebilir, kim olduğumu söyleyebilir. Okul arkadaşlarım, eski komşularım, hatta akrabalarım. Kardeşim dışında kimse benimle konuşmuyor. O yüzden dikkatli olmam lazım. İnternete hiçbir şey yüklemiyorum. Ama Lucy yükledi. Arka planda gördüğüm Instagram hikâyeleri paylaştı. Ben

de fark etmedim. Bir sürü forum var, kafayı yemiş insanlar kendilerini süper kahraman sanıyor. Yargıç, jüri ve adalet sistemi olabileceklerini sanıyorlar.” Başını salladı, geçmişteki bir anısına sinirlenmişti. “Lucy’nin Instagram hesabından bir fotoğraf nasıl olduysa bu forumlardan birine sızdı. Tabii ki gerçekten ben olduğumu doğrulayamadılar. Nereden bilecekler ki? Karşılaştırabilecekleri hiçbir şey yoktu. Yine de sonuna kadar şanslarını denediler. Lucy’nin ismini kendi hesabından öğrenmişlerdi ve ona mesaj atmaya, sorular sormaya başladılar. Kaçınılmaz olarak da Lucy *bana* sorular sormaya başladı,” diyerek soluklandı. “İşler daha kötü bir hâl almadan oradan ayrılmak zorunda kaldım.”

Ciara ağlamaya başladı. “Benim de aynını yapmam lazım,” dedi titrek bir sesle. “Hemen. Burada kalamam.”

Oliver ona doğru bir adım attı ve herhangi bir tepki vermediğini görünce bir adım daha yaklaştı.

Ona zarar vermek istemediğini göstermek istercesine ellerini kaldırdı. Ciara da ellerini kaldırarak ona yaklaşmamasını işaret etti.

Oliver durdu. “Elini tutabilir miyim?”

Ciara başıyla onayladı ama yerinden kıpırdamadı, Oliver uzanıp elini tutunca tepki vermedi. Elini göğsüne götürüp kalbine bastırdı.

“Bu benim,” dedi. “Şimdi, karşında olan kişi. Aptallık, zalimlik eden, asla geri alamayacağı korkunç, *çok korkunç* bir hata yapan o *çocuk* değilim. Yaptığım için o kadar üzgünüm ki anlatamam, geri alamayacağımı biliyorum ama...”

“Neden yaptın?”

“Ciara, *beni tanıyorsun*. Düşündüğün kişiden farklı biri değilim, son birkaç haftadır tanıdığın kişiyim. *Buyum*. Gerçek ben bu. Bunu görmeni istedim, farkında olmanı istedim. Böylece...”

Ciara elini çekip bir adım geri attı.

“Neden *yaptın*? Neden engel olmadın? Neden onu *kurtarmadın*?”

Ciara daha da şiddetli ağlamaya başlamıştı, yanakları göz yaşlarıyla parlıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Oliver. “Gerçekten bilmiyorum. Üstüne o kadar çok düşündüm ki... Yıllardır aklımdan *hiç* çıkmadı. Ama açıklayamıyorum. Öylece oldu, aklım başımda değildi. Terapistlerimden biri insanın o yaşta zaman algısının farklı olduğunu söyledi. Sonsuzluk kavramını kavramamız zor oluyormuş. Doğru ile yanlış arasındaki farkı anlıyormuşuz, eylemlerimizin sonuçları olduğunu *bir bakıma* anlıyormuşuz ama bu sonuçların değiştirilemeyeceğini kabul etmiyormuşuz. Bahane değil ama... Mantıklı tek açıklamam bu. Ciara, böyle olaylar sadece iyi ve kötü olmakla ilgili değil. Ben doğuştan psikopat falan değildim. Olay zinciri gelişti ve Shane ile almamamız gereken bir karar aldık. Bu tür şeyler hep oluyor. Ama bizim aptalca kararımız akla gelebilecek en kötü sonuçlara neden oldu.”

Ciara yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. “Gitmem gerek.”

“Lütfen gitme, bari bugün...”

“Benden hiçbir şey *isteyemezsin*,” diye öfkeyle bağırdı.

Ciara yatak odasına girdi, bavulunu yatağın üstüne koyup eşyalarını içine atmaya başladı.

Oliver kapı eşiğinden çaresizce izliyordu.

“Nereye gideceksin?”

“Evime döneceğim,” dedi Ciara.

“Ne zamana kadar?”

“*Bilmiyorum*, Oliver.”

“Ne yapacağımızı çözmeye çalışı...”

Ciara öfkeyle ona döndü. "Bana *çocuk öldürdüğünü* söyledin." Sesi çılgılık olarak çıkmıştı ve yüksekliği Ciara'yı bile şaşırtmış gibiydi.

Oliver başını sallayarak söylediğini doğruladı.

"Ben de *çocuk*tum," dedi sessizce.

Ciara bunun üstüne bir saniyelğine olduğu yerde duraksadı, Oliver'ın kalbine umut doğdu.

Ama sonra yatağa dönüp bavulun fermuarını kapattı. Yataktan kaldırıp tekerlekleri üzerine koydu. Dönüp Oliver'ın kapının önünden çekilmesini bekledi, böylece ona dokunmadan dışarı çıkabilecekti.

"Üzgünüm," dedi Oliver bir kez daha. "Bilmiyorum..."

Ciara onu itip dışarı çıktı.

64 Gün  nce

Ciara'nın Oliver St. Ledger olabileceğini düşündüğü adam, Upper Baggot Sokağı'ndaki eski ofis binalarının üstünde yükselen parlak yeni binanın dördüncü katında çalışıyordu, en azından Google Haritalar'dan bulabildiğı bilgilere göre  yleydi. Binaya kiracı bulmakla görevli emlakçılar binanın içinden havalı bir video çekip internet sitelerine koymuşlardı.   eride kalın camlarla çevrili ofisler vardı, resepsiyon bankosu    görevlinin birlikte oturabileceğı kadar uzundu, merdivenlere ve asansörlere erişmek için elektronik turnikelerden geçmek gerekiyordu.

  eri girip gezmek mümkün değıldi.

Orada olmak için bir nedene ihtiyacı vardı.

Müşteri taklidi yaparsa foyasının hemen ortaya çıkacağını düşünüyordu. Ne söyleyeceğini, ne soracağını bilemezdi. Ayrıca bir süre boyunca numara yapmayı başarsa bile şirketin Oliver Kennedy'yi g ndereceğı garanti değıldi.  nternet sitesine bakılırsa en deneyimsiz çalışanlardan biriydi.

 mza karşılığı teslim edilmesi gereken bir paket getiren kurye taklidi yapmayı düşündü ama bu planında iki kusur vardı. Birincisi resepsiyonist paketi almak isteyecekti.  kincisi

vukarı çıkmasına izin verseler bile alıcının anında şüphelenmesini engelleyecek ne koyabilirdi ki? Oliver Kennedy *gerçekten* Oliver St. Ledger ise yetişkin hayatını gerçek kimliğini koruyarak geçirmiş olmalıydı. Başkası kargonun karışmış ya da yanlış adrese gelmiş olduğunu düşünebilirdi ama *o* düşünmezdi. Sonra da paniklerdi.

Ciara'nın aklına sadece bir alternatif gelmişti: Orada çalışmak için iş başvurusu yapmak.

İş görüşmesi bahanesiyle içeri girmek.

KB Stüdyoları internet sitesinde *Ekibimize Katılın* linkine tıkladığında iki iş ilanı olduğunu gördü, bir tanesi idari işler müdür yardımcılığı içindi. Ciara sahte bir isimle yeni mail hesabı açıp öz geçmişini gönderdi. E-postayı göndereli bir hafta olmuştu, her geçen gün gerginliği artıyordu. Ne yapıyordu? Bu işin sonu nereye varacaktı sanki? Planı neydi? Adamın yanına gidip, *"Hey, Oliver St. Ledger mısın? Harika. Paul Kelleher'ı öldürdüğün gün tam olarak ne yaşandığını anlatır mısın?"* diyecek hâli yoktu. Ama gelen kutusuna iş görüşmesine gelmesini rica eden bir e-posta düştüğünde evet diyecek gücü bulabilmişti.

Lobideki minderli bankta oturuyor, o devasa resepsiyon masasını kendi gözleriyle görüyordu. Terden yapış yapış olan ellerini polyester pantolonuna siliyordu.

Bunu kesinlikle yapamayacağını düşünüyordu.

Yapabilir miydi?

On dakika erken gelmişti ve oturup beklenmesi söylenmişti. *Birisi gelip sizi alacak*, demişti resepsiyonist. Hayal gücü bir anlığına harekete geçmişti ve Oliver St. Ledger'ın onu almaya geleceğini düşünmüştü ama bunun gerçekleşmesi zordu. İmkânsıza yakın olasılık bir yana, Oliver'ın yüzünü hayalinde canlandıramıyordu.

Annesi cinayete kadar *her şeyi saklamıştı*. Tüm karneler, tüm pastel boya resimleri, tüm hatıralar... Sonrasında koleksiyonunu büyütmekle kalmamış, onlara bakmaya da başlamıştı. Tavan arasında düzinelerce tozlu ayakkabı kutusu ve yamulmuş bisküvi kutusu vardı. Ciara önceki haftayı bunları arayarak geçirmişti. Annesinin farkında olmadan oğlunu öldürecek çocuğun fotoğrafını saklamış olabileceğini tahmin ediyordu ve haklı çıkmıştı.

Mill River Erkekler Okulu her yılın sonunda havalı bir dergi çıkarıyordu ve annesi hepsini saklamıştı. Dergideki sınıf fotoğraflarının altında yazı yoktu ama okulun spor etkinliklerinden çeşitli fotoğraflar vardı ve bunların altında da yazılar *vardı*. On iki yaşındaki Oliver St. Ledger ragbi oynuyordu. Haziran 2003'te evlere gönderilen okul dergisinde iki tane renkli fotoğrafı vardı. Bir fotoğrafta topla birlikte koşuyordu, hareketin yarattığı bulanıklık yüzünü gizliyordu ama diğerinde elleri belinde dururken yüzü bariz bir şekilde görünüyordu.

Ciara saatlerce fotoğrafa bakmıştı, her detayı incelemişti. Sonra da fotoğrafı kesip cüzdanının gizli bir yerine koymuştu ve o cüzdan şu anda çantasının içindeydi.

Ama bu fotoğraftan artık yetişkin olmuş adamı tanıyabilir miydi bilmiyordu.

Tanırsa ne yapacağını da bilmiyordu.

"Ciara Murphy?" Önünde genç, zayıf, daracık takım elbiseli bir kadın belirmişti.

Yalan söylemekte çok başarılı olacağını düşünmeyen Ciara kendini garantiye almıştı. İlk ismini değiştirmemiş, sahte bir soyadı uydurmuştu: Murphy. Bu, adada yaşayan iki kişiden birinin soyadıydı, güvenli bir seçenek olduğunu düşünmüştü. Öz geçmişinde de aynı taktiği kullanmış, son iş deneyimi dışında tüm deneyimlerini doğru yazmıştı. Son deneyimine Blue Wave'de Müşteri Deneyimi Uzmanı olarak çalıştığını

yazmıştı ki bu, bir tatil şirketi için çağrı merkezi kölesi olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ burada çalıştığını yazmıştı ama aslında altı aydır bir otel zincirinin etkinliklerinde çalışıyordu. Üniversite eğitimi uydurmakla uğraşmamıştı.

“Sizinle görüşmeye neredeyse hazırız,” dedi sarışın kadın. “Benimle gelin lütfen, sizi ofise çıkarayım.”

Ciara ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve sarışın kadının arkasından asansörlere doğru yürümeye başladı. Göğsünde deli gibi çarpan kalbini duymazdan gelmeye çalışıyordu. O kadar şiddetli ve yüksek sesliydi ki asansöre bindiklerinde kadının da kalp atışlarını duyacağından korkuyordu.

“Gerilmeyin,” dedi kadın. “Çok iyi biridir.”

“Kim?”

Asansör kapısı açıldı ve içeri girdiler.

“Kenneth Balfe,” dedi sarışın kadın dördüncü katın düğmesine basarken. “İdari müdür. Yöneticiler dâhil tüm iş görüşmelerini kendi yapar.”

Kenneth Balfe.

KB Stüdyoları.

Ciara’nın dizlerinin bağı çözüldü ve vücudu asansörün duvarına yaslandı.

Nasıl olmuştu da parçaları birleştirememişti?

Çünkü Oliver St. Ledger’a odaklanmakla meşguldü. Burada çalıştığı kesindi çünkü şirketin sahibi kardeşinin arkadaşıydı.

Sarışın kadın somurarak ona bakıyordu. “İyi misiniz?”

“Evet, iyiyim, teşekkürler,” diye zayıf bir şekilde gülümsedi. “Asansörler beni boğuyor da.”

“Ah, keşke söyleseydiniz.”

“Hayır, hayır. İyiyim.”

“Az kaldı zaten.”

Ding sesi dördüncü kata ulaştıklarını işaret etti.

Kapılar açılınca bir resepsiyon alanına daha geldiler, cam kapının önünde duran resepsiyon masasında altın harflerle KB Stüdyoları yazıyordu. Üstü süslü broşürlerle dolu bir sehpa vardı, iki gri koltuk sehpanın etrafına L şeklinde konmuştu. Köşede bir ofis binası maketi vardı, yanındaysa su sebili vardı. Maketteki minyatür ağaçlar yeşile boyanmış pamuktan yapılmış gibi duruyordu.

“Oturun lütfen,” dedi sarışın kadın. “Ben geldiğinizi haber vereyim.”

Ciara denileni yaparak kadının cam kapılar ardında gözden kaybolmasını izledi. Kapıların arkasında bölmesiz bir ofis görebiliyordu, içeride insanlar dolaşıyordu. İnsanların yüzlerini görebilecek mesafede değildi ama...

Gözleri duvarın yanında asılı olan çerçeveye ilişti.

Ellilerinin sonunda belki de altmışlarının başında, gülümseyen, yüzü hafif kırmızı bir adamın fotoğrafıydı. Şık bir gece elbisesi giymiş kadından ödül gibi bir şeyi kabul ediyordu. Ve Instagram’da gördüğü Ken Balfe’nin kırk yıl sonraki hâline benziyordu.

İş görüşmesine girecek kişi Kenneth Balfe’nin *babası* olmalıydı. Cinayet sırasında genç değil, yetişkin olan biriydi. Genç oğlu katillerden birinin abisiyle arkadaştı.

Bu nedenle o zamandan birçok şey hatırlayabilirdi. Unutulup gitmiş detaylar dâhil. Örneğin diğer aile fertleri...

Onu da tanıyabilirdi.

O adamla görüşme riskini alamazdı. Buradan hemen çıkması gerekiyordu.

Ciara çantasını kapıp yürümeye başlamıştı ki arkasındaki camlı kapıların açıldığını fark etti. Nefesini tuttu, sarışın kadının onu almaya geldiğini düşündü ve ismini duymaya hazırlandı.

Ama duymadı.

Asansörü bekleme riskini alamazdı. Bu yüzden merdivenlere yöneldi. Nabızı kulaklarında atıyordu. Mermer zeminde gürültü çıkararak onu ele veren topukluların sesi canını sıkıyordu. Merdivenlerin ilk sahanlığına gelmişti, diğer merdivenlere doğru dönmüştü ki...

Onu gördü.

Merdivenlerin başında duruyordu. Elindeki telefona bakıyordu. Uzun boyluydu. Onun yaşlarındaydı. Ne kaslı ne de çelimsizdi, yapılıydı. Omuzları genişti. Gür, karışık saçları vardı ama özellikle böyle görünsün diye uğraşmış gibi duruyordu.

Oliver St. Ledger.

Oydu.

Oydu oydu oydu oydu oydu.

Bundan kesinlikle emindi ama aynı zamanda onu bulduğuna inanamıyordu.

Uzaktan cam kapıların açıldığını ve bir kadının adını seslendiğini duydu. "Ciara? Ah," bir duraksamadan sonra, "Oliver, çıktığında burada oturan bir kadın gördün mü? Kumral saçlıydı, üstünde siyah bir takım elbise vardı?"

Oliver başını kaldırmaya başladı, gözleri telefonun ekranından ayrılıyordu.

Ciara daha hızlı hareket edip yürümeye başlayınca neredeyse ilk basamağı kaçıırıyordu. Tuhaf bir şekilde dengesini bulduktan sonra hızla görüş alanından çıktı, topuklarıyla gürültü yaparak merdivenlerden indi.

22 Gün  nce

Oliver koltukta uyandı, gerilmiş boyun kasları hemen acımaya başladı. Dili şişmiş ve sertleşmişti, içinde onu kemiren bir boşluk vardı. Sehpanın üstünde büzülmüş bira kutuları duruyordu. Odadaki ışığa bakılırsa sabahın erken saatleriydi.

Sonra onu uyandıran sesi duydu, telefonu çalıyordu.

Aklından *Ciara* geçince hızla döndü, çaresizce telefonunu aramaya başladı. Ses kesilmeden peşine düştü, yastıkları yere attı ve...

Telefonu da onlarla yere fırlattı.

Sadece sesini duymak istiyorum, diye düşündü. Ne söylediğinin önemi yoktu.

Ama arayan kişi Ken B.'ydi.

"Kenneth," diye cevap verdiğinde sesi uykudan boğuk çıkıyordu.

"Demek *hayattasın*.     nc  kez arıyorum." Oliver telefonu kulağından uzaklaştıarak ekranı inceledi, ekran cevapsız arama bildirimleri ve okunmamış mesajlarla dolup taşıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kenneth.

"Evet, şey... Dün gece biraz fazla kaçırmışım."

“Evde tek başına olduğun hâlde mi?”

“Fazla bira içmişim,” dedi Oliver. “Kafam iyiyken bırakmam gerekirdi.”

Kısa süren bir sessizlikten sonra Kenneth, “İyi misin?” diye sordu.

Oliver sesindeki gülümsemeyi duysun diye kendini gülümsemeye zorladı. “Evet. İyiyim. Teşekkürler.”

“Dün gönderdiğimiz e-postayı gördün mü? Karantina süresi üç hafta daha uzatılacak gibi görünüyor, yaz boyunca sürebilir deniyor. Projelerimizin çoğu sallantıda. Google’ın limandaki malzeme merkezi projesini bırakacağına dair söylentiler bile var. Öyle bir şey olursa devasa bir müşteri kaybına neden olabilir. Kısa vadede iyiyiz ama birkaç boşluğumuzu doldurabilmek adına herkese iki haftalık ücretsiz izin teklif ediyoruz. İstersen...”

“Kabul,” dedi Oliver. Şu anda işe odaklanması mümkün değildi. Ne fiziksel ne de zihinsel olarak yeterli durumda değildi.

“Emin misin?” diye sordu Kenneth. “Ücretsiz dedim. O kısmı duydun, değil mi?”

“Evet, sorun değil. Ne zaman başlıyor?”

Kenneth güldü. “Tamam, çok heveslisin, anladım. Pazartesi günü tatil, o yüzden salı diyelim mi?”

“Harika.”

“Ama senden Louise’e e-posta göndermeni rica edeceğim, tamam mı? Haberi olsun.”

“Gönderirim.”

Bir problemi ortadan kaldırmıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Tek başına olduğunu biliyorum.”

“Sorun değil,” dedi Oliver bir kez daha. Sonra Kenneth’ın gösterdiği endişeye karşı duyarsız görünmemek için ekledi. “Teşekkürler.”

“Kendine dikkat et, Ollie.”

Ollie.

Oliver göğsündeki bir şey paramparça olmadan önce telefonu kapatmayı başardı.

Ona yalnızca *önceden* tanıyan insanlar böyle seslenirdi.

Artık Kenneth ve Rich dışında kimse arayıp sormuyordu bile.

Eskiden bunu rahatlatıcı buluyordu. Güvende hissediyordu, insanların kim olduğunu bilmesine rağmen onu hayatlarında istemeleri, onu sevmeleri, onu *desteklemeleri* hoştu. Şimdi ise kendini kapana kısılmış, çocukken yaptığı eylemlere sonsuza dek mahkûm olmuş gibi hissediyordu.

Bir anda düşünmeden yaptığı şeylerin esiri olmuştu.

O zamandan beri hayatının her ânı geri alabilmeyi dilediği şeylerin...

Oliver telefonu bırakıp yere düşmesine izin verdi, koltukta kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

Hıçkırıklar bedenini sarsıyordu, ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı. İçinin bomboş kaldığını hissedene, göğsündeki acı ona durması için yalvarana kadar ağladı.

Hava kararana kadar...

Günümüz

The Crossings'in karşısında küçük, kulübe kadar bir kahve dükkânı vardı. Yasaklar nedeniyle yan taraftaki küçük bölmeden yalnızca gel-al servisi vardı ama Lee polis kimliğini göstererek içeriye ve dolap kadar küçük çalışan tuvaletine girmeyi başardı. Genç barista anahtarı uzattığı sırada üstündeki ölüm kokusunu aldığı ânu fark etti. Gülümsemesi yok oldu, kafa karışıklığı yüzüne yansıdı ve hızla burnunu büzüp ağzını kapattı.

“Bir dakika sürmez,” dedi Lee tatlı bir şekilde gülümseyerek.

Tuvalete girdikten sonra kapağını kapatıp topladıklarını üstüne koydu. Olay mahallinde gezdikten sonra oradan buradan giyecek bir şeyler aramıştı. Garda tişörtlerinden bir tane bulmayı başarmıştı. Kendi bedeninden çok büyüktü ama üzerindeki tişörtünü giymek yerine bunu Hawaii elbisesi gibi giymeyi tercih ederdi. Tişörtü üstüne geçirdi, alt kısma düğüm atıp düğümü pantolonun içine soktu çünkü dedektif müfettişler ortalıkta sevgilisinin giysilerini giyen genç kızlar gibi dolaşmamalıydı. Teknik büro arabasından kalın, elastik bir saç bandı bulmuştu, bunu kullanarak saçlarını başının üzerinde topuz yaptı. Böylece saçları yüzünden ve burun deliklerinden

uzaklaşmış oldu. Sonunda onu kurtaracak şeye geçti. Garda O'Herlihy'nin devriye arabasının torpido gözünden çıkıp verdiği kişisel bakım setine...

Havalimanlarında verilen küçük kilitli poşetlere benziyordu, içinde seyahat boyu şampuan, duş jeli ve kadın deodorantı vardı. Ayrıca minik bir diş macunu ve diş fırçası, iki tane hijyen pedi, cep boy antibakteriyel mendil ve altın renkli folyoya sarılı bir çikolata bulunuyordu. Garda O'Herlihy bunları kendi hazırladığını söylemişti, arabada hep birkaç tane bulunduruyordu, özellikle de gece devriyesine çıktığında çünkü en savunmasız insanlarla o zaman karşılaşılıyordu.

Bugün ise çürüyen bir cesetle saatlerce dans etmiş gibi kokan bir dedektif müfettişin hayatını kurtarmaya yaramıştı.

Lee, O'Herlihy'ye bir bira ısmarlamayı aklına not etti.

Ya da bir hediyeye çeki vermeyi.

Dişlerini fırçalayıp saçı dâhil her yerine deodorant sıktı. Duş jelinin yarısını eline döküp suyla köpük köpük yaptı ve yüzüne, boynuna, kollarına sürdü. Tişörtün yakasının ıslanıp koyulaştığını görünce giydiğine pişman oldu, önce bu kısmı halletmesi gerekiyordu. Parçalanan ve derisine yapışan tuvalet kâğıdıyla kurulandıktan sonra henüz yemek yeme fırsatı olmadığından çikolatanın yarısını yedi.

İşi bittikten sonra lavabonun üstündeki aynaya bakıp berbar görüldüğünü fark etti ama en azından artık kokmuyordu.

Aslında üstünde birçok koku vardı. Taze Pamuk, Okaliptüs Enerjisi, Lezzet Patlaması... Ama en azından İleri Çürüme kokusu yoktu.

Eski giysisini tuvaletin başındaki çöp kutusuna attı. Sonra kötü hissetti, tişört her yeri kokutmasın diye dönüp çöp torbasının ağzını bağladı.

Olay mahallinde koruyucu elbise giymese durumun ne kadar kötü olabileceğini düşündükçe kanı donuyordu. Tu-

lumlarını çıkardıklarında Tom üstünde koku alamadığını söylemişti ama o adamın burnuna güven olmazdı. İçine ne kaçtıysa muhtemelen etiyile birleşmişti.

Anahtarı baristaya geri verdiği sırada hâlini gören adamın gözlerinin nasıl büyüdüğünü görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kendini suçlu hissettiği için iki cappuccino alıp sokağın karşısına yürüdü.

Karl arabanın yanında onu bekliyordu, geldiğini görünce kucağındaki dizüstü bilgisayarı kaldırdı. Lee bir saniyelğine bu bilgisayarın Laura Mannix'e ait olabileceğini düşündü, on dört numaralı dairede mucize yarattığı için onu kutlayacaktı ki Karl, "Kamera kayıtları geldi," dedi. O sırada görünüşünün farkına vardı. "Sana ne oldu?"

"Her şey yirmi yıl önce, *'Aslında var ya neden polis olmayorum?'* diye düşündüğüm zaman başladı." Lee kahveleri kaldırıp gösterdi. "Bir tur daha içmeye hazır mısın?"

"Bana yiyecek lazım."

"Cebimde yarım çikolata var."

"Ne zamandan beri? Çünkü olay mahallini gezdiğin sırada yanıdaysa istemem, kalsın."

"Üst kattaki hanımefendiden bir şey çıktı mı?"

"Hiçbir şey," dedi Karl. "Sen gittikten sonra ağzını bıçak açmadı. Hiçbir şey söylemedi. Ama Lois Lane'i Google'da aradım. *Crimecall* sunucusuymuş... Artık kimi kandırıyorsan..."

"Yani yarım saat boyunca büyük ilerleme kaydettin, öyle mi?"

"Olay mahalli nasıldı?"

"İlkinden daha kötü. Ama buna şaşıracaksın. Tom Searson adamın boğulmuş olabileceğini düşünüyor."

"*Boğulmak mı? Duşta yere kapaklanmamış mıydı?'*

"Evet. Tom düşün açık olduğunu ve duştaki çukurlukta birkaç santim su biriktiğini düşünüyor. Adam bilincini kay-

bediyor ama nefes almaya devam ediyor, suyu içine çekip boğuluyor.”

“Tanrım,” dedi Karl. “Ölüme bak.”

“Dahası da var, biri duşu kapatmış. Kurban kapatmış olabilir de olmayabilir de. Ama asıl bomba geliyor, tüm daire temizlenmiş.”

“Siktir. Sence de...”

“Muhtemelen,” dedi Lee, “kamera kayıtlarına bakalım.”

Arabada yerlerine döndüler. Kapılar açıldı, Karl yolcu koltuğunda oturuyordu, Lee ise direksiyonun başındaydı, kahve bardakları gösterge panelinin üstünde duruyordu.

Karl bilgisayarı dizleri üstüne koydu, kapağı açıp güç düğmesine bastı. “Bay Instasham ikonun masaüstünde olduğunu söyledi...” diyerek işaret parmağıyla dokunmatik fareyi kullandı.

“Bay kim?”

“Bir de Lois Lane’i anlamadım diye *ben* suçlu oluyorum. Emlak şirketinden gelen adam. Bektan Instagram hesabı olan adam. İncelemeyi nasıl yapıyoruz?”

“En hızlı şekilde. Elimizde ne kadar görüntü var?”

“Şey... görünüşe göre dokuz farklı kamera.”

“Lobiye bakmak en iyisi,” dedi Lee. “Oradan başlayıp bu sabahтан itibaren geriye gidelim.”

“İçeri bakan da var, dışarı bakan da.”

“İçeri lütfen.”

“Tüm kadınlar öyle...”

“*Sakın* söyleyeyim deme.”

Birkaç kez fareyi tıklatan Karl bilgisayarı ikisinin de izleyebileceği bir açığa getirdi.

Yüksek çözünürlüklü, renkli bir video ekranda hızlı çekimde oynuyordu. Lobi kapısının üstündeki kameranın görüntüledi, bahçeye açılan kapıları ve posta kutularını gösteriyordu.

Kahvelerini yudumlayıp diğer apartman sakinlerinin girip çıkmalarını, güneş ışığının yerde ilerlemesini izlediler. Aynı zamanda ekranın köşesinde ilerleyen saate baktılar. Video oynadıkça geçen günleri saydılar.

Yavaş bir süreçti ve ilginç bir şey gördüklerinde kahveleri bitmişti, beş gün öncesine ait bir kayıttı.

“Dur,” dedi Lee göstererek. “Şu kısmı normal hızda oynat.”

Tanıdık bir figürün kadrja girmesini izlediler.

“Bak, bak, bak,” dedi Karl. “Kimler geliyor?”

Laura Mannix, The Crossings lobisinde duruyor, ana kapılardan dışarı bakıyordu.

Buna bir süre devam etti, gelmeyen birini bekliyor gibi bir hâli vardı. Sonra döndü ve hızla bir numaralı dairenin posta kutusuna bir şey attı.

Kadrajdan çıktığında asansörlere doğru gidiyordu, yani muhtemelen eve dönüyordu.

“İşte zarf,” dedi Lee. “Saat kaçtı?”

“Ah... Beş on beş civarı. Geçen pazartesi. Yüzünü kameradan saklamamayı hiç becerememiş, değil mi? Resmen yüzünü görelim diye kameranın önünde beklemiş.”

Lee omuzlarını silkti. “Belki de kamera olduğunu bilmiyordu.”

“Tavanda büyük bir kamera var.”

“Tavanda *standart, geniş açılı bir kamera* var,” diye düzeltti Lee, “ayrıca varsa ne olmuş? İnsanlar lobi ve asansör gibi yerlerde kamera olabileceğini pek düşünmüyor. Ayrıca yanlış bir şey yapmıyorsan kameraları düşünmezsin, değil mi?” diyerek başıyla bilgisayarı işaret etti. “Devam et.”

Karl bir tuşa bastı.

“Unutma,” dedi, “sadece kırk sekiz saat daha kaydımız var.”

Ama daha beş dakika ilerlemişlerdi ki Laura Mannix yine belirdi, bir numaralı dairenin tarafından lobiye çıktı ve birkaç saniye sonra geri döndü.

“Bak, bak...” diye başladı Karl.

“Bir kere yeterli. Durdur, normal hızda izleyelim.”

Olayları kronolojik sırayla izlediklerinde Laura Mannix, bir numaralı daireye doğru gidiyor ve neredeyse on beş dakika boyunca dönmüyordu. Elinde bir şey yok gibiydi ama omzundan çapraz astığı bir çantası vardı. Dışarı çıkıyor gibi bir hâli vardı.

Önceki gibi kadrardan çıktığında dış kapıya ya da bahçeye doğru değil, onu dairesine götürecek asansörlere doğru ilerliyordu.

“Yani bu ne zaman?” diye sordu Lee. “Pazartesi sabahı mı? On civarı mı?”

“Lobiye döndüğünde saat tam olarak dokuz elli iki. Adamımız o sırada kesinlikle ölüydü değil mi?”

“Başka bir aç var mı? Dairenin kapısını görebiliyor muyuz?”

Karl birkaç tuşa bastı ve işaret parmağıyla dokunmatik fareyi kullandı.

“Buldum. Koridorun sonundaki yangın çıkışı.”

Görüntüleri çeken kamera bu sefer dışarı açılan yangın çıkışının üstündeydi, bir numaralı daireden sadece birkaç metre ötede duruyordu. Dairenin kapısı görünmüyordu ama daireye giren herkes açıkça görülebilirdi.

“Yedi gün olayı çok kötü oldu,” dedi Lee. “Elimizde bu kadar iyi bir aç varken.”

“İşte geliyor.”

Birlikte Laura Mannix’in bir numaralı dairenin kapısına yaklaştığını izlediler. Laura bir iki saniye tereddüt ettikten sonra içeri girdi.

“Yalancı kaşar,” dedi Karl.

Lee şiddetle iç geçirdi. Günün -ve bu davanın- yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı ki ikisi de başlayalı sadece birkaç saat oluyordu.

“Katil o değil ama,” dedi Lee. “Adam o sırada zaten ölüydü.”

“İkinci kez gelmediğini nereden biliyoruz? Seri katiller hep suç mahalline dönmez mi?”

“Kaç tane seri katil davasına baktın, Karly? Ben izinde falandım herhâlde.”

“Hiç bakmadım,” dedi Karl şakağını göstererek, “çünkü davaya ben bakıyorsam seri katil seviyesine ulaşamıyorlar.”

Lee homurdandı.

“Laura Mannix’in seri katil olduğunu düşünmüyorum,” dedi Lee. “Ayrıca kapıyı itip açtı, gördün mü? Söylediğim gibi, bir şey almadığı sürece... Onu hırsızlıktan bile tutuklayamayız. Ortalığı temizlemesi için yeterli zaman olduğunu da düşünmüyorum. Yanında gerekli malzeme de yok. Bunu önceden yaptıysa dönüp yaptığı temizliği riske atmasının anlamı var mı?”

“Ayrıca cesedi biraz önce gördüyse zarfı posta kutusuna atmasının ne anlamı var?”

Lee Karl’a dönüp kaşlarını kaldırdı. “Evet,” dedi. “*Harika* soru, Karl.”

“Sesindeki şaşkınlığı duymamış gibi yapacağım.”

“*Cidden* neden yaptı?”

“Yani,” dedi Karl, “kötü bir şey yapmak istemediğini, ismini açıklamayacağını falan filan söyleyen bir aşk mektubu yazmış ya, belki de önceden bıraktığı mektupta o kadar hoş şeyler yazmıyordu? Adam cevap vermeyince dairesine gidip baktı, ölü olduğunu görünce *hasiktir, boka battım*, diye düşündü. Bu yüzden adama asla ulaşmayacağını fakat bizim bulacağımızı bildiği bir mektup yazdı. Böylece olayla ilgisi olmayacağını düşünecektik, adam için stres kaynağı olduğunu düşünmeyecektik.”

Karl sözünü bitirdikten sonra ellerini gösterişli bir şekilde salladı.

“Kendinle gurur duydu mu, Karl?”

“Evet,” dedi. “Hem de çok.”

“Teorin doğru olabilir.”

Kamera kayıtlarının kalanını da izlediler ama ilginç bir şey bulamadılar. Yedi gün boyunca Laura Mannix dışında kimse daireye girmemişti.

Karl bilgisayarı kapattı ve bir süre beraberce oturdular, her şeyi sindirdiler.

“Oliver’i nasıl buldu?” diye sordu Lee. “Gizli kaynağı kimdi? En merak ettiğim o. Ah,” aklına çikolata gelmişti. Cebinden çıkardı, folyonun altında eridiğini hissettiği çikolataya yüzünü ekşiterek baktı. Karl’a uzattı. “Kusura bakma. İstersen...”

“Ver. Nasılsa tadı aynı.”

Tekrar sessizliğe gömüldüler, daha doğrusu sessizliğe benzer bir şeye çünkü Karl çiğneyecek bir şey olmadığı hâlde yüksek sesle ağzını şapırdatmayı başarıyordu.

O sırada Lee’nin aklına bir şey geldi.

“KB Stüdyoları’nın *diğer* dairesi hangisi?”

Karl, “Ne?” gibi bir şey söyledi ama ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıktı.

“KB Stüdyoları’nın diğer dairesi hangisi?” diye tekrarladı Lee. “İki daireleri vardı, unuttun mu? Diğer daire hangisi? Numarası kaç?”

“Bilmem. Neden?”

“Çünkü sahibi Oliver St. Ledger’ın kardeşinin arkadaşının babası mı ne... Ne boksa işte. Yıllardır birbirlerini tanıyorlar. Belki de?..” Karl’ın jetonunun düşmesini bekledi.

“2003 öncesinden beri,” diye tamamladı Karl. “Güzel yakaladın, tebrikler.”

“Kapı kapı alınan ifadelerden bir şey çıktı mı?”

"Kontrol edeyim."

"Arkadaşını tekrar arasana? Kenneth Balfe'i. Ona sor, daha kolay olur."

Karl yapış yapış olan parmaklarını pantolonuna sildi. "Sonra da neden hâlâ yalnız olduğunun gizemini çözeriz," dedi Lee alaycı bir şekilde. Karl da hiç vakit kaybetmeden, "Sonra da seninkini," diye cevap verdi. Karl telefonunu çıkarıp numarayı çevirdikten sonra kulağına koydu.

"Alo? Evet?" dedi bir ses.

"Bay Balfe, Dedektif Çavuş Karl Connolly. Şu anda verebileceğim bir bilgi yok, sadece bir soru sormak istedim."

"Ah. Peki."

"KB Stüdyoları'nın The Crossings'de iki dairesi olduğu söylendi. Bir tanesinin bir numaralı daire olduğunu biliyoruz. Acaba ikinci dairenin numarasını biliyor musunuz?"

Kenneth Balfe hemen cevap verdi.

"On dört numara," dedi. "Gerçi şu anda çalışanlarımızdan biri kalmıyor. Bir aile dostumuz kalıyor. Daha doğrusu eşimin dostu. Hemşireymiş, normalde ebeveynleriyle kalıyormuş ama yaşlı insanların karantinada kimseyle temas etmemesi gerektiği için evden çıkması gerekmiş. Biz de bir süre dairede kalabileceğini söyledik, nasılsa boştu. Daha doğrusu eşim teklif etti, ben de bana söylediğini yaptım. Mutlu eş eşittir mutlu hayat, bilirsiniz."

Karl Lee'ye sırtıyordu.

Lee dudaklarını oynatarak *isim* dedi.

"Kalan kişinin ismini biliyor musunuz acaba?" diye sordu Karl.

Hattın diğer ucunda bir hışırtı sesi oldu.

"Eşime bir sorayım, içerde oturuyor. Ama galiba Laura gibi bir şeydi..."

61 Gün Önce

Ciara rüyasında Mill River'ı görüyordu. Orayı pek hatırlamıyordu ama bilinçaltı eksik detayları dolduruyor, nehri şarıl şarıl akan bir akarsuya çeviriyordu. Kıyısı küçük çakıl taşlarıyla doluydu, ağaçlıklar ortadan kalkmıştı. Siteden nehir görünüyordu, suyun içinde uzanan solgun beden de... Telefonu çalıyordu.

Yarı uykunun yarattığı sersemlikle gece telefonunu şarja taktığı komodine uzandı ama ne telefon vardı *ne de* komodin.

Gözlerini açtığında yabancı bir manzara ile karşılaştı. Birbirine uymayan mobilyalarla doldurulmuş küçük bir salondaydı. Rengi solmuş, yeni boyaya ihtiyacı olan duvarların arasındaydı, kâğıt kadar ince perdelerden güneş ışığı sızıyordu. Ayrıca hiç tanımadığı çarşafların üstünde yatıyor gibiydi ki bu hiç mantıklı gelmedi. Ta ki uyku sersemliğinin son kalıntıları da gökyüzünde aralanan bulutlar gibi ortadan kalkana ve olanları hatırlayana kadar.

Hem otelde kalıp *hem de* ev kirası ödeyecek parası yoktu. Bu yüzden Airbnb'de daha ucuz bir alternatif bulmuştu. Ev sahibi şaşırtıcı derecede iyi biriydi, nakit ödeme almayı kabul edip evi haftalık kiralamaya razı olmuştu. Ciara turist

sezonu kapandığı için ev sahibinin kiracı bulduğuna sevindiğini düşünüyordu. Ama Ciara anahtarı alıp içeri girdiğinde gerçeği keşfetmişti. İnternetteki fotoğraflar son derece cömert açılardan çekilmişti ve adam burada para karşılığı kalmaya razı olacak birini bulduğu için *şanslıydı*.

Telefonun sesi odanın diğer tarafındaki minik mutfaktan yükseliyordu. Ciara üstündeki örtüyü atıp aceleyle sesin geldiği yöne doğru gitti, telefonunu tezgâhın üstünde titrerken buldu. Ekranında Shiv'in adı yazıyordu.

Siktir.

Ciara yaptıklarını eninde sonunda ablasına açıklamak zorunda kalacağını biliyordu ama hep *sonunda* kısmını tercih etmişti.

"Alo?" Sesi kuru ve çatlak çıkmıştı. Tekrar denediğinde biraz daha iyi çıktı. "Alo?"

"Demek hayattasın," diye çıkıştı Siobhán. Dışarıdaydı. Ciara arka planda araba sesleri ve rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu. "Kalk da kapıyı aç. Dışarıda bekliyorum. Zilin mi bozuldu? Kaç saattir basıyorum."

Ablası Ciara'yı hiçbir pazar günü rastgele ziyaret etmemişti ama *tabii ki* bugün yapacaktı. Altıncı hissi falan vardı herhâlde.

"Evde değilim," dedi Ciara. "Olmam mı lazım?"

"Neredesin peki?"

"Dublin'de."

"*Dublin mi?*"

"İş görüşmem var."

"*İş görüşmesi mi?*"

"Söylediğim her şeyi papağan gibi tekrar mı edeceksin, Shiv?"

"Evet, neler olduğunu açıklayana kadar aynen öyle yapacağım."

“Ayağıma bir fırsat geldi,” dedi Ciara dikkatle. Bu konuşmanın pratiğini yapmıştı ama öğrenilmiş bir rol gibi konuşmaması gerekiyordu. “Yazın burada yeni bir binanın açılışını yapacağız, etkinlik departmanından birinin de açılış için çalışan ekipte olması gerekiyor. Aylar önce başvurmuştum. Aslında başvurduğumu unutmuştum ama geçen hafta e-posta yolladılar. Annemin durumu yüzünden işi almak istemedim ama bir bakayım dedim. Deneyimlemiş olmak için... Görüşme yarın sabah ama ben önceki gün geldim ki...”

“Çalışan indirimini kötüye kullanasın diye mi?”

Çalışan indirimi on iki ayı doldurduktan sonra başlıyordu ama kolay bir açıklama olduğu için Ciara, “Evet. Aynen öyle,” dedi.

Bir duraksama oldu.

“İş almama konusunda kararlı mısınız?” diye sordu Siobhán. “Çünkü annemin durumu...”

“Eminim,” dedi Ciara. “Neden bana geldin ki?”

“Çünkü yürüyüşe çıkmadan önce bir litre kahve içmek gibi bir hata yaptım.”

“Köşedeki kafeden bir kahve daha al. Adı Millie’s. Oradaki tuvaleti kullanırsın.”

“Mecburen öyle yapacağım. Zor durumdayım.”

Ciara telefonu hemen kapadı ve ablasına yalan söylediği için kendini çok kötü hissetti. Ona doğruyu söyleyebilmek, gerçeğin peşine düştüğünü anlatmak istiyordu.

Ama Siobhán, Oliver St. Ledger’in *adını bile* duymak istemiyordu. Ona, internette dedektiflik yapıp ailesinin mahvolmasına sebep olan o gün hakkında soru sormak için başka bir şehre gittiğini söyleyemezdi.

Olayın tüm ürpertici yanlarını öğrenmek istiyordu, ne şekilde olursa olsun.

Böylece ailesi -yani ailesinden geriye kalanlar- huzur bulabilecekti.

Ama yalan söylemenin *zor* olduğunu keşfetti. Patronuna annesinin sağlık durumunun kötüleştiğini, birkaç gün izin alması gerektiğini söylemişti. Şimdi de ablasına var olmayan bir iş görüşmesi için Dublin'e geldiğini söylemişti. Henüz Oliver St. Ledger'a yaklaşmamıştı ve daha şimdiden unutmaması gereken birçok yalan söylemiş gibi hissediyordu.

Bunu işin içinden çıkamayacaktı. Bu tür şeylere uygun bir kişiliği yoktu.

Ciara salona dönüp koltuğun üstüne serilmiş çeşitli eşyalara baktı. Yanına bir gecelik eşya almıştı, Cork'a dönüp başka eşya alması mümkün değildi. Bir bilet daha alması gerekirdi ama daha önemlisi, Dublin'den giderse bir daha asla geri gelmeyeceğinden kesinlikle emindi.

Kalmak için gerekli gücü bile zar zor buluyordu.

Eve dönüp tekrar buraya gelecek gücü olmadığını biliyordu.

Son derece az olan parasıyla alışverişe çıkması gerekmişti. O'Connell Sokağı'ndaki devasa Penneys'den giysi, iç çamaşırı, kozmetik ürünler ve bir defter almıştı. Defteri aldı, temiz bir sayfa açıp Siobhán'a söylediklerini not aldı.

İhtiyacı olursa diye.

İhtiyacı olan diğer şeyler için başka mağazalara gitmek zorunda kaldı. Mavi ip ve kaplama makinesi için Eason'a gitti. Grafton Sokağı'ndaki The Three mağazasından kontrollü bir telefon aldı. Oliver'ın ofisi yanındaki kırtasiyecilerden yeni iş kimliğini bastırdı.

Tezgâhta on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir çocuk vardı, mektubu çok yavaş bir şekilde uzatmış, ona tuhaf bir bakış atmıştı. "Kostüm partisi için," demişti Ciara ve çocuk bunun üstüne ne dediğini anlamamış gibi yapmaya çalışmışsa da başarısız olmuştu.

Sonra da ihtiyacı olan şeyleri almak için South Great George Sokağı'ndaki hayır kurumu mağazalarına gitmişti.

O'Connell Sokağı'ndan dönerken yolunu uzatmıştı, bir vitrinin önünden geçerken görmüştü. Temalı bir aranjmanın bir parçası gibi, çok zevkli bir şekilde konmuştu. Son zamanlarda uzay temalı bağışlar olmalıydı, dükkân da bunu değerlendiriyordu. LEGO Saturn V roketi vardı, zaten yapılmış durumdaydı ve yepyeni kutusu yanında duruyordu. Birkaç astronot biyografisi ve NASA logolu bir yorgan, bir fincan ve tişört vardı.

Bir tane de bez çanta vardı, üstünde gökdelenlerin üzerinde yükselen bir uzay mekiği vardı.

Üstünde "Intrepid" yazıyordu, Ciara bunu Google'da araştırdığında New York'ta müze olarak kullanılan bir uçak gemisi olduğunu öğrendi.

Oliver St. Ledger'in şimdiki hâli hakkında hiçbir şey bilmiyordu, geçmişteki hâli hakkında ise çok az bilgisi vardı. Oliver'in ilgisini çeken şeylerin listesini yapması gerekse iki taneden fazla yazamazdı. *Ragbi*, diyebilirdi çünkü neredeyse yirmi yıl önce yayınlanan okul dergisinde ragbi oynarken fotoğrafı vardı. Gerçi Oberstown İslahevi'nde ragbi oynama fırsatı bulduğunu düşünmüyordu. İkinci tahmini ise *uzay* olurdu çünkü cinayet gününde NASA logolu bir tişört giyiyordu, sonunda başkasının kanına bulanmış tişört oydu.

Çok güçlü bir olasılık değildi, muhtemelen bu iki şey de Oliver'in hayatından yıllar önce çıkmıştı. Ama elinde başka bir bilgi yoktu ve ragbi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. En azından uzay olayını biliyormuş gibi yapabilirdi. Wikipedi-a'dan birkaç sayfa okudu, *Apollo 13*'i tekrar izledi.

Bir konuyla alakalı diye o konuda her detayı bilmek zorunda değildi. Takıntılı olmaya gerek yoktu. Müzeye gittikten sonra hatıra alacak seviyede ilgili biri olabilirdi.

Pratik, kolayca taşınabilir, bariz olmadan gösterilebilir bir şeydi.

Belki de konuşmaya başlamalarını sağlardı. Öyle umuyordu.

Ciara kendine bir fincan çay yaptı ve satın aldığı şeylerden başka birini eline aldı. Dün alıp uykusu geldiği için okuyamadığı gazete... Sayfaları koltuktaki eşyalar üstüne açtı ve ilk sayfa manşetine baktı.

İRLANDA'DA İLK KORONAVİRÜS VAKASI GÖRÜLDÜ.

21 Gün Önce

Oliver tüm iradesini kullanarak koltuktan kalkıp mutfığa geçti, hiçbir ışığı açmadan art arda birkaç bardak su içti. Midesi gurulduyordu ama karnı aç değildi. Yemek yemeyi aklına bile getiremiyordu. Su bardağını tekrar doldurdu ve ilaç almak için banyoya gitti.

Tuvalette bir an daha yaşadı. İlaç dolabının önünde, ilaç filmini elinde tutarken.

Bu ilaçlar doğru dozda alınmazsa ölümcül etki yaratıyordu. Diğer yollar işe yaramadığında kullanılıyordu çünkü çok güçlüydüler. Bu yüzden ilaçları en çok ayda bir alıyordu ve dozu *asla ama asla* aşmıyordu.

İlaçları saydı, iki filmde toplam on yedi hap vardı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama...

Oliver filmleri ilaç dolabına koyup kapağı kapattı. Bunu yapamazdı. Bir keresinde denemişti, çok zor bir şey değildi ama işe yaramadığında sevinmişti. *Geçici bir probleme uygulanan kalıcı bir çözüm...* Dan böyle diyordu. Genellikle hemen sonrasında, *bu da geçecek*, diyordu.

Ama *bu* geçecek miydi?

Yatak odasına gitti ve yatağın toplanmış olduğunu gördü, buna anlam veremiyordu. Ama sonra hatırladı. Çarşamba sabahından beri, Ciara'nın evde olduğu sabahtan beri buraya girmemişti. Muhtemelen o toplamıştı. Ellerinizi çarşafıta gezdirdi, yok olan varlığından bir parça bulmaya çalıştı ama hiçbir şey kalmamıştı.

Yatağı yattı, yorganın altına girdi ve kollarının onu sıkıca sardığını düşündü, onu güvende tutuyordu. Rüyasında soğuk bir nehir ve küçük bir çocuk gördü. Çocuk ona bakıyor, sürekli aynı soruyu soruyordu.

Bana bunu neden yapıyorsun?

Oliver cevabı bilmiyordu. Tıpkı o zaman da bilemediği gibi...

Cumartesi günü bir ara kendini yataktan kaldırıp yiyecek bir şeyler bulmak için mutfaki gitti, aç olduğundan değil de midesinin sonu gelmeyen gürültü seslerine dayanamadığı için. Kapağı açık kahvaltılık gevreği kutusu buldu ve elini kutunun içine sokarak kuru kuru yemeye başladı. Şeker kanına karıştıkça yorgunluğun sisinde kaybolan çevresi tekrar beliriyordu.

Saat öğlen olduğu hâlde perdeler kapalıydı. Mutfak yarısı içilmiş su bardakları ve yenmemiş bir öğle yemeğinin kalıntılarıyla doluydu. Çarşamba gününden mi kalmıştı? Bunlar çarşamba gününden beri duruyor muydu? Ayrıca havada ekşi süt gibi bayat, tuhaf bir koku vardı. Etrafı temizlemesi gerekiyordu ama vücudunda bir ağırlık vardı. Yatağı dönmekten başka bir şey yapmak istemiyordu.

Aslında yapmak istediği Ciara ile konuşmaktı ama bu da mümkün değildi.

Tabii onu geri dönmesi, birkaç dakikalığına dinlemesi için ikna edemezse... Şaşkınlığı biraz azaldığına göre belki de ona açıklama fırsatı verirdi. Tabii ki böyle tepki verecekti, Oliver da farklı bir şey beklemiyordu. Ama birkaç günlük boşluktan sonra üstünden zaman geçtiği için şokun etkisi azalmıştı.

Aklına telefonu geldi. Neredeydi?

Tezgâhın üstündeki pislği kenara itti, herkese gönderilen COVID-19 bilgi kitapçığının altında telefonunu buldu. Ekranı karanlık ve boştu. Bir arama daha yaptıktan sonra şarj aletini de buldu, yatak odasına dönüp telefonu yatağın yanında şarja taktı.

Ne söyleyecekti ki? Ne derse Ciara'yı dönüp onu dinlemeye ikna edebilirdi.

Açılacak kadar şarj olduğunu belli edencesine ses çıkarınca telefonu alıp Ciara'ya mesaj göndermeye başladı. Birkaç kez yazıp sildi ama sonunda şuna karar verdi: *Bittiğini biliyorum ama bu şekilde sonlansın istemiyorum. Konuşabilir miyiz? İstersen halka açık bir yerde de buluşabiliriz.*

Mesajın iletildiğine dair bir bildirim bekledi ama gelmedi.

Bir dakika geçti.

İki.

Ciara onu engellemiş miydi yoksa telefonu kapalı mıydı? Onu arama riskini aldı ve cevabı öğrendi. Telefon doğrudan sesli mesaja düşüyordu.

Mesaj bırakmadı. Bunun yerine yatakta yuvarlandı, yorganların altına girip gözlerini kapattı. Uykunun gelip onu kendi düşüncelerinin işkencesinden, durumun gerçekliğinden, pişmanlıkların üstünde yaratacağı etkilerden kurtarması için yalvarıyordu.

Sonunda uyuklamaya başladı.

Her şey yine karardı.

Agresif, elektronik ve tuhaf bir zil sesiyle Oliver aniden uyandı, karanlıkta doğruldu ve '*Telefonum,*' dedi kendi kendine. Ama telefonu değildi, holde çalan diyafonun sesiydi.

Biri gelmişti.

Işık kafasını karıştırmıştı. Saat kaçtı? *Hangi gündeydi?* Sersemlemiş ve bitkin hissediyordu, bir zamandan çekilip başka birine fırlatılmıştı.

Kenneth gelmiş olabilir miydi? Pek ihtimal vermiyordu. Yani gelen kişi...

Oliver yataktan fırladı ama vücudu buna hazır değildi, tökezleyip düştü ve dolap kapağına çarptı. Sol dirseğinden vücuduna keskin bir acı yayıldı.

Zil tekrar çaldı.

Hemen ayağa kalkıp koridora fırladı.

Oydu.

Diyafonun küçük video ekranında onu görebiliyordu.

"Ciara," dedi kapıyı açma tuşuna basarak, isminin dudaklarından acınası derecede minnettar ve çaresiz derecede umutlu çıkması umurunda değildi.

Hoparlörden sesi tiz bir şekilde yükseldi. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii. Tabii. Tabii."

Video ekranındaki görüntüsü kayboldu ve dış kapı açıldı.

Oliver dairesinin kapısını açıp kapı eşiğine çıktı, bir eliyle kapıyı açık tutuyor ve koridora bakıyordu. Boştaki eliyle yüzünü ovarak uyanmaya çalıştı.

Ne söyleyecekti? O ne söyleyecekti? Ciara koridorun ucunda görüldüğünde yüzünde hiçbir ipucu yoktu, en azından yanına gelene kadar, sonra kaşları endişeyle çatıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

İyi bir başlangıç, diye düşündü Oliver. Onu umursuyordu. “Pek uyuyamadım,” dedi, dili şişmiş gibiydi.

“Görünüşe göre son konuşmamızdan beri uyuyamıyorsun.”

“Yani, evet,” diyerek zorlukla yutkundu. “İçeri girecek misin?”

“Girecektim. Konuşmamız lazım ama...” Ciara tereddüt etti. “Şu anda uygun bir durumda olduğunu düşünmüyorum.”

“İyiyim,” diye karşı çıktı Oliver.

“İyi olmadığın belli. Berbat görünüyorsun, göz bebeklerin kocaman olmuş,” diyerek durdu. “İçki mi içtin?”

Oliver başını *hayır* anlamında salladı. “Uyumam lazım o kadar. Ama şimdilik iyiyim. Gir içeri...”

“İyi değilsin.”

“*Lütfen.*”

Bir saniye geçti.

“Bak,” dedi Ciara, “sen git uyu, iyice dinlen. Ben yarın tekrar gelirim. O zaman konuşuruz.”

Sesindeki kibarlık Oliver’ın kalbine hançer gibi saplandı. Bunu hak etmiyordu. *Onu* hak etmiyordu.

“Tamam,” dedi, “ama burada kalsan?”

Ciara karar verene kadar akıl almaz bir süre geçmiş gibi hissetti.

“Tamam ama sırf dinlendiğinden emin olmak için. Ve koltukta yatacağım.”

İçeri girdiler, Oliver kapıyı arkalarından kapattı.

“Bu koku nedir?” diye sordu Ciara burnunu büzerek.

Oliver’ın alabildiği tek koku Ciara’ya aitti. Saçına sürdüğü, deniz ve güneş gibi kokan kremdi. Parktaki günü düşündü, Ciara’nın yanında uzandığını, dünyada masmavi gökyüzü ve kalp atışları dışında bir şey olmadığını.

Ciara onu nazikçe yatak odasına doğru itti, yatağa geçmesini işaret etti.

“Döndün m ?” diye sordu Oliver. “Beni yine de sevebilecek misin?”

Ciara cevap vermedi ve Oliver yüzündeki cevabı göremeden gözlerini kapattı.

Panjurun kapandığını duydu, odanın diğ r tarafına geçerken botlarının çıkardığı sesi duydu ve “Sabah konu uruz, tamam mı?” dedikten sonra kapının hafif bir klik sesiyle kapandığını fark etti.

56 Gün Önce

Adamın ona söylediği ilk kelimeler, "Devam et," olmuştu. Cuma günü öğlen yemeği saatiydi ve Oliver'i ofisin önündeki Tesco'ya kadar takip ettiği beşinci gündü. Uzun mekikli bez çantasını sallıyor, her gün aynı şeyi alan bir ofis çalışanıymış numarası yapıyordu. Ama o gün Oliver'i kaybetmişti, sonra dikkati dağıldığı için mide bulandırıcı derecede tatlı sulardan almıştı. Lüks şeylere harcayacak parası yoktu, aldıkları öğlen yemeği olacaktı. Bu yüzden Paskalya yumurtalarının -Paskalya mı? Ne çabuk?- yanında durmuş gidip değiştirme zahmetine girip girmeyeceğini düşünüyordu. O sırada kafasını kaldırıp onu gördü, iki metre kadar ileride kibarca duruyor, önünde boşluk bırakmış bekliyordu.

Ona hiç bu kadar yaklaşmamış, yüzüne doğrudan bakamamıştı. Varlığını daha önce hiç hissetmemişti.

Bunu yapamayacağım diye düşündü. Gücü yoktu.

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Neredeyse beklenti doluydu. Ona... *meydan okuyor* gibiydi sanki? Kim olduğunu biliyor muydu? Planının farkında mıydı? Ciara gerçek amacının apaçık ortada olduğunu, yüzünde yazdığını hissetti. Kendini toparlayabilse, bir dakika hazırlanacak zamanı olsa...

"Tekrar gelirim, diye düştü. Pazartesi günü tekrar gelirim.
O zaman daha hazırlıklı olurdu.

"Sonun değil," dedi dönmeye başlayarak. "Yanlış almışım."

Arkasını dönüp buzdolaplarına doğru yürüdü, dönerken
adamın gözlerini üstünde hissedebiliyordu.

Ve kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Suyu değiştirirken işini ağırdan aldı, sonra dükkânın di-
ğer ucuna kadar gitti. Bir şey arıyor gibi yaptı ve en sonunda
tekrar kasalara yöneldi.

Çoktan gitmişti.

Çiğerlerine yeniden hava dolduğunu hissetti.

Ama dışarı çıktığında bir sesin, "Güzel çanta," dediğini
duydu.

Oliver'dı. Diğer kapının eşiğinde duruyor, doğrudan ona
bakıyordu. Satın aldığı sandviç kolunun altında eziliyordu.
Yüzünde hafif bir sırıtmayla birlikte Ciara'nın adını koya-
madığı başka bir ifade daha vardı.

Ciara durdu. "Efendim?"

"Çantan," dedi NASA çantasına işaret ederek.

Ciara bunu bir işaret olarak değerlendirdi.

Medya kısıtlaması nedeniyle bulduğu makalelerdeki detaylar
oldukça eksikti ama hepsi Çocuk B'nin yatağının altındaki
çantada çöp torbasına sarılmış kanlı bir NASA tişörtü oldu-
ğunu yazıyordu. Büyükannesinin hediyesiydi. Avukatlar bunu
çocuğun Paul Kelleher'a zarar vermek istemediğini, *Shane*'in
zarar verdikten sonra çocuğu kurtarmaya çalıştığını kanıtla-
mak için kullanmışlardı.

"Teşekkürler," dedi Ciara. "Intrepid'den aldım. Müze..."

"New York'ta," diye tamamladı Oliver. "Uçak gemisinde
olan değil mi? Gittin mi?"

On yedi yıl önceydi, Oliver o zaman çocuktu, belki de
uzayla ilgili şeyleri *sevmiyordu* bile. Belki de büyükannesi

öylesine bir tahminde bulunmuştu. Ama elinde başka bir bilgi yoktu ve hayır kurumu mağazasının vitrininde bunu görünce...

Ama anlaşılan sevdiği bir konuydu.

Hâlâ da seviyordu.

“Evet,” dedi Ciara. “Sadece bir kez.”

Oliver oraya gitmiş olamazdı. İmkânı yoktu. Kontrol etmişti, uzay mekiği 2012 yılında eklenmişti. Oberstown’dan çıktıktan sonra ABD’ye gitmiş olamazdı çünkü sınırda hüküm giydiğini belirtmek zorundaydı. İrlanda’dan kalkan direkt uçuşlarda bu olay İrlanda’daki havalimanlarına yapılıyordu. Amerikan hükûmeti, Dublin ve Shannon’da İç Güvenlik’e ait kontrol noktaları kurmuştu. Uçağa bile binemezdi.

Eskiden gitmiş olsa bile üstünden çok zaman geçtiği için onu kolaylıkla kandırabilirdi.

Oliver, “Güzel miydi?” diye sordu:

Ciara tereddüt etti çünkü o an gelmişti. Seçimini yapacağı an...

İnsanlar hayatını değiştiren kararların büyük anlar olduğunu düşünürlerdi; evlilik teklifleri, taşınma kararları, iş başvuruları gibi. Ama Ciara hayata yön veren olayların, aslında önemsiz gibi görünen anlarda alınan kararlarla gerçekleştiğini biliyordu.

Bunun gibi anlarda...

O gün yaşananların gerçek yüzünü öğrenmek istiyordu. Ölmeden önce annesini huzura kavuşturmak için... Annesi o günden sonra sonsuza kadar değişmişti. Biri Garda üniformalı, biri siyah takım elbiseli iki adamın geldiği, üzgün ve ağırbaşlı ifadelerle kapılarını çaldıkları gün...

Korkarım ki oğlunuza birkaç soru sormamız gerek.

Annesinin ruhunda asla kapanmayacak bir yara açmıştı. O zamandan beri gittikçe büyüyen bir yara...

Kaybolan çocuk hakkında, adı Paul Kelleher.

Ama Ciara gerçeği kendisi için de istiyordu.

Siobhán'ı rahatsız etmiyor olabilirdi -ya da etmiyor gibi yapmakta çok başarılıydı- ama Ciara için gerçeği bilememek işkence gibiydi. İki çocuk da farklı ifade vermişti, ikisinde de diğeri elebaşıydı, her şeyi başlatan serseri diğeri idi. Garda ise üçüncü bir açıklama sunmuştu: Kimin başlattığı önemli değildi çünkü ikisi de çocuğun ölümüne sebep olan eylemlerde bulunmuştu.

Shane evde mi? Aşağı çağırabilir misiniz?

Jüri her şeyi değerlendirmişti; Oliver'in yalanlarından ne kadar çabuk vazgeçtiğini, duruşmalardaki acı dolu gözyaşlarını, kanlı NASA tişörtünü göz önüne almışlardı. Olayları Shane'in başlattığına ve devamında da kontrolün onda olduğuna karar vermişlerdi. Shane'in Mill River'da devlet yardımıyla yaşıyor olması, babasının uzun süredir işsiz olması, Shane'in sınıfta kalmış olması da bu kararlarında muhtemelen etkili olmuştu. Oliver'in ailesiyse sadece altı evin olduğu özel bir sitede oturuyordu. Sitenin en sakın köşesinde, özel bahçesi ve alanı olan evlerden birini almışlardı, annesi ve babası doktordu, ayrıca onun lehine şahitlik yapanlar arasında bir rahip vardı. Oliver'in dış görünüşü bile daha iyiydi; eli yüzü düzgün, temiz, yakışıklı bir çocuktü. Shane'se solgun yüzlü, tombul bir çocuktü ve yüzünde kıpkırmızı sivilceler vardı. Hâkim Shane'in yirmi yıl ceza almasına, Oliver'insa on sekiz yaşında salıverilmesine karar vermişti, yani Oliver beş yıldan az ceza almıştı.

Ciara duruşmadan sonra eve çöken rahatsız edici sessizliği dün gibi hatırlıyordu. Tek başına uyuyamadığı için Siobhán'ın odasındaki çekyatta ablasıyla yan yana yatıp saatlerce karanlığı izlemişti.

"Ne oldu?" diye sormuştu.

Ablası da duygusuzca, "Kardeşin birini öldürdü," demişti.

O zamandan beri tanımadığı bir insan kendisine yaklaştığında paniğe kapılıyor, tehlikeli bir çizgiyi geçmiş gibi hissediyor ve göğsü sıkışıyor. Ruhunda ortaya çıkmak için fırsat kollayan bir şey olduğundan korkuyordu. Kendisinin bile bilmediği, karanlık ve dikenli tellerle kaplı bir şeyin DNA'sında dolaştığını, fırsatını bulursa korkunç şeyler yapabileceğini düşünüyordu.

Kendisinin de kardeşi gibi olmadığından nasıl emin olabiliirdi?

Telefonunda Abraham Lincoln'e ait olduğu söylenen bir sözün yazılı olduğu resim vardı: *Disiplin, şimdi istediğinizle en çok istediğiniz şey arasında seçim yapabilmektir.* Belki de doğrudu fakat disiplin konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Problem yaşadığı konu *korkuydu*. Şu an istediğiyle en çok istediği şey arasında seçim yapabilmenin *cesaret* gerektirdiğini düşünüyordu çünkü o sırada istediği şey uzaklaşmak, buna son vermek, kapıyı kapatmaktı. Kaçmaktı. Güvende hissettiği yerde kalmaktı. O anda en güvenli hissettiği yer Dublin, KB Stüdyoları ya da Oliver St. Ledger'ın yanı değildi.

Ama o gün ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Tam olarak ne olduğunu.

Shane'in o zaman kim ya da ne olduğunu... Yaşasaydı kim ya da ne olabileceğini...

Ve aradığı fırsatı sonunda yakalamıştı.

"Evet," dedi. "Ama Kennedy Space Center kadar iyi değildi."

18 Gün  nce

Oliver uyandığında yatak odası sabahın erken ışıkla-
rıyla pırıl pırıldı,  ceride adını koyamadığı bir tuhaf-
lık vardı. Dirsekleri üzerinde doğrulup etrafına baktı. D n
etraf dağınıktı, diye düşündü. şimdiyse yere saçılmış giysiler
yok olmuştu. Havadaki pis koku da yoktu. Pencere açılmıştı,
dışarıda  ten kuşların seslerini duyuyordu. Komodinin  ze-
rinde bulduğu bir bardak suyu memnuniyetle kana kana içti.
Kuruyan boğazını rahatlatmaya çalıştı.

Mutfaktan sesler geliyordu. Su, kahve makinesinin pom-
pası, fincana çarpan kaşık...

Demek Ciara dün gece burada kalmıştı. Hem de bütün
gece boyunca...

Bunun iyiye işaret olmasını umuyordu.

Oliver  zerindekileri dört gündür giyiğinin fazlasıyla
farkında olarak kıyafetlerini değiştirdi. Dirseği acıyınca y -
z n  ekşitip dün gece dirseğini bir yere vurduğunu hatırlar
gibi oldu.

Hızlı bir şekilde dişlerini fırçaladı, yüzüne su vurdu ve
salona geçip onunla yüzleşti.

“Günaydın,” dedi Ciara.

"Günaydın."

Koltukta oturmuş kahve içiyordu. Daha doğrusu koltuğun ucunda sırtı dimdik, eğreti bir hâlde oturuyordu. Çok gergin görünüyordu. *Kaçmaya hazırды.*

Yanına oturup oturmama konusunda kararsız kaldı ama riske atmamaya karar verdi ve karşıdaki koltuğa geçerek aralarına mesafe koydu.

"Nasılsın?" diye sordu Ciara.

"İyi."

"İyi uyudun mu?"

Pek değil, diye düşündü Oliver. Yatakta dönüp durmuştu, uzanıp karanlığı izlemişti. Tüm bedeni yorgunluktan ağırlaşmıştı, gözleri yanıyordu ve şakakları zonkluyordu. Yapmak istediği *tek şey* uyumak olduğu hâlde bedeni nedense izin vermemişti.

"Biraz uyudum," dedi. "Uyukladım demek daha doğru olur. Sen nereye gittin? Yani hafta sonunda?"

"Eve. Başka nereye gidecektim? Karantina var, unuttun mu?"

Bunca olaydan sonra gerçekten unutmuş olabilirdi.

"Saat kaç?" diye sordu Oliver.

Ciara öne eğilip telefonunun ekranına dokundu.

"Yedi otuz beş," dedi. "Paskalya pazartesi."

Oliver onu da unutmuştu.

Bir yanı bu şekilde devam etmek, arafta kalmış gibi konuşmak istiyordu.

Ama daha büyük bir yanı soruyu sormak, cevabını öğrenmek istiyordu.

"Döndün mü?"

Ciara hemen cevap vermedi. Arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Açıkçası bilmiyorum, Oliver."

Oliver biraz daha yaklaşma riskini aldı.

“Bunu ne kadar söylesem az ama *gerçekten* üzgünüm. Sana yalan söylemek istemedim ama başka bir çıkar yolunu bulamadım. Bunu baştan söylesem, en başından bilsen...”

“Benim canımı yakar mısın?”

Oliver tokat yemiş gibi geri çekildi. “Ne?”

“Sorduğum için beni suçlayamazsın herhâlde?”

“Ciara asla...”

“Nereden bilebilirim ki? Artık neler yapabileceğini bilmiyorum, değil mi? Ayrıca yanında yaşıyordum ve kimse burada olduğumu bilmiyordu. Yani, *gazeteci* dışında. Ona ne oldu? Ne yapacağız?”

Biz demesi Oliver’ın kalbinde bir umut balonu yarattı ama Laura’yı hatırlamak bu balonun hemen patlamasına neden oldu.

“İsmimi açıklaması kanunen yasak,” dedi.

“Peki fotoğrafın?”

Oliver kafasını *hayır* anlamında salladı. “Kimliğim koruma altında yani kimliğimin ortaya çıkmasına neden olabilecek her şey yasak.”

Ciara bunu düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı.

“Sindirmesi zor, biliyorum,” dedi Oliver. “Bilmeni isterim ki -muhtemelen ülkede bunu söyleyebilen tek kişi benimdir- son birkaç hafta... Hayatımın en mutlu haftalarıydı.”

Odada çıt çıkmıyordu, Oliver nefesini tutmuş, vereceği cevabı bekliyordu.

Ciara sonunda, “Benim de,” dedi kısık bir sesle. “Ama şimdi... Ne yapacağımı bilmiyorum ya da ne düşüneceğimi.”

“Beni affetmek zorunda değilsin,” dedi Oliver. “Onu bil. Benimle birlikte olmak demek yaptığımı desteklediğin anlamına da gelmiyor. O şekilde algılamam. *Benim de* desteklemediğimi biliyorsun. Tam tersi. Ama çok uzun zaman önceydi. Ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum, üstlendim

de. Cezamı çektim ben. Şimdiyse her gün o öğlen olanların pişmanlığıyla yaşıyorum, ölene kadar da yaşayacağım. Ama bu aramızdakini değiştirmiyor, geçen haftalarda yaşadıklarımızı değiştirmiyor. Evime geldiğin ilk gece o kadar..." Boğazındaki düğüm geri dönmüştü. Yutkunmayı denedi ama başarılı olamadı. "O hissi *tekrar* yaşamak istiyorum, Ciara. Keşke yaşayabilsek... Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Kalman için ne söylemem lazımsa söylerim."

Ciara'nın bakışı Oliver'a kanala gittikleri ilk günlerini, bu odadaki ilk gecelerini, o zamandan beri yaşadıkları tüm sabahları hatırlattı.

Oliver Ciara'ya uzandı.

Onu kollarına çekti, yanağını yanağına bastırdı ve başını omzuna yasladı.

Ve mucizevi bir şekilde Ciara ona izin verdi.

Oliver yavaş da olsa Ciara'nın bedeninin rahatlamaya başladığını, kollarının etrafına sarıldığını, sırtına dokunan ellerini hissetti.

Ciara geri çekilir diye hareket etmeye korkuyordu.

Konuşmaya başladığında başı Oliver'ın göğsüne gömüldüğünden sesi boğuk çıktı. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Akışına bıraksak olmaz mı?" diye fısıldadı Oliver.

Cevap olarak neredeyse fark edemeyeceği bir şekilde başıyla onayladı.

Oliver hafifçe başını kaldırıp kendisini öpmesi için ona meydan okudu. Ciara ilk başta tereddüt etse de en sonunda onu kendine çekip öpücüğüyle karşılık verdi.

İkisi için de tuhaf bir gündü, birbirlerinin etrafında gergin bir şekilde dolanıyorlardı. İkisi de diğerinin nasıl hissetti-

ğinden emin değildi, kendisiyle aynı şeyi hissetmediğinden endişeleniyordu.

Oliver ona gece kalacak mı diye sormaya korkuyordu. Geri gelmesinin hata olduğunu, onunla olamayacağını, ona bakmaya bile dayanamadığını fark etmesine neden olur diye çekiniyordu. Ciara birkaç kez ona dönmüş, bir şey söyleyecek gibi nefes almış fakat sonra vazgeçmişti.

Bu sırada Oliver en önemli problemi görmezden gelmeye çalışıyordu. Beş gündür doğru düzgün uyuyamamıştı.

Uykusuzluk etkisini göstermeye başlıyordu. En tehlikeli aşamaya geçtiğini hissedebiliyordu, genellikle kaçmaya çalıştığı bir aşamaydı. Gerçekliğin görünmez güçler tarafından dağıtıldığını, aslında var olmayan şeyler gördüğü aşama. Bir de *mikro uyku* denilen anlar yaşıyordu, *gerçekten* uyuyordu ama zamanlamasını kontrol edemiyordu ve sadece birkaç dakika sürüyordu. Bu durum genellikle dayanma gücünün bittiği anlamına geliyordu. Limitlerini zorlamaya başlamıştı, kısa süre içinde bir şey yapmazsa çok ama çok kötü şeyler olabilirdi.

Ciara'nın döndüğü, aralarındaki durumun bu kadar narin ve gergin olduğu bugün de uyumak istemiyordu ama *uyumazsa* dolaylı yoldan her şeyi berbat edebilirdi. Güneş batmaya başladığı anda ilaç alması gerektiğini itiraf etti.

"Ah," dedi Ciara. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hâli vardı. "Gideyim mi? Daha sonra gelirim."

"Hayır, hayır. Kalabilirsin. Yani istiyorsan..."

"İlaç aldığında ne oluyor?"

"Bayılıp kalıyorum," diyerek gülümsedi. "O kadar."

"Peki yarın nasıl olacaksın?"

"Biraz sersemlemiş," dedi Oliver. "Ama en azından zombi gibi hissetmeyeceğim."

Ciara ona gülümsedi, gerçekleri açıkladığından beri ilk defa gülümsüyordu. Oliver içinin sıcacık olduğunu hissetti.

Ciara'nın elini tuttu. "Teşekkür ederim. Döndüğün için... Hâlâ burada olduğun için..." Uzanıp yanağına şefkat dolu uzun bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde Ciara'nın gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Ciara..." dedi.

"Pardon," dedi Ciara göz yaşlarını silerek. "Ben de son birkaç gündür uyuyamıyorum. Biraz uyumak bana da iyi gelir."

Oliver elini sallayarak yatak odasını gösterdi. "İstersen yatağa geç, ben burada uyuyabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Ciara elini tuttu. "Önce yemek yemek ister misin yoksa?.."

"Yemesem daha iyi."

"Ben yemek sipariş edebilirim. Belki de Georgie's gibi bir yere giderim."

"Anahtarın hâlâ holdeki masada," dedi Oliver.

"Sağ ol. Ses çıkarmamaya çalışırım."

"Gerek yok. Parti versen ruhum duymaz. İlaç beni tamamen bayıltıyor."

Oliver mutfağa girip musluktan bir bardak su doldurdu, sonra da ilacını almak için banyoya gitti. Önceki deneyimlerine göre ilaç birkaç dakika içinde etkisini gösteriyordu, bayılmış gibi uykuya dalması en fazla on dakika sürüyordu. Bu süre içinde yatağa girmiş olması gerekiyordu çünkü etkisi yüksekte düşen bir ağırlık gibi aniden çarpıyordu.

Ayakta duruyor olsa nerede olursa olsun yere düşerdi.

Artık bu rahatlatan bilinçsizliğe kesinlikle hazırды. Bu kadar kötü hissetmek istemiyordu. Ertesi gün enerjik, dinlenmiş bir hâlde kalkıp Ciara'yla mutlu olacağı yeni bir hayata başlamak için ilk adımı atmak istiyordu, onun için hayat bundan sonra başlayacaktı.

İlacı yuttu.

Yatak odasına gidip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, diğer elbiselerini çıkaramayacak kadar yorgun olduğundan yorganı açıp yatağa girdi. Salon kapının hafif bir *klik* sesiyle kapandığını ve televizyonun açıldığını duydu.

Gözlerini kapattı.

Sonra tekrar açtı.

Yattığı yerden koridoru görebiliyordu. Ciara'nın çantası yerde duruyordu, büyük, siyah, deri bir çantaydı, üstten kapanmayan kayışlı modellerdendi. Ciara normalde çantasını yatak odasına bırakıyordu ama döndüğünden beri yatak odasına girmemişti.

Dikkatini çeken çantadan dışarı çıkmış olan siyah Moleskine defteriydi, *onun da* köşesinde bir mendil vardı.

Mendilin üstünde Sidecar Bar logosu vardı.

Bu bar, ilk randevularında gittikleri The Westbury'deki bardı. O gece hatıra olsun diye mi almıştı?

O zamanlar bile -karantina nedeniyle çok uzun zaman geçmiş gibi gelse de daha birkaç hafta öncesiydi- Ciara'nın aralarındaki ilişkinin ilerleyeceğini düşünmüş olması içini tatlı bir sıcaklıkla doldurdu.

Başını kaldırıp içeriden gelecek sesleri duymaya çalıştı.

Buzdolabının kapısı açılıp kapanmıştı, Ciara mutfaktaydı.

Oliver yorganın altından çıkıp çantanın yanına gitmek için ayağa kalktı. Baş şimdiden biraz dönmeye başlamıştı. Bu yüzden düşerse dengesini sağlamak için ellerini uzatıp yürümeye başladı. Ciara'nın eşyalarını karıştırma niyetinde değildi, sadece bilmek istiyordu. Ciara'nın aşkını yanında götürmek, rüyalarına katmak istiyordu. Çarşamba gününden sonra bile bunu sakladıysa, bunca zaman yanında dolaştırdıysa...

İyiye işaret olması *gerekirdi* değil mi? Çantaya doğru uzanarak mendili çekip aldı.

CATHERINE RYAN HOWARD

Üstünde bir şeyler yazılıydı. Mavi kalemle bir şeyler not edilmişti.

French 75

NY baro-tabela yok/gizli kapı

Tek çocuk

Oliver gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. O gece konuştukları konuların listesi gibiydi ama...

Bunları neden not almıştı ki?

Belki de günlük tutuyordur, diye düşündü. Yazacağı şeyleri unutmamak için not alıyordu.

Bakışları elindeki mendilden çantadaki deftere kaydı.

Sonra da salonun kapalı kapısına...

Deftere uzandı.

Fazla kullanılmış defterlere özgü şişkin, kırışmış bir görünüme sahipti. Oliver defteri açıp sayfaları karıştırdı. Tüm sayfalar Ciara'nın el yazısıyla doluydu.

Rastgele bir sayfada durdu.

Uzay mekikleri

Challenger – 28/1/86, O-ring hatası (soğuk), "gaz verme" aşamasında patlama

Columbia – 1/2/ 03, köpük saldırısı/ parçaları hasar gördü, atmosfere girerken yandı

Atlantis – KSC Florida

Discovery – Smithsonian, Virginia

Endeavour – California Science Center

Enterprise – Intrepid, NY (test aracı)

Televizyon açıksa bile artık kulaklarındaki uğultudan duyamıyordu.

Sayfayı çevirdiğinde üstüne yapıştırılmış bir bilgisayar çıktısı gördü. Kâğıt pürüzsüz ve yumuşaktı, dergiden alınmış gibiydi. Anlaşılan bir röportajdan kesilmişti. Tepede kalın harflerle yazılmış bir soru, altında ise cevabı yazıyordu.

Kennedy Space Center'ı ziyaret edenlere verebileceğiniz ipucu var mı?

Atlantis'i kaçırmayın! Beklemediğin anda. Tam bir sürpriz. Seni büyük, karanlık bir odaya sokup uzay mekiği programı hakkında bir film izletiyorlar ve sonunda ekran havaya kalkıyor, gemi orada öylece... duruyor. Tüm ihtişamıyla gözlerinin önünde... Kargo kapıları açık ve açılı konmuş, gerçekten uzayda uçuyor gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey... Şaşkınlıktan bağırانlar oldu. Etrafında dolaşıp fotoğraf çektikten sonra bilgi kartlarını okudum. Sonra girdiğimiz yere dönüp ekranın kalkmasını bekledim ve diğer insanların yüzlerini, tepkilerini izledim...

Bir sayfa daha çevirdi.

2020 — *Apple'dan ayrıldım (Cork)*

2017 — *Swansea'den mezun oldum*

2002 — *Man Adası'na taşındım (7)*

Kapağın arkasına baktı, içine katlanmış bir A4 sayfası yapıştırılmıştı. Kâğıdı açıp okuyabilmek için yana çevirdi. Dublin'de yaşayan ve Cirrus'ta çalışan Ciara Wyse adında bir kadının LinkedIn profiline benziyordu ama profil fotoğrafı başkasına aitti.

İlacın etkisi beyninin her yanını ele geçirmeye başlamıştı, her şey bulanıklaşıyordu. Akli iyice karışıyor, yavaş yavaş düşünce yetesini yitiriyordu.

Tanıdık bir histi, bunun kimyasal bir etki olduğunu biliyordu.

Durdurulması imkânsızdı.

Bunu bildiği hâlde bu uyuşukluğu durdurmak, az da olsa bir boşluk yaratarak düşünebilmek istiyordu. Böylece bu duruma anlam verebilirdi.

Bu deftere...

Ona söylediği ama yazdığı şeylere...

Tarihler bile not edilmişti.

Hatırlaması gerekiyormuş gibi...

Günlük değil ama...

Sisin içinden iki kelime açıkça ortaya çıktı.

Sahte kimlik.

Ciara'nın sahte kimliğe ihtiyacı vardı.

Salon kapısına tekrar baktı ve içeridekinin kim -ne- olduğunu merak etti.

Ama sis yoğunlaşıyor, yayılıyor, zihnini ele geçirmeye devam ediyordu. Biraz sendeledi, iki eliyle duvardan destek alarak dengesini buldu.

Ne de olsa gazeteciydi. Ciara'nın gerçek kimliği buydu. Öyle olmalıydı, başka açıklaması yoktu.

Yani Oliver uyumamalıydı.

Uyuyamazdı.

Hayır.

Oliver döndü ve sendeleyerek banyoya girdi. Sersemlemiş, sarhoş gibi hissediyordu. Aşağı baktığında zemin, çıplak ayaklarının çok ötesinde görünüyordu. Ve hareket ediyordu, fayansların çizgileri dönüyor, şekil değiştiriyordu.

Oliver dizleri üstüne düştü, kafasını klozetin üstüne çevirip parmağını boğazına soktu. Artık çok geç kalmıştı ama belki de bir süreliğine geciktirebilirdi. Düşünecek zaman kazanabilirdi.

Onunla ne yapacağına karar verecek zamanı olabilirdi. Ciara ile.

Ama sis yayılıyor, zihnini bulanıklaştırıyor, göz kapaklarını aşağı çekiyordu. Karanlık bir dalganın yaklaştığını görebiliyordu.

Soğuk su. Soğuk su ile uyanık kalabilirdi.

Oliver kendini zorla hareket ettirip duşa girdi. Dirseği yeni bir acıyla yanıp tutuşuyordu, herhâlde bir yere vurmuştu. Duştan su akana, su damlaları derisine vurmaya başlayana kadar duşun bataryasına vurdu. Ama sıcaklık her zamanki gibi ayarlanmıştı -sıcaktı, daha da sıcaklaşıyordu- ve daha da uykusu geliyordu. Kolu soğuk olduğunu düşündüğü tarafa çevirdi ama su soğumadı. Hiçbir değişiklik olmadı.

Elleri bedeninden ayrıymış gibi hissetmeye başlıyordu. Sanki başka birinin ellerini izliyordu ve o ellerde hiç kuvvet kalmamıştı.

Musluk, diye düşündü. Musluktan soğuk su akıyordu.

Duştan çıkarken tökezledi, vücudu porselen lavaboya çarptı ve kafası neredeyse musluğun üstündeki aynaya çarpacaktı.

Musluğu açtığından su buz gibiydi.

Ellerini birleştirip yüzüne vuracak kadar su almaya çalıştı. "Oliver?"

Ciara kapı eşiğinde durmuş ona bakıyordu. Oliver arkasını döndüğünü bile hatırlamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ciara. "Ne yapıyorsun?"

Oliver'ın kelimeleri bozuk çıkıyordu, görünmeyen biri konuşma hızını düşürmüştü gibiydi.

"Kimsin sen?" dedi dişlerini öfkeyle sıkarak.

Etrafa bakıp defteri ve mendili aradı ama göremedi.

Onları ne yaptığını hatırlayamıyordu.

“Oliver, ilacını aldın mı? Çünkü aldıysan yatakta...”

Oliver sarsıldığını hissetti, dengesini bulmak için bir adım atmaya çalıştı, duş kapısı olduğunu umduğu yere uzandı ama tökezleyip düşmeye başladı. Darbe, acı, yüzüne yaklaşan duvar, kırılma, düşme, paramparça olan cam sesi...

En sonunda da Ciara'nın çığlığı duyuldu.

23 Gün  nce

“Normal bir gündü. Sınıf arkadaşıım Shane’le eve dönüyordum ve...”

Ciara Oliver yüzünü g remesin, tepkisini  l emesin diye başıını eğdi. Vücudunu olabildiğince hareketsiz tutmaya, titrememeye, ağlamamaya çalıştı.

Bunu nasıl yapacaktı?

Bunları dinleyip tepki vermeden nasıl duracaktı? Bunları zaten bildiğini, Oliver’ın sadece *kendinin* yaptıklarını değil *kardeşinin de* yaptıklarını anlattığını nasıl saklayacaktı?

“O kadar aptalca bir nedenden başladı ki...” dedi Oliver. “Biz de aptaldık. Ama birkaç dakika içinde her şey rayından  ıktı.”

Oliver’ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmek Ciara’yı y reklendirmişti.

Paul Kelleher’den bahsetti, eve giderken peşlerinden geldiğini, o gün taş atmaya başladığını anlattı.

“ oğu ıskaladı ama birkaç tanesi  antalarımıza çarptı, bir tanesi de Shane’in kafasının arkasına isabet etti. Shane dönüp Paul’ n üzerine yürüdüğünde ona bağıracağını sandım ama ‘İyi, *tamam*. Bizimle gelebilirsin. Nehre gidip taş

sektireceğiz,' dedi. Sonra bana... *Söylediklerimi bozma* der gibi bir bakış attı. Sonra koşmaya başladı. Paul peşinden koştu. Ben de koştum."

Ciara kardeşinin böyle davrandığını hayal etmeye, sahneyi aklında film şeridi gibi oynatmaya çalıştı. Ama o sırada sekiz yaşındaydı. O güne ait anıları sahte, üstünde oynanmış gibi geliyordu. Aile fotoğrafları ve o günden beri duyduğu hikâyeler tarafından lekelenmiş gibiydi. Shane'in gerçekte nasıl biri olduğu, neler yaptığı, davranışlarının nasıl olduğu hakkında açıklama yapabileceğini düşünmüyordu.

"Site nehrin kıyısındaydı," dedi Oliver, "ismi oradan geliyor."

Biliyorum.

"Evler suya doğru eğimli bir arazi üzerindeydi. Nehre inmek için ağaçların arasından geçmek gerekiyordu."

Hatırlıyorum.

"Sonra Shane Paul'ü vahşice dövmeye başladı. Tarif etmek için başka kelime bulamıyorum. Shane bir sene sınıfta kalmıştı, o sırada neredeyse on üç yaşındaydı ve Paul yaşına göre cılız bir çocuktur. Olan her şeyi hatırlamıyorum ama Shane'in tepesinde dikildiğini ve Paul'ün ona baktığını hatırlıyorum." -sesi çatladı- "şey gibi... şey gibi..." Duraksadı, toparlanmaya çalıştı. "Başta araya girmedim. Öylece durdum. Ama sonra Shane *hadi*, dedi. O sırada Paul de kıvranıp kaçmaya çalışıyordu. Ağlamaya başlamıştı, ben de yanlarına gittim ve..." -sesi çatladı, bir oktav tizleşti- "araya girmek yerine Shane'e yardımcı oldum. Kollarından tutup kaçmasını engelledim. Shane devam edebilsin diye... Shane istediğini yapsın diye..."

Durdu, zorlukla yutkundu.

Ciara'nın kalbi ikiye ayrılıyor gibiydi, görünmez çatlakları büyüyor, zorlanan dikiş gibi patlıyordu sanki. Bir yanı Shane'in yaptığına, yapabileceği şeye akıl sır erdiremiyordu.

Ama Oliver'ın bu olayı anlatırken ne kadar acı çektiğini gören diğer yanı sıcaklıkla, duyguyla, hatta belki *aşkla* doluyordu.

İyi bir adam, diye düşündü. En azından artık öyleydi.

Bu kadar yaşayabilseydi belki Shane de öyle olurdu.

Korkunç, *çok korkunç* bir hata yapmışlardı, *hata* kelimesi yaptıklarını ifade etmeye yetmiyordu. Bu konuda kimse tartışmıyordu. Ama *çocuklardı*, daha önce böyle bir şey yapmamış, sıradan çocuklardı. O berbat güne kadar diğer çocuklardan farkları yoktu.

Ve Oliver artık *karantina seyahat yasaklarına bile karşı gelmiyordu*.

Shane daha iyi biri olabilirdi.

Her şey daha iyi olabilirdi.

Ciara Shane'in burada olup düşüncelerini kanıtlamasını çok isterdi. Annesine göstermesini, kadının yıllardır çektiği acıya, omuzladığı suçluluğa, onun yaptıkları için yüklendiği sorumluluğa son vermesini istiyordu.

Annesi hep kendini suçlamıştı.

"Ben *annesiydim*," diye mırıldanıyordu. O sırada dokuz ya da on yaşında olan Ciara bu cümlemin altında yatan anlamı anlayamıyordu.

Kısa süre sonra annesi bu konu hakkında hiç konuşmama başladı.

"Shane kanı nehirde yıkayabileceklerini söyledi. Olacakları *anlamıştım*, ne yapmak istediğini biliyorum ama... Yani bir yanı, *iyi fikir*, *Shane'e yardım etmeliyim*, *başının belaya girmesini engellemeliyim*, diyordu. Diğer yanımsa kanlar içinde uysal bir şekilde Shane'in peşinden giden Paul'e bakıp hemen kaçmasını söylemek istiyordu. Ama yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Bir şey söylemek yerine peşlerinden

gidip Shane'in Paul'ü nehre itmesine, kafasını suyun altına sokmasına yardım ettim. Ta ki boğulana dek..."

Sessizlik.

Ciara'nın midesi bulanıyordu. Bu detayları yıllardır öğrenmek istiyordu, şimdiyse onları bilmemek için her şeyini verirdi.

"O akşam polisler geldi," dedi Oliver. "Evlerimize."

Geldiklerinde oradaydım.

"Sonrası çok hızlı gelişti."

Her şeyin art arda olduğunu hatırlıyorum, gözyaşları, fısıltılı tartışmalarla dolu uzun, korkunç bir kargaşaydı. Evimizin cenaze evi gibi sessiz ve üzüntü dolu olduğunu hatırlıyorum.

"Tutuklanıp Oberstwon çocuk ıslahevine gönderildik, daha sonra da duruşma oldu. Kimliklerimizin gizli kalması gerekiyordu. Bu yüzden Çocuk A ve Çocuk B olduk. İkimiz de cinayetten suçlu bulunduk ve olayla olan ilgimize göre farklı cezalar aldık. Ben on sekiz yaşında salıverildim ve Shane... Şey, o on sekizinci doğum gününde intihar etti. Daha on beş yılı vardı."

Oliver Shane'in intiharından söz edince Ciara başını kaldırdı. Oliver'ın bu konuda daha fazla bilgisi olduğunu umuyordu. Kardeşinin neden böyle bir şey yaptığını, bardağı taşıran damlanın ne olduğunu söyleyebileceğini umuyordu. Tutuklandıktan sonra Shane'i hiç görmemişti, bildiği bir iki detayı da fısıltılı konuşmalara kulak misafiri olarak öğrenmişti.

"Ben şeytan dölü falan değilim, Ciara. Psikopat bir canavar değilim. Çocuktum ve beş dakikalığına aklımı kaçırdım. Bir gün okuldan dönerken aptalca, korkunç bir hata yapan kendisinden iri arkadaşının önünde korkak gibi görünmek istemeyen bir çocuktum. On iki yaşındaydım. Yaptığımı geri alamayacağım için elimden gelenin en iyisini yaptım. O andan itibaren yaptığımı telafi etmeye çalıştım. Yapmam gereken

her şeyi yaptım. Cezamı çektim. Örnek bir mahkûm oldum. Tüm terapilere girdim, her kurala uydu. Bana söyledikleri her şeyi yaptım, daha fazlasını bile yaptım. Çıktığım günden beri yere çöp bile atmadım. Ama yaptıklarımın hiçbir önemi yok çünkü herkesin düşündüğü, herkesin umursadığı tek şey eskiden yaptığım şey.”

Oliver Ciara’ya doğru yaklaştı.

Bir adım, iki adım.

“Sonra seninle tanıştım ve birbirimizden hoşlandık. Seninleyken sanki... kendim gibi hissediyorum. Olmam gereken Oliver gibi. Eskiden olduğum kişi gibi. Şu an olduğum kişi gibi. Sonunda kim olduğumu öğreneceğini, bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum ama bu hissi daha fazla yaşamak istediğim için seninle görüşmeye devam ettim. Sonrasındaysa olağan dışı bir küresel pandemi patladı. Karantina kuralları devreye girdi. Bu arada senin Dublin’e yeni taşındığını, küçük bir evde oturduğunu ve hiç kimseyi tanımadığını...” -inanamayarak başını salladı- “sosyal medya bile kullanmadığını öğrendim. Bu yüzden iki haftayı en iyi şekilde değerlendirmeye ve bu süre boyunca sana hiçbir şey söylememeye kadar verdim. Gerçeği öğrendiğinde *tanıştığın kişinin* ben olduğumu, karşıdaki insanın sana gerçek Oliver’ı göstermeye çalıştığını anlarsın diye çaresizce umut ettim.”

Ciara ona bunları bildiğini söylemek için *çaresizlikle* yarıp tutuşuyordu.

Ve hislerini söylemek istiyordu. *Bunun*, önünde gördüğü kişinin gerçek Oliver olduğunu biliyordu. Son birkaç haftada gördüğü kişi oydu.

Bu odada durduğu, kendini Oliver’ın kollarına bırakıp yarasını gördüğü gecede. Oliver’ın ona terasta sürpriz yaptığı akşamda. Parktaki güneşli günde.

İyi olan tüm detayları toplayıp kalbinde saklamıştı çünkü her biri *Shane*'in de kötü olmadığını, iyi biri olduğunun, Oliver gibi gerçek dünyaya dönecek kadar dayansa iyi bir hayat sürebileceğinin, iyi bir adam olabileceğinin kanıtıydı.

Ve bu yolculuğun bir yerinde Oliver'ı *sevmeye* başlamıştı, şimdi de kalmak istiyordu. Onunla olmak istiyordu.

Aralarındakini gerçeğe dönüştürmek istiyordu.

Ama önce ona *kendi* gerçeğini söylemeli, gerçekte kim olduğunu, onu nasıl ve *neden* bulduğunu anlatmalıydı.

Böylece birbirlerini affedip yeniden başlayabilirlerdi.

Ama şu an sırası değildi. Bu yalanların yıkımından, geçmişin harabelerinden kalkan tozun dağılması gerekiyordu. Şaşkınlığın yerini sakinliğe bırakması lazımdı.

O zamana kadar bunları ilk defa duyuyormuş gibi davranacaktı. Bu yüzden ayağa kalkıp koşarak tuvalete gitti ve kusuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

18 Gün Önce

Oliver yerdeydi, başı deli gibi acıyordu ve her yerde kırık camlar vardı, sıcak su üstüne akarken Ciara bağırarak bir şeyler söylüyordu, aynı kelimeleri tekrarlıyordu ama sesi çok uzaktan geliyordu.

Aklındaki sisi dağıtmaya, kelimeleri anlamaya, *duymaya* çalıştı.

“Ben Shane’in kardeşiyim! Ciara Hogan. Ve *biliyorum*. En başından beri her şeyi biliyordum. Sorun değil, Oliver. Sorun değil, sorun değil, sorun değil...”

Oliver, “Ne?” dediğini düşünüyordu ama sesini duymadı. İçinden geçirmiş de olabilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Ciara. “O gün neler oldu bilmek istedim o kadar. Shane’in şimdi nasıl olacağını bilmek istedim. Nasıl biri *olabileceğini* görmek istedim. Ve cevap senin gibi biriye o zaman iyi. Çünkü *sen* iyisin. İyi bir adamsın. Buna inanıyorum. Kendi gözlerimle gördüm.”

Oliver ağlamaya başladı.

Gerçekten iyi bir adam olsa ona gerçeği anlatırdı.

Hepsini.

“Hayır,” dedi, “değilim.”

Bu kelimeleri aklından geçirdiğini düşünüyordu ama galiba sesli söylemişti.

Ciara ambulans çağırmakla ilgili bir şey söyledi.

Zihnindeki karanlığın ele geçiremediği geri kalan son irade gücünü kullanarak, “Hayır!” diye bağırdı.

“Ama kafanı vurdun...”

Sıcak su artık akıyordu, Ciara kapatmış olmalıydı.

Oliver dönüp Ciara’nın yüzüne bakmaya çalıştı ama vücudunun her yanı ağırlaşmıştı. Kafası bu kadar ağırken omuzlarının üstünde taşıması nasıl mümkündü? Onu aşağı, yere doğru çekiyordu.

Dizlerinin üstünde olduğunu fark etti, düşün içindeydi. Etrafında...

Onlar *cam mıydı?*

“Tıbbi yardım lazım, Oliver. Dur, elimi tut.”

Ama Ciara ona uzandığında Oliver bacaklarını kavradı.

“Hayır,” dedi dişlerini sıkarak. “Hayır.”

“Oliver, Tanrı aşkına!”

“Hak...etmiyorum...”

“Oliver...”

“*Bendim.* Ben yaptım. Her şeyi... Ben yaptım. Shane değildi.”

Ciara onu bırakır bırakmaz Oliver yere düştü, kafası tekrar yere dayandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca başının üstündeki musluktan akan suyun *şap-şap-şap* sesi dışında ses çıkmadı. Oliver bu damlaların ensesine düştüğünü hisseder gibiydi.

“Shane değildi,” dedi tekrar.

Ciara çok kısık bir sesle, “Ne diyorsun?” diye sordu.

Oliver kafasını çevirerek yanağını soğuk fayansa dayadı. “Sana anlattıklarım...” Dudakları gevşemişti, dili şişmişti. Uyuması gerekiyordu. Artık kaçamazdı. Her şey çok sıcak,

çok ağırdı. “Anlattıklarımı... Ben yaptım. Kendimmiş gibi bahsettiğim kişi... Shane’di.” Son bir kez daha zorladı, var gücüyle daha anlaşılır kelimelerle daha yüksek sesle konuştu. “Yerimizi değiştir. Beni Shane ile değiştir. Gerçek... Bu.”

Bilinci kapanmaya başladı, karanlık dalğanın ayaklarını yaladığını, bileklerini sardığını hissediyordu.

“Yani...” Ciara’nın sesi çok uzaktan geliyordu. “*Sen* mi başlattın? Paul’ü sen mi dövdün? Onu boğmak *senin* fikrin miydi?”

Oliver gözlerini açtı.

Görebildiği tek şey Ciara’nın ayakkabılarıydı, yüzünün birkaç santimetre önünde duruyorlardı ama kıpkırmızı olmuşlardı.

Hayır, bir saniye... *Her şey* kırmızıydı. Fotoğraf filtresi gibi...

Bir yerden kan akıyordu ya da bir yeri kanıyordu.

“Evet,” dedi. “Evet. O yüzden... Shane bana saldırdı... Ben gerçeği söylemedim... Kimse ona inanmadığı için... Yaşadıklarını kaldıramadı.”

Ciara’nın ağladığını duydu ama onu teselli edemiyordu.

Hiçbir şey yapamıyordu.

Kafasını kaldırmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey hafifçe çevirmek oldu, artık fayansa bakıyordu.

Sonra başka bir ses duydu.

Başka bir şey *hissetti*.

Su.

Sadece zihninde değil, gerçekte de hissediyordu. Önceki gibi damla damla da değildi. Üstüne sağanak gibi yağıyor, her yanına çarpıyor, zihninin her yanını su sesine boğuyordu.

Ve Ciara hâlâ ağlıyordu.

Sonrası derin bir boşluktu.

Dalga kıyıya vurmuştu.

Günümüz

"Yirmi dakikaya Başkomiser ile görüşüyoruz," dedi Lee. "Tanrı aşkına bana suçun ne olduğunu bulun."

Karl omuzlarını silktilti. "Suç olduğundan emin değilim."

Karakoldaydılar, arka taraftaki masalarda karşılıklı oturuyorlardı. Lee döner sandalyeye gömülmüş, sandalyeyi sağa sola sallayıp duruyordu. Biraz önce öfkeden gözlerini ovuşturmuştu ve şu an kıpkırmızıydı. Karl ise masaya çektiği sert plastik sandalyede oturuyordu. Dirseği sandalyenin kolundaydı, çenesini eline dayamıştı. McDonald's yemeğinden geriye kalanlar ortalarına yığılmıştı. Lee hâlâ gönülsüzce soğumuş, içi geçmiş McNuggets parçalarını ayıklıyordu.

Saat dokuza geliyordu, dışarıda hava neredeyse kapkaranlık ve ikisi de tükenmişti. Ama saat dokuzda Başkomiser'e rapor vermeleri, soruşturmaların gidişatını anlatmaları ve sonraki adımları hakkında bilgi aktarmaları gerekiyordu.

Ve her şeye rağmen ellerinde hâlâ suç yoktu.

Kenneth Balfe'e hakkını vermek gerekiyordu, dairelerindeki bir misafirin diğerinin ölümünde rol oynamış olabileceği söylendiğinde hem eşini hem de Laura Mannix'i karakola gönüllü olarak getirmişti.

Alison Balfe hemen eşinin sır saklamakta düşündüğü kadar başarılı olmadığını, bir numaralı dairede kimin kaldığını ve nerede çalıştığını bildiğini söyledi. Oliver St. Ledger'dan nefret ediyordu, hayatında istemiyordu ve aile şirketine olmaması gerektiğini düşünüyordu. Laura ile üniversiteden arkadaştı. Bugünlerde radyo programı yapan Laura'ya Oliver'dan bahsederek problemi ortadan kaldırabileceğini düşünmüştü. Oliver'ın kimliğini koruyan kanun, kimliğin *yayımlanmasını* yasakladığı için Lee ve Karl'ın Alison Balfe'e dokunması mümkün değildi. Kanuna karşı gelmemişti.

Laura'nın Wayback Machine, değişmeyen kulaklar ve şirket başında nöbet tutma hikâyesi kulağa harika geliyordu ama hikâyeden başka bir şey değildi. Alison'ı bu duruma bulaştırmamaya çalıştığını söyledi. Karl ise ona gidip polisiye roman yazmasını önerdi.

Ne var ki bir numaralı daireye girip Oliver'ın cesedinin fotoğraflarını çektiğini, sonra da kimseye haber vermeden çıktığını itiraf etmişti. *Alison'a* bile söylememişti ki bu durumu daha da ileriye taşıyabilirdi. İki kadın da diğeriyle konuşmayı reddediyordu. Laura içerideyken hiçbir şeye dokunmadığı, çıkmadan önce temizlik yapmadığı konusunda ısrar ediyordu ama oraya taşındığından beri apartmanın yangın alarminin en az iki kere kasıtlı olarak tetiklediğini itiraf etti. Böylece apartman sakinlerini dışarı çıkarmayı, Oliver St. Ledger ve gizemli sevgilisini görmeyi ve hatta onlara yaklaşmayı planladığını söyledi.

Otopsi birkaç saat önce tamamlanmıştı. Oliver'ın boğularak öldüğü resmen onaylanmıştı. Toksikoloji raporunun

gelmesi daha uzun sürecekti ama teori şu şekildeydi: Oliver reçeteyle aldığı Rohypnol'u kullanmış ve duşta düşmüştü. Şu anda Kenneth Balfe cesedin kimliğini teşhis ediyordu.

Bir numaralı daireyi kim temizlediyse çok iyi bir iş çıkarmıştı. Buldukları parmak izleri arasında kurbana uymayan iki parmak izi vardı ve bunlar da trafiği düşük alanlardaydı: televizyon ünitesinin arkası, dolap kapağının altı. Dairenin önceki sakinlerine bile ait olabilirlerdi. Dosyadaki parmak izleriyle uyuşmuyorlardı.

İşe yarar tek şey Oliver'ın telefonuydu, "Ciara" ismiyle kaydettiği birine gönderilen mesajlar içeriyordu, son mesaj neredeyse iki hafta öncesine aitti.

Oliver yirmi gün önce bu kadına şöyle bir mesaj göndermişti:

Bittiğini biliyorum ama bu şekilde sonlansın istemiyorum. Konuşabilir miyiz? İstersen halka açık bir yerde de buluşabiliriz.

On sekiz gün önce ise cevap almıştı.

Karantina bittikten sonra bir şeyler içeriz belki. Kendine dikkat et x.

Mesajların içeriğine göre Oliver ve Ciara denen bu kadın ilişki yaşıyorlardı ama Oliver'ın ölümünden önce ayrılmışlardı. Şu anda numaraya kimse cevap vermiyordu. Bir otomatik yanıt çıkıyor, kullanıcıya ulaşılamadığını söylüyordu. Mesajlaşmalarda gönderenin kimliğini belirlemeye yarayacak bir şey yoktu. Şebeke sağlayıcısından dönüş bekliyordu ama telefonun kontrollü telefonlardan olduğunu öğrenmişlerdi.

Kullanıcı istediği ismi ya da adresi girmiş olabilirdi çünkü hiçbir kontrol edilmiyordu.

Oliver'in telefonunda kardeşi Richard'dan birçok cevapsız çağrı vardı, neden telefonu açmadığını soran mesajlar atmıştı. Mesajlardan birinde daha önceden Oliver'in o evde kalmaması gerektiğini, Alison Balf'e'in ondan *nefret ettiğini*, ona güven olmayacağını ve kendi güvenliği için başka bir yere gitmesini söylediği için özür diliyordu. Dün gece yolladığı son mesajda ise yirmi dört saat içinde cevap vermezse Kenneth'ı kapısına göndereceğini söylemişti.

Lee o öğlen Richard ile konuştuğunda adam onu Dublin'e getirecek üç uçuşun ilkinde binmek üzereydi ve iki hafta boyunca karantinada kalması gerekecekti. Ailede kimsenin Oliver ile konuşmadığını söyledi. Birkaç hafta önce Londra'da kimliği ortaya çıkacak gibi olunca Oliver tüm arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla bağlarını koparmıştı. Dan adında bir terapisti vardı ama ayda bir kez görüşüyorlardı.

Richard mahkeme kararına uyulmasını, kardeşinin gerçek kimliği hakkında hiçbir bilginin kamuoyuna açıklanmamasını istedi. Lee öyle yapacaklarını söyledi. Garda Basın Ofisi kural gereği olabildiğince az bilgi veriyordu ve o öğlen The Paper'in sitesinde beliren haber kamuoyuna açıklayacakları tüm bilgileri içeriyordu.

Garda, Dublin 6'da bulunan erkek cesedini (29) inceliyor

Dublin'deki Garda memurları, Harold's Cross'taki bir apartman dairesinde bulunan 29 yaşındaki erkek cesediyle ilgili soruşturma başlattı. Bu korkunç olay, kokudan şikâyet eden bir komşunun ihbarıyla ortaya çıktı. Memurlar şu anda adamın ölüm nedenini inceliyor fakat kaynaklara göre herhangi bir suç söz

konusu değil. Ceset otopsi için St. James's Hastanesi'ne götürüldü. Bilgi sahibi vatandaşlar 1800-666-111 numarasından Garda Bilgi Hattı'na ulaşabilir.

Neyse ki bugün Yeniden Açılma Planı günüydü ve tüm gazete kupürleri, tüm televizyonlar 18 Mayıs gününden itibaren ülkeyi dışarı amayı planlayan hkmetin beş adımlı planını açıklamakla meşguldü. Aynı zamanda salı gününden itibaren, beş haftadır iki kilometrelik alana sıkışan vatandaşların mesafe sınırının artık *beş* kilometre olacağını mjdeliyorlardı.

Kimse bir dairede bulunan isimsiz bir cesedi umursamıyordu, özellikle de ortada suç olmayınca.

"Bunda bir bit yeniği var," dedi Lee, düşünceli bir şekilde kolasının üstündeki su damlacıklarını parmağıyla silerek.

"Otopside adamın sırtında on dört santimlik bıçak buldular diye biliyorum," dedi Karl, "kazara ölmüş işte. Nokta."

"Biraz daha inceleyelim."

"şimdiye kadar ne yaptık?"

"Tamam. şimdi," dedi Lee ve doğruldu. Koladan birkaç yudum aldı ama içindeki buzun kafeinin etkisini yok edeceğini biliyordu. "Tamam. şimdi..."

"Harika başladın," diye mırıldandı Karl.

"Hâlâ dalga geçecek enerjiyi nereden buluyorsun? Dün gece uyumadın bile."

"nk ben -nasıl denir- *gencim*."

"Aramızda yedi yaş var, Karl."

"Formlarda farklı kutuyu işaretliyorsun, önemli olan o."

"Suyu kim kapattı?"

“Adam kapattı,” dedi Karl. “Tom Searson mümkün olduğunu söyledi. St. Ledger’ın uzanıp kolu kapatacak kadar gücü vardı ama yere kapaklanıp orada biriken suda boğulmasını engelleyecek kadar gücü yoktu.”

“Peki telefondaki mesajlar? Bu şekilde bitmesini istemediğini söylemiş, isterse halka açık bir yerde buluşabileceklerini yazmış. Kulağa büyük bir olay çıkmış gibi geliyor, kadın onun yanında güvende hissetmiyormuş gibi.”

“Karantina hakkında konuşuyor da olabilir,” dedi Karl. “İki farklı evde yaşıyorlar, kapalı alanda buluşmaları *yasak*. Ayrıca kadının cevabında ters bir şeyler olduğuna dair ima yok. Lee, bir şey sorabilir miyim? Yeterince işin yok mu? Sıkıldın mı? O yüzden mi böyle yapıyorsun?”

“O zaman kadın neden telefonunu açmıyor?”

“Numarasını değiştirmiş.”

“Neden?”

“Çünkü insanlar böyle şeyler yapıyorlar. Bazen telefon numaralarını değiştirebiliyorlar.”

“Sen telefon numaranı hiç değiştirdin mi? Benimki yirmi yıldır aynı.”

“Lee, yapma. İkimiz de biliyoruz ki yapboza uymayan bir parça hep oluyor. Bu da resmi göremediğimiz anlamına gelmiyor. Ayrıca hâlâ bir cevap aramaya çalışmanın tek nedeni adamın kimliği. Mill River’ı çıkar, Laura Mannix’i çıkar, geriye ne kalıyor? İlaç alıp duştayken düşen bir adam. Nokta.”

“*Nokta* demenin hukuki bir yargı olmadığıнын farkındasın değil mi?”

“Olmalı,” dedi Karl. “Çok daha etkili.”

“Ciara denen bu kızı bulmamız lazım.”

“Nasıl yapacağız? Telefon kaydından bir şey çıkmazsa -ki hiç sanmıyorum- adı dışında bir şey bilmiyoruz.”

“Cork aksanı olduğunu biliyoruz. Laura da dış görünüşünü tarif edebilir.”

Karl gözlerini devirdi. “Haklısın. Elimizle koymuş gibi buluruz.”

Lee düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vurdu.

“Suç bulmak konusunda neden bu kadar ısrarcısın?” diye sordu Karl. “Üstümüze kalan bir şey olmayacak. Tek bir akrabası var, o da dünyanın diğer tarafında yaşıyor ve olayın açıklanmasını istemiyor. Laura Mannix ucuz kurtulduğunun farkında ve bundan sonra böyle şeyler yapmaz, yani o da problem çıkarmayacak. Bırak da Başkomiser kazara ölüm olduğunu düşünsün. Biz yine Ciara’yı ararız, tamam, toksikolojinin de raporunu bekliyoruz ama onun dışında...” diyerek ellerini kaldırdı. “Başka ne yapabiliriz?”

“Nedense kandırıyoruz gibi hissediyorum,” dedi Lee. “Birisi bize yepyeni bir arabayı kelepir fiyata satıyor ve her şeyin temiz olduğunu söylüyor gibi. Gerçek olamayacağını *biliyoruz* ama araba temiz görünüyor, yalan nerede bulamıyoruz,” diyerek iç geçirdi. “Diyelim ki Oliver suyu kendi kapattı. Tamam. Ama sevgilisi neden kontrollü telefon kullanıyordu? Yirmili yaşlarında olup faturalı telefon kullanmayan insan gördün mü? TikTok mudur nedir, onun için sınırsız internet gerekiyor.”

Karl bunun üstüne burnunu çekti.

“Ve numaraya şu anda ulaşamıyor olması bir yana,” dedi Lee, “Oliver ölmeden üç dört gün önce konuşmayı bırakmış olmaları tuhaf değil mi? Ayrıca tüm dairenin temizlenmiş olması, kapının açık kalması ve... diğeri neydi? Evet doğru, peşinde bir gazeteci olan kimliği koruma altında *hüküm giymiş bir çocuk katildi.*”

“Ama öldürülmedi,” dedi Karl.

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

Sonra Karl sordu. “Ortaya çılgın bir teori atabilir miyim?”

“Daha önce hiç izin istememiştin.”

“Ya Keyser Söze⁹ yoksa?”

Lee ona anlamsızca baktı. “O ne be?”

“Cidden mi?” Lee kültürel göndermelerini hiç anlamıyordum. Louise Lane’i bilmiyorum diye bana kızılıyorsun ama...”

“Lois.”

“...ama Keyser Söze’yi bilmiyor musun?”

“On beş dakika içinde Başkomiser ile görüşmemiz olduğunu biliyorum, Karl. Galiba sadece *ben* biliyorum.”

“Ya Ciara yoksa?”

“Ama vardı. Ona mesaj atıyordu. Laura da onunla konuşmuş.”

“Oliver *birisine* mesaj atıyordu, Laura da onunla konuştuğunu *söylüyor*. Adamın sevgilisi yoktu demiyorum. Oliver onu Ciara olarak tanıımıyordu demiyorum. Ama ya Ciara aslında -hazır ol- eski dostumuz Bayan Laura Mannix ise?”

Lee beynini eriten yorgunluğunu bir kenara bırakıp bunu düşündü.

“Parçalara uyuyor,” dedi Karl. “Ayrıca ilişkilerinin neden o kadar uygun bir zamanda bittiğini ve telefonuna neden cevap vermediğini de açıklıyor. Laura, St. Ledger’a yaklaşmak için Ciara numarası yapıyor. St. Ledger kendini ilaçlayıp duştan akan suda boğuluyor. Laura dairesine gidiyor, bunu keşfediyor, gerçek kimliğini keşfettiği için bilerek yaptığını düşünüp kafayı yiyor. Suçlanacağını düşündüğü için polise bildirmek yerine etrafı temizleyip kaçıyor. Sonra da,” Karl parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, “*sevgiliyi* ortadan kaldıran mesajı atıyor. Başka biri suçu bildirsin diye adamın yeterince kokuşmasını bekliyor, sonra soruşturmamıza giriyor çünkü

9 *Olağan Şüpheliler* filmindeki ana karakterlerden biri. —e.n.

soruşturma hakkında bilgi toplamak için en iyi alternatifi. Bize onunla konuşmadığını söylüyor -yine işine gelen bir yalan- ama sevgilisiyle konuştuğunu söylüyor. Yani kesinlikle uyuyor.”

“Belki de *sen* polisiye romanı yazmalısın,” dedi Lee. Düşünerek dudağını ısırdı. “*Tamamen* çılgınca bir fikir değil ama... Oliver’dan on yaş büyük.”

“Ee? Yirmili yaşlarındaki adamlar buna bayılıyor. Ayrıca taş gibi kadın.”

“Ah, *öyle mi?* Dikkatini soruşturmaya verdiğini görmek ne güzel, Karly.”

Karl gülümsedi. “*Dikkatim* soruşturmadaydı.”

“Neden seninle konuştuktan sonra kendimi kirlenmiş hissediyorum? Görgü tanıklarımızı objeleştirmesen olmaz mı?”

“Yani sabah uyandığımda başımda bıçakla bekleyecekmiş gibi bir enerjisi var ama düşünsene,” dedi ellerini kaldırarak. “Ciara. Laura. İkisi de ‘a’ ile bitiyor.”

“Son kısmı duymazdan geleceğim.”

“İyi olur,” dedi Karl mahcup bir şekilde. “Pek beceremedim.”

“Laura, Ciara numarası yapıyor. Ciara, Laura numarası yapıyor.” Lee arkasına yaslanıp anlamsızca sallanmaya devam etti. “Senden çıkan *en kötü* teori diyemeyeceğim ama biraz uçuk değil mi?”

“Düşün, apartman sakinlerinin hiçbiri Ciara’yı görmemiş.”

“Karantina başladığından beri Oliver’ı da görmemişler.”

“Oliver’ın telefonunda fotoğrafı yoktu.”

“Adamın telefonunda *kimsenin* fotoğrafı yoktu.”

“Ayrıca mesajların hiçbirinde bizi Gizemli Kadın’a götürecek ayırt edici bir bilgi yoktu. Ben diyeceğimi dedim,” diyerek göz kırptı. “Nokta.”

“Ciara’nın telefonuna ait şebeke bilgilerini almamız lazım. Yerini takip etmemiz lazım. Belki kamera kaydı falan bulabiliriz. Mobese kamerası falan. Sokaktaki kameralardan bir şeyler çıkabilir. O şekilde ortaya çıkarabiliriz.”

“Ya da ortada suç olmadığı hâlde o kadar saati boşa harcarız ve elimize Laura Mannix’in bulanık bir fotoğrafından başka bir şey geçmez.”

“Peki *sence* ne yapalım, Karl?”

“Bence önce Laura’yı adaleti engellemekten içeri alalım. Bize iki hafta önce haber vermesi gerekiyordu, bugün de yalan söyledi. Teorim doğruysa *hâlâ* yalan söylüyor. Tabii ki teorimin doğru olduğunu düşünüyorum.”

“Tabii ki,” dedi Lee gözlerini devirerek.

“Bence başka bir şey olma ihtimali çok düşük. Alternatifi düşün. Birisi adama kendi ilaçlarından içirip duş kapısına itti ve uydurma bir isimle kaydedilmiş bir telefon numarası dışında varlığına dair hiçbir kanıt bırakmadı. Apartmanı temizledi. Birlikte oldukları sürede daireye gelip gittiği hâlde sözüne güvenilmeyen bir kadın dışında kimse tarafından görülmemeyi başardı. Kameranın yedi günlük kayıtları silinmeden gitmesi gerektiğini bildi. Ayrıca tüm olayı trajik bir kaza gibi göstermeyi başardı. İkimiz de biliyoruz ki suç dehaları Netflix’te görüldüğü kadar yaygın değil.”

Lee bunca söze sadece, “Hımm,” diye cevap verdi. Duvardaki saati kontrol etti. “Harekete geçelim,” diye inledi.

Karl da kalkıp gerindi. “Yani ne diyeceğiz?”

“Şimdilik kazara ölüm diyeceğiz, soruşturmanın devamı için toksikoloji raporunu beklediğimizi söyleyeceğiz. Bize dönüşü hafif olur. Sonra da Başkomiser’e bu Ciara denen kadını bulmaya çalışacağımızı ve Laura Mannix’i daha resmî bir sohbet için çağıracağımızı anlatacağız,” diye iç geçirdi. “Ben

de sessiz, huzurlu bir hafta sonu geçireceğim sanıyordum... Hatta toparlanacaktım."

"Belki de," dedi Karl, "*bu* toparlanmış hâlin ama toparlanmış hâlin diğer insanlara benzemiyor?"

"Bunu şimdi mi uydurdun?"

"Sadece güzel bir yüzden ibaret değilim," dedi Karl göz kırparak.

"Şu anda o bile değilsin."

"Duyamıyorum, insanlarla arana ördüğün duvar engel oluyor."

"Ha! Bu arada işimiz bittikten sonra Eddie Moynihan'a kelepçelerini geri vereceksin."

"Ne?" Karl somurttu. "Neden?"

"Çünkü doğrusu bu."

Masaların etrafından dolanarak Başkomiser'in ofisine doğru ilerlemeye başladılar.

"Nerede buldum diyeceğim peki?"

"Bilmiyorum," dedi Lee. "Gerçekte nerede olduğunu söyleme yeter."

3 Gün Sonra

Salı günü iki kilometrelik sınır be e çıkarıldı ve Ciara gün doğumunda uyandı. Bir kahve içti, bu alışkanlığı sürdürmeye devam etmişti. İndirimde gördüğü  akma Nespresso makinesini satın almıştı. Sonra ayakkabılarını ayağına geçirip dışarı  ıktı. Hava serindi ve güneş zayıftı ama bulutsuz gökyüzünde yükselmeye devam ediyordu. Kanal boyunca yürüdü, sonra Haddington Caddesi'nden geçip St John's College önüne geldi, sağa dönüp Bath Sokağı'na girdi. Sandymount Strand görüş alanına girdiğinde -ve ötesinde uzanan İrlanda Denizi'nin nazik,  elik mavisi dalgalarını gördüğünde fiziksel anlamda rahatladı, omuzlarından büyük bir ağırlık kalktı, kalbinde bir hafiflik hissetti. Sonra deniz havasının yüzüne  arpı ını hissetti, saçları her yana dağıldı ve yüzüne kum vurdu.

Ho una gidiyordu.

Uyandırıyor, onu geri getiriyordu.

İki haftadan uzun süredir stüdyo dairesinde saklanıyor, hava karardıktan sonra dışarı çıkıp yiyecek ve gazete alıyor, internette Oliver St. Ledger ile ilgili haberleri arıyordu. Aradığını cuma günü internette, cumartesi günü gazetede

bulmuştı: *Dublin'deki Garda memurları, Harold's Cross'taki bir apartman dairesinde bulunan 29 yaşındaki erkek cesedi hakkında soruşturma başladı. Bu korkunç olay, kokudan şikâyet eden bir komşunun ihbarıyla ortaya çıktı. [...] Herhangi bir suç söz konusu değil.*

Bu iki haftayı Oliver ile geçireceğini düşünmüştü. Ona gerçeği anlatacaktı. Kim olduğunu, neden onu bulmak zorunda hissettiğini ve onu sevmesine neden olan küçük şeyleri anlatacaktı.

Onunla kalmak istediğini, aşklarının büyüyebileceğini düşündüğünü söyleyecekti.

Ama Oliver'ın itirafı her şeyi değiştirmişti. Şimdi iki kişi için yas tutuyordu: asla gerçek olmayan Oliver ve gerçek olma fırsatını asla yakalayamayan Shane.

Kalbinde dayanılmaz bir acı vardı, anlaması zor ve kafa karıştırıcıydı. Kendini Oliver'ı düşünürken, onunla birlikte olduğunu, ona inandığını hayal ederken yakaladı ve durumun farklı sonuçlanmış olmasını diledi. Ama sonra söylediklerini hatırladı. Elebaşı Oliver'dı, yıllar önce yaşananlar *onun yüzünden* olmuştu. İçinde durumun farklı sonuçlanamayacağına dair soğuk, yıkılmaz bir kararlılık oluştu.

Polislerin peşine düşeceğinden endişelenmiyordu. Oliver ile arasındaki mesafeyi koruyacak, bir kafes görevi görerek onu güvende tutacak bir yalan uydurmuştu ve yanlışlıkla bir hayalet yaratmıştı. Bunu Oliver'ın bilinçsiz bedeninden bir metre ötede dururken fark etmişti. Suyun düş zemininde biriktiğini görmüş, insanın burnu ve ağzı su içinde kalırsa ne olacağını fark etmişti.

Çekip gidebileceğinin farkındaydı.

Soyadını gerçekten Cirrus'ta çalışan birinden almıştı, Oliver internette ismini ararsa LinkedIn profilini bulur ve aramayı bırakır diye umut etmişti. Oliver'la sadece kontrollü

telefondan iletişimi kurmuştu ve bu telefon Oliver'ın adıyla KB Stüdyoları dairesinin adresine kayıtlıydı. Daireden son kez çıkmadan önce telefonda Oliver'a ayrıldıklarına dair bir mesaj göndermişti. Telefonun ekranının açılıp mesajın belirmesini izlemiş ve bir koruma katmanı daha bulmuştu. Kanalda birbirine numaralarını verdikleri gün Oliver soyadını sormuştu ama rehberine kaydetmemişti. Sadece "Ciara" olarak görünüyordu. Ciara'nın gerçek telefonu Sussex Court'taki gerçek evinden hiç çıkmamıştı.

O gece dairede kalmıştı, Oliver'ın bedeni solgunlaşıp soğuduğu sırada dairede varlığına ait tüm kanıtları silmişti. Oliver dışında burada olduğunu bilen tek kişi gazeteci Laura'ydı. Onun da ne bilgisi vardı? Garda memurlarından daha fazla şey biliyor değildi. Ciara'nın dış görünüşü biliyordu evet ama Ciara bunu değiştirmek için kollarını sıvamıştı bile.

Ayrıca onu aramaları için bir neden yoktu. Oliver düşüp ölmüştü. Trajik bir kaza geçirmişti.

Duşa kendisi girmişti, bilincini kaybediyordu. Ciara tuvalete ilk girdiğinde, Oliver'ın kafası lavabodayken suyu kapatmıştı. Yaptığı tek şey olay mahallini eski hâline getirmekti. Suyu tekrar açmış, onu bulduğu duruma getirmişti. İlk konumuna dönmüştü.

Yüklenmesi gereken bir sorumluluk yoktu.

Ciara'ya göre Oliver kendi kendini öldürmüştü, görünüşe göre Garda de aynı fikirdeydi.

Herhangi bir suç söz konusu değil.

Ama gecenin geç saatlerinde, uyumak üzereyken kendine yalan söyleyecek enerjisi kalmadığında hayatı boyunca kardeşinin yaptığını düşünerek korktuğu şeyi şimdi kendisinin yaptığını itiraf etmek zorunda kalıyordu. Bu gerçeğin peşine düşmüş ve başka bir gerçeği keşfetmişti. Ailesinde bir katil vardı.

Ama o katil kendisiydi.

Bulmayı başarábildiđi tek sığınak *öldürmek* ile *katil olmak* arasında bir fark olabileceğiydi.

Kendi iyiliği için bunun gerçek olduğunu umuyordu.

Saat erken olsa da kumsal düzinelerce insanla doluydu ama dalga neredeyse yarı yarıya geri çekildiği için herkese yer vardı. Ciara kumsaldaki diğer insanlara yaklaşmadan suyun kenarında yürüyebiliyordu.

Bir süre dalgaların gidip gelişini izledi, güneşin suyun yüzeyinde yarattığı ışık huzmelerine baktı. Su değişiyor, kayboluyor, tekrar ortaya çıkıyordu.

Sonra cebindeki telefonun çaldığını duymaktan çok hissetti. Siobhán.

Ablasının bildiği kadarıyla Ciara, Dublin'e zaten çalışmakta olduğu oteller zincirine ait başka bir otelde iş görüşmesine gelmişti. İlk misafirleri ağırlamadan önceki aylarda otelin hazırlıklarını yapan ekibe girmek istemişti. Oliver ile işler ilerlemeye başlayınca Ciara ablasını arayıp işi aldığını ama geçici bir şey olduğunu, birkaç hafta sonra biteceğini söylemişti. *Gerçek* işi ise koronavirüs kısıtlamaları nedeniyle mahvolmuştu. Hiç etkinlik düzenlenmiyordu ve otellerin çoğu kapalıydı. Cork'taki patronu ona Pandemi İşsizlik Ücreti için başvurmasını söylemişti. Ciara da öyle yapmış ve "mesailerini" Oliver'ın dairesinde kitap okuyup solitaire oynayarak geçirmişti. Sonunda Siobhán'a otelin ona iş süresi boyunca ücretsiz bir oda verdiğini söyleyerek Dublin'deki işi daha inanılır hâle getirmişti.

Hükümet tekrar açılma planını açıklamıştı ve en erken temmuz ayında işe dönmesini beklemek gerçekçi değildi. Bu süre boyunca Dublin'de kalıp Cork'taki evinin kirasını ödemesi mümkün değildi. Bu yüzden hafta içinde trene binip eve dönmesi gerekecekti. Yolda Garda kontrolüne denk gelir

diye korkmuyordu, yalan söylemekte çok başarılı olduğunu öğrenmişti.

Telefonu açarken Siobhán'a kısa sürede eve döneceğini söylemeye karar verdi. Döndüğünde yapacağı ilk iş annesini ziyaret etmek olacaktı. Yoğun bakım hastalarına ziyaret izni var mıydı bilmiyordu ama kuralların esnetilebileceğine şüphesi yoktu.

Annesine Shane hakkında öğrendiklerini söylemeliydi.

"Alo?"

Siobhán Ciara ne yaparsa yapsın Shane'in geri gelmeyeceğini söylemişti ama yanılmıştı. Shane'i kendine, önceki hâline, hafızalarındaki Shane'e döndürmüştü. Hafızalarını düzeltmeyi, temizlemeyi, daha doğru ve gerçekçi hâle getirmeyi başarmıştı.

"Ciara?" Ablasının sesi uğuldayan rüzgârdan zorlukla duyuluyordu. "Duyuyor musun? Sesim geliyor mu?"

"Zar zor duyuyo..."

"Ciara, annem. Ölmek üzere."

Koşmaya başladı.

Aklında koşma fikri henüz oluşmadan koşuyordu, telefonu kulağına yapıştırıyor. "Dur, dur, dur..." diye bağıırıyordu.

Ablasına söylüyordu ama annesinin de aynısını yapması için içten içe yalvarıyordu.

Kumsalın girişine doğru koştu, merdivenleri tırmanıp gölgesinde durursa rüzgârı keseceğini umduğu beton yapının önüne geldi.

"Siobhán?"

"Sesin çok daha iyi geliyor."

"Kendinde mi?"

"Galiba beni duyuyor. Konuşamıyor ama..."

"Sadece sen mi varsın? Yalnız mısınız?"

"Yalnızız, neden?"

“Telefonu hoparlöre al.”

Bir hışırtı sesi geldi ve Siobhán tekrar konuştuğunda sesi gürleşmişti, yankı sesini duyan Ciara söylediklerini annesinin de duyacağından emin oldu.

Derin bir nefes aldı.

Gözyaşlarını bastırmak için dudağını ısırıldı.

“Anne,” dedi. “Benim, Ciara. Sana anlatmam gereken bir şey var. Shane hakkında...”

Gazardan Not

İrlanda'daki ilk COVID-19 vakası 29 Şubat 2020'de görüldü. İtalya'nın sağlıklı bölgesine gitmiş bir adam virüsle birlikte döndü. 9 Mart'ta St. Patrick's Günü etkinliklerinin hepsi iptal edildi ve 12 Mart günü okullar, kreşler ve kültürel kurumların kapatılacağı bildirildi. Üç gün sonrasında da barlar kapandı.

İlk "karantina" 27 Mart günü anons edildi. O sırada bu karantinanın sadece başlangıç olduğunu, sürecin yaza kadar uzayacağını bilmiyorduk. Başta sadece iki hafta süreceği söylendi. Zorunlu seyahatler dışındaki tüm seyahatler iptal edildi. Kilit çalışan olmayan herkesin evinde kalması gerekiyordu. İnsanların birlikte yaşamadığı kişilerle teması yasaklandı, risk grubundaki insanların ise "kozasında yaşaması" gerekiyordu. Özetle mesaj şuydu... Yemek almak ya da evinizin çevresinde iki kilometreyi geçmemek kaydıyla egzersiz yapmak dışında dışarı çıkmak yasaktı. 8 Nisan günü, Paskalya yaklaştığı için polisler Operasyon *Fanacht* (Kal) isimli bir operasyon başlattı. Sağlık Kanunu 1947: Kısım 31A - Geçici Kısıtlamalar (COVID 19) Düzenleme 2020'ye uyulmasını sağlamak amaçlı bir operasyondur bu. Kuralların çiğnenmesi €2,500'ya kadar para ve hatta hapis cezası ile ce-

zalandırılabilirdi. İki gün sonra, 10 Nisan günü, karantina üç hafta daha uzatıldı.

Bu zaman boyunca vaktimi Dublin şehir merkezinde küçük bir stüdyo dairede geçirdim, yatağım duvara dayalıydı (Evet, tıpkı Ciara'nın dairesinde olduğu gibi. Gerçi benim apartmanım çok ama çok daha iyiydi!). *Lost* dizisini baştan sona tekrar izledim, LEGO yaptım, muzlu ekmek yaptım, Zoom üzerinden kokteyl partilerine katıldım, Instagram'da hikâye paylaştım ve bu kitabı yazmak aklıma geldi. (Bu Instagram hikâyelerini @cathryanhoward hesabımın öne çıkanlar kısmında görebilirsiniz. Çocuklarımın eğitimi, işimi kaybetme ya da risk grubunda olan akrabalar konusunda endişelenmem gerekmiyordu ve yaşadığım her gün için minnettardım. Ayrıca esaslı bir ev kuşu olarak her şeyi iptal edip evde kalmayı *seven* bir yanım da vardı. Yine de zaman geçtikçe evde kalmaktan rahatsız olmaya başladım.

Hükûmet 1 Mayıs günü ülkeyi tekrar açmak için basamaklı bir plan açıkladı, okullar eylül ayına kadar kapalı kalacaktı ve 18 Mayıs gününden itibaren yasaklar yavaş yavaş kalkacaktı. "Karantina" kuralları bir süreliğine aynı kalacaktı, tek bir değişiklik dışında: 5 Mayıs gününden itibaren iki kilometrelik sınır beş kilometreye çıkarılacaktı. Yasaklar geldiği günden beri kuralların hepsine uymuştum ve kumsala hiç gitmemiştim (Evimden 4 kilometre uzaklıktaydı). Salı sabahı alarm kurup erkenden uyandım ve saat sekiz civarında Sandymount Strand'in soğuk, rüzgârlı havasında, suyun kenarında duruyordum -evet, tıpkı Ciara gibi.

Birçok yazar pandeminin ilk günlerinde sosyal medyaya ve çeşitli mecralara akın ederek kitaplarında bundan asla bahsetmeyeceklerini, bu durum bittikten sonra kimsenin bunu bir daha düşünmek istemeyeceğini söyledi. Ama o zamanlar bu olayın dünyayı değiştireceğini bilmiyorduk. Dublin'de

karantinadayken aklıma Dublin’de karantina şartları altında yaşayan bir çift ile ilgili hikâye yazma fikri geldi. Karantinanın yarattığı tuhaf, izole edici durum ve bu yeni, belirsiz dünya onlara beklediği fırsatı sunacaktı. Ben de bu fırsatı kaçırmadan kitabı yazmak istedim.

Bu karakterler üç karantina boyunca bana eşlik etti. Umuyorum ki bu hikâye daha aydınlık, daha umut dolu bir dünyada yaşayan sizlerin keyifli vakit geçirmesine vesile olmuştur.

Dublin, İrlanda
Ocak 2021